

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Roxie Ray

□□□

Have a
BEAD-Y
little
CHRISTMAS

SOMETIMES, THE BEST GIFTS AREN'T UNDER THE TREE.

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

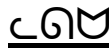
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

Ayıcıklarla Küçük Bir Noel Geçirin

Roxie Ray

SPECIAL FICTION BOOKS

SPECIAL FICTION BOOKS

Telif hakkı © 2025

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmadan, fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasası tarafından izin verilen diğer bazı ticari olmayan kullanımlar hariç.

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, yerler, karakterler ve olaylar okuyucunun zevki için tamamen kurgusal olup, gerçek kişiler, yerler, olaylar, yaşayan veya ölmüş kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Bu kitap, YALNIZCA YETİŞKİNLER (+18) için tasarlanmış müstehcen içerik barındırmaktadır.

İçerik Uyarısı

Sevgili Okuyucu

Ruh sağlığınız önemlidir. Bu kitap, bazı okuyucular için tetikleyici olabilecek içerik barındırmaktadır. İçinde yer alan herhangi bir şey ruh sağlığınızı etkiliyor, lütfen kendinize dikkat edin ve gerekirse uzaklaşın — huzurunuz her zaman önceliklidir.

Grizzly Christmas, iki bekar ebeveynin — dul bir ayı dönüşen baba ve çocuğu lösemiden kurtulan bir insan anne — hakkında samimi, duygusal ve paranormal bir Noel. Bu romantik hikayede, dul bir ayı dönüşen baba ve lösemiden kurtulan bir çocuğu olan insan anne Noel'de yeniden şifa, aşk ve aile bulmalarını anlatan samimi, duygusal bir paranormal tatil

Umut dolu ve nazik bir üslupta yazılmış olsa da, hikaye bazı okuyucuların rahatsız edici veya üzücü bulabileceği olgun duygusal temalar içermektedir.

Kitabın arkasında tam içerik uyarı listesi bulunmaktadır.

[TETİKLEYİCİ UYARILAR](#)

*Hediyeleri paketlemek, faturaları ödemek ve "her şey yoluna girecek"
diye fısıldamak için geç saatlere kadar uyanık kalan yorgun ruhlu
dostlarım için.*

*Öyle olacaksınız.
Her zaman iyiydiniz.*

İçindekiler

1. [Remington](#)
2. [Jeannie](#)
3. [Remington](#)
4. [Jeannie](#)
5. [Jeannie](#)
6. [Remington](#)
7. [Jeannie](#)
8. [Remington](#)
9. [Jeannie](#)
10. [Remington](#)
11. [Jeannie](#)
12. [Remington](#)
13. [Jeannie](#)
14. [Max](#)
15. [Jeannie](#)
16. [Adelaide](#)
17. [Remington](#)
18. [Eva](#)
19. [Jeannie](#)
20. [Remington](#)
21. [Jeannie](#)
22. [Remington](#)
23. [Jeannie](#)
24. [Remington](#)
25. [Jeannie](#)
26. [Remington](#)
27. [Jeannie](#)
28. [Remington](#)
29. [Remington](#)
30. [Jeannie](#)

31. [Jeannie](#)

[Epilog](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Uyarılar](#)

Bölüm 1

Remington

Mevsim

"*Holly dallarıyla salonları süsleyin!*" St. Luke İlköğretim Okulu'nun çocukları, üç koro da bir araya gelerek büyük bir final potpurisiyle şarkı söylediler.

"Oh, bunu çok *seviyorum!*" dedi kayınvalidem, kulaklarından kulaklarına kadar gülümseyerek. Her yıl aynı medley'i söyledikleri için, hangi medley'i söylediklerini ve nasıl ses çıkardıklarını tam olarak biliyordu. Kızlarımın ikisi de birinci sınıftayken koroya katıldıkları için, bu melodiyi beş yıldır dinliyordum.

Benim için sorun değildi. Bu, kızlarımın büyümesinin bir başka göstergesiydi ve keşke bir an için yavaşlasalar, çok minnettar olurdum.

"Bu benim Addy'im, benim Eva'm," diye babama övündüm, sanki bilmiyormuş gibi. Konuşma yeteneği pek yoktu, ama yüzündeki gülümseme yeterliydi. O ve annem yaklaşık iki saat uzaklıkta yaşıyorlardı - benim gibi banliyöden çok vahşi doğaya yakın bir yerde - ama kızların tatil konserine her zaman gelirdiler.

"Onlara aldığım ayakkabılar mı?" diye sordu kayınpederim, gözleri sahneye dikilmiş halde. Kayınvalidem ve kayınpederim, ailemden daha da uzakta, atalarımızın topraklarında yaşıyorlardı, bu yüzden konseri kaçırmak için her türlü mazeretleri vardı, ama her yıl torunlarını desteklemek ve konseri çekmek için geliyorlardı.

Her zaman anıları kaydetmeye önem vermişlerdi, ama son iki yılda bu alışkanlıklarının arttığını fark etmiştim. Olan biten her şeyden dolayı onları suçlayamazdım. Hepimiz

hatıraların ne kadar değerli olduğunu ve asla hafife alınmaması gerektiğini öğrenmiştik.

"Neşeli olmak için en uygun mevsim!"

Kızlarım tüm kalplerini ortaya koyarak şarkı söylerken, ben gururla parıldıyordum. En büyük kızım Adelaide, bir şampiyon gibi şarkıyı söylüyordu. Evangeline ise çok daha çekingen davranıyor ve ara sıra ayaklarına bakıyordu, ama ağzı sürekli hareket ediyordu ve gerçekten duygularını ifade ediyordu.

Belli ki hepsi bu yeteneklerini annelerinden almışlardı, çünkü benim müzikle ilgili hiçbir yeteneğim yoktu. Bu, annelerinden miras aldıkları birçok şeyden biriydi. Ama Addy benim boyumu almış gibi görünüyordu ve her iki çocuğum da benim buklelerimi almıştı, bu da durumu biraz dengeliyordu.

Eve dönüşle ilgili bir Noel baladına geçtiler ve Addy'nin kendinden emin ifadesi bir an için titredi. Sevgili küçük başarı delisi kızımın ne düşündüğünü çok iyi biliyordum ve bu gece ona fazladan sarılmaya karar verdim. Çocuklarıma sevgimi göstermek benim için hiç zor olmadı. Hayır, onlar babalarının ne kadar havalı olmadığını anlayacak yaşa gelmeden önce her saniyenin tadını çıkarmaya çalıştım.

Sanırım bu, ebeveyn olmanın bir parçasıydı. Bebeklerimizin her şeyi olmaktan, utanç verici, sık sık kızdırılan denetçileri olmaya, umarım ihtiyaç duyduklarında veya teselliye ihtiyaç duyduklarında başvurabilecekleri sevgi dolu koruyucuları olmaya doğru ilerledik. Ben hala ilk aşamadaydım ve bu aşamadan ayrılmaya pek istekli değildim.

Zamanın komik yanı da buydu, değil mi? Bir şey hakkında ne kadar heyecanlanırsak, onu o kadar çok arzulayıp severdik, o kadar çabuk geçip giderdi. Ne kadar harika olursa olsun, şimdiki zaman kaçınılmaz olarak geçmişe dönüşürdü; olan ve artık olamayacak olan.

Evet, kayınvalidem ve kayınpederimin her şeyi kaydetme isteğini anlıyordum.

Zamanın hızla geçtiğinden bahsetmişken, gözümü kırptığımda şarkı bitmiş gibi geldi. Farklı sınıflardan oluşan korolar sahnede selam veriyorlardı. Ben de birçok ebeveyn, aile üyesi ve güvendiğim diğer kişiler gibi ayağa kalkıp alkışladım. Hatta bazılarının ellerini kaldırıp salladığını gördüm, bu da Delhar ailesinin de orada olduğunu gösterdi.

en büyük ve en küçük çocukları dışında, ailenin geri kalanı sağırdı. En büyükleri Symphony, kızımın akademik rakibiydi.

Evet, Addy on yaşına yeni girmişti ve şimdiden akademik bir rakibi vardı. Görünüşe göre, iki kız, birinin mezuniyet konuşmacısı, diğerinin ise ikinci konuşmacı olacağına dair bir anlaşma yapmışlardı ve hangisinin hangisi olacağını görmek için yarışıyorlardı.

Bebeğim şimdiden benden çok daha zekiydi. Ben ortalamanın biraz üzerinde bir öğrenciydim, ama devlet okulunda ya da özel okulda insanlarla pek kaynaşamamıştım, bu yüzden klanımla birlikte evde eğitim görmüştüm.

Bunu yaptığım için inanılmaz derecede mutluydum, çünkü sekizinci sınıfta klanlar arası bir şehir akvaryumu gezisinde eşim Zara ile tanışmıştım.

Onu gördüğüm anı hala hatırlıyorum, kafadanbacaklılar tankının önünde tek başına durmuş, anlaşılmaz bir ifadeyle onları inceliyordu. Ten rengi altın ve bal rengi huş ağacı arasında bir renkteydi, koyu renk saçları sıkı bir şekilde örülmüştü. Gözleri o kadar soluk yeşildi ki, akvaryumun ışığında neredeyse gri görünüyordu, elmacık kemikleri yüksek ve zarifti. Kraliyet ailesi gibi. Bir *imparatoriçe* gibi.

Doğal olarak, ona yaklaşıp İngilizce'de ahtapotun doğru çoğulunun aslında octopuses olduğunu ve octopi'nin teknik olarak yanlış olduğunu, çünkü bu kelimenin Latince çoğul kurallarına uyduğunu varsaydığını, oysa ahtapotun aslında Yunanca'dan geldiğini söyleyerek buzları kırmıştım.

Nedense bu işe yaramıştı.

Hemen çıkmaya başlamadık – sonuçta ikimiz de gençtik – ama AIM kullanıcı adlarımızı paylaşmıştık ve henüz ergenliğe girmemiş, herkesin paylaşmak zorunda olduğu tek bir aile bilgisayarı olan, evde eğitim gören iki ayı dönüşümcüden bekleneceği kadar düzenli olarak sohbet ediyorduk. Ayrıca, o zamanlar interneti kullanmak telefon hatlarını bloke ediyordu, bu da ek bir avantajdı.

Ama o aptalca mesajlar sayesinde gerçek bir bağ kurduk ve onuncu sınıfta çıkmaya başladığımızda kimse şaşırmadı. Ayı formuna kavuştuğumuzda birbirimizi ziyaret etmek de çok daha kolay hale geldi.

Tabii, *ben* ayı formumu aldıktan sonra. Çünkü karım da ayı dönüşümcü olmasına rağmen, bu onun için mümkün değildi. O, eski

en yakın su kaynağına bırakmalarını gerektiren bir genetik anomali ile doğmuştu, ama neyse ki o ilkel zamanları geride bırakmıştı. Ailesi onu büyüttü, ona değer verdi ve sevdi, onun asla dönüşemeyeceğini bilerek.

Kayınvalidem ve kayınpederim çok sevimli insanlardı ve hayatımızda oldukları için çok şanslıydım. Baba olmak beni her bunalttığı anda, onlarla ya da kendi ailemle konuşup, ebeveynliğin getirdiği zorlukları biraz daha az korkutucu hale getiren şeyler öğrenebiliyordum.

"Nasıl olduğunu bilmiyorum, ama her yıl daha da iyiye gidiyorlar!" kayınvalidem Amara, alkışlar büyük ölçüde kesilmesine rağmen hala alkışlayarak dedi. "Bence Addy, büyük büyükannesi gibi mezzosoprano olacak. Ve küçük Eva'nın alto eğilimleri olsa da şaşırmam."

O kadar gururla söyledi ki, boğazım düğümlendi. Çocuklarımın bu kadar utanmadan sevildiğini ve desteklendiğini bilmek beni her zaman duygulandırır. Sevgi dolu bir evde büyümüşüm, ama anne babamın ikisi de aynı şeyi söyleyemezdi. Annem, güneybatının derinliklerinde, ilk dönüşümünü yaşamadan önce onu alfa'nın oğluyla evlendirmeye çalışan bir klandan geliyordu. Babamın annesi o küçükken ölmüş, babası ise ayı dönüşümlerini sarhoş edecek kadar güçlü kaçak içki üreterek geçimini sağlayan acımasız bir alkolikti. Kendi ürettiği içkileri bu kadar çok içmeseydi, çok para kazanırdı. Beklendiği gibi, babam fiziksel olarak mümkün olur olmaz o ortamdan kaçmıştı.

Her şeye rağmen, ikisi benimle bu döngüyü kırmışlardı. Daha fazla çocuk sahibi olmayı planlamışlardı, ama bu gerçekleşmeyince, bana olabilecek en iyi ebeveynler olmaya kendilerini adadılar. Mükemmel miydiler? Tabii ki hayır. Ama ben de mükemmel bir çocuk değildim, bu yüzden her şey yolunda gitti.

Peki ya kızlarım? Onlar bir çocuğun olabileceği kadar mükemmeldiler ve bu değerlendirmede her açıdan tarafsızdım.

Tamamen tarafsız.

"Hep birlikte dondurma yemeye gidelim mi?" dedi babam, çocuklarımızı almak için sıraya girdiğimizde. Oradan,

otoparka doğru ilerleyecektik ve orada dışarı çıkıp yola koyulmak için şüphesiz daha da uzun bir kuyruk olacaktı.

"Ah, kızlarla planlarımız var," dedim, ince eldivenlerimi giyerek. Kış mevsimiydi ve tatil hızla yaklaşıyordu, ama ben üstümü örtmeden kendimi sıcak tutmakta oldukça ustaydım. Ancak, kısa pantolon ve kısa kollu polo tişörtle karda yürüdüğümde insanların bana bakmaya eğilimli olduğunu öğrenmişim, bu yüzden biraz daha uyum sağlamak için sahte kıyafetlerimi giydim - ben onlara böyle demeyi seviyordum. Ailem de aynısını yaptı.

"Baba!"

Addy beni ilk gören oldu ve bana doğru yürürken sırtarak gülümsedi. Eva bana doğru koşarak geldi ve kollarıma atladı.

Onu yakaladım ve kalçama oturtum. Bazıları sekiz yaşındaki bir çocuğun kucağa alınmak için çok büyük olduğunu söylerdi, ama şekil değiştirme gücüm varken onu kullanmamamın ne anlamı vardı ki?

"Merhaba baba," dedi, yüzünü omzumla boynumun arasına gömerek. "Beni şarkı söylerken gördün mü?"

"Evet! Harikaydın tatlım. Gözlerimi senden ve kız kardeşinden ayıramadım."

"O benden daha iyi..."

Ne diyeceğimi bilemedim ve donakaldım, ama annem yumuşak sesiyle araya girdi. Küçük Evangeline birine benziyorsa, o da annemdi.

"Kız kardeşin senden büyük. Şarkı söyleme becerilerini geliştirmek için iki yıl daha fazla zamanı vardı, aptalca." Kollarını uzattı ve Eva kendini kucağına almaya izin verdi. Onu kucağına alacak pek çok kişiye güvenmiyordu, ailemizden bile, ama neyse ki büyükbabası ve büyükannesi bu listeye giriyordu. "Ayrıca, sen ve kız kardeşin rekabet içinde değilsiniz, değil mi? *Birlikte* şarkı söylemek eğlenceli değil mi?"

"Evet..." Eva mırıldandı ve başını *büyükannesinin* omzuna yasladı. omzuna yasladı. "Eğlenceli."

"Seninle şarkı söylemeyi seviyorum," dedi Addy, gerçekleri aktarırken kullandığı o gerçekçi tonuyla. Değişkenler topluluğunda evde eğitim görmeme rağmen, nispeten bilgili bir adam olduğumu düşünmek hoşuma gidiyordu, ama on yaşındaki kızım bana, mutant olmadıkları sürece tüm calico kedilerin dişi olduğunu ve Avustralya'nın dünyada kuduzun olmadığı tek nüfuslu kıta olduğunu gibi şeyler öğretmişti.

Bu tatlı bir andı, ama çocuklarla ilgili birçok şey gibi, başladığı gibi hemen bitti. "Annemi görmeye gidecek miyiz?"

Başımı salladım. "Evet, gideceğiz. Mamie, Pepe, Gammie ve Pop-Pop'a veda et."

"Hoşça kal!" dedi Adelaide selam vererek. "Mutlu Noeller!"

"Hoşça kal," diye ekledi Eva. "Mutlu Noeller!"

"Resmi vedamızı arabaya kadar yürüdükten sonra yapalım," dedi kayınvalidem, gözleri parıldayarak Eva'yı hafifçe salladı. "Aceleye gerek yok."

"Tamamdır, Mamie."

İlerlerken gülümsedim ve sonunda okuldan çıkarken hızlandık. Minibüsümün yanında birbirimize sarılıp öpüşerek vedalaştık.

Yaşlılar, diğer tüm arabalar otoparktan ayrılana kadar beklemekten memnun olurlardı, ancak çocuklarım henüz ilk vardiyalarını tamamlamamışlardı, bu da aşırı sıcaklıklarda onları sıcak tutacak yüksek vücut ısısı veya gelişmiş metabolizmaya sahip olmadıkları anlamına geliyordu. Her iki dedesi ve ninesiyle vakit geçirmeyi ne kadar sevseler de, kızlarımın dişlerinin takırdamasına izin veremezdim. Her ne kadar kalın giyinmiş olsalar da, onların sağlığı konusunda belki biraz fazla endişeliydim.

Yaklaşık on beş dakika sonra, kızlarım minibüsün orta koltuğuna güvenle oturdular ve biz de ayrılmak için sıranın arkasına doğru ilerliyorduk.

Dışarı çıktığımızdan beri güneş batmış ve sıcaklık düşmüştü, bu yüzden kızlar için minibüsün ısıtmasını açtım, tüm havalandırma deliklerini onlara çevirdim, sonra penceremi, soğuk gece havasının başımın üstünden geçmesi için yeterince araladım. Kızlarım da tamamen şekil değiştirenler olsaydı çok daha kolay olurdu — buzları eritmek dışında ısıtıcıyı kullanmam gerekmezdi — ama bunun gerçekleşmesi için acele etmiyordum. Hayır, benim için birlikte geçirdiğimiz her gün bir armağandı ve hiçbirini hafife almayacaktım.

Hedefimize ulaşmamız çok uzun sürmedi, çünkü burası pek çok kişinin tatilini geçirdiği bir yer değildi. Ancak on sekiz ay içinde

kızlarım ve ben bu yolu çoktan öğrenmiştik. Artık bizimle yaşamıyor olması, onu unutacağımız anlamına gelmiyordu.

Asla.

"Geldik," dedim ve her zamanki otoparka girdim. "Merhaba demek için hazır mısınız kızlar?"

"Evet," dedi Addy ve hafif bir hışırtı duydum. "Onun için çiçekler hazırladık!"

"Teşekkürler, çocuklar. Tamam, kapıyı açmaya geliyorum."

Kızlarımın, minivanımın arka kapılarındaki çocuk emniyet kilitlerini kapatabileceğim kadar olgun olduklarını biliyordum, ama henüz bu dönüm noktasına hazır değildim. Bazen, yeni doğan Eva'yı ablasına tanıttığım gün sanki dünmüş gibi geliyordu. Nasıl oldu da sekiz yıl geçti? Göz açıp kapayıncaya kadar geçti!

Neyse ki kızlarım kapıyı açmamı beklemekten rahatsız görünmüyorlardı ve kısa süre sonra üçümüz rüzgârlı zeminde annelerinin yattığı yere doğru yürüyorduk.

"Merhaba anne!" Eva son mesafeyi koşarak geldi. O her zaman mezara ilk varan kişiydi, bu bizim küçük üçlümüzün doğal olarak oluşan bir geleneğiydi. Addy ve ben bunu hiç umursamıyorduk. En büyük kızım ile bu konuyu hiç doğrudan konuşmamış olsam da, aynı mantığı paylaştığımızı hissediyordum: Eva, annesi hayattayken onunla en az zaman geçiren çocuktı, bu yüzden ziyaretlerimizde biraz daha fazla zaman geçiriyordu. Elbette bunu telafi etmek için yeterli değildi, ama onun için yapabileceğimiz bir şeydi.

"Seni özledim! Okulda tatil konseri verdik ve tüm sınıfların koroları birlikte şarkı söylediği büyük bir final yaptık. Gerçekten çok güzeldi ve ben de herkes gibi çok iyiydim!"

Eva'nın bu kadar konuşkan olması nadirdi — her zaman sohbet etmektense gözlemlemeyi ve dinlemeyi tercih ederdi — ama annesiyle bu kadar rahat konuşması içimi ısıttı. En azından bu bağı sonsuza kadar paylaşacaklardı.

"Merhaba anne," dedi Addy, mezara yaklaşırken yaklaşık bir dakika sonra.

Mezar, bir mozole ya da gösterişli bir şey değildi. Mezar taşı Eva'dan biraz daha kısaydı ve ortasında cilalı bir plaket vardı.

Karım geleneklere uygun olarak atalarımızın topraklarında yakıldığı için oraya gömülmemişti. Hayır, en sevdiği kitabı ve küllerinin bir kısmı oraya gömülmüştü, bir gün uzak gelecekte benim mezar taşımın ve küllerimin onun yanına konacağı bir yer de ayrılmıştı.

Shifterlar hakkında bilinen bir şey vardı: kıta çapında shifter savaşları ya da benzeri olayların olmadığı modern çağda, çoğumuz oldukça uzun yaşıyorduk, birçoğumuz yüz yaşını ya da daha fazlasını görüyorduk. İyileşme yeteneklerimiz sayesinde nadiren hastalanıyorduk ve kanser ya da insanların endişelenmesi gereken diğer birçok hastalık riski altında değildik, bu yüzden gerçekten büyük bir hata yapmadığım sürece çok uzun yaşayacaktım.

Karım... farklıydı. Nadir görülen bir kan hastalığıyla doğmuştu. Bu hastalık onun asla dönüşmemesine neden olmakla kalmamış, aynı zamanda ömrünün uzun olmayacağı anlamına da geliyordu. Ama en azından bunu biliyordu. Ben de biliyordum. Kızlarımızı elimizden geldiğince hazırlamıştık. Anlayabilecek yaşa geldiklerinden beri, annelerinin çok hasta olduğunu ve diğer aylardan farklı olduğunu biliyorlardı. Onun nispeten sağlıklı birinden, yürütece ihtiyaç duyan, tekerlekli sandalyeye ihtiyaç duyan ve yatağa bağımlı hale gelen birine dönüşmesini izlemişlerdi.

Hepimiz onun biraz daha uzun süre yaşayacağını ummuştuk, ama kaderinde yoktu. Sevgilimin son nefesini vermesinden neredeyse bir buçuk yıl geçmişti, ama onu hala çok özliyordum.

O, başka biriydi.

"Baba, sıra sende," dedi Eva, dönüp küçük elini bana uzattı. Ve yine de, ne kadar küçük olursa olsun, annesi onu son kez tuttuğundan beri çok daha büyülmüştü.

Gözlerim doldu, ama gözyaşlarımı bastırdım. Karımı her zaman özleyecektim, ama ona kederin hayatımı yönetmesine izin vermeyeceğime söz vermiştim. Ona mutlu bir hayat yaşayacağıma söz vermiştim.

Söylemesi kolay, yapması zor.

"Selam, tatlım." Bu bizim aramızdaki küçük bir şakaydı — biraz klişe olsa da, bize aitti. Karım kilo veremese de, tanrıların tatlı nektarına karşı bir ayının sevgisiyle bağlıydı. Tostuna, simitine, mısır gevreğine sürerdi — gerçekten, kullanmak için bir bahane bulursa, bir kavanoz dolusu alırdı.

Ve ben onun bu özelliğini çok seviyordum.

Hala onun son bal kavanozunu, kızlarımın göremeyeceği bir rafın üstünde saklıyordum. Kavanozun içinde sadece dörtte biri kalmıştı ve içinde komik küçük tahta bir şey vardı. Ne deniyordu ona? Bal kaşığı mıydı belki? Ne olursa olsun, etikete bakmasam bile, kavanozun altın başak ve ayçiçeği karışımı olduğunu biliyordum, bunlar onun en sevdiği yaz çiçekleriydi.

"Seni özledim, tatlım. Peyzaj işlerinin durgun olduğu bu dönemde kendime daha fazla zaman ayırabileceğimi düşünürsün, ama hiç olmadığı kadar koşturup duruyorum. Tatiller işte, değil mi?"

Bazen, kafamın içinde onun nazik iç çekişini duyabildiğime yemin ederdim.

"Merak etme," dedim hafif bir gülümsemeyle. "Noel'in anlamını unuttuğum için değil. Kızlarla birlikte birçok yeni aktivite deniyoruz. Geçen hafta, aşevinde gönüllü olarak çalıştık." "Babam, çorbayı karıştırabilmem için bana bir basamak tabure aldı! A-a-ama bana her zaman öyle olmadığını söylediler, biliyor muydun?" dedi Eva, annesinin adının harflerini parmağıyla izleyerek. "Aşevi yanal değil. Meta... meta..."

"Yanal değil, Eva," dedi Addy yumuşak bir sesle. "*Kelimenin tam anlamıyla*. Ve bu bir metafor değil. Sana bunu söyleyen bayan yanıliyordu, ama nazik biriydi, o yüzden o zaman bir şey söylemedim. Bu, eskiden çorba büyük miktarda evsiz insanı beslemenin en ucuz yolu olduğu için yerleşmiş bir deyimdir, ama şimdi endüstri ve ulaşım da yaşanan değişikliklerle birlikte, başka şeyler de servis edebiliyorlar."

Elimle gülüşümü sakladım. Addy'nin yaşına göre zeki olduğunu ve potansiyel olarak biraz nörospik olarak teşhis edilmenin eşiğinde olduğunu çok iyi biliyordum, ama bazen çok *komikti* — çok kuru, İngiliz tarzında. Bu garipti, çünkü annesi ve ben ikimiz de ağır Creole köklerine sahip olsak da, ikimiz de İngiltere'den değildik. Yine de, ara sıra asansör yerine *lift* kelimesini kullanmayı seviyordum.

"Sanırım anladım," dedi Eva başını sallayarak. "Herkes hata yapar." İki kez daha başını salladı. "Ve o bayan çok nazikti."

"Evet, öyleydi," diye onayladı Addy.

İkisi sohbeti ele geçirmiş olmaları beni rahatsız etmedi. Sonuçta, Zara ile en çok zaman geçiren bendim. Ayrıca

onunla kafamda konuşmak benim için daha kolaydı.

Konuştuk ve anılarımızı yad ettik, ta ki Eva'nın dişleri titremeye başlayana kadar. Bu benim için bir işaretti ve yakında geri döneceğimize söz vererek vedalaştık.

Ve gerçekten de yakında geri dönecektik.

Çünkü hayat devam etse de, hayatımıza bu kadar ışık getiren kadın için her zaman zaman ayıracaktık.

Ve ona mutlu Noeller dilemek için her zaman orada olacaktık.

Bölüm 2

Jeannie

Siz çok kötüsünüz, Bay Gas

Elektrik faturamdaki bakiyeye BAKIYORDUM. Eskimiş dizüstü bilgisayarımın karanlık modu bile, gözlerimi yakmasını engelleyemedi.

Yemin ederim ki bunu ödedim.

Karnımda bir sıkıntı hissederek yeni bir sekme açtım ve hızla banka hesabıma giriş yaptım, orada olmayacağından korktuğum bir ödemeyi aradım. Kendi başıma hayata atıldığımdan beri bütçem konusunda oldukça titiz olmayı öğrenmiştim, ama mükemmel bir planlama yapmama rağmen sık sık yetersiz kalıyordum. Bu yüzden, tüm bir faturayı unutmuş olma düşüncesi midemi sadece batırmakla kalmadı, aynı zamanda dünyanın merkezine ulaşmak için kendi kazı şirketini kurmaya başladı.

Kalbim çarparken, oğlumun beni görmesi ihtimaline karşı ifademi nötr tutmaya çalıştım. Ayın başında kamu hizmeti şirketinden gelen bir fatura gördüğümde vücudumu kaplayan rahatlamayı tarif edemem.

Ödememi yapmıştım!

Belli ki bir sorun vardı ve şirketi aramam gerekiyordu.

Bir şirketin bana yanlılıkla iki kez fatura kesmesi ilk kez olan bir şey değildi. Neyse ki, elektronik banka hesap özetleri sayesinde, bunu kanıtlamak ilk kez kendi başıma kaldığım zamankinden çok daha kolaydı. Henüz otuz yaşındaydım, ama teknoloji ben gençken olduğundan bu yana çok ilerlemişti.

Telefonumu şarj cihazından çıkardım ve *"Bize Ulaşın"* sekmesinin altındaki numarayı tuşladım. Birkaç kez çaldıktan sonra, bağlantı kuruldu.

birisi. Kimliğimi doğrulamak ve hesabımı açmak için olağan prosedürleri uyguladılar, ben de sabırla bekledim çünkü başka seçenekleri olmadığını biliyordum. Çevrimiçi eğitimimi sürdürürken dokuz ay boyunca bir çağrı merkezinde çalışmıştım. İlk işim, başka bir öğrencinin ödevini düzenleyerek yemek parası kazanmaktı ve neredeyse her şey bir şekilde senaryoya göre ilerliyordu. Dürüst olmak gerekirse, neden robotları daha sık kullanmadıklarını merak ettim, çünkü kendimi bir robot gibi hissediyordum.

Ancak sonunda, sorunumu açıklamamın zamanı gelmişti ve ben de bunu yaptım, hatta nazik genç adama tarih ve saati ile banka hesabımdan çekilen tutarı da verdim. Ardından beni beklemeye aldı ve ben de hesabımın düzeltildiğini söylemesini beklerken ayağımı sallıyordum.

"Beklediğiniz için çok teşekkür ederim. Biraz araştırma yaptım ve ücretlerinizi inceledim; listelediğiniz ücret Ekim ayına aitti. Önceden arayıp bir ödeme planı oluşturdunuz, böylece herhangi bir ceza ödemedem geç ödeme yapabilecektiniz."

Yüzümdeki gülümseme kayboldu ve her zaman işleri batırdığımı hissettiğimde olduğu gibi midem düğümlendi. "Anlamadım?"

"Bahsettiğiniz fatura mı? Ekim ayına ait. Şu anda baktığınız fatura Kasım ayına ait; ancak, bölgenizdeki sayaç okumalarının güncellenmesinde bir sorun yaşadığımız için hesabınızda gecikme oldu. Bu da muhtemelen kafanızın karışmasına neden oldu. Aralık ayı faturanız normal programda iki hafta içinde elinize ulaşacaktır."

Parayı idareli kullanmaya alışkındım, ama kış aylarında, iki yatak odalı küçük evimizin elektrik faturası iki yüz doları aşması hiç de olağandışı bir durum değildi. Yani, sadece o ay için tahminimden iki yüz dolar fazla harcamış olmakla kalmamış, iki hafta sonra da iki yüz dolar *daha* ödemem gerekecekti.

Kahretsin.

"Bir şirketin insanların faturalarını karıştırıp onlara haber bile vermemesini anlamıyorum," dedim, sesime öfkeyi yansıtmamaya çalışarak. Kolay olmadı. Elbette, Ekim ayında ayarladığım ödeme planını unuttuğumda hata yapmıştım, ama yine de şirket en azından faturalandırmada bir sorun olduğunu bana e-posta ile bildirmeli değil miydi?

"Yaşadığımız gecikmeleri beklemiyorduk, bu yüzden bunun bir sorun olacağını önceden bilmiyorduk."

Bu adamın bütün gün telefonda küfürlerle maruz kalmak için çok az maaş aldığını hatırladım ve derin bir nefes alıp kendimi sakinleştirdim. Çok istemesem de kendime çıldırmamam gerektiğini söyledim.

"Bakın, bunun sizin suçunuz olmadığını biliyorum. Sadece işinizi yaptığınızın tamamen farkındayım. Ama *Noel'deyiz!* İnsanlara iki kat fatura kesip, onların bunu halletmesini bekleyemezsiniz. Herkesin durumu bu kadar zorlanırken olmaz."

Sesimi kontrol etmek için elimden geleni yapmama rağmen, yine de çok yüksek sesle konuşuyordum. Etrafta Max'i aradım, ama onu göremediğim için mutfağa geçtim. Umarım sesim duyulmazdı.

"Verdiğimiz rahatsızlık için özür dileriz. Özür olarak, hesabınıza yirmi dolarlık bir kredi eklemek istiyoruz."

Öfkem kaynarken, bu hazır cevap karşısında yüzümü buruşturdum. Oğlum ve ben yeniden ayağa kalkmak için onca mücadele verdikten sonra, yine aynı çukura geri dönmek üzereydik. Peki ne için? ABD vatandaşlarından alabilecekleri ücretin üst sınırını değiştirmek için eyalet hükümetimizde yoğun lobi faaliyeti yürüten milyarlarca dolarlık bir şirket için mi? Saçma! Üstelik çalışanlarına adil bir ücret ödüyorlar da değildi. Konuştuğum adamın geçinebilecek bir maaş aldığına imkan yoktu.

"Yirmi dolar mı? Bunun bir hakaret olduğunu biliyorsunuz, değil mi? Tatil günlerinde yaklaşık dört yüz dolar kesinti yapılmasından bahsediyorsunuz! Ve tekrar söylüyorum, insanlara haber verseydi durum farklı olurdu, ama ben bunu ilk kez duyuyorum."

"Anlıyorum hanımefendi, ve verdiğim rahatsızlık için tekrar özür dilerim. Ancak, size telafi edebileceğim tek şey bu. Bir ödeme planı size yardımcı olur mu? Aralık ayının bakiyesini önümüzdeki altı aya bölebiliriz."

Ona, iki yüz doların benim için ne kadar büyük bir yardım olacağını, diğer tüm sorunlarımla birlikte nasıl açıklayacağımı bilmiyordum, ama başka ne yapabilirdim ki? Gazımız veya elektriğimiz kesilirse, sadece

oğlum çok hasta olacaktı, aynı zamanda yaşadığımız şehirde tahliye gerekçesi de olacaktı. Ve evsiz kalırsam, sevgili Max'imın velayetini devlete teslim etmek zorunda kalacaktım.

O inanılmaz derecede cesur, güçlü ve harika bir çocuktı, ama bunu atlatamazdı.

"Anne?" merdivenlerin üstünden seslendi.

Kahretsin! Çok gürültü yaptığımı biliyordum.

Bir zamanlar Max her koşulda uyuyabiliyordu, sadece kusmak, ilacını almak ya da hassas midesine iyi gelen besin içeceklerini içmek için uyanırdı. Ama o zili çaldığından beri? Artık gürültü gibi basit şeylerden, bir bardak su istemekten, hatta kabus görmekten bile uyanıyordu. Elbette çocuğumun kötü rüyalar görmesinden *hoşlanmıyordum*, ama artık kabuslara hapsolmadığı için çok minnettardım.

"Geliyorum!" diye seslendim ve sonra tekrar telefona döndüm. "Evet, kapatmam lazım. Lütfen, şimdilik ödeme planını yapın."

"Tabii ki, acaba..."

"Geçen seferki gibi, kabul ediyorum. Artık gerçekten gitmem gerek." "Ben hallederim ve size onay e-postası gönderirim. yirmi dört saat içinde almazsan..."

"Destek hattını arayın. Evet, biliyorum. Teşekkürler. Hoşça kalın!"

Normalde, bu kadar önemli bir şeyi aceleye getirmeye çalışmazdım, ama lanet olası *tatil* zamanıydı. En son istediğim şey, Max'in faturaları dert etmesi idi. Onu bundan korumaya çalışsam da, dokuz yaşındaki oğlum bazen kendi iyiliği için biraz fazla meraklıydı ve dikkatli olmazsam kesinlikle fark *ederdi*. Sadece bu da değil, aynı zamanda kendini suçlayacağını da biliyordum, ki bu çok saçmaydı.

Evet, kanser tedavileri ve hasta bir çocuğu olan tek ebeveyn olmak, onun kansersiz geçen ilk altı yılında biriktirebildiğim az miktardaki birikimimi tüketmişti, ama bu onun yüzünden parasız kaldığımız anlamına gelmiyordu. Onun böyle hissetmesini hiç istemedim. Ne yazık ki, oğlum bazı mali sorunları ve ilaçların paraya mal olduğunu anlayacak kadar büyümüş, ancak sağlık sigortası, kapitalizm ve bazı insanların sağlık hizmetlerinin bir fiyat etiketi olması gerektiğini düşündükleri gerçeğini tam olarak açıklayamayacağım kadar küçüktü.

Dürüst olmak gerekirse, paranın varlığını ondan saklayabilmeyi dilerdim — çoğunlukla paradan nefret ettiğim için — ama bu, çocukken ailemin bana yemek almayı reddettiklerinde söylediklerine *çok* benziyordu, bu yüzden bu düşünceyi hemen kafamdan silip attım.

"Merhaba Maxi-Bear," dedim köşeyi dönerken, yüzüme bir gülümseme yapıştırıp, o fazladan iki yüz doların nereden geleceği konusundaki artan korkumu içime atarak. Max'in yüzünü görmeye devam edip onun güçlenişini izleyebilmek için o faturayı milyonlarca kez öderdim.

Ve tüm bunlara değecekti.

"Merhaba, Mama Bear." Kollarını genişçe açarak, sessizce sarılmak istediğini belli etti.

Ve ben de bu fırsatı kaçırmadım. Çok uzun zaman önce, doktorlar bana onu bir daha asla kucaklayamayabileceğimi söylemişlerdi. En kötü kabusuma *çok* yaklaşmıştık, ama şimdi oğlum iyileşme sürecindeydi ve her gün daha da iyiye gidiyordu.

"Nasılsın, koca adam? Seni uyandırdım mı?"

Onu kucağıma alıp biraz salladığımda başını salladı. Biz buna "sallanma zamanı" diyorduk. Bunu, özellikle kötü geçen bir tedavinin ardından omurgasında şiddetli bir ağrı hissetmesi üzerine başlamıştım. Bu hareketi çok seviyordum, ama 1,57 metrelik boyumla bunu çok uzun süre yapamayacaktım. Oğlumun büyümesine hazır olmasam da, onun büyüme şansına sahip olacağı için çok heyecanlıydım.

Max'in hastalandığı akut miyeloid lösemi, tanı konulduktan sonra beş yıllık sağkalım oranının çok yüksek olduğu bir hastalık olarak kabul ediliyordu, ancak Max'in süreci çok riskliydi. Normalde çoğu çocuk, kemoterapinin ilk indüksiyon aşamasından sonra remisyona girerdi. *Normalde* kelimesi burada çok önemli. Max hiç iri bir çocuk olmamıştı, bebekken kolik sorunu vardı ve küçük bir çocukken yiyeceklere karşı çok hassastı, bu yüzden fazla kilosuna yoktu ve hayatımız asla sıkıcı olamadığı için başka tıbbi komplikasyonlar ortaya çıktı. Uzun lafın kısası, bir tur daha kemoterapiye, konsolidasyon tedavisine ve kök hücre nakline ihtiyaç duydu.

Ama tüm bunlara değdi, çünkü kanser koğuşunda o zili çaldığında ağlayıp sevinç çığlıkları attım — iki buçuk yıl boyunca özlemle baktığım

iki buçuk yıl boyunca özlemle baktığım çan.

"Hayır, çiğim vardı," diye cevapladı uzun bir esnemeyle onu yere indirdiğimde. "South Town'daki Noel ışıklarını görmeye gitme zamanı yaklaştı mı?"

Onun bu kadar hevesli olmasına gülümsemeden edemedim. Fazla bir şeyimiz olmasa da, o bunu umursamıyor gibiydi. Onun için önemli olan, kanser nedeniyle kaçırmak zorunda kaldığı her şeyi deneyimlemektir ve şimdiden yapabildiklerine çok *seviniyordu*. Bu yüzden, ani çift bilet sürpriziyle bile, üç yıldır geçirdiğimiz en güzel Noel'i yaşıyorduk.

"Dışarısı hala aydınlık, seni aptal kaz. Biraz karanlık olana kadar beklemelisin."

"Ben kaz değilim, ben erkek kazım. Kaz olan sensin!"

"Ben kaz değilim, ben senin annenim!" diye sahte bir bıkkınlıkla karşılık verdim. Max cevap vermeden önce kıkırdamasına bayıldım, ön dişleri arasındaki boşluk onu daha da sevimli yapıyordu.

"Hem kaz hem de anne olabilirsin! Genelde onlar kötü olanlardır!"

"Kötü olanlar, ha?" diye sordum, parmaklarımı pençe gibi kıvrarak. "O zaman belki de ben bir kazım, çünkü seni yakalayacağım!"

Ellerimle yakalama hareketi yaptım. Max sessiz bir çığlık attı — hala annesi gibi yüksek sesle bağırmayı öğrenmeye çalışıyordu — sonra merdivenleri koşarak çıktı ve kahkahalarla gülüyordu.

Elbette, kovalamacamız uzun sürmedi, ama buna gerek de yoktu. Önemli olan, bunu yapabilmiş olmamızdı. Yatağıma uzanıp, nefesimizi toparlarken ellerimizi tuttuğumuzda — ne zaman bu kadar formdan düşmüştüm ki? — sevinçten ağlamak istedim.

Ama son birkaç yılda yeterince ağlamıştım. Max ve ben, kahkaha, mutluluk, büyüme ve iyileşme dönemimizdeydik.

"Peki, gün batımı ne zaman olacak?" diye sordu Max.

"Sanırım bir saat kadar sonra. Güneş henüz batmaya başlamadı, ama kış olduğu için oldukça hızlı batıyor."

Max başını salladı ve yüzündeki ciddi ifade, düşündüğünü gösteriyordu.

"Biraz daha uzanmak ister misin? Güneş batmaya başladığında seni uyandırabilirim, böylece hazırlanmak için vaktin olur."

O başını salladı. "Hayır, sanırım uyanığım."

"Tamam o zaman." Bir an durup, yapabileceğimiz sakın bir şey düşünmeye çalıştım, çünkü Max'in fiziksel gücünü ışıkları görmeye gittiğimizde kullanabilmesi için saklamak istiyordum. Onun için bir yürüteç ve gerekirse bir tekerlekli sandalye vardı, ama yine de çok yorgunsa bu onu zorlayabilirdi. "Ben biraz yorgunum, karanlık basana kadar bana kitap okur musun?"

"Tabii ki! Seçmek ister misin?"

Oğlumun bu öneriye ne kadar sevindiğini görmek beni çok mutlu etti. Çok geçmeden, lise ve ergenlik döneminin getirdiği meşguliyetler nedeniyle, havalı olmayan annesine bir şeyler anlatmak istemeyecektir, ama o aşamaya geldiği için inanılmaz derecede minnettardım.

Sadece... henüz değil.

"Sen seç, Maxi-Bear."

Yataktan kalktı ve titrek adımlarla yürüdü. Onu gururla izledim. Şimdiye kadar kolay bir yolculuk geçirmemiştik, ama bu Noel, yeniden başlamak ve geçmişin tüm stresini ve acısını unutmak için bir fırsattı.

Bu bizim yeniden başlangıcımızdı ve ben bunu en iyi şekilde değerlendirecektim.

Bölüm 3

Remington

Sonsuz Aktiviteler

"BA_{BA}, bunun üzerindeki kurdeleyi güzelce bağlayabilir misin?"

"Tabii ki yaparım Eva," dedim ve kızımdan hediye aldım. "Renk tercihin var mı?" Yanımda duran üç farklı kurdele makarasına geniş bir hareketle işaret ettim ve Eva, sanki hayatının geri kalanı için kariyer yolunu seçecekmiş gibi onlara bakakaldı.

"Sanırım..."

"Kırmızı, senin için tamamlayıcı bir renk olur..." Addy söze başladı, ama ben boğazımı temizledim.

"Eva bize tavsiye istemediği sürece kendi başına karar versin."

"Haklısın." Addy, o harika beynine bir şeyi kodlamaya çalışırken yaptığı gibi, başını iki kez kararlı bir şekilde salladı. "Biliyordum."

"Sorun değil, Addy. Yardım etmeye çalıştığını biliyorum." "Lütfen mor olsun, baba," dedi Eva.

"Tamam, ama nasıl yaptığımı izlemeni istiyorum, böylece gelecek yıl sen de deneyebilirsin."

"Tamamdır!"

Gülümseyerek, bir parça kurdele kestim ve fiyonk yaptım, sonra başka bir parça alıp kutunun ortasına sardım, ardından bir tane daha. Birkaç kesik ve zımba teli ile hediye, sanki filminden çıkmış gibi hazırды.

Bu, boyu 1,80 metreden uzun, iri yarısı bir bahçıvandan beklenecek bir beceri değildi, ama eşim benden

O, her zaman kutlanacak bir şeyler olacağını ve hediyein bir parçası da *sunum* olduğunu söyledi.

Tabii ki onunla tartışmadım, bu yüzden el titremeleri çok kötüleştiğinde yay görevini üstlendim.

Kabul etmeliyim ki, o haklıydı — her zaman haklıydı. İnsanların süslü ambalajı gördüklerinde gözlerinin parlamasını görmek çok özel bir şeydi. Çocuklar ambalajı heyecanla yırttılar, yetişkinler ise köşelerini dikkatlice açtılar, herkes deli gibi gülümsüyordu. Küçük bir şeydi, ama benim için çok büyük bir anlam ifade ediyordu. Karımın anısını onurlandırmak için harika bir yoldu.

"Son hediyemi hazırladım," dedi Addy ve hediyeği uzattı. Üçümüzün birlikte teyzeleri için yaptığımız kravatt battaniyelerinden biriydi. Her biri, aile üyesiyle ilgili farklı desenli polar kumaştan yapılmıştı. Biz şekil değiştirenler sıcakkanlı olsak da, yıllar içinde öğrendiğim kadarıyla, ailemizdeki yaşlı kadınların daha fazla battaniye istemeyecek kadar sıcakkanlı olmadığımızı anlamıştım.

"Harika bir iş çıkardın Addy, teşekkürler. Benimkilerin geri kalanına yardım etmek ister misin?"

"Hayır!" dedi, P harfini patlatarak ve hafifçe kıkırdayarak. Bazıları Addy'nin çok ciddi, hatta belki de suskun olduğunu düşünürdü, ama bu sadece onun mizahını veya kişiliğini anlamadıkları içindi.

"Ne, neden?" diye sordum, kaçırdığım şakayı merak ederek. Genelde en büyük çocuğumun komik bulduğu şeyleri anlardım.

"Çünkü başka yok, aptal!"

Durup etrafıma baktım: kağıt parçaları, kurdele artıkları ve boş karton ambalaj kağıtları. Sarılmayı bekleyen başka süs eşyası ya da biblo yoktu. "Bir dakika, bu Noel için hediyelerimizi gerçekten bitirdik mi?"

"Sanırım bitti," dedi Addy ayağa kalkarak. "Emin olmak için dolabı kontrol edeceğim."

"Teşekkürler, Addy."

"Baba, saydım, tüm hediyeleri paketledik. Elli yedi tane vardı ve elli yedi tanesini paketledik," dedi Eva.

Ayağa kalktım ve arkamda olduğunu sandığım hediye yığınının döndüm, ama aslında hediyeler kanepeye,

kanepeye, sehpaye ve aradaki yere yayılmıştı.

"Huh," dedim, sarılmış battaniyeleri, oyuncakları, fotoğraf albümlerini, kızlarımın çizimlerini ve birçok akrabamız için aldığımız diğer küçük şeyleri incelerken. Yaklaşan aile toplantısında hediye getirmek zorunlu değildi, ama özellikle geçen yılki etkinliği kaçırdığımız için birkaç tane getirmekten mutluydum. Zara'sız geçirdiğimiz ilk Noel'di ve büyük bir toplantıya katılmaya hazır değildik.

Neyse ki herkes inanılmaz derecede anlayışlıydı ve kimse bize sosyal olmaya zorlamadı. Bunun için inanılmaz derecede minnettardım. Her iki tarafım da bizim için oradaydı, ama bize ne zaman alan tanımaları gerektiğini de biliyorlardı.

"Daha önce hiç bu kadar erken bitirmemiştik, değil mi?" diye sordum, Zara'nın hayatta olduğu zamanları düşünerek. Ne kadar hazırlıklı olmaya çalışsak da, ailelerimizin birlikte tatilini kutladığı kamp alanına gitmeden önce her zaman son dakikada paketleme, toparlanma ve kızları hazırlama telaşı olurdu.

Kaderin bir cilvesi olarak, her iki klanımız da tatilleri kuzeyde kutladı. Benim ailem, çok sayıda büyük kulübe ve olanaklarla donatılmış atalarımızın kamp alanında, onun ailesi ise bu bölgeye daha yeni taşınmış oldukları için eyalet parklarından birinde kiralık bir kamp alanında tatilini geçirdi. Lisedeyken Zara ve ailesini Noel kutlamamıza davet etmişim ve o andan itibaren, giderek daha fazla akrabası davet edildi, ta ki bunu ortak bir etkinlik haline getirmeye karar verene kadar.

Bunu çok sevdim. Benim ailem biraz daha Fransız Kreolüydü, onun ailesi ise Portekizliydi, ama ikimiz de tamamen Kreolduk, ailemize evlenen birkaç kişi hariç. Bu, kültürlerimizin farklılıklarını ve benzerliklerini kutlamak ve büyük bir topluluğun parçası olmak için bir fırsattı, ki bu ayı dönüşenler için her zaman garanti edilebilen bir şey değildi. Bazıları ne kadar uğraşırsa uğraşsın, kurtlar ve büyük kediler gibi diğer dönüşenlerin üreme oranlarına yetişemiyorduk. Altı ya da yedi çocuğu olan kurt alfalarıyla tanışmışım, ama ayılar arasında ortalama üçtü. Dört çocuk çok zordu.

Türümüzün yok olacağından endişelenmiyordum, ama sayımız giderek azalıyordu. Sanki

teknolojideki gelişmeler dünyadaki büyüğü tüketiyormuş ve sınırlı miktarda kalan büyü, aynı anda kaç tane büyülü insanın var olabileceğini sınırlıyordu.

Ancak bu tür şeyleri düşünmemeye çalıştım. Zaten yeterince derdim vardı.

"Hayır, sanmıyorum," dedi Addy, ellerini beline koyarak sanki krallığını inceliyormuş gibi. Saçlarını başının üstünde iki topuz haline getirmiş, sanki çizgi film prensesleri canlanmış gibi görünüyordu.

Kıvırcık saçları kalın ve iri olmasına rağmen, Eva ve benimki gibi 3-C tipi değildi, bu yüzden Eva'ya yaptığım gibi saçlarını afro topuzlar halinde toplayamazdım. Bu durumun sonuçları gerçekten komikti. Addy'nin uzun kahverengi saçları annesine benziyordu ve hiç hassas değildi, ama Eva *inanılmaz* derecede hassastı ve sadece topuz ve bukleler yapabiliydik. Saçını şekillendirmekten keyif aldığım için, yaşlandıkça kafa derisinin hassasiyetinin azalmasını umuyordum — bu, babayla kızının biraz daha fazla vakit geçirmesi anlamına geliyordu — ama ona asla acı veren bir şeyi zorla yaptırmazdım.

"Sıcak kakao içip, film izleyip, sonra yatmaya ne dersin?"

"Tamam!" dedi Eva, ayağa kalkıp mutfığa doğru yöneldi. "Önce temizlik yapmalıyız!"

"Hayır, ben hallederim." Kızlarım ev işlerinde çok iyiydi, ama tatil zamanıydı. "Neden ikiniz eğlenceli bir tatil filmi seçmiyorsunuz?"

"No cap?" diye sordu Addy. Bu, beni olduğum yerde durdurmaya yetti. Genç neslin benim anlamadığım türlü türlü argo kelimeler kullandığını çok iyi biliyordum, ama *Addy'nin* bunları kullanması alışılmadık bir durumdu.

"No cap?" diye çok daha sorgulayıcı bir tonla cevap verdim, ama o sadece başını salladı.

"Harika. Eva, benimle gel. Yüksek raftakileri almana yardım edeyim."

"Benden o kadar da büyük değilsin!" "Sen öyle diyorsun!"

"Evet! *Ben* söylüyorum!"

İkisi, döner film kutumuza doğru ilerlerken birbirleriyle şakalaşmaya devam ettiler. Mutfaktan bir çöp torbası aldım ve hızlıca temizlik yaptım. On beş dakika içinde, hepimiz sıcak kakaolarımızla televizyonun önünde oturuyorduk.

Anneleri en sevdiği kil animasyonlu Rudolph filmini seçmişlerdi ve hepimiz nispeten sessizdik. Ortam tam olarak kasvetli değildi, ama içe dönük bir hava hakimdi. Bu hava boğucu değildi, ama kesinlikle *hissediliyordu*.

Birçok akrabamız, çocuklara annelerinin hasta olduğunu söylememizi ve onları anlayabilecek kadar olgunlaştıkları anda ölüm kavramıyla tanıştırmamızı morbid buldu, ama dürüst olmak gerekirse, onların bu kadar iyi uyum sağlamalarının en büyük nedeninin bu olduğuna emindim. Sosyal bir insan sayılmasam da, çok küçük yaşta bir ebeveynini veya her iki ebeveynini kaybetmiş birkaç kişiyle tanışmıştım ve her biri bu şoku atlatmanın ne kadar zor olduğunu anlatmıştı. Bir gün sağlıklı, mutlu bir velileri varken, ertesi gün yok olmuştu.

Kızlarımın bunu hiç yaşamamasını ister miydim? Elbette! Zara'nın hala onların yanında olabilmesi için ruhumu on kez feda ederdim, ama neye bulaştığımı biliyordum. Aşk hikayemiz bir trajedi değildi, hayatımın geri kalanında ruhumun derinliklerinde taşıyacağım güzel bir roman gibiydi.

"Tamam kızlar," dedim, jeneriği akmaya başladığında. "Yatma zamanı. İkiniz dişlerinizi fırçalayın ve pijamalarınızı giyin. Addy, saçlarını çöz. Birazdan yukarı çıkıp size hikaye okuyacağım."

"Bu sefer hikayeyi sen seçebilirsin Eva," dedi Addy esneyip gerinirken. Teknik olarak, Eva'dan daha geç yatabilirdi, ama benim küçük bilginim daha çok sabah insanıydı. Erken uyanıp kitap okurdu ya da — düşünceli bir kız olduğu için—kardeşini uyandırmamak için aşağı inip akıllı televizyonda YouTube'da derinlemesine bir inceleme ya da öğretici video izlerdi, çünkü aynı odayı paylaşıyorlardı.

Ve çılgınca olan şey, kendi odası olmasına rağmen Eva ile kalmayı tercih etmesiydi. Zara ve ben, ilk hamileliği sırasında evi satın almıştık. Paket fonlarının küçük bir kısmını kullanarak

Şehrin on beş dakika uzaklığındaki banliyölerdeki bu büyük evin depozitosunu ödemek için kullandık. Vücudunun kaç çocuk doğurmasına izin vereceğinden emin değildik, ama temkinli olmaktansa umutlu olmaya karar verdik ve dört yatak odalı bu eve aşık olmuştuk.

Önünde bir rampa vardı ve tekerlekli sandalyesinden kalkmadan birinci katın tamamına erişebilecek kadar tekerlekli sandalye erişilebilirliği vardı. Üst kat biraz daha karmaşıktı, ancak vardiyalı çalışanlar dışında da birçok bağlantım vardı, bu yüzden kendisi yürüyemeyecek kadar güçsüz olduğu zamanlar için en üst düzey bir merdiven asansörü kurdurmuştum. Ki, hayatının sonlarına doğru bu durum çoğu zaman geçerliydi.

Yine de onu taşımayı tercih ettim, ne kadar zayıfladığını ve kırılğanlaştığını görmezden gelerek, sanki yeniden yeni evli bir çiftmişiz gibi davranarak. Onu öyle taşımaktan *hiç* bıkmadım. Ya da ona dokunmaktan. Ya da sadece onun yanında olmaktan. O olmadan dünya daha karanlık bir yerdi.

Artık bunların hiçbirini yapmayacağım, diye kendime sertçe hatırlattım. Bazı günler göğsümdeki açık yarayı görmezden gelmek çok zordu, ama karıma kendimi acıya kaptırmayacağıma söz vermişim, bu yüzden kendimi acıya kaptırmayacaktım. Onun için yapabileceğim en azından buydu. Kızlarla bir yıl boyunca danışmanlık aldık, orada kederimi işledim ve hepsi bu kadardı. Terapist bize büyük ilerleme kaydettiğimizi ve artık iki haftada bir seansa katılmamıza gerek olmadığını söyledi, bu yüzden bireysel veya aile olarak üç ayda bir kontrol seanslarına ya da herhangi birimiz için tetikleyici bir durum olduğunda acil durum seanslarına katılmaya başladık.

Ama şu ana kadar hiçbir tetikleyici, hiçbir TSSB belirtisi yok. Sadece sıradan bir keder. Elbette, hayatının aşkını ya da annesini kaybetmenin sıradan bir yanı olabilir mi?

"Baba, aşağıda her şey yolunda mı?"

Merdivenlere doğru baktım. Eva, bir kolunun altında doldurulmuş bir tek boynuzlu atla merdiven sahanlığında duruyordu. Tanrım, gerçekten dalmıştım, değil mi?

"Evet, bebeğim, sadece düşünüyordum." Bazı akrabalarımdeki kadar kalın bir aksanım olmasa da, çok yorgun ya da çok mutlu olduğumda, sözlerimin sonunda sık sık bu aksan ortaya çıkardı.

"Ne düşünüyorsun?"

Her iki çocuğum da yaşlarına göre inanılmaz derecede olgun olsalar da, onlara daha fazla yük bindirmek için hiçbir neden görmedim. Zaten

hiçbir çocuğun yaşamaması gereken bir şey yaşamışlardı, bu yüzden onlara daha fazla yük bindirmek istemiyordum.

"Bilirsin, bazı şeyler." "Bazı şeyler mi?"

"Şeyler ve meseleler, kızım."

"Bu tür şeyler için daha fazla zamana ihtiyacın var mı?"

"Hayır. Zamanımı harcayacağım daha önemli şeyler var."

"*Benim* gibi mi?" diye sordu Eva, elini havaya kaldırıp küçük bir diva pozu vererek. Başkalarına karşı biraz çekingen olabilirdi, ama tanrım, bazen tam bir ateş parçası olurdu. Bu da annesine çektiği bir başka özellikti. Anlaşılan, Zara çocukken birçok kişi onun dilsiz olduğunu düşünüyormuş. Bu düşünce çok tuhaftı, çünkü o ve ben hayatımızın yıllarını sesimiz kısılana kadar birbirimizle konuşarak geçirmiştik.

Bana bu kadar güvenip rahat davranmaları benim için büyük bir şansdı. Bunu asla hafife almazdım.

"Senin gibi!" Merdivenleri tüm hızımla çıktım. Banliyöde sık sık şekil değiştiren tarafımı ortaya çıkaramazdım, ama kendi evimin güvenli ortamında, bunu biraz olsun yapabiliyordum.

Bir saniye içinde Eva'nın yüz hizasına geldim. Mutlu bir çığlık attı ve kollarını boynuma doladı, böylece son birkaç basamağı çıkarken ayakları havada sallanıyordu. Dönüp baktığımda, Addy'nin koridorda durup bize sahte bir dehşetle baktığını gördüm.

"Seni kurtaracağım kardeşim!" diye bağırdı ve bana doğru atladı.

Dramatik bir "*oooph!*" sesi çıkardım ve dizlerimin üzerine yarı çökmüş bir şekilde

Eva'yı sabit tutmaya özen gösterdim. Addy zafer çığlığı attı, Eva güldü ve ben yan tarafa düştüm, böylece üzerime üşüşebildiler.

Ama kızlarım kendi iyilikleri için fazla akıllıydılar. Babalarıyla kavgayı kazanamayacaklarını biliyorlardı, bu yüzden bir de baktım ki beni gıdıklıyorlar.

"Haksızlık!" diye bağırdım, biri ayağıma, diğeri koltuk altıma saldırırken çırpınmamaya çalışarak. En son istediğim şey, yanlışlıkla saldırmaktı, ki gıdıklanma söz konusu olduğunda bu olası bir şeydi.

"Aşkta ve savaşta her şey mubahtır," dedi Addy, bacak bacak üstüne atarak göğsüme oturup boynumu gıdıklamaya başladı. Orası pek gıdıklanmazdı ama Eva sanki benden intikam almak istercesine ayaklarıma saldırıyordu. Ayaklarımin ne kadar hassas olabileceğini unutmuşum!

"Öyle mi?" diye meydan okudum. "*Evet!*"

"Peki, madem öyle..." Düşmemesi için bir kolumu sırtına doladım ve oturdum, bu da Eva'yı ayaklarımdan uzaklaştırdı. Ayağa kalktım ve Addy'yi ters çevirdim. Eva kıkırdadı ve ellerini çırpı.

"Teslim oluyor musun?" diye sordum, gerçekten dramatik bir şekilde. Kızlarımin koro ve müzikal tiyatroyla ilgilenmesi belki de şaşırtıcı olmamalıydı.

"Asla!" diye bağırdı Addy, sahte bir şekilde bacaklarımin yumruklayarak. "Asla teslim olmayacağım!"

"O zaman sonunu gör!"

Kızların odasına doğru yürümeye başladım, baş aşağı duran kızımı nazikçe sallayarak, üst vücudu bir yandan diğer yana sallanıyordu. Arkasına uzanıp bacaklarıma vurmaktan vazgeçti ve bunun yerine yol boyunca kapı çerçevelerine tutunmaya çalıştı.

Gürültülü ve çocukça mıydı? Evet. Ama umurumda değildi. Çok eğleniyordum, kızlarımin da öyle. Bazı erkeklerin çocukları için sadece asgari düzeyde bir şey yapıp, onlara bakmanın yeterli olduğunu söylemelerini gerçekten anlamıyordum. Kızlarımin sevdiğim kadar da *seviyordum*. Açıkçası, hemen hemen her açıdan gerçekten harikaydılar.

İşimde, kızımı saçını yaptığım veya büyük olduklarında makyaj kursuna gitmekten bahsettiğim için kadınsı olduğumu ima eden birkaç adamla karşılaşmışım. Diğer erkekler ise "kadın soyumla" bu kadar yakın olmamın uygunsuz olduğunu söylediler — iğrenç — ama bu insanlar aptaldı. Alfa bir şekil değiştirenin belirli bir şekilde davranması gerektiğini ve endişeli olmak ya da duygularla bağlantılı olmanın beni bir şekilde daha az alfa bir ayı yaptığını iddia eden insanlarla birlikte onları da kafamdan sildim.

Hepsi kaybedenlerdi ve onlara acıyordum.

"Tamam, tamam, teslim oluyorum," dedi Addy, ben nihayet odalarına girdiğimde. Kıkırdayarak onu yatağına yatırdım ve o

bana meydan okurcasına döndü ve parmağını bana doğrulttu. "Bu savaşı kazanmış olabilirsin, ama savaşı kazanamayacaksın."

"Bundan eminim," dedim, eğilip alnını öptüm. Bu, ortamı değiştirmiş gibiydi ve birkaç dakika sonra kızlar yataklarına yerleştiler ve ben onlara eski Mısırbilimiyle takıntılı bir grup çocuğun bu konuda kendi kulüplerini kurdukları hikayesini okuyordum. Eva için biraz fazla ileri düzeyde olduğunu düşündüm ama o ısrar etti ve ben de onunla tartışmaya gerek duymadım.

Beklendiği gibi, Eva ilk uykuya daldı, tam adı Evangeline'in ima ettiği gibi melek gibi görünüyordu. Addy'ye baktım ve o da bana hiçbir şey söylemeden çok şey ifade eden baş sallamalarından birini yaptı.

"İyi geceler," diye fısıldadım, kalkıp Eva'nın yanağına bir öpücük kondurdum, sonra da Addy'nin.

"Baba?"

"Evet?"

"Ayrılmadan önce planladığın başka bir aktivite var mı?"

Bir an durup, hiçbir şeyi unutmadığımdan emin olmak için kafamı yordum. Normalde Zara ve ben sırayla planlar yapardık ve onun olmadığı ilk yıl, bariz nedenlerden dolayı etkinlikleri atlamıştım. Bu, Noel rehberi olarak tek başıma çalıştığım ilk yıldır.

"Neden? Özellikle yapmak istediğin bir şey mi var?" "Hayır.

Sadece merak ettim. Çok şey... değişti."

Evet, değişmişti.

"Yarın konuşuruz, çünkü bugün kış tatili öncesi son okul günün. Şimdilik biraz uyu, tamam mı?"

"Tamam. Sabah görüşürüz. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Yorganı çenesine kadar çekerek yataklarına yerleşti. Işığı kapattım, ardından kapıyı arkamdan kapattım ve sessizce yürüdüm. Kızlarımın ikisi de şekil değiştirenlerin gelişmiş işitme yeteneğine sahip olacak yaşta değillerdi, ama çocuklar her zaman en beklenmedik şeylerle uyanma konusunda tuhaf bir yetenekleri vardır.

Koridorun sonuna geldiğimde, aceleyle yatak odama gidip dizüstü bilgisayarımı açtım. Zara'nın ölümünden sonra, alt kattaki

ana yatak odasında kalmaya dayanamıyordum, bu yüzden ikinci kattaki en büyük boş odayı yeni yatak odam olarak ayarladım. Ana yatak odası artık çalışma odası ve eşimin anısına adanmış bir yer haline gelmişti. Tam bir tapınak sayılmazdı ama onun en sevdiği kitapların bulunduğu bir kitaplık, en güzel kristallerinin bulunduğu bir masa, tütsü yakıcı, mumlar ve pencereden sarkan en sevdiği iki bitki vardı.

Benim de biraz siyah parmağım vardı - peyzaj mimarı olduğum için ironik bir durumdu - ama telefonumda onları sulamak ve hatta gerektiğinde döndürmek için hatırlatıcılar vardı, çünkü benden daha geniş olan Queen adlı örümcek bitkisine ve odanın her tarafına uzanan çok sayıda dalı olan alacalı Pothos adlı King'e bir şey olmasına izin vermeyecektim.

Sonra bebeklikten ölümcül hastalığa yakalanana kadar olan dönemine ait birkaç fotoğrafı vardı, düşünümüz de dahil olmak üzere birlikte çekilmiş fotoğraflarımız, sonra o ve kızları, ve son olarak da hepimizin bir aile olarak çekilmiş fotoğraflarımız vardı.

Onlara bakmayı *çok seviyordum* ve kendimi biraz fazla üzgün hissettiğimde ya da dünyanın gidişatı ve iki siyahi kızın tek babası olarak geleceğimin nasıl olacağı konusunda endişelendiğimde bunu yapardım. Bölgemiz dışındaki pek çok insan, Creole olmanın ne demek olduğunu anlamıyordu. Ben Fransız, Batı Afrikalı, Alman ve İspanyol'dum. Eşim Portekizli, Afro-Karayip, Haitili, İspanyol ve Hollandalıydı. Ve hep birlikte, hepimiz tam anlamıyla Amerikalıydık ve bunu yakın zamanda değiştirmek gibi bir niyetimiz yoktu. Hem şekil değiştiren hem de siyahi bir adam olarak, kızlarımın yaşayacağı bazı zorluklar ve sıkıntılar olduğunu ve ne kadar istesem de onları bunlardan koruyamayacağımı kabul etmem gerekiyordu.

Bunlar hakkında *çok* fazla endişelenmemeye çalıştım. Tek yapabileceğim, bunlar gerçekleştiğinde bunlarla başa çıkmak için zihinsel olarak hazırlıklı olmakti. Kızlarımı elimden geldiğince her zaman koruyacaktım, ama onların tüm hayatlarını korku içinde yaşamalarını istemedim.

Evet, o fotoğrafları epey inceledim. Bir dakika, ne yapıyordum ben?

Tabii ya! Hafta sonu için yapılacaklar.

Birkaç topluluk panosuna bakmaya başladım ve bölgemdeki etkinlikleri Google'da aradım. Birkaçını gözden geçirdim — kızları zaten

kızakla kaymaya götürmüştüm ve şehirdeki ışık gösterilerini izlemeye gitmeden önce biraz daha beklemek istiyordum — ama sonra bir şey dikkatimi çekti.

Bu, şehirdeki en büyük açık hava buz pateni pistlerinden birinin reklamı. Yaz aylarında, şehirdeki çocukların serinlemek için kullandıkları fıskiye bir çocuk havuzu olarak kullanılıyordu, ancak kışın havuz doldurulup donuyor ve buz pateni pistine dönüştürülüyordu. "Çocuklar gecesi, ha?"

İlanda, 12 yaş ve altı çocuklar için ücretsiz olduğu yazıyordu. Para konusunda endişeli değildim ama buz üzerinde koşuşturan ve kızlarımdan birini devirebilecek gençler veya aşırı hevesli yetişkinler olmayacağı için içim rahatlamıştı. Ayrıca, çocuklar için arkadaş edinmek için harika bir fırsat gibi görünüyordu. Okulda sosyal olarak dışlanmış değillerdi, ama Addy akademik ve ders dışı etkinliklere çok odaklanmıştı, bu yüzden Symphony ile kendi kendine rekabet ediyordu ve Eva, iyi anlaştığı çocuklar arasında bile oldukça çekingendi.

Her şey mükemmel gitmedi mi? Bir planımız varmış gibi görünüyordu.

Bölüm 4

Jeannie

Düşünceleriniz için bir peni

"Peki, ilk olarak hangi kitabı okumak istiyorsun?" diye sordum, Max'in yürüteçini iterek yavaşça yürürken. Kitapçada kullanmıştı, ben de katlamadan bıraktım, oğlum biraz kendi başına yürürken onu itmekten memnuniyet duyuyordum.

Hâlâ biraz titriyordu, kasları ve enerji seviyesi yaşına göre olması gerekenden çok daha düşüktü, ama insanlar birkaç ayda ne kadar ilerleme kaydettiğini bilselerdi, benim her zaman istediğim gibi sokaklarda tezahürat yaparlardı. Lanet olsun, param olsaydı, oğlumla övünmek için bir reklam panosu kiralardım.

Oğullarına tuhaf bir şekilde sahip çıkan, internetteki zehirli anne tiplerinden biri olmak istemiyordum —hatta bazıları duygusal ensest sınırına yaklaşıyordu— ama oğlumu her şeyden çok seviyordum ve bunu yapmak çok kolaydı, ama sağlıklı bir düzeyde. Hiçbir kızın ona layık olmadığını söylemek ya da onu bir partnerin yerine kullanmak gibi bir şey asla yapmazdım. Ona duyduğum sevgi, ailemin bana davranışını daha da anlaşılabilir hale getiriyordu. Max'e böyle bir şey yapma düşüncesi...

Bu düşünceyi kafamdan silmek zorundaydım, yoksa sinirlenecektim ve neden böyle güzel bir kış gününde sinirlenesin ki?

"Shadow Castle!" Max heyecanla cevap verdi. "Bu arada, kitapları taşıdığın için teşekkürler."

"Tabii ki. Anneler ne için vardır ki?"

"Bilmem, dünyayı kurtarmak için olabilir mi?"

Onun sözleri beni neredeyse durdurmaya yetecek kadar şaşırttı. "Benimle dalga mı geçiyorsun, Maxie?"

"Dalga mı geçiyorum?" Benimkilere çok benzeyen doğal olarak büyük, ela gözleri daha da büyüdü. "Eğlenmek gibi mi?"

"Evet."

"Hayır, ciddiymim."

Yüzüm kızardı. Oğlum her zaman beni ne kadar takdir ettiğini açıkça söylerdi, ama bazen... bazen iyi şeyler bile insanı çok etkileyebilir.

"Teşekkürler, Max. Her zaman buna layık olmaya çalışacağım."

"Nasıl yapamazsın ki?" Dişleri aralıklı bir gülümsemeyle bana baktı. Gelişiminin çoğu gibi, yetişkin dişlerinin çıkması da gecikmişti ve hala bir tanesi çıkmamıştı. "Sen dünyanın en iyi annesisin."

Tanrım.

Sokakta ağlamak istemedim, kısmen moral bozucu olmak istemediğim için, kısmen de soğuktan yüzümün ıslanmasını istemediğim için. Uygun şekilde giyinmiş olsak da, burnum akıp gözlerim yaşarsa pek bir faydası olmazdı.

"Teşekkürler, Max. Sen dünyanın en iyi oğlusun." "Eh, fena değilim."

Bu beni güldürdü ve sevimli oğlum sırtarak gülümsedi. Tam anlamıyla bir komedyen değildi, ama durumuyla mizahla başa çıkmayı öğrenmişti ve birini gldrebildiğinde her zaman neşeleniyor gibiydi. Açıkça söylememişti, ama ne kadar hasta olursa olsun her zaman komik olabildiği için bundan hoşlandığını hissettim.

Ve dürüst olmak gerekirse, ben de onunla aynı durumdaydım.

Evden ilk katığımda, depresyonla mücadele ediyordum, bu yüzden onun babasına kapılmıştım. Genç, korkmuş, zgn ve aptaldım. Yine de olanları değiştirmezdim, çünkü o zaman Max'im olmazdı. Geçmişimi düşününce iyi bir anne olabileceğimi hiç düşünmemiştim, ama sonuçta nesiller boyu süren laneti bozacak güce sahiptim.

O yüzden, bunu kesinlikle yapacaktım.

"Yrteini biraz kullanmak ister misin?" Oğlumu asla rahatsız etmek istemedim, ama bazen bağımsızlığının sarhoşluğuna kapılıp kendini gereğinden fazla zorluyordu. Bunun zor olduğunu düşündüm.

Dokuz yaşındaki bir çocuğun, hayatının altı ayını neredeyse tamamen yatakta geçirdikten sonra kendini kontrol etmesi zordu, bu yüzden ona göz kulak olmak benim görevimdi. "Bugün çok fazla hareket ettik."

"Hayır, hala iyi hissediyorum," diye cevapladı, biz yürürken adımlarını sabit tutarak. "Yine de mağaza için yürüteç aldığımıza sevindim. Kitaplara bakarken üzerine oturabilmem işleri kolaylaştırdı. Gerçekten çok fazlaydı."

"Öyleydi. Şanslıydık."

Özellikle Noel öncesinde fazladan para harcayabilecek durumda olmasam da, oğlumla bir geleneğimiz vardı. Her ayın üçüncü Perşembe günü, hasarlı kitapları ve eski ciltsiz kitapları yaklaşık on sentten satan yerel bir kitapçıya giderdik. Eskiden bir sentti, ama enflasyon her yerde etkisini gösteriyordu.

Böylece, iki dolar artı vergi karşılığında, oğlumun bir veya iki ay yetecek kadar kitapla dolu bir sırt çantası elde ediyorduk. En sevdiği kitapları saklıyor, geri kalanını yerel kütüphaneye bağışlıyorduk. Max kitapları çığneyebildiğinden, bu kesinlikle buna değermişti.

Yazılı kelimelere olan ilgisi, yemeğe olan ilgisinden çok daha güvenilirdi. Fantastik, bilim kurgu, hayvanlar hakkında bilgiler, masallar, biyografiler ve anıları severdi. Hastanedeki öğretmeni, onun zaten yedinci sınıf seviyesinde okuduğunu söyledi. Ben farklı türlerdeki birçok müşterinin serbest editörü olduğum için, bu durum bana biraz kader gibi geldi. Anneye öyle, oğluna öyle.

Sessizce biraz daha yürüdük, sadece şehrin seslerini dinledik. Max kesinlikle bir hız canavarı değildi, ama daha önce hiç bu kadar uzun yürüdüğünü fark etmeden edemedim. Onunla inanılmaz gurur duyuyordum, ama müdahale edip onu dinlendirmem gereken noktaya gelmiştik.

Neyse ki, o noktaya gelmedik.

"Sanırım şimdi biraz dinlenmem gerek," dedi, durup derin nefesler alarak.

"Tamam, koca adam, ben de biraz mola vermek istiyorum." Aslında istemiyordum, ama biraz dostluk kurmanın bir sakıncası yoktu.

Oğlumun soğukta bir bankta oturması fikri beni pek heyecanlandırmıyordu, bu yüzden etrafı taradım ve

"Neden oraya girmiyoruz? Isınalım, tuvaleti kullanalım, sonra geri dönelim?"

"Neden oraya girmiyoruz? Isınalım, tuvaleti kullanalım, sonra geri dönelim?"

Bu da başka bir sorundu. Onun tüm başarılarını kutlamaya her zaman hazır olsam da, uzun bir mesafe yürümek, *geri* de yürümemiz gerektiği anlamına geliyordu.

Tabii ki, en kötü ihtimalle onu taşıyabilirdim. Kolay olmazdı, ama yapılabilirdi. Bir gün ağırlığı bunu yapmam için fazla olacaktı

—parmaklarımı çapraz tutuyorum—ama henüz o noktaya gelmemiştik. "Evet, kulağa hoş geliyor."

"Harika. Al, son bir mesafe için yürüteçini al, tamam mı?"

"Bu muhtemelen iyi bir fikir." Bunu doğal bir şekilde söyledi, ama oğlumu yeterince iyi tanıyordum ve ses tonundaki en ufak bir öfkeyi bile duyabiliyordum. Bu öfke bana yönelik değildi, ama ne hakkında olduğunu biliyordum.

"Bu gidişle, yakında ona ihtiyacın kalmayacak.

hep

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu, küçük kaşları yukarı doğru kalkarken. si."

"*Biliyorum.*"

yuk Bunun üzerine gözleri parladı ve ikimiz içeri girdik.

arı.

Açık hava buz pistinin arka girişindeydik. Yazın burası bir su oyun alanıydı. Yazın klimamız bozulduğunda ve ev sahibimiz tamir etmek için ayak sürüyordu, Max'i birkaç kez buraya getirmiştik. Aşırı sıcak, hasta bir çocuk için aşırı soğuk kadar zararlı olabilir. Su o kadar sığdı ki, tekerlekli sandalyesini birçok gayzerden birine kadar itebiliyordum. Bu bir lütuftu. İnsanların bu alanları otoparklar ve çirkin şirket binalarıyla değiştirmeyi *nasıl* haklı gösterebildiklerini anlamıyordum. Bu küçük mutluluk noktaları, bazı çocukların sahip olduğu tek şeydi ve birçok aile bunlara bağımlıydı.

"Tuvalet orada. Kendi başıma gideceğim, tamam mı?"

"Git hadi. Artık kendi işini halledebilecek yaştasın." Kısa bir süre önce, bez kullanmak zorunda kalmıştı — neyse ki, sadece kısa bir süreliğine — bu yüzden, oğlumun neden tuvalet işlerinde bağımsız olmak istediğini anlıyordum.

"Tamam, tamam."

Yavaş ama kararlı adımlarla uzaklaşmasını izledim ve bana ihtiyacı olursa duyabileceğim kadar yakın, ama erkekler tuvaletinin dışında bekleyen ürkütücü kadın olarak görülmeyecek kadar uzak bir mesafede durdum.

Topluluk panosuna asılmış parlak, renkli bir broşür gözüme çarptı ve ona doğru gittim.

Çocuklar için Paten Gecesi. On iki yaşın altındaki tüm çocuklar için giriş ücretsiz. İki saatlik çocuk paten kiralama dahil.

Pist pahalı değildi — sigorta nedeniyle sadece beş dolar alıyorlardı — ama yemek ve paten kiralama ile birlikte, benim bütçem için çok fazlaydı. Ama ücretsiz bir gece?

Max çıkıncaya kadar bekledim, sonra ona doğru koştum ve el ilanını gösterdim.

"Hey, bu hafta sonu buz pateni yapmaya gelmek ister misin? Tatil için çocuklara özel bir gece düzenliyorlar."

En hasta olduğu dönemde imkansız olan bir şeyi yapma şansı olduğunu fark ettiğinde yüzünün ışıldamasını görmekten *asla* bıkmazdım.

"Evet! Bu çok havalı!"

"Ben de öyle düşünüyorum. Hadi, masalardan birine oturalım. Belki geri dönmeden önce Shadow Castle'ın ilk bölümünü okuyabiliriz."

"Harika! Bu şimdiye kadarki en güzel Noel!"

O anda ağlayabilirdim. Karşımdaki meleği hak etmek için ne yaptığımı bilmiyordum, ama ona sonsuza kadar minnettar olacaktım. Kelimenin tam anlamıyla birlikte cehennemi yaşayıp geri dönmüştük ve bir şekilde, diğer tarafta daha iyi bir duruma gelmiştik.

"Bu benim de en sevdiğim Noel."

Bölüm 5

Jeannie

Hafifçe tutun, ama bırakma

HAFTA ^{nasıl} bu kadar çabuk geçti? Bir an önce toplum merkezinde broşüre bakıyordum, bir sonraki an ise oradaydık, oldukça kalabalık olan buz pistinin önünden geçerek paten kiralamaya gidiyorduk.

Max'i kiralama sırasına en yakın masaya oturttum, böylece onu görebiliyordum ve kuyrukta beklemek yerine enerjisini saklamasını istedim. Neyse ki, kendi patenlerim olduğu için paten kiralamak için bir servet ödemekten endişelenmemize gerek kalmadı. Max ilk hastalandığında ve komşum yaşlı Bayan Lannigan hala hayattayken, bana yardım etmek için satmam için kutularca ıvır zıvır verdi. Küçük bir bahçe satışı düzenledim ve satılmayan eşyaları bağışladım, ama patenler tam bana göreydi ve ben de hep bir çift paten istemiştim. Çok yıpranmışlardı, ama şimdi onlara sahip olduğum için gerçekten mutluydum.

Son birkaç gündür Max'e karşı iyi davranıyordum çünkü o bu etkinlik hakkında neredeyse hiç durmadan konuşuyordu, ama gergin olmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Bu, Max'in remisyonundan bu yana yaptığı en zorlu fiziksel aktiviteydi ve zihnim, onun yaralanabileceği milyonlarca farklı olasılıkla dolup taşıyordu.

Ancak, kendi korkularımın oğlumun heyecanını bozmaması için yüzüme yansıtmamaya çalıştım. Ayrıca, her adımında onun yanında olacaktım. Onu buzun üzerine atıp Wayne Gretzky gibi olmasını beklemiyordum.

Korkularım biraz fazla arttığında, kendime bunu hatırlattım. Sırada beklerken, masanın arkasındaki yorgun çalışana Max için hangi bedeni istediğimi söylemek için beklerken, bunu sürekli yaptım.

Onu takdir etmek zorundaydım, en yoğun gecelerinden birinde gerçekten işleri yolunda tutmuştu. Param kısıtlı olmasına rağmen, kalan birkaç dolarımı çıkarıp bahşiş kavanozuna attım. Bana minnettar bir gülümsemeyle karşılık verdi, sonra bir çift paten uzattı ve kenara çekilmemi işaret etti. Hala hizmet etmesi gereken kalabalık düşünülürse, bu neredeyse Oscar kabul konuşması gibiydi.

"Patenlerin hazır, dostum," dedim, korkularımı zihnimin arka köşesine sıkıştırarak Max'e yaklaşırken gülümsemeye çalıştım. "İçeride biraz oturup ısınmak ister misin, yoksa dışarıdaki banklara gidip ayakkabılarını giymemi ister misin?"

"Nasıl giyeceğimi gösterir misin?" Kahretsin, bunun olabileceğini biliyordum.

Oğlumun yeni şeyler denemeye bu kadar hevesli olmasını çok seviyordum, ama yine de onu biraz daha serbest bırakmaya alışmaya çalışıyordum. Kendimi helikopter anne olarak görmekten hoşlanmıyordum, ama her iki saatte bir alarm kurup oğlumun kol pompasına farklı ilaçlar yüklemekten, çoğunlukla normal bir anne olmaya geçiş büyük bir değişimdi. Oğlumun keşfedecek koca bir dünyası ve yetişmesi gereken birçok deneyimi olduğunu kabul ediyordum, ama bazen tek istediğim onu balonlu naylonla sararak sonsuza kadar güvende ve korunaklı tutmaktı.

Ancak bu sağlıklı bir şey değildi ve Max'in sağlıklı *olması* için çok mücadele etmiştik, bu yüzden panik içeren düşüncelere direndim ve ona başımı salladım.

"Tabii, sana benim nasıl yaptığımı göstereceğim, sonra da senin yapman için adım adım anlatacağım."

"Bussin'!"

O cümleyi bilip bilmediğimi anlamak için kafamdaki ansiklopediyi tararken ona göz kırptım. Oğlumun neslinde popüler olan tüm argo kelimeleri öğrenmek için gerçekten çok uğraştım. Çok hasta olması ve sık sık hastanede yatması, normalde izin vereceğimden çok daha fazla internette vakit geçirmesine neden olmuştu, bu yüzden benim bilmediğim birçok meme dilini öğrenmişti.

benim bilmediğim birçok meme dilini öğrenmişti. "Bunun anlamını bana tekrar söyler misin?" diye sordum.

Elbette, bazı ebeveynler ve yaşlılar, yeni nesil dil konusunda yaratıcı davranıp kendi deyimlerini uydurduklarında çok sinirleniyorlardı, ama ben bunu saçma buluyordum. Bir editör olarak, bir dil sürekli gelişmez, sürekli değişmez, sözlüğüne sürekli yeni kelimeler eklemeyi ve konuşma dilini değiştirmeyi, o dilin öldüğünü çok iyi biliyordum.

Çok fazla insan dili, taşta kazınmış katı kurallar kümesi olarak görüyordu, oysa dil aslında insanları birbirine bağlayan ve onların kalplerinde ve kafalarında olanları ifade etmelerini sağlayan canlı bir şeydi, bunlar paylaşılması iyi şeyler olmasa bile. Dil hem bir lütuf hem de bir lanetti ve fırsat bulsam saatlerce bu konu hakkında konuşabilirdim.

"Bu 'havalı' anlamına geliyor, anne." "Ah, teşekkürler."

Oğlumun kullandığı ilginç argo karışımını düşünürken, ikimiz soğuk gecenin içine çıktık. Bazen ejderhalar ve büyücülerle ilgili kitaplardan veya çok uzak galaksilerdeki uzay gemilerinden fantastik ifadeler ve deyimler kullanıyordu. Sürekli çevrimiçi olan şeyler vardı. Ama sonra, ondan sadece birkaç santim uzun olan en sevdiği Filipinli hemşiresinin kullandığı bir avuç deyim ve çoğunluğu milenyum kuşağından olan sağlık ekibinin kullandığı argo vardı. Bu ilginç karışım beni her zaman tetikte tutuyordu ve onun hakkında sevdiğim bir başka şeydi.

Tanrım, ben gerçekten şanslı bir anneydim. Faturalar gelip giderdi. Sorunlar gelip giderdi. Ama oğlumun büyümesini ve her zaman olması gerektiği gibi harika bir genç adam olmasını izleme şansına sahip olduğumu düşünürsek, bunların hiçbirisi o kadar da kötü görünmüyordu.

"Tamam, dikkatlice izle," dedim otururken. "Ve anlamadığın bir şey olursa çekinmeden soru sorabilirsin."

"Peki, anne!" dedi ve bana küçük bir selam verdi.

Gülümseyerek, ona patenlerimi nasıl bağladığımı yavaşça göstermeye başladım. Ayakkabı bağlamaktan çok da farklı değildi, ama o yaklaşık iki yıldır bağcıklı ayakkabı giymemişti.

Onun çok zayıfladığını ve parmaklarının bağcıkların etrafında kramp girdiğini fark ettiğimde, tamamen cırt cırtlı bağcıklar kullanmaya başladım.

Bazen kanserin hayatının her yönünü ne kadar etkilediği beni hala şaşırtıyordu, ama onun tavırlarından bunu asla anlayamazdınız. Huysuz bir çocuk olmak için her türlü hakkı vardı, ama öyle değildi. O sadece... Max'ti. Benim okuyucum. Benim maceracım. Benim *bebeğim*.

Ben büyürken kimse bana destek olmadı, ama ben ona sonsuza kadar destek olacaktım. Ben hayatta olduğum sürece, yalnız kalmaktan asla endişelenmesine gerek kalmayacaktı.

"Başardın!" diye bağırdım, o benim talimatlarımı uyguladıktan sonra. Biraz zaman almıştı, ama umurumda değildi. Oturduğu her dakika, dinlenip enerjisini topladığı anlamına geliyordu. Gençliğimde birkaç kez kendimi paralamıştım ve Max'in çok sert bir şekilde yere düşerse ne olacağı konusunda çok endişeliydim.

Onu her şeyden gerçekten koruyamayacağımı biliyordum ve kesikler, sıyrıklar ve morluklar çocukluğun bir parçasıydı, ama o zaten çok şey yaşamıştı. Onu daha fazla incinmekten korumak istemem yanlış bir şey miydi?

Eh.

Yaşadığım her şey için bir terapistle gitmeyi çok isterdim, ama dürüst olmak gerekirse, bunu karşılayamazdım. Oğlumun devlet sigortasının tedavisi boyunca birkaç danışmanlık seansını karşılamasına sonsuz minnettardım. Bazen kendimi biraz umutsuz vaka gibi hissediyordum. Ama Max'in önünde parlak bir gelecek vardı ve ona sağlayabileceğim tüm iyileştirme ve yardımı hak ediyordu.

"Sıkılığını kontrol edeyim. Unutma, özellikle ayak bileklerinin çevresinde çok sıkı olması gerekiyor, ama acıtmamalı."

"Evet, bunu söylediğini hatırlıyorum."

"Güzel. Çok iyi gidiyorsun."

"Bana yağ çekmene gerek yok anne. Sanırım ben senden daha heyecanlıyım."

Oops, yakalandım. Tamamen şaşırmış sayılmazdım. Max son derece anlayışlıydı. Tahminimce, bu kadar uzun süre yatakta kalıp, çoğunlukla sadece konuşma ve video aracılığıyla insanlarla iletişim kurmasından kaynaklanıyordu. Bunu benden almamıştı, çünkü

maalesef ben çok çok iyi zamanımı zamanımı
zamanımın yıl yıllarımın özellikle saf olduğum bir
dönemdi.

Sigh.

"Söz veriyorum, heyecanlıyım. Sadece biraz da gerginim. İkisi de normal."

Ayağa kalktığımda elini uzattı. "Çok dikkatli olacağım anne. Söz veriyorum."

"Teşekkürler, koca adam. Bu benim için çok anlamlı."

Onun mükemmel yüzünü incelerken ve duygularıyla yeniden dolup taşarken uzun bir sessizlik oldu. Çevrimiçi arkadaşlarımın bazılarını, tüm küçük şeyleri ne kadar çok konuştuğum veya belgelediğim için çılgına çevirdim, ama ne yapabilirdim ki? Oğlumun nefes almakta zorlandığını izlerken, sağlık ekibi bana en kötüsüne hazırlıklı olmamı tavsiye etmişti. Bu bir ebeveyni inanılmaz derecede minnettar yapmazsa, ne yapılabilir ki?

Ama doğal olarak, bu Max için biraz garip bir durumdu ve o dramatik bir şekilde boğazını temizleyene kadar bunun ne kadar garip olduğunu tam olarak fark etmemiştim. "Kaymaya hazır mısınız?"

Biraz duygusal davrandığım için utanarak hafifçe güldüm, ama korku dalgasına karşı kendimi hazırladım.

"Evet dostum, hadi kaymaya gidelim."

"Kayarken el ele tutuşabilir miyiz?"

"Tabii ki. Sen hazır olana kadar bırakmam."

"Teşekkürler anne."

Gerçekten garipti. Büyürken, çocuk sahibi olmamayı ve aile kurmamayı tercih ettiğim için çevremde bir istisna olarak görülüyordu. Ama şimdi? Şimdi Max'i dünyadaki hiçbir şeye değişmem. Onu daha iyi koşullarda dünyaya getirebilseydim ve babası bizi terk etmeseydi daha mı iyi olurdu? Elbette.

Sanırım bu, yirmili ve otuzlu yaşlarımı büyük bir çocuk ordusu yetiştirerek geçirmek yerine hamileliğimi sürdürmeyi *seçmemle* arasındaki farktı.

"Hazır mısınız?" diye sordum Max'e, buz pistinin kenarında dururken. Buz pistinde gerçekten çok sayıda çocuk ve epeyce ebeveyn vardı, ama çok kalabalık değildi. Max'in öğrenmesi için yer vardı, özellikle de kenarda kalırsa.

"Evet!"

Yavaşça, dikkatlice, çekinerek buzun üzerine adım attım ve hala elini tutan Max'e döndüm ve ona ne yapması gerektiğini anlatmaya başladım.

Neyse ki aceleye getirmedik ve Max ilk başta biraz sendeledi ama geriye değil öne doğru düşmenin önemli olduğunu anladığı için memnun oldum. Ayrıca, ona tutunarak ve onun sendelemesini dengeleyerek dengemi koruyabildim. Buzda kaymayalı uzun zaman olmuştu ama görünüşe göre bisiklete binmek gibi bir şeydi.

Buz patenleri de dahil.

Ah, bu tür düşünceler kesinlikle gergin olmamayı başarma planımı mahvedecekti.

Bunu hemen aklımdan çıkardım ve harika vakit geçiren Max'e odaklanmaya devam ettim. İlk yarım saat, ben onun bir elini tutarken, o da diğer eliyle duvara tutunarak geçirdik, sonra bir mola verdik. Ne yazık ki, orada satılan yiyecekler benim için çok pahalıydı, ama Max'in kilo almasına yardımcı olan besin barlarından yanımda getirmiştim. İlk hastalandığında, kilosunu korumak önemli olduğunu biliyordum, ama vücut ağırlığının üçte birini kaybedene kadar doktoru bana kilo korumanın hayatta kalma oranını artırmak için ne kadar önemli olduğunu açıklamadı.

Aradan sonra, yanakları pembe bir kırmızıya bürünmüş olarak tekrar buz pistine çıkmaya hazırды. Ona biraz daha dinlenmemiz gerektiğini söylemek istedim, ama söylemedim.

Gerçekten, o gün altın yıldızı hak etmişim.

Özellikle duvardan uzaklaştığımızda ve Max ile ben büyük pistte rahatça daireler çizdiğimizde. Yavaş ve kolay, ama nispeten pürüzsüz. Sinirlerim neredeyse tamamen yatıştığında, Max yüzünün alt yarısını kapatan atkısından konuştu.

"Biraz kendi başıma deneyebilir miyim? Yine duvara tutunurum." Tanrım.

Neredeyse on yedi yaşında, tamamen kendi başıma ayakta durmak zorunda kaldığım zamanlar vardı ve bir şekilde bu

Oğlumu buz üzerinde yalnız bırakma düşüncesinden daha az korkutucu. Çünkü, işin özüne bakıldığında, sınır neredeydi?

Ben onun koruyucusuydum. Onun vasisiydim. Yetişkinlik deneyimimi kullanarak gençliğin naifliğini dengelemesi gereken kişiydim. Ama aynı zamanda ne zaman risk almasına izin vermem gerektiğini ve ne zaman kendi başına bir şeyler öğrenmesine izin vermem gerektiğini de bilmem gerekiyordu, böylece bağımsız bir yetişkin olabilirdi. Bu iki gerçek arasında bir denge bulmam gerekiyordu, aksi takdirde ona zarar verirdim.

Baskı yok, değil mi?

Peki, anne olduktan sonra öğrendiğim en önemli derslerden biri neydi? *Uzlaşma*.

"Bak ne diyeceğim," diye başladım ve bizi pistin çıkışlarından birine doğru yönlendirdim. "Saatinin alarmını on dakikaya kurarım, sen de tek başına kayabilirsin. Ama on dakika sonra bana gelip dinlenip su içersin, sonra istersen tekrar kayarsın. Tamam mı?"

O şiddetle başını salladı. "Hala seninle kaymak istiyorum, anne. Sadece... Bilmiyorum... Kendi başıma yapmam gereken bazı şeyler var."

"Biliyorum, bebeğim, biliyorum. Ve sana güveniyorum."

Bana gülümsedi ve bu, doğru kararı verdiğime beni ikna etmeye yetti. Hey, bazen ebeveynlik konusunda oldukça iyiydim.

"Tamam, saatini ayarlayayım, sonra gidip eğlenebilirsin."

Kolunu uzattı ve ben de kolunu, kalın eldivenini ve parmaksız eldivenlerini çıkarmak zorunda kaldım, ama o tüm bu süre boyunca sabırlı davrandı. Yine, bu işlemi uzatma isteği duydum, ama direndim.

İki ikide iki yapıyordum. Kesinlikle bir ödülü hak etmiştim. Belki de dondurucuda adet dönemim için sakladığım o özel dondurma?

İşte *bu* iyi bir fikirdi.

"Git hadi," dedim ve bereinin üstüne takılı ponponuna hafifçe vurdum. "İyi eğlenceler."

"Eğleneceğim!"

Ve gitti.

Ben bankta oturdum, gülmekle ağlamak arasında kaldım. O benim küçük oğlumdu, büyüyor ve sıradan bir çocuk oluyordu.

sıradan bir çocuk
olmuştı.

Gerçekten, bu benim isteyebileceğim en güzel Noel hediyesiydi.

Bölüm 6

Remington

Buz, kutup ayıları içindir, boz ayılar için değil

"Hadi baba! Daha hızlı gidebilirsin!"

"Bana güvendiğin için teşekkür ederim," dedim, bacaklarım jöle gibi titreyerek saatte yaklaşık bir mil hızla kayarken, "ama bundan pek emin değilim."

"Her şey ağırlık merkezinle ilgili," dedi Addy, Eva ve benim etrafımda sakın sakın daireler çizerek kayarken.

"Tabii, mesele bu."

Kızımın kısmen haklı olduğundan şüphem yoktu, ancak kilonun büyük bir fark yarattığından da emindim. Geniş omuzlu iri bir adamdım ve her zaman kolayca kas yapardım ve peyzaj işimle bunu iyi korurdum. Zara öldüğünden beri biraz kilo almıştım, çünkü yemek bana rahatlık veriyordu. Hala çoğu kıyafetime sığıyordum, ama altı paket karın kasım daha çok iki paket gibiydi ve uyluklarım kesinlikle kalınlaşmıştı. Ama hey, ben bir ayıydım; kışın kilo almak çok doğaldı.

"Dizlerini kilitliyorsun galiba," diye devam etti Addy, ben de canımı kurtarmak için duvar boyunca uzanan yan korkuluğu sıkıca tutuyordum. "Peki ya senin şekil değiştirenlerin süper güçleri ne olacak?"

"Görünüşe göre buz pateni buna dahil değil."

"Zavallı."

Gerçekten de berbat.

Ancak pes etmedim, çünkü bu kızlarıma nasıl bir örnek olurdu? Soğuk havada bile, çok geçmeden ter içinde kaldım ve sabah ağrılarım olacağını biliyordum. Normalde giydiğimden daha kalın giyinmek zorunda kalmam da işleri zorlaştırıyordu, çünkü

Çevremdeki birçok insanla uyum sağlamak için normalden daha kalın giyinmek zorunda kalmam da işleri zorlaştırdı. 98 derece normal vücut ısımmış gibi davranmak zorunda olduğum halde, bu kadar terleyerek koşmanın ne anlamı vardı ki?

Dört saat gibi gelen yirmi dakika sonra, bir şekilde dik durup kaymayı başardım, ama kendimi *zarif olarak* nitelendiremezdim. Bu arada, Addy birden fazla grubun arasından sorunsuzca geçiyordu ve Eva dikkatli bir şekilde daire çizmeyi öğrenmişti.

"Sanırım biraz mola vermem gerek, çocuklar," dedim, nefes nefese kalmış olmaktan biraz utanarak. "Siz ikiniz eğlenin. Ben banklardan izleyeceğim."

"Tamam, baba."

"Tamam, baba."

İşte benim kızlarım, cesurlar.

En yakın çıkışa doğru uzun ve dengesiz bir yolculuğun ardından banklara ulaştım ve şifacılığımın kaslarımın çok fazla ağrılamasını sağladığı için son derece minnettardım. Pek de zarif olmayan bir şekilde oturduktan sonra telefonumu çıkardım, birkaç fotoğraf çektim ve birkaç video çektim.

Herkesin iyi olduğundan emin olana kadar birkaç dakika oturdum. Muhtemelen yakın zamanda tekrar buza çıkamayacaktım, bu yüzden patenlerimi çıkardım ve botlarımı giydim. *Çok* daha rahattı.

Karnım guruldadı. Piste bir göz attım. Addy ve Eva bir grup çocuğa katılmış ve pistte conga dansı yapıyorlardı, çok eğleniyor gibi görünüyorlardı, ben de atıştırmalık standlarından birine yöneldim.

Kuyruk oldukça uzundu, kalabalığı düşününce bu gayet mantıklıydı ve her türlü lezzetli şeyin kokusunu alabiliyordum. Sıcak elma şarabı. Sıcak şarap. Sıcak çikolata. Kalabalığın çoğu bunları sipariş ediyor gibiydi.

Harika, ama bana göre değildi. Terlemekten kurtulmak için serinlemem gerekiyordu.

Sonunda, bol malzemeli bir sosisli sandviç, soğuk bir bira ve bir şişe buzlu su almaya karar verdim. Kızların da bir şeyler isteyeceğini biliyordum, ama onlar buzdan çıkana kadar bekleyecektim.

Alışverişimi bitirdikten sonra, pistin etrafındaki tribünlerdeki boş bir yere döndüm ve kızlarımın gülüşlerini izledim.

kayak yaptık ve genel olarak çocukluğun getirdiği her türlü eğlenceyi yaşadık. Kayak yapmak bizim için ilk deneyim değildi, ama onların bu kadar hızlı ve kendinden emin olduklarını hatırlamıyordum.

Bebeklerim büyüyordu.

Keşke Zara da bunu görebilseydi. Çok sevinirdi. Kızlarımızın kız gibi davranmalarını izlemeyi çok severdi. Bir keresinde bana, çocukken birçok şeyi kaçırmış olsa da, çocuklarının onun yaşayamadığı her şeyi deneyimlemelerini izleyebilmenin kendisi için özel bir lütuf olduğunu söylemişti.

Peki, ben de birkaç fotoğraf daha çekip, bir dahaki sefere mezarını ziyarete gittiğimizde yanımda götürecektim.

Ben de öyle yaptım, tek elle yemek yiyip içtim. Bazıları biraz bulanık veya eğri çıkabilir miydi? Elbette. Ama bu önemli değildi. Önemli olan...

Addy bir an önce geriye doğru kayarken küçük kız kardeşiyle konuşuyordu, bir sonraki an ise sırt üstü yatmış kayıyordu.

Hayır!

Ayağa kalktım ve buzun kenarına gittim, sonra patenlerimi giymediğimi hatırladım. Tereddüt ettim, gidip giymeli miyim diye düşündüm, ama sonra Addy *ağlamaya* başladı.

Buzun üzerine adım attım ve dengemi korumak için kollarımı sallayarak kaymaya başladım. Kesikler, sıyrıklar veya morluklar konusunda ilk deneyimim değildi, bu yüzden çok endişeliydim. Addy genellikle ağlardı ve acı verici bir kaza geçirdikten sonra içeri girip kitap okumayı veya uyumayı tercih ederdi.

"Baba! Baba!" diye bağırdı Eva. "Addy! Addy!"

"Buradayım!" Neredeyse öne doğru düşüyordum. "Geliyorum, Addy!"

Ama dinleyen tek kişi ben değildim. Gözümün ucuyla, birkaç yetişkinin kaymayı bırakıp kızıma doğru gittiğini gördüm, ama küçük bir çocuk ona önce ulaştı.

"Merhaba arkadaşım. İyi misin?" Pistin çok gürültülü olduğu için diğerlerinin onu duyamayacağından emindim, ama gelişmiş duyularım sayesinde konuşmayı duyabiliyordum.

"Kan var! Çok... çok fazla kan var," diye hıçkırdı Addy.

"Evet, bayağı kötü bir kesik almışsın. Taytını delmiş! Kan seni korkutuyor mu?"

"Y-y-y..."

Neredeyse oradaydım ve kendimi kaybetmek üzereydim. Hiçbir zaman dengeli ve gerçekçi kızımın bu kadar korkmuş olduğunu duymamıştım ve bu, içimdeki ayıyı ayağa kaldırıp *kükremesine* neden oluyordu. Kimse bebeklerimize zarar veremez!

"Addy, ne oldu?" Eva, giderek kendini kaybetmeye başlayarak sordu. Kahretsin, berbat bir fikirle Noel'i mahvetmiş miydim? Tek başına babalık yapmanın püf noktalarını öğrenmeye başlamıştım, ama çocuklarımın güvenliğini tehlikeye atmış mıydım?

"Sorun yok, ben de bazı şeylerden korkarım. Hadi, gözlerini kapat, tamam mı? Ben de üzerine bir yara bandı yapıştırayım. Sanırım baban geliyor, o da öpüp iyileştirebilir."

Çocuk cebine uzanıp bir kutu bandaj çıkardı, sonra eldivenini dişleriyle çıkardı. Kızımın bacağındaki oldukça büyük bir yaraya bandajı yapıştırmayı bitirirken ben de onlara ulaştım.

Bana gülümsedi. "Merhaba bayım! Siz babası mısınız?"

"Ben babasıyım," dedim ve gülümsemek hiç istemememe rağmen ona gülümsedim. "Addy, iyi misin? Ben buradayım."

Kızım o muhteşem yeşil gözlerini açtı ve bana baktı. Yanaklarından gözyaşları akıyordu. "Çok kırmızı!"

"Biliyorum, bebeğim, biliyorum," dedim, dizlerimin üzerine çöküp kollarımı ona açarak. Bu, bir şekil değiştiren ebeveyn olmanın *en* zor kısmıydı. Keşke bebeklerim de benimle aynı iyileştirme yeteneğine sahip olsaydı, acılarının da benimki kadar çabuk geçebilseydi. Ama hayır, hayvan formlarını kazanana kadar bu mümkün değildi. "Sorun yok, babacık burada."

"Büyük adam, her şey yolunda mı?"

Normalde, konuşan kişiye dönüp cevap verirdim, ama buz üzerinde dengem bozuktu ve dizlerimin üstüne çökmüştüm. Birkaç saniye sonra, o sesin sahibi görüldü. Kısa boylu, kalın giyinmiş kadının yüzünden görünen tek şey, örgü şapkasının altındaki ela gözleri ve dalgalı sarı saçlarıydı.

"Her şey yolunda anne. Bu kız düştü. Ben yardım ediyordum."

Oh, demek bu anne miydi? İkisi de oldukça kısaydı, ama çocuk tüm giysileriyle bile neredeyse bir sokak çocuğu gibi görünürken,

kadın ise fark edilmeyecek kadar kalın bir vücuda sahipti
—ve takdir edilmesi zordu.

"Tanrım, düştün mü tatlım?" diye sordu. Addy omzuma başını salladı.

Kadının gözlerinin kenarları sanki gülümsüyormuş gibi kırıştı, sonra bakışları bana kaydı. "Kenara geçmene biraz yardım ister misin?"

Ona yardım ettiği için minnettar bir gülümseme attım, ama zihnim hala panik modundaydı. İki kızımın da burnunu çekmesi ayımı telaşa sokuyordu.

Koruyun. Koruyun. Koruyun. Koruyun!

"Nasıl anladınız?" diye sordum, zorlukla yutkunarak. Espri yapmaya çalışıyordum ve neyse ki kadın güldü.

"Öncelikle, patenlerin yok. Ayrıca, ben pistin diğer tarafındaki tribünden buraya gelmem, senin *oradan* buraya gelmenle yaklaşık aynı süreyi aldı." En yakın çıkışı işaret etti ve bir an için şaşırdım. Botlarımla kayarken çok daha uzak görünüyor.

"Tanrım, yaraya tuz basma, olur mu?" diye şaka yaptım, o bana elini uzattığında. Buz üzerindeyken 1,85 metrelik bedenimi dizlerimden kaldıracak kadar küçük birine biraz çekingen davrandım, ama kadın açıkça güçlüydü, çünkü bunu gayet iyi başardı.

"Sırtıma binmek ister misiniz, bayan...?"

"Addy!" Eva cesurca cevap verdi.

"Bayan Addy? Yoksa çok dikkatli olursak kaymaya hazır mısınız?"

"Ben..." Addy biraz daha burnunu çekti ve bandajın kanamayı durdurduğu bacağına baktı. "Hoşuma gitmedi. O..."

"Korkutucuydu, değil mi?" dedi kadın, sesi oğluna çok benziyordu. "Anlıyorum. Ben de kanı sevmem. Beni ürpertir!"

"Ya bir vampiri çekersem?"

Kahretsin.

İnsan dünyasında bir şekil değiştiren olmakla ilgili bir başka şey de buydu. Kızlarım her iki dünyanın da parçasıydı ve insan dünyasından ayrılmayı seçmedikçe hayatlarının geri kalanında da öyle olmaya devam edeceklerdi, bu yüzden bazı sihirli şeylerin gerçek olduğunu biliyorlardı. Sanırım onlara bu tür kan emicilerin var olmadığını -bildiğimiz kadarıyla- söylemeyi unutmuştum, ama onların Kont Chocula'dan başka vampirleri de bildiklerinin farkında bile değildim.

Dersimi aldım. Vampirler, mumyalar ve belki de Loch Ness canavarı hakkında başka bir zaman konuşmamız gerekiyordu.

Gerçi Nessie gerçektir.

"Hmm, güneş henüz tam olarak batmadı, bu yüzden uzun bir süre kimse dışarı çıkmayacaktır. Ayrıca, baban da seninle birlikte, değil mi? Hiçbir vampir ona saldırmaz diye düşünüyorum."

Bana göz kırptı ve yanaklarımın biraz kızardığını fark edince şaşırdım.

Huh. Bu ilginçti.

"Ee, ne dersin? Sırtımda taşıyayım mı, yoksa kaykay mı yapalım?"

"Ben... kayabilirim. Babamı oraya götürür müsün? O umutsuz vaka."

Neden ben başkasının sorunlarını üstleniyorum ki?

Yine de, kızımın kendi sesi gibi konuştuğunu duymak rahatlatıcıydı. Ne zaman kan fobisi geliştirdiğini bilmiyordum, ama en azından daha vahim bir durumda değil de bu şekilde öğrendik. Elbette, çocuklarımın hiçbirinin vahim bir durumda olmasını istemezdim!

"Ah, bize yardım etmenize gerek yok," dedim, kesinlikle yalan söyleyen bir yalancı gibi. Ve pek de iyi bir yalan değildi, çünkü ayaklarım yavaşça birbirinden ayrılıyordu. "Artık ayağa kalktığıma göre, gidebiliriz."

"Eh, zaten zorunlu molamızın zamanı gelmişti," dedi kadın omuz silkerek. "Gerçekten sorun değil."

"Peki, zaten duracaktınız..."

Ayağa kalktıktan sonra elimi bırakmış, tekrar elini uzattı ve ben de bir kez daha elini tuttum. İlk seferinde bu teması pek düşünmemiştim — durum oldukça stresli ve ani olmuştu — ama şimdi, eldivenleriyle bile

elimi tamamen kapladığını ve onun elinin benimkinden çok daha soğuk olduğunu fark ettim.

"Bu taraftan," dedi, maskesinden bile görebildiğim bir şekilde sırtarak. Oğlundan daha fazla dışı olduğundan emindim, ama oğlunun gülümsemesinin kendisinininkinin kopyası olduğunu anlayabiliyordum. "İstersen bir ayağını öne kaydırıp sonra diğerini kaydırabilirsin, ama bu şekilde dengenizi korumak zor olabilir, bu yüzden istersen penguen gibi yürümeyi deneyebilirsiniz."

"Penguen gibi mi?"

Kendimi, zehirli erkeklik kompleksinden uzak, oldukça olgun bir adam olarak görmeyi ne kadar istesem de, kendi çocuklarımın bu kadar kolay öğrendiği bir şeyde bu kadar beceriksiz olmam gururumu biraz incitmişti. İçimdeki ayı umursamadı ve hemen uykuya daldı, ama egom kesinlikle umursadı. Bu, kendimi başka bir şekilde kanıtlamak istememe neden oldu, ki bu oldukça aptalcaydı.

"Evet, ayaklar açılı, çok kısa adımlar. Bilirsin, penguen gibi."

Oh, şimdi öyle söyleyince, bir bakıma mantıklı geliyordu.

Kesinlikle zarif değildi, ama alternatif de öyle değildi, bu yüzden beşimiz de buzun üzerinden güvenli bir şekilde geçene kadar, o beni dengelerken ben de onunla birlikte yalpalayarak yürüdüm. Addy daha iyiye gidiyordu, ama yine de ondan stres ve utanç kokusu geliyordu.

"Yardım ettiğin için gerçekten minnettarım," dedim, ayaklarım sağlam zemine basar basmaz ve kendimi tekrar normal, yetenekli halimde hissettiğimde.

"Hiç sorun değil. Çocuklarından birinin acı çektiğini görmek nasıl bir şey olduğunu bilirim. Bu, en yüksek derecede kırmızı alarmdır."

"Şaka yapmıyorsun," diye gülerek onayladım. Ve sanırım bunu burada bırakabilirdim, ama iyi bir davranışın karşılıksız kalmasına izin vermek benim doğamda yoktu, özellikle de benim için çok önemli olan bir iyilik söz konusu olduğunda. "Durun, size teşekkür etmek için atıştırmalık büfesinden bir şeyler alayım. Sıcak bir şeyler ister misiniz?"

"Hayır, böyle bir şey yapmana gerek yok. Max sadece iyi bir insanlık örneği sergiledi."

"Öyle olabilir, ama lütfen, ısrar ediyorum. Günü kurtardıktan sonra karnını sıcak bir yemekle doldurmak gibisi yoktur." Eğer o vazgeçerse, ben de vazgeçerdim.

Yine reddetti, ama ben bunun aslında bedava yiyecek istemediği için değil, sosyal normlar yüzünden o l d u ğ u n u düşündüm.

"O devasa simitlerden bir tane istiyorum!" diye araya girdi çocuk ve annesi bana utangaç bir gülümseme attı.

"Peki o zaman, teşekkürler, sıcak bir atıştırmalık çok hoşumuza gider." "Benim için bir zevk..."

"Jeannie, bu da Max," diye cevapladı hızlıca. "Ya siz?"

"Bana Remy diyebilirsiniz, bunlar da kızlarım Addy ve Eva. Selam verin bakalım."

"Merhaba Max! Merhaba Bayan Jeannie! Kız kardeşime ve babama yardım ettiğiniz için teşekkür ederim. Ama benim yardıma ihtiyacım yoktu." dedi Eva.

Kızlarım iyi anlaşıyor olsalar da, bu kavga çıkaran sözlerdi, bu yüzden yüzümü buruşturdum. Neyse ki Addy bunu fark etmemiş gibiydi. Kafasını iki yabancıya doğru eğdi.

"Bana yardım ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Endişelenme," dedi Max, kulaklarından kulaklarına kadar sırıtarak. "Ben acı çektiğimde birçok kişi bana yardım etti, şimdi de ben sana yardım etmeliyim. Ve bir dahaki sefere yardıma ihtiyacı olan birini gördüğünde, sıra sana gelecek."

Ne sevimli bir çocuk. İyi huylu ve nazik bir çocuğu, iyi huylu ve nazik bir ebeveynin işareti olarak gördüm. Elbette, bu mantık her zaman geçerli değildi, ama paramı yatırmam gerekirse, bu Jeannie adlı kadının söylediklerini uygulayan türden biri olduğuna bahse girerdim. Ve bu harikaydı, çünkü dünyanın daha fazla nezakete ihtiyacı vardı.

"Hey, çocuklar, patenlerinizi çıkarıp ayakkabılarınızı giymek isterseniz, siz dinlenirken anneniz ve ben sıraya girip sonra içeri girip yemek yiyelim mi?" diye önerdim.

"Ama ben kaymayı bitirmedim!" Eva biraz sesini yükselterek itiraz etti. Nadiren böyle yapardı. Bunun heyecandan mı yoksa bu spora gerçekten bu kadar bağlı olduğundan mı olduğunu bilmiyordum, ama onun önüne çöktüm.

"Sorun değil, bebeğim. Bu gecelik bitti demedim. Sadece biraz mola veriyoruz ki ablan dinlensin ve hepiniz yemek yiyebilesiniz. Mola biter bitmez, canın isterse hemen buz patenine geri dönebilirsin. Söz veriyorum."

"Tamam..."

"Max, sen burada kal, tamam mı? Ben gidip çantamızı alacağım," dedi Jeannie ve buzun üzerine adım atarak sanki bu onun için çok doğal bir şeymiş gibi kaymaya başladı. İtiraf etmeliyim ki, donmuş yüzeyde adeta uçar gibi kayarken, sallanan çocukları ve yetişkinleri ustaca atlatırken, onun güçlü bacaklarına nazik olmaktan biraz daha uzun süre bakmış olabilirim. Eğer o kadar insan kokmasaydı, onun bir tür şekil değiştiren olduğunu düşünürdüm, ancak bu tür kaygan bir ortamda hareket etmeye daha uygun olan bir şekil değiştiren.

Diğer tarafa geçmesi bir dakikadan az sürdü ve geri dönüşünde de aynı hızdaydı, çünkü o pistten inerken ve yıpranmış bir postacı çantasını kaldırırken çocuklarımız daha yeni oturmuşlardı.

"Al bakalım," diyerek çantayı oğluna uzattı. "Bol bol su iç. Su ya da Ensure içmeyi epey oldu."

"Tamam," dedi çocuk, çantayı alıp ayaklarının yanına koydu. Elleri hafifçe titriyordu, bu yüzden sıcak bir şeyler yiyip içeri girip ısınmak için iyi bir zaman gibi görünüyordu. "Oh, ben de sıcak çikolata alabilir miyim? Burada toz değil, gerçek çikolata ile yaptıklarını duydum."

"Annen izin verirse senin için alabilirim. Büyüyen bir çocuğun tatlı bir şeye ihtiyacı vardır, değil mi?"

"Son üç ayda beş kilo aldım!" "Ben... şey, tamam mı?"

"Evet, öyle," diye cevapladı Jeannie, çok mutlu bir ses tonuyla. "Gördün mü? Büyümek için o kadar çok çaba harcadın ki, bir yabancı bile bunu anlayabiliyor. Çak bir beşlik!"

"Evet!"

Bir şeyler dönüyordu. Elbette, tüm hikayeyi bilmiyordum ve bu beni ilgilendirmiyordu, ama tahmin etmek gerekirse, Max ya çok hasta ya da çok istismara uğramış bir çocuktü ve şimdi bunun öbür tarafındaydı. Bu, çökmüş elmacık kemiklerini, solgunluğunu, minik vücudunu ve el titremesini açıklardı.

Eğer tahminlerim doğruysa, huysuz, yaramaz ya da başka bir şekilde hoş olmayan davranışlarda bulunmaya hakkı vardı. Ama bu çocuk bunun tam tersiydi. Ne küçük bir şampiyon.

Ona büyük boy sıcak çikolata alıyordum.

"Baba, patates kızartmalı hamburger alabilir miyim?" diye sordu Eva.

"Burada var mı bilmiyorum. Sadece sosisli sandviç gördüm, ama bir bakayım."

"Teşekkürler baba."

"Peki ya sen?" diye sordum Addy'ye.

O omuz silkti, ben de ona hafifçe sitemkar bir bakış attım. Addy yemekten tamamen kaçınan biri değildi, ama yemek onu motive etmiyordu da. İlk kez dönüşüm geçirdiğinde ve içindeki ayı kalori istemeye bağladığında bu durum değiğecekti, ama onu buna hazırlamak için yeterince zaman vardı. şu anda, iğlev görebilmek için enerjiye ihtiyacı olduğunu biliyordu, bu yüzden ona yemek yemesini hatırlattığımda yiyordu. Doyduğunu söylerse onu asla yemek yemeye zorlamazdım, ama çoğu zaman durum böyle değildi.

"şey... bir sosisli sandviç ve sıcak elma şarabı, sanırım? Kulağa hoğ geliyor. Bir de su alabilir miyim?"

"Tabii ki. Sırada beklerken uslu dur ve buradan ayrılma."

Beklediğimden daha sevimli olan  olumlu cevap geldi. Jeannie ve ben uzun kuyruğa doğru yürüdük, sonra çocuklarımızı izleyebilmek için döndük.

"Bunu gerçekten yapmak zorunda değilsin," dedi Jeannie gergin bir ses tonuyla. O kadar gergindi ki, onu korkutmadığımdan emin olmak için gizlice havayı kokladım. Sonuçta, *ben* sadece kızıma iyi davrandığı için oğlunu ödüllendirmek isteyen iyi bir adam olduğumu biliyordum, ama o bunu bilmiyordu. Ve bunu hiç sevmesem de, kendi çocuklarını kadınları tavlamak için kullanan iğrenç insanlar kesinlikle vardı.

İğrenç.

Ama neyse ki, kokusu biraz utangaç, biraz gergin, biraz stresli ve açlık kokusu olsa da, korku yoktu. Endiğe yoktu.

Bu bir rahatlamaydı.

"Oğlunuz çok akıllı bir ocuk," dedim, rahat bir sohbetin kadının diğer endiğelerini gidermeye yardımcı olacağını düşünerek.

"Gerçekten öyle." Gülümsemesi duygu doluydu. Evet, teorimin her zamankinden daha makul olduğuna emindim. "Herkesin kendi çocuğunun en iyi olduğunu düşündüğünü biliyorum, ama size söylemeliyim ki, Max gerçekten çok iyi."

"Ne tesadüf, ben de kızlarımın oldukça üst sıralarda olduğunu düşünüyorum."

"Ah evet, tabii ki. Ve sizin görüşünüz tamamen tarafsız." "Elbette."

"Doğal olarak."

Yüzlerimiz tamamen ifadesiz bir şekilde, uzun bir sessizlik paylaştık. İlk olarak ben gülmeye başladım. Bir kahkaha attım ve o da bana katıldı. Birkaç kişi dönüp bize baktı ama ben onlara aldırmadım. Noel sezonundaydık. Neden gülüp eğlenmeyecekmiştiz ki?

Burada çocuk gecesi için yapılan paylaşımı gördüğümde, bir arkadaş edineceğimi hiç düşünmemiştim. Çünkü yaptığım şey buydu, değil mi? En az bir buçuk yıldır akrabalarım, iş arkadaşlarım veya kızlarımın eğitimiyle ilgilenen kişiler dışında hiçbir yetişkinle konuşmadığım için bunu söylemek zordu.

Vay be, ne acınası bir durumdu, değil mi?

Bunu düşünmemeye çalıştım, Jeannie sohbete katıldığında bu çok daha kolay oldu.

"Peki, ne iş yapıyorsun?"

Ona, olabildiğince doğal bir şekilde cevap verdim. İnsanlar, peyzaj mimarı olduğumu söylediğimde biraz tuhaf davranırlardı, çünkü ya geçmişte birileri tarafından dolandırılmışlardı ya da mülklerinde XYZ'yi yapmak için ne kadar masraf çıkacağını bilmek istiyorlardı ya da başkalarından aldıkları tekliften daha ucuz bir teklif vermeme istiyorlardı.

Iyy.

Ancak Jeannie bana sadece endişeli bir bakış attı. "Sırtın bu işi yapmaya uygun mu? Benimki Max'e yetişmekten ağrıyor, sen ise iki kızın var."

Basit bir ifadeydi, ama beni gerçekten şaşırttı. Belki de insan olsaydım ve onların türünü rahatsız eden bel ağrılarına yatkın olsaydım şaşırmazdım, ama iyileşmek için tek ihtiyacım olan şey iyi bir gece uykusu ve bol miktarda kırmızı etti.

"İdare ediyorum. Bir erkek çocuğu yetiştirmek, kız çocuğu yetiştirmekten çok farklı bir şey gibi geliyor bana."

"Evet, Max'i büyütmek gerçekten çok farklıydı." Çınlayan bir kahkaha attı ve vücudum anında buna tepki verdi. O duyguyu iki ayağımla bastırdım. Zara'dan sonra çok erkendi, çok erkendi. Ayrıca, hikayemin sona erdiğini kabullenmiştim. Mutlu sonum daha çok bir süreliğine mutlu sondu. Benim görevim, kızlarımla kendi yolculuklarında başarılı olmalarını sağlamaktı.

"Peki ya sen?" diye sordum.

"Oh, serbest editörlük yapıyorum, çoğunlukla romanlar, bazı araştırma makaleleri ve ara sıra makaleler."

"Editör mü? Gerçekten mi?" Etkilendim. "Gerçek hayatta hiç editörle tanıştığımı sanmıyorum."

"Çoğunlukla kimse editör olduğunu itiraf etmek istemiyor, çünkü insanlar onlardan yayınlanmamış romanlarını ücretsiz olarak düzenlemelerini isteyebilir."

Yine güldüm. "Ne demek istediğini çok iyi anladığımı söylesem şaşırdır mısın?"

Bal sarısı kaşlarından birini kaldırdı. Kaşları, soluk alnında görünmez olmayacak kadar koyu renkteydi. "İnsanlar senden bedava hizmet ve indirim mi istiyor?"

"Elbette."

"O zaman ne demek istediğimi *tam olarak* anladığını düşünüyorum."

Muhtemelen o sırada kalıp sonsuza kadar sohbet edebildik, ama şaşırtıcı bir şekilde, çoktan sıranın başına gelmiştik. Kendime iki hot dog daha sipariş ettim — bir tanesi, cinsiyeti ne olursa olsun, yetişkin bir ayıyı doyurmaya kesinlikle yetmezdi — Addy için bir hot dog ve Eva için bir hamburger ve patates kızartması.

Büyük bir tepsiye ihtiyacımız olacaktı, çünkü henüz bitirmemiştim. Max'in pretzelini sipariş ettim, sonra Jeannie'ye baktım. "Sence yanında bir şey ister mi?" diye sordum.

Yüzünde panik belirdi. Carolinas'ta çoğumuzun sahip olduğu hafif Güney aksanı olmasa da, ilk içgüdüğü *her zaman* bir teklifi reddetmek olduğu için, Güneyli tavırlarına sahip olduğundan emindim. Fazla düşünürseniz biraz saçma gelebilir, ama bu bir kültür meselesiydi.

"Hayır, gerek yok."

"Gerek yok, biliyorum, ama istiyorum." Gözlerimi olabildiğince yumuşatmaya çalıştım. "Gerçekten, ciddiym. O iyi bir çocuk ve eğer onun bir yan yemek istediğini düşünüyorsanız, ona bir tane almak isterim. En azından bunu yapabilirim. Addy normalde böyle değildir. Sanırım annesi öldüğünden beri, kana karşı bir fobi geliştirdi."

Kahretsin, bunu yüksek sesle mi söyledim? Jeannie'nin kokusundan ve kaşlarının yukarı kalkmasından, bu küçük bilgiyi bu kadar rahatça söylememe şaşırdığını anlayabiliyordum. Açıkçası, ben de şaşırmıştım. On sekiz ay içinde kederimle olabildiğince barıştığımı düşünmek hoşuma gidiyordu, ama dul olduğumu bu kadar açıkça söyleyeceğimi düşünmemiştim.

"Şiddetli bir şey değildi," dedim çabucak. "Hastanelerde çok zaman geçirdik. Sanırım buna karşı bir nefret geliştirmişti ve uzun zamandır kendini yaralamadığı için ben fark etmemiştim."

"Olanlara üzüldüm. Çok stresli bir durum olmalı." Jeannie, bize bakan kasiyere göz attı. Tabii ya, muhtemelen o da her şeyi duymuştu.

Bu çok garip bir durumdu.

"Kaybın için üzgünüm," dedi Jeannie. Bahse girersem, kışlık giysilerinin altında yanaklarının kızardığından emindim.

"Önemli değil. Bu konuyu açmamalıydım." Tanrım, şimdi ne yapacağım? Olası yeni bir dostluğu trajediye dönüştürmüştüm. "Peki, hangi taraf?"

"Anlamadım?"

"Uh, taraf. Oğlunuz hangi tarafı ister?"

Evet, çok akıllıca. Neredeyse boynumu kırdığım ve kızımın kendini yaraladığı buz gibi.

"Max?" Gözlerini kırptı. "Tamam, şey, patates kroketleri var mı? O çabuk doyuyor, ama nedense patates kroketleri için her zaman yeri var."

"Patates kroketiniz var mı?" diye kasiyere sordum. Kasiyer, sipariş vermek için sonsuza kadar zaman harcayan iki garip yetişkinin olmadığı bir yere kaçmak istermiş gibi görünüyordu.

"Evet, var. Cajun, ranch veya baharatsız mı?"

"Baharatsız lütfen," dedi Jeannie çabucak.

"Mükemmel. Peki ya sen?" diye sordum ve yine o geniş gözlü bakışla karşılaştım. Onu biraz zor durumda bıraktığım için kendimi kötü hissettim, ama ben sadece ona ve oğluna yardım etmeye çalışıyordum. Belki de sadece teşekkür edip yoluna devam etmesine izin vermeliydim.

Of. Hatalarımı durduramıyordum. "Benim için mi?"

"Evet. Siz bizim yemek yememizi izlemenize izin vereceğimi mi sanıyorsunuz?"

"İzin mi vereyim?" diye tekrarladı, ama şok olmuş gibi görünmek yerine, gözlerinin köşeleri kıvrıldı, yüzündeki ifade bana tekrar gülümsediğini belli etti.

"Kötü bir kelime seçimi," dedim, kendimi gülümsemekten alıkoyamadan. "Ama lütfen, sırayı bekletiyoruz. Eğer senin için de uygunsa, sana bir şeyler ısmarlamak istiyorum."

"Tamam, madem *ısrar* ediyorsun. Mayonezli ve marullu bir çizburger alacağım."

"Ketçap ya da barbekü sosu yok mu?"

Kafasını salladı. "Gece gölgesi hassasiyetim var, korkarım. Midemde ve başka yerlerde çok kötü mide ekşimesi ve yanma hissi yaratıyor."

"Anlaşıldı."

Siparişi kasiyere iletmek için döndüm, ama o bana şimdiye kadar gördüğüm en düz gülümsemeyi göstermeden önce düğmelere basmaya başlamıştı bile.

"Bugünlük bu kadar mı?"

Ben yüzümü buruşturup cüzdanımdan on dolarlık bir banknot çıkardım ve önceden bahşiş kutusuna koydum. Kız biraz rahatladı. "Aslında, hepimiz içecek bir şeyler istiyoruz."

Bu sefer dikkatimin dağılmasına izin vermedim ve siparişimizin geri kalanını hızlıca söyledim. Yemeğimizi beklemek için bir sonraki tezgaha geçtik.

Biraz zaman aldı ama acelem yoktu. Çocukların hepsi ayakkabılarını giymiş, omuzlarında buz patenlerini taşıyorlardı. Küçük bir grup halinde bize doğru yürüdüler ve Max'in ne kadar küçük olduğunu fark ettim. Patenleri olmadan Eva'dan daha kısaydı ve kilosu da daha az gibi görünüyordu. Yine de Addy'nin yaşında gibi konuşuyordu.

Ama yine de, kızların genellikle erkeklerden önce büyüme atılımına girdiğini duymuştum, belki de bu normaldi? Eskiden küçük bir erkek çocuk olduğum için hatırlayacağımı düşünürdüm, ama gerçekten hatırlamıyordum. Zaman bu açıdan tuhaftı, sanırım. Zara ile tanıştığımda ondan daha uzun olduğumu biliyordum.

"Üşüdüm anne," dedi Max, sesi küçüktü ve kısa boylu kadın onu adeta teleport etmiş gibi, anında kollarını ona doladı.

"Çok üzgünüm, koca adam. Yemek biraz zaman alıyor. Hadi, içeri girip hepimiz için bir masa bulalım." Endişeli gözleri bana döndü, kaşları çatıldı. "Siparişimiz hazır olduğunda beni bulur musun?"

"Tabii."

Max'in dudakları solgundu ve rahatsız edici, ince bir çizgiye dönüşmüştü. Jeannie hızla aynı yüz maskesini taktı, böylece sadece gözleri görünüyordu, sonra onları içeriye koşturdu.

"O iyi biri, baba," dedi Eva, öne doğru yürüyerek otomatik olarak elimi tuttu. "Şapkamı beğendiğini söyledi ve Addy ile insanları öldürmekten bahsettiler!"

"Ne dedin sen?" diye patladım. Çocukların çok tuhaf şeyler söyleyebildiğini biliyordum, ama elbette bir sınır vardı!

"O olayı olduğundan daha kötü gösteriyor," dedi Addy biraz savunmacı bir tavırla. "Buzun sadece sudan ibaret olmasına rağmen bu kadar sert olmasının ne kadar çılgınca olduğunu konuşuyorduk, sonra o bir suç dizisini izlediğini söyledi, dizide bir adam buzla yapılmış bir silah kullanıp onu eriterek mükemmel cinayeti işlediğini düşünüyordu! Konuşmamızla *alakalıydı*. Cinayet planlamıyorduk!"

"Evet, ben de öyle dedim," dedi Eva.

Gerçekten ne söyleyeceğimi bilmiyordum, ama Max ve kızlarımın iyi anlaşmasına minnettardım. Neyse ki, sipariş numaramız çağrıldığı için bir şeyler söylemek zorunda kalmaktan kurtuldum.

"Tamam, kızlar, ben geri kalanını getirirken içeceklerinizi taşıyarak bana yardım eder misiniz?"

"Evet!"

"Tamam!"

Üçümüz toplum merkezine doğru yola çıktık. Odayı gözden geçirdim ve Max'in parlak gülümsemesini gördüm. Eşarbi ve parkası yanındaki sandalyenin üzerinde duruyordu.

Beni görünce el salladı. Elimde tepsi olmasaydı, ben de el sallardım. Onun hareketi, Jeannie'nin çantalarını karıştırmaktan başını kaldırmasına neden oldu ve ben, hayatımda gördüğüm en güzel kadınlardan biriyle göz göze geldim.

Oh, *lanet olsun!*

Bölüm 7

Jeannie

Garip Yerlerdeki Arkadaşlar

Oğlumu buz pateni pistindeki ücretsiz çocuk gecesine götürdüğümde olabileceğini düşündüğüm onca şeyin arasında, Max'in bir kız çocuğunu kurtarmak için atılması ve o kız çocuğunun olabilecek en seksi babaya sahip olması kesinlikle bunlardan biri değildi.

Bu adamı nesneleştirmek istemiyordum ve erkek güzelliğinin tüm farklı biçimlerini takdir ediyordum, ama *lanet olsun*, bu adam tam anlamıyla en iyinin en iyisiydi.

Gözleri yoğun bir yeşil renkteydi ve kalın, kıvrık saçları başının etrafına gevşekçe düşecek kadar uzundu, neredeyse hiç çaba harcamadan kusursuz bir kusurluluk sergiliyordu. Yüzü, Rönesans heykeltıraşları tarafından özenle oyulmuş gibi görünüyordu ve saçma sapan uzun kirpikleri vardı. Saçma sapan derken, inanılmaz derecede çekici demek istedim.

Uzun boylu ve kaslıydı, bel kısmı ise bana güç yarışmalarındaki güçlü adamları hatırlatıyordu. Tanrım, eli benim tüm yüzüm kadar büyüktü!

Onu buz üzerinde diz çökmüş halde, yaralı kızına sanki o tüm dünyanın merkeziymiş gibi bakan bir halde gördüğümde biraz hayran kalmıştım. Hemen kendime heyecanımı dizginlemem gerektiğini söyledim, çünkü onun evli olma ihtimali çok yüksekti. Elinde yüzük görmedim, ama eldiven giyiyordu — parmaksız eldivenler olsa da — bu yüzden alyans görmemem bir şey ifade etmiyordu.

Ama sonra karısının öldüğünü söyledi. Bir an için, bunu bana asılmak için bir bahane olarak kullanacağından korktum - daha tuhaf şeyler de duymuştum - ama tepkisinden, bu sözlerin ağzından çıktığına benim kadar şok olduğunu anlayabildim

panikledim, ne yapacağımı bilemedim, ama bu beni daha rahatlattı, çünkü o da benim kadar ağzından laf kaçırmakta ustaydı. Bu bizi eşit bir konuma getirdi.

Heh, kelime oyunu tamamen kasıtlı.

"Demek altında böyle görünüyorsun," dedi Remy, yiyeceklerle dolu bir tepsiyle yaklaşırken. Max ve bana bu kadar para harcadığı için hala biraz suçluluk duyuyordum, ama gururumun oğlumdan sıcak, lezzetli yiyecekleri çalmasına izin vermeyecektim. Tek bir küçük sıcak çikolatadan fazlasını karşılayamazdım. Üstelik, bu garip adamın bana ve oğluma yemek vermesi, çantamızdaki atıştırmalıkları başka bir güne saklayabileceğimiz anlamına geliyordu, yani para tasarrufu yapıyordum, bu da gerçekten çifte kazançtı.

"Ne, başka bir ağız daha mı var diye mi korktun?" diye karşılık verdim, o tepsiyi yere koyarken. Yemeğin lezzetli kokusu burnumu gıdıkladı ve ağzım sulanmaya başladı. Aç olduğumu fark etmemiştim bile, ama kahvaltıyı atlamıştım ve önceki gece akşam yemeğinde sadece bir paket ramen yemiştım, bu yüzden mantıklıydı.

"Hayır, birden fazla ağız değil," dedi bana sırıtarak. "Daha çok Alien veya Predator gibi bir durum."

Saçlarımı omzumun üzerinden atarak homurdandım. "H.R. Geiger bu sanat eserinin yanında solda sıfır kalır," diye havalı bir şekilde karşılık verdim. Ve tıpkı daha önce olduğu gibi, ikimiz birbirimize bakakaldık ve sonra kahkahalara boğulduk.

En komik an mıydı? Kesinlikle hayır. Gelecekte Netflix özel programı falan yoktu. Ama bu pek önemli değildi. Bu yabancıyla bu kadar kolay anlaşmamız çok hoştu. Kendimi sosyal açıdan oldukça yetenekli bir insan olarak görmeyi severdim, özellikle de hayatımda yaşadığım tüm zorluklar ve karmaşık durumlar sonrasında, ama şimdi düşününce, işim ve oğlumun sağlık ekibi dışında benim yaşımdaki başka insanlarla pek etkileşim kurmamıştım. Dünyamın bu kadar daraldığını fark etmemiştim bile, ki bu durum göz önüne alındığında pek de şaşırtıcı değildi.

"Şakayı anlamadım," dedi Max, bir şeyi çözmeye çalışırken her zaman yaptığı o şaşkın ifadeyle bana bakarak.

"Bu, henüz izleyecek yaşta olmadığın filmlerden," dedim. Bazı ebeveynlerin bu tür konuları yumuşatmaya çalışacağını

ya da konuyu tamamen değiştireceğini biliyordum, uygun olduğunda oğluma mümkün olduğunca dürüst davranmak gibi bir kuralım vardı.

"On yaşına geldiğimde izleyebileceğim bir film mi, ergenlik çağında izleyebileceğim bir film mi, yoksa yetişkin olmam gereken bir film mi?"

Oğlumun bu tür şeylere diğer çocuklardan biraz farklı tepki verdiğinin de çok farkındaydım.

"Sanırım ift haneli yaşlar ile ergenlik arasında bir yerde. Bu kısım sana kalmış, ne zaman hazır hissedersen."

"Harika!"

"Ben on yaşındayım," dedi Addy, şok edici bir deneyimden sonra normale dnmş gibi görünüyordu. Zavallı kız. Ayakkabılarının tabanında hançer olan bir kalabalığın ortasında, birdenbire tam anlamıyla bir fobiye sahip olduğumu keşfetmeyi hayal edemiyordum. Tam olarak sakinleştirici bir ortam sayılmazdı.

Yine de Max'in ona yardım etmesine ve benim de Remy'ye yardım edebilmeme sevindim. Artık onun tatilin tadını çıkarmaya ve kızlarıyla özel anılar yaratmaya çalışan bekar bir baba olduğunu bildiğim için, Max'in günü kurtarmak için elinden geleni yaptığına daha da gurur duydum. Küçük bir şeydi - bir yara bandı ve kız panik halinden çıkarmak - ama bana küçük gelmedi ve Addy veya babasına da küçük gelmediğinden emindim.

"Gerçekten mi?" diye cevap verdim, ilgimi taklit etmek zorunda kalmadan. "Max tam arkada."

"Evet, dokuz yaşındayım."

"Senin benim yaşımda olduğunu sanıyordum," dedi Eva. Belki de yanılmıştım, çünkü ablasından daha utangaç görünüyordu, ama sesi hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

Her zaman iyimser olan Max, bunu öyle yorumlamadı. "Hayır, ben ikinizin tam ortasındayım!"

"O zaman neden bu kadar kksn? Sen miniciksin!"

Remy'nin bana verdiği içkiyi neredeyse dşryordum. O donakaldı. Max ise hiç sarsılmamıştı.

"nk kanser oldum." İşte bu kadar.

İşlerin tuhaflaşmasına hazırlandım, ama Eva sadece başını yana eğdi. "Kanser nedir?"

"Bir hücre veya hücre grubu, bölünmeyi durdurması için vücudun verdiği sinyalleri görmezden geldiğinde olur. Bu, anormal hücrelerin kontrolsüz büyümesine ve yayılmasına neden olur. Kontrol edilmezse tüm vücuda yayılabilir," dedi Addy gerçekçi bir şekilde. "Yaklaşık bir milyar farklı türü var."

"Ohh," dedi Eva, bilgece başını sallayarak. "Peki, ölecek misin?"

"Eva!" diye azarladı Remy.

Dürüst olmak gerekirse, gülmekten patlamak istedim. "Ne? Annemi hastalığı öldürdü."

"Hayır, kanserden ölmeyeceğim," dedi Max, oldukça eğlenmiş bir ses tonuyla. "Remisyona girdim."

"Rem... remisyon mu? Yani, tekrar misyon mu?"

"Hayır, kanserin çoğalmasının durduğu anlamına geliyor," dedi Addy, ikisine bakmadan, gözleri tamamen kendisine uzatılan sosisli sandviçe odaklanmış halde. Onun ebeveyni olmasam da, o bakışı iyi tanıyordum. Kız *acıkmıştı*.

"Kanser hakkında çok şey biliyorsun," dedi Max, Remy'nin ona uzattığı pretzel ve patates kroketlerini hevesle alarak. "Tanıdığın biri mi kanser?"

"Hayır. Annem hastanedeyken birçok tıp dergisi okudum."

"Anladım. Annen öldü, değil mi?"

Aman Tanrım!

"Max!" diye azarladım, ama Addy sanki bu dünyanın en normal sohbetiymiş gibi cevap veriyordu. Çocuklar bazen gerçekten çok tuhaftı.

"Evet. Ama doğduğundan beri bir hastalığı vardı, bu yüzden bizim bunu anlamamızı ve bir şey olduğunda hazır olmamızı sağladı." Kız yüzünü buruşturdu. "Keşke olmasaydı, biliyorsun. Ama bence bu, ebeveynlerinden biri öldüğünde diğer birçok çocuğun yaşadıklarından daha iyi."

Ne söyleyeceğimi gerçekten bilemedim. Çocuklarımız, sanki bu tamamen doğal bir şeymiş gibi, zayıflatıcı hastalıklar ve aile içindeki ölümler hakkında derin bir sohbet ediyorlardı.

Remy'ye baktım ve onun da benim kadar şaşkın görünmesi beni biraz rahatlattı.

"Onu özlüyorum," dedi Eva, ağzında hamburgerle. "Ama onu sık sık ziyaret ediyoruz."

"Nereye
gidiyorsunuz?"

"Mezarına."

"Oh, ben hiç mezara gitmedim. Güzel bir yer mi?"

"Teknik olarak, o gerçekten orada değil. Küllerinin çoğunu dağıttık ve urnasını gömdük, ama onu ziyaret edip konuşmak için oraya gidiyoruz," diye Addy araya girdi. "Bu da orayı güzel kılıyor."

Çenemi elime dayayarak, çocukların genellikle ilgilenmeyeceği konular hakkında konuşmalarını izledim. Üçü arasında hiç beklemediğim bir bağ vardı. Belki de çok hızlı bir şekilde çok fazla şey yaşamış olmalarından, belki de çok empati kurmalarından kaynaklanıyordu. Sebep ne olursa olsun, bunu kesinlikle tahmin edemezdim.

"Patates kroketlerimi denemek ister misin? Bunların hepsini yiyebileceğimi sanmıyorum." "Tabii! Turşumu ister misin? Turşuyu sadece

Gerçekten çok soğuk, ama bu hamburgerden dolayı sıcak," dedi Eva.

Konuşma böylece devam etti. Remy ve ben yine birbirimize şaşkın şaşkın baktık. Bir yabancıyla bu kadar özdeşleştiğimi hiç sanmıyordum. Evren bana daha fazla dışarı çıkıp sosyalleşmem gerektiğini mi göstermeye çalışıyordu, yoksa oğlumun biraz tuhaf olduğunu mu uyarmaya çalışıyordu?

Eh, belki de ikisi de.

Çocuklar yemeklerini hızla yemeye başladılar ve Remy ile ben birkaç kez yemeğimizi durdurup onlara çiğnemelerini hatırlatmak zorunda kaldık. Normalde en iyi ihtimalle yavaş yiyen Max bile yemeğini hızla yiyordu. Hmmm, belki de sırrı buydu. Ona biraz adrenalin içeren zorlu bir egzersiz yaptırın ve bada bing bada boom, birdenbire iştahı açılır. Fena bir strateji değil. Açıkçası, yaptığımız yürüyüşler düşündüğüm kadar uyarıcı değildi.

Çocuklar Remy ve benden çok önce yemeğini bitirdi ve sıkılacaklarından endişelendim, ama hayır, rahatsız edici derecede açık sözlü sohbetlerine geri döndüler. Belki de biz yetişkinler onlardan bir şeyler öğrenebiliriz. Hassas konular, ancak biz onları öyle ele alırsak hassas olur,

Değil mi? Herkes eğleniyor ve rahatsa, endişelenmeye gerek yoktu.

"Sonsuza kadar minik kalacak mısın?"

"Bilmiyorum. Yani, babanız kadar büyük olacağımı sanmıyorum, ama remisyon dönemine girdiğimden beri çok kilo aldım ve artık neredeyse hiç tekerlekli sandalye kullanmıyorum. Hala yürütece ihtiyacım var, ama o kadar iyileştim ki, onu arabada bıraktık!"

"Annemizde de onlardan vardı. Yürüteci pembeye boyamıştık! Annem onun en sevdiği moba olduğunu söylemişti."

"Yürüme cihazı," diye düzeltti Addy. "Ama bunu hatırladığın için aferin Eva."

Genç kız başını salladı ve Max'in kulaklarından kulaklarına kadar sırtışını kaçırmadım. En büyük korkularımdan birinin gerçek zamanlı olarak çözüldüğünü görmek beni çok etkiledi.

Max, ne kadar sevimli olsa da, son üç yıldır birçok sosyal aktiviteden mahrum kalmıştı. Çok fazla zamanını meşgul ve stresli tıp çalışanlarının yanında geçirmiş, yaşlılarıyla yeterince vakit geçirememişti. Diğer çocukların onun sorununu fark edip ondan uzaklaşacağından ya da daha kötüsü, hareket yardımcısı ve yaşlılarına göre çok küçük olmasından korkacaklarından endişeleniyordum. Kilo alıyordu ama kemikleri hala görünür durumdaydı ve gözlerinin altındaki koyu halkalar, remisyon döneminde geçen aylarda hiç azalmamıştı.

"Pembe mi? Çok güzel! Benimki her tarafı çıkartmalarla kaplı, ama boyayacak olsam mor boyardım. Çünkü en güzel renk mor."

"Üzgünüm ama aslında en güzel renk yeşil," dedi Addy.

Onunla yeni tanışmış olmama rağmen, kişiliğini oldukça iyi anlamaya başlamıştım. Açıkça, çok zeki biriydi, ama kendi yaş grubundakilerle iletişim kuramayacak kadar da uzak değildi.

"Pembeyi seviyorum!" Eva ise biraz daha belirsizdi. Onun da oldukça zeki olduğunu hissettim, ama konuşma konusunda pek iyi değildi. Ya da konuşmayı hiç sevmiyordu. Bu sorun değildi, özellikle de

Çünkü onun birkaç kelimeyle de gayet iyi arkadaşlık kurabileceğini görmüştüm.

Çocukların sohbeti, en sevdikleri renklerin neden en iyi olduğu, en iyi süper kahramanlar ve en sevdikleri yiyecekler gibi konularda ilerledi. Otuz dakika sonra, Max aniden bana göz kamaştırıcı bir gülümseme attı.

"Sanırım yemeğim sindirildi ve şimdi çok sıcak ve rahatım, tekrar buza çıkabilir miyim?"

"Oh, evet. Ben de gitmeye hazırım!" dedi Addy.

"Emin misin, Addy? Bacağın ne olacak?" diye sordu Remy.

"Şimdi iyiyim. Yara bandı yapıştırdım ve kanama durdu."

"Lütfen, lütfen, lütfen," dedi Max, gerek yoktu ama. Zaten kabul edecektim. "Ben ve yeni arkadaşlarım birlikte kaymaya gidebilir miyiz?"

Arkadaşlar mı? Öylece mi? Ama yine de, çocukken gerçekten o kadar kolaydı. Neden biz yetişkinler için de öyle olamıyor?

"Tabii ki. Babaları biraz daha kalmaya razı olduğu sürece."

"Oh, en az bir iki saat daha burada kalmayı planlıyordum," dedi Remy.

Çocuklar sevinç çığlıkları attı ve ben de yanaklarım ağrıyana kadar gülümsedim. Bu, oğlum için her zaman istediğim şeydi. Yaşadığı onca şeyden sonra, bunu deneyimlemesi gerçekten bir Noel mucizesi gibiydi. Ağacın altındaki tek hediyemin oğlumun el yapımı el işleri olması önemli değildi.

—Benim için zaten dünyanın en zengin kadınıydım.

"Tamam, koca adam, tribüne geri dönelim, patenlerini bağlamana yardım edeyim, sonra yirmi dakika buzda vakit geçirebilirsin, sonra geri gelip su içip beş dakika dinlenmen gerekecek." Onu ne kadar süreyle tek başına bırakacağıma dair biraz daha esnek davranıyordum, çünkü o aslında tek başına değildi. Onlarla yeni tanışmış olmama rağmen, Eva ve Addy'nin akli başında insanlar olduğunu anlayabiliyordum.

Remy çöpümüzü atarken biraz karışıklık oldu ve ben kendimi ve Max'i tekrar giydirdim. Neyse ki, çocuklarımız sabırsızlıktan kendiliğinden

, bu da başlı başına bir başarı gibi geldi. Max kendi ayakkabı bağcıklarını bağlarken ben onu izledim ve sadece bir kez düzeltmem gerekti, sonra da son olarak bağcıkları sıkılaştırdım. Her şeyi bu kadar çabuk öğrenmesi inanılmazdı. Benim küçük Sherlock Holmes'um.

"Hadi! Gidelim!" dedi Max.

Üçü, kısa bacaklarına rağmen etkileyici bir hızla koşarak uzaklaştılar ve Remy ile beni yalnız bıraktılar. Oturduk ve buzda başka bir aksilik olması ihtimaline karşı patenlerimi giydim. Böyle bir şey olacağını düşünmüyordum, ama hayatta öğrendiğim bir şey varsa, o da hazırlıklı olmanın hazırlıksız yakalanmaktan daha iyi olduğuydu.

"Ee... kanser."

"Kızlarınızın ustaca davranışlarını kimden miras aldıklarını anlıyorum," diye alay ettim. Faturalar, sağlık hizmetleri ve tabii ki editörlükle ilgili olmayan yetişkinlere özgü bir sohbetin nasıl bir şey olduğunu unutmuştum.

"Ha! Evet, sanırım bunu hak ettim. Ama yine de, dul kalma konusuyla sana travma yaşattım. Sen de kendi tarafını anlatmak istiyorsan, bu bir nevi ödeşmiş oluruz."

"Bilemiyorum, bence çocuklarımız ikimiz için de yeterince yaptı bunu yaptılar."

Bir kahkaha daha. "Evet, kızlarım oldukça gerçekçi olabilirler, ama lütfen bana inanın, genelde ölen annelerini bu kadar kolayca dile getirmezler. Bence oğlunuzda, onların kendilerini rahat hissetmelerini ve içlerini açmalarını sağlayan bir şey var.

Tanrım, ne kadar tahmin edilebilirdim. Oğluma yapılan bir iltifat, midemi burktu. Genellikle insanlar Max'e baktıklarında, özellikle de en kötü halindeyken, sadece hasta bir çocuk görürlerdi. Ama Remy onu belki bir saattir tanıyordu ve şimdiden Max'in kişiliğinin benim gurur duyduğum yönlerini ortaya koyuyordu.

"Onun böyle olması çok ilginç," diye onayladım, kalbim kabardı. "Biraz yaramaz olmak için dünyadaki tüm mazeretlere sahip, ama aslında öyle değil. Elbette, kötü günleri oluyor ve nadiren öfke nöbetleri geçiriyor, ama özünde iyi bir çocuk." Fazla coşmak istemediğim için bir ara verdim. Oğlumu seviyordum ve onunla geçirdiğim her anı gerçekten çok değerli buluyordum, ama aynı zamanda onu bir kahraman gibi görmemek

Onu bir pedestal üzerine koymamak önemliydi. Hayattaki pek çok şeyde olduğu gibi, ölçülü olmak anahtardı.

"Biliyor musun, kızların da oldukça harika. Sadece kanseri bildikleri için değil, bunu çok kolay kabul ettikleri için. Onlar bunu, onun adını öğrenmekle aynı öneme sahip bir şey olarak gördüler. Bilinmesi gereken önemli bir şey, ama üzölmek ya da onu tuhaf bulmak gibi bir şey değil. Hepinizin yaşadıklarının zor olduğunu biliyorum, ama şunu bilmenizi isterim ki, onları doğru yetiştiriyorsunuz."

Söylediklerimde samimiydim ve onun hafifçe kızaracağını, hatta bana teşekkür edeceğini tahmin etmiştim, ama beklemediğim şey, yutkunurken gırtlığının hareket etmesiydi. Gözlerinin buğulanacağını kesinlikle beklemiyordum.

"Oh, özür dilerim. İyi misin? Fazla ileri gitmek istemedim. Sadece kızların gerçekten çok sevimli."

"Hayır, hayır, sorun değil. Sadece... Bazen bir hakaret veya olumsuz bir şeyin insanın içini parçaladığını söylerler ya?"

"Evet, tabii ki biliyorum." Bu, gerçek diyalog ve olay örgüsünden çok klişe ve deyimlerden oluşan birçok aşk romanında sıkça kullanılan bir ifadeydi.

"Bazen böyle övgüler de olur. Biri tam da doğru şeyi söyler ve bu, tüm kötölükleri, tüm güvensizlikleri, tüm utançları ortadan kaldırır ve tam kalbine çarpar." Bana o kadar samimi bir gülümseme attı ki, kalbim gerçekten bir an durdu.

Vay canına!

Adam yakışıklıydı, buna şüphe yoktu, ama etrafımda sürekli yakışıklı erkekler görüyordum. Ancak, gülümsemesinde ve bakışlarından taşan duygularda o kadar muhteşem, eşsiz ve açık bir şey vardı ki, onun tarafından oldukça büyülenmiştim. İş için okumak zorunda olduğum kitaplardaki anlardan birine benziyordu, ama bu gerçek hayattaydı ve ikimiz de kurt adam değildik.

Çünkü onlar gerçekte yoktu.

"Hiç öyle düşünmemiştim," dedim yumuşak bir sesle, gözlerimi onunkilerden ayırarak, çünkü bakışları çok yoğundu. Aynı zamanda, tekrar o bakışlara dalmak istiyordum. O saçma sapan kirpiklerle çerçevelenmiş koyu yeşil gözlerine bakıp, hissettiği her duyguyu içime çekmek istiyordum.

Bu *çok* aptalca bir düşünceydi. Öncelikle, ben her şeyden önce Max'in annesiydim. İkincisi, *onun* gibi erkekler, hasta ya da eskiden hasta olan çocukları olan, kilolu, bekar annelere ilgi duymazlardı. Herhangi bir türden bir aşk beslemek aptallıktı. Bunu çok iyi biliyordum. "Ama ne demek istediğini anlıyorum. Bazen biri doğru zamanda doğru sözleri söyler ve sen kendini çok iyi anlaşılmış hissedersin."

"Anlaşılmak, sevmek demektir." "Anlamadım?"

"Karım Zara'nın sık sık söylediği bir şeydi. Görülmek, sevmek demektir."

Gülümsediğim için yanaklarım ağrımaya başlamıştı, ama bu beni durdurmadı. "Bu hoşuma gitti. Çok hoşuma gitti. Ödünç alabilir miyim?"

"Eminim onur duyar. O her zaman topluluk ve fikir paylaşımına önem verirdi."

"Bu harika. Bir dahaki ziyaretinde ona benim adıma teşekkür et."

"Ederim. Söz veriyorum."

Tanrım, bu kadar masum bir başlangıçtan bu kadar yoğun bir sohbetin çıkacağını kim tahmin edebilirdi? Benim için sorun değildi. Çocuklarımızı izlerken aramızda oluşan rahat sessizlik de benim için sorun değildi. İkimiz de telefonlarımızı çıkardık ve fotoğraf çekmeye ve video kaydetmeye başladık. Çocuklar, kameranın kendilerine doğrultulduğunu fark ettiklerinde ara sıra bize gösteriş yaptılar.

Max molası için geri dönene kadar neredeyse hiç zaman geçmemiş gibi görünüyordu. Eva onunla birlikte geldi, ama Addy buzda kaldı. Onu tanımıyor ve muhtemelen bir daha asla görmeyecek olsam da, düştükten sonra tekrar sahaya dönmesinden dolayı onunla gurur duydum. Bu, gerçek bir karakter göstergesiydi.

Aradan sonra Max'i tekrar dışarı gönderdim ve Remy ile sohbetimize devam ettik, ancak bu sefer ağır konulardan uzak durup işim hakkında konuştuk. Yabancı biriyle müstehcen sahneler hakkında konuşmak istemediğim ve gizlilik anlaşmalarına uymam gerektiği için bazı ayrıntıları atlamak zorunda kaldım, ancak geliştirme editörü, satır editörü ve kopya editörü arasındaki farkı açıkladım. Bu pozisyonların hepsini farklı şirketlerde ve müşterilerle çalışırken üstlenmişim.

Farkına varmadan, buz üzerinde bir dinlenme ve seans daha geçmişti. Alarmım çaldığında, yatma zamanının geldiğini belirten alarmım çaldığında, saate bakıp şaşırdım. Max yine duvara tutunmuş hareketsiz duruyordu, ama Eva ve Addy'nin numaralarını izlerken yüzü sevinçle parlıyordu.

Ayrılmak istemiyordum. Çok eğleniyordum ve Max gerçek bir çocuk olma şansı yakalamıştı! Ama, o sinir bozucu küçük şey, yani ölçülü olmak. Max hafta sonunun geri kalanında ağrılar çekecek ve normalden daha fazla uyumak zorunda kalacaktı. Onu zorlamaya devam edersem, geriye düşebilirdi.

"Max!" Patenlerimi çıkarıp ayağa kalktıktan sonra seslendim. "Arkadaşlarına veda et. Gitme zamanı."

Stereotipik olarak, muhtemelen itiraz edip beş dakika daha süre isteyecekti, ama buz pistinin diğer ucundan bile onun rahat bir nefes aldığını gördüğüme yemin edebilirim. En azından, işleri hoş bir şekilde bitirmekte haklı olduğumu doğruladı.

Üçü de bize doğru kaymaya başladı. Max kızların arkasında kalmıştı, ama Addy ona elini uzattı. Bu, Max'in daha önce ona yardım etmesiyle o kadar benzerdi ki, kalbim yine küt küt atmaya başladı. Bu çocuklar bu kadar sevimli olmayı bırakmalı, yoksa doktora gitmem gerekecek.

"Max'in bizimle oynamasına izin verdiğin için teşekkürler," dedi Eva, hepsi karaya çıktıklarında. Ve sonra hiç hayal etmediğim bir şey oldu. Bir adım öne çıktı ve kollarını belime doladı. En azından denedi. Benim vücudum normal beden giyen birinden biraz daha dolgun olduğu için, kolları tam olarak oraya ulaşamadı. "Çok eğlenceli bir geceydi!"

Donakaldım, çünkü izinsiz olarak başka birinin çocuğunu kucaklamak her zaman biraz riskliydi. Remy de benim kadar şok olmuş görünüyordu. Bu sezon kalbi üç kat büyüyen tek kişi Grinch değilmiş gibi görünüyordu.

"Büyük adamımla vakit geçirmek istediğiniz için teşekkür ederim. İkiniz de harikasınız."

"Evet, biz oldukça havalıyız," dedi Addy, Max'in elini bırakırken. "Tekrar takılmalıyız."

Bunu, nefes almak gibi doğal bir şey gibi, çocukların sahip olduğu o kesinlikle söyledi. Dürüst olmak gerekirse, onun doğrudanlığından etkilendim.

"Ben varım," dedim, çok heyecanlı görünmemeye çalışarak. "Belki tatilden sonra?"

"Bekle! Anne, bekle," dedi Max, zıplamaya çalışırken patenleriyle hızla dengesini kaybederek. Remy o kadar hızlı uzandı ki kolunu neredeyse göremedim ve Max'in ceketinin arkasını tutup dengesini yeniden kazanana kadar onu tuttu. "Şehirdeki Noel ışıkları turu! Ona hala gitmedik! Hep birlikte gidebilir miyiz?"

Alt dudağımı ısırarak Remy'ye baktım. Benim istekli olmam, onun da istekli olduğu anlamına gelmezdi. Ne kadar işi olduğunu ya da programının nasıl olduğunu bilmiyordum. Muhtemelen bu zamana kadar sadece nazik davranıyordu ve gelecekte bir daha buluşmak istemiyordu.

Ama endişelenmeme gerek yokmuş, çünkü o nazik gülümseme yine yüzünde belirdi. "Noel ışıkları mı? Kızların hoşuna gider mi?"

"Evet!" diye bağırdılar hep bir ağızdan, yumruklarını havaya kaldırarak. Yaşlarına göre biraz fazla olgun olmaları ve aynı zamanda acımasızca ve utanmadan aptalca davranmaları hoşuma gitti. Tıpkı Max gibi.

"O zaman planımız belli," Dikkatini bir kez daha sadece bana verdi ve yine düşünmek biraz zorlaştı. "Numaralarımızı değiş tokuş edelim mi? Hepimiz dinlendikten sonra ayrıntıları konuşmak için?"

"Bu akıllıca olur."

"Bana pek sık böyle bir suçlama yöneltmez." "Nedense, bundan şüpheliyim."

Başını biraz eğdi ve bana şakacı bir şekilde utangaç bir bakış attı. Oh, biraz abartıyordu. "Bana iltifat mı etmeye çalışıyorsun?"

"Hayır, yemeğimi aldım bile. Artık buna gerek yok."

Bu onu güldürdü. Telefonlarımızı değiştirdik, numaralarımızı girdik ve test mesajı gönderdik. Bu iş bittiğinde, hepimiz patenlerimizi geri verdik — tabii benimki hariç — ve birlikte otoparka yürüdük.

Her şeyin bu kadar doğal hissettirmesi çılgınca bir şeydi. Bu adam ve kızlarıyla birkaç saat önce tanışmıştım, ama nedense gece çok *rahat* geçmişti. Sanki her şeyin olması gerektiği gibi olduğu gibi.

Ya da belki de kafamda çok fazla düşünüyordum ve düzenlediğim kitaplardaki gibi fantezilere kapılıyordum. Gerçekte, ben kullanılmış bir maldım. Ve bununla bir sorunum yoktu, çünkü bana Max'i vermişti. Yakışıklı bir adamla fırtınalı bir aşk yaşamaya ihtiyacım yoktu. Tek ihtiyacım olan, oğlumun mutlu ve sağlıklı olmasıydı.

Vedalaştık ve Max'i arabaya bindirdim. Son enerjisi hızla tükeniyordu. Onu çocuk koltuğuna oturtup kemerini bağladım, üzerine bir battaniye örttüm ve direksiyon başına geçtim.

Arabayla uzaklaşırken, acaba bizi daha fazla kalp kırıklığına mı sürüklediğimi düşünmeden edemedim. Belki de, sadece bu seferlik, kısa çöpü çekmeyeceğiz.

Yine de umutlanmak biraz tehlikeli geliyordu.

Bölüm 8

Remington

Siyaset ve Düşünceler

"Cesaretle söyleyebilirim ki, Leydi Eva, korkarım ki crumpetsim bitti," dedim, önümdeki mikro tabağı kaldırırken sesim biraz yükseldi.

"Aman Tanrım. Ne *trajedi*," dedi Eva, elinin tersini alnına bastırarak. "Bir ev sahibi olarak başarısız oldum."

"*Hayır, sen mükemmel bir ev sahibisin*," dedi Belle Savannah Caroline Scarlett Genevieve Üçüncü, benimkinden *çok daha* yüksek bir ses tonuyla ve kesinlikle benim en küçük kızımın onun adına konuşuyormuş gibi yapması değildi. "*Bu ülkenin en iyisi!*"

Kafası olmayan oyuncak bebeğin nasıl konuştuğunu tam olarak bilmiyordum. Ama ne zaman onu tamir ettirmeyi veya yenisini almayı gündeme getirsem, Eva, Belle Savannah Caroline Scarlett Genevieve Üçüncü Hanım'ın (her zaman tam adıyla anılırdı, kısaltma kullanılmazdı) gayet iyi olduğunu ve oyuncak bebeğin bu halini tercih ettiğini söylerdi.

Ben kimdim ki tartışacaktım? Eva'nın konuşmaya başladığı son dört yılda öğrendiğim bir şey varsa, o da onun oyuncaklarının politik entrikalar ve skandallarla dolu, karmaşık ve sürekli değişen bir hayat sürdükleriydi.

"Biliyorsun," diye nazikçe hatırlattım, sağımdaki boş bebek sandalyesine bakarak. "Bay Tropolopicus da senin ev sahipliğini ve çöreklerini çok severdi."

Eva uzun bir iç çekişle, "Keşke vergi kaçakçılığı ortaya çıkmasaydı. Muhtemelen hala tüm pelüş oyuncakların kralı olurdu," dedi.

Dolaba hapsedilmiş olan yıpranmış zürafa oyuncağına baktım. "Ne yazık," diye onayladım. "O her zaman bir

cömert hükümdar."

"Gerçekten."

Kızımın bu süslü konuşma tarzını nereden öğrendiğini bilmiyordum, ama onun hafif Güney ve Creole aksanıyla eski İngiliz tavırlarını taklit etmeye çalışmasını dinlemek oldukça sevimliydi. Çok konuşkan bir kız değildi, ama bir karakteri canlandırdığında canlanıyordu.

"En azından ölüm çukurunda yaşamıyor."

Eva, kanepede uzanmış, yaşına uygun bir Şehrazat hikayesi okuyan kız kardeşini çok anımsatan bir şekilde başını salladı. İki kız çok farklı ruhlara sahip olsalar da, davranışları birbirine benzediğinde bu beni her zaman çok eğlendirirdi.

"Ölüm çukuru sonsuzdur."

Söz konusu çamaşır sepetine göz attım. Sepet, bir şekilde yasayı ihlal etmiş ya da kızımın o gün var olduğuna karar verdiği sosyal kurallara uymamış Toyland vatandaşlarıyla doluydu.

"Şimdi, o çörekler ne olacak...?"

"Aman Tanrım! Nasıl unutabildim?"

Ayağa kalktı ve Addy'ye küçükken aldığım mutfak oyun setine doğru gitti. En büyük kızım buna hiç ilgi duymamıştı ama Eva bayılıyordu. Artık bunun için "çok büyük" olmasına rağmen, hala oyun zamanlarında bunu kullanmayı seviyordu.

Çocuklar boğulma tehlikesi olan şeyleri ağızlarına sokma aşamasını geçtikten sonra, "çok yaşlı ve çok genç" saçmalığına aldirış etmedim. Eva, oyun setindeki fırında pişirdiği Oreo'larla su içerek çay partisi yapmak istiyorsa, benim için sorun yoktu. Addy, sekizinci sınıf öğrencilerine yönelik kitaplar okumak istiyorsa, neden onu engelleyeyim ki? Aktif olarak zararlı bir şey olmadığı sürece, çocuklarımın kendilerine mutluluk veren şeylerden keyif almalarını engellemeyecektim.

O benim tatlı ikramımı getirirken, telefonum yanımdaki yerde çaldı. Normalde telefonum her zaman sessiz moddaydı, ama birkaç acil durum numarası vardı ki, bunlar her zaman tam ses seviyesinde çalardı.

Arayan, baldızım Ana'ydı. En kötüsünden korkarak, hemen cevap verdim. "Alo?"

"Merhaba Remy! Uzun zamandır konuşmadık!"

Ses tonundan, aramanın acil bir durum olmadığını anladım, bu da beni rahatlattı. "Evet, uzun zaman oldu, her şey yolunda mı?"

"Evet, her şey yolunda, ama sadece seninle konuşmak istedim. Bir dakikan var mı?"

"Evet, var. Bir saniye bekle," dedim ve dikkatimi tekrar kızıma verdim. "Bu aramayı cevaplasam sorun olur mu?"

"Devam et, baba. Kızlarla konuşacak çok şeyimiz var zaten."

"Eminim öyledir."

"Ah, ama gitmeden önce, lütfen senin yerine en sevimli Meat'i çay partisine davet eder misin?"

"Meat mı?" diye mırıldandım, kim olduğunu hatırlamaya çalışarak. Kızımın dünyasındaki en önemli kişileri çoğunlukla takip etmeye çalışıyordum, ama bu konuda aklıma bir şey gelmedi.

"Evet, Meat'i tanıyorsun. Addy geçen yıl okul fuarında benim için onu kazanmıştı."

Tanrım, bir an için hafızamı derinlemesine araştırmam gerekti, ama sonunda hatırladım. "Mavi şapkalı tavuk peluşundan mı bahsediyorsun?"

"Evet! Meat!"

"Tamam. Gidip onu davet edeyim."

Kalktım ve söz konusu oyuncağı bulmaya gittim. Bir dakika sürdü ve onu yüksek sesle, abartılı bir dil kullanarak davet ettiğimden emin oldum, sonra ofise gitmeden önce onu benim yerime koydum.

"Tamam," dedim kapıyı kapatırken. "Biraz mahremiyetim var. Eva oynuyor, Addy okuyor."

"Hızlı bir soru; Addy hiç okumuyor mu?" diye sordu Ana.

"Bazen dünya hakimiyetini planlamak veya bize yeni bir kelime öğretmek için ara verir."

"Bir patronu gördüğümde tanırım. Neyse, sadece seninle bazı şeyler hakkında konuşmak istedim."

"Evet?"

"Evet!"

Konuşma durdu, bu da merakımı tekrar endişeye çevirdi. Söylemek istediği bir şey vardı ama

"Hepsi bu mu?"

"Ha? Oh, şey. Hayır, sadece kelimelerimi arıyordum. Hatırladığım kadarıyla, hepiniz

büyük tatil partisine geliyorsunuz, değil mi?"

"Tabii ki. Kızlarla birlikte kulübeyi alabilmemiz için erken cevap verdim."

"Harika. Ben de her zaman bir tane ayırtırım. Annabelle ve kocasının getirdiği gibi bir karavan isterdim, ama yılda sadece iki kez kullanacağımız ve çocuklar çok çabuk büyüyecekleri için bunu haklı çıkaramıyorum!"

"Ben de öyle düşünüyorum. Ama Annabelle'in sadece bir çocuğu var, bu yüzden onun için mantıklı."

"Evet, öyle, öyle. Ama neyse, lafı dolandırmayı bırakalım. Seni aramamın sebebi, herkesin seni özlediğini ve seninle iletişime geçmek istediğini bilmem, ama senin *gerçekten* buna hazır olduğunu ve zorunluluktan dolayı baskı altında kalmadığını emin olmak istedim. Büyüklerimizin niyetinin iyi olduğunu biliyorum, ama bazen biraz... şey, bilirsin."

Öyleydim, ama bunu söylemedim.

"Her iki durumda da yargılamıyorum, ama dinlenmeye veya iyileşmek için daha fazla zamana ihtiyacın varsa, bir bahane uydururum. Sadece hazır olmadığın bir şeye zorlanmadığından emin olmak istiyorum, anladın mı?"

Topluluğum ve destek sistemim sayesinde gerçekten çok şanslıyım. Teknik olarak, baldızımla artık hiçbir akrabalığımız kalmamıştı. Kız kardeşi vefat etmiş, onun doğrudan ailesiyle olan bağım kopmuştu, ama bana hala aynı şekilde davranması, hala beni kontrol etmesi sayesinde kimse bunu fark etmiyordu. Bazen bunu hak etmediğimi düşünsem de, gerçekten değer verildiğimi hissediyordum.

"Tekrar kontrol ettiğin için teşekkürler Ana, ama gergin olsam da gitmek istediğimden eminim. Zamanı geldi. Ayrıca, kızlar heyecandan kendilerinden geçmiş durumdalar."

"Gerçekten mi? Gitmek mi istiyorsun?" Sesinde umutsuzca umutlandığını duyabiliyordum.

"Gitmek istediğime söz veriyorum."

"Tabii ki! Belki kabinlerimiz birbirine yakın olur. En küçük kızım bu yıl Addy'yi görecek mi diye sorup duruyordu, hepinizin orada olacağını söylediğimde çok sevinecek."

"Gerçekten mi?" diye mırıldandım. "Aralarında bu kadar güçlü bir bağ olduğunu fark etmemiştim."

"Sanırım cenazede iki yıl önceki Noel'den daha fazla etkileşim kurdular ve görünüşe göre bu Valencia'da bir izlenim bırakmış. En azından, tahminimce. Valencia'nın açıklamaları pek sevmediğini biliyorsun."

"Evet, öyle." Eva gibi Valencia da pek konuşkan biri değildi, ama onun durumu daha aşırıydı. Çocukken seçici mutizm teşhisi konmuştu. Valencia o zamandan beri çok yol kat etmişti, ama yine de onunla konuştuğum kezleri tek elin parmaklarıyla sayabileceğime emindim. "Biraz olsun bağ kurduklarına sevindim. O dönemler pek de kolay değildi."

"Evet, değildi," dedi Ana iç çekerek. "Ama kız kardeşimle geçirdiğimiz zamanın bedeli buysa, bunu seve seve tekrar tekrar öderim."

"Ben de öyle." Bunu ruhumun derinliklerinden söylüyordum. Karımı kaybetmek çok acı vericiydi, ama birlikte yaşadığımız tüm mutluluk, sevgi ve iyileşme için bu acıya değdi. Hikayemiz istediğimden çok daha kısaydı, ama onun var olduğu için sonsuza kadar minnettar olacaktım.

"Hey, bu beni ilgilendirmez belki, ama seni hala kardeşim olarak görüyorum, bu yüzden kız kardeşimin çok açıkça belirttiği bir şeyi sana hatırlatmak istiyorum."

"Öyle mi?"

Zara hakkında bana bilmediğim bir şey söyleyebileceğini sanmıyordum, ama kardeşlik bağı evlilik bağına göre çok farklıydı, kim bilir?

"Neden bilmiyorum, ama son zamanlarda Zara'nın senin mutlu olmanı istediğini sana hatırlatmak içime doğdu. Senin önünde uzun bir hayat olduğunu biliyordu ve her zaman senin ne kadar büyük bir kalbin olduğunu ve her şeyi ne kadar derinden hissettiğini övünerek anlatırdı. Senin kendini acıya kaptırmanı asla istemezdi."

Huh.

Kalbim biraz sızladı ve zihnimin batıl inançlı kısmı öne çıktı. Zara mezarından duygusal sadakatsizliğimi hissetmiş ve kız kardeşini beni uyarmak için göndermiş olabilir miydi? Bu... karımın tarzına pek uymuyordu, ama içimdeki suçluluk duygusu bu düşünceye kesinlikle katılıyordu.

Ölümcül bir hastalıktan kurtulan bir kadına karşı duyulan susuzluk, neredeyse ürkütücüydü. Ve ben birçok şey olabilirdim, ama ürkütücü olmak bunlardan biri değildi.

"Neden şimdi bu konuyu açıyorsun?" diye merakla sordum. Bir yanım, buna alınmam gerekip gerekmediğini merak ediyordu, ama çoğunlukla, bu dürtünün neden onu beni aniden aramaya ittiğini anlamaya çalışıyordum.

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Belki de senin jamboreeye çok erken gelmenden endişe duyduğum için böyle oldu. Belki de ben genel olarak endişeli biriyimdir! Bu konu aklımdan çok geçiyordu ve bunu hatırlamanı istedim. O dönemde çok şey oluyordu ve eşini kaybetmenin acısını hayal bile edemiyorum, bu yüzden unutmuş olsan da seni suçlamam."

"Unutmadım," dedim, ama kendime karşı tamamen dürüst olursam, o sözleri biraz farklı hatırlıyordum. "Ama beni kontrol ettiğin için teşekkür ederim. Bizi kontrol ettiğin için. Bu benim için gerçekten çok önemli, Ana."

"Önemli değil. Unutma, biz bir aileyiz. Ne olursa olsun, Zara seni seçti ve sen benim için her zaman bir kardeş olacaksın."

Belki de gerçekten hassastım, ama son zamanlarda çevremdekiler, tüm savunmamı aşp kalbimin derinliklerine dokunmak için ne söylemeleri gerektiğini çok iyi biliyor gibiydiler.

"Teşekkürler, Ana, gerçekten."

"O koca kafanı bu konuda yorma. Aile, aile gibi davranır. Şimdi, biraz daha kalıp sohbet etmek isterdim, ama gitmem gerek. Noel'de görüşmeden önce konuşmak istediğin başka bir şey yoksa tabii?"

"Hayır, şimdilik iyiyim. Yakında görüşürüz." "Yakında görüşürüz," diye tekrarladı. "Hepiniz kendinize iyi bakın."

"Öyle yapacağız, sen de."

Bunun üzerine telefonu kapattı ve ben ofisimde tek başıma oturdum, zihnim birdenbire çok doldu. *Ne ilginçti, değil mi?*

Bölüm 9

Jeannie

Her Gün Daha İyi

"ANNE, BANA BAK!"

"Ne oldu Maxi-Bear?" Okuduğum belgeden başımı kaldırdım ve oğlumun ofisimin geniş kapısından kayarak geçtiğini gördüm, bir bacağı yukarıda, sanki bir artistik patenci gibi.

"Gördün mü, gördün mü?"

"Bir şey gördüm," diye itiraf ettim, endişeyle ayağa kalkıp köşeyi döndüğümde, oğlumun mutfakın muşamba zemininde çoraplarıyla kaymaya devam ettiğini gördüm. "Ne yapıyorsun, koca adam?"

"Buz pateni derslerini izliyorum!" dedi ve mutfak adasına kurduğu tabletini işaret etti.

"Hey, bunun sadece otururken kullanabileceğini biliyorsun." Bu konuda bu kadar katı olmak zorunda kalmasaydım keşke, ama bu tablet kanser merkezindeki çocuklar için özel bir hayır kurumu tarafından hediye edilmişti ve bir sorun çıkarsa yerine yenisini alabileceğimi sanmıyordum.

"Biliyorum. O yüzden şu anda ona dokunmuyorum. Sadece oturduğumda dokunuyorum."

Tanrım, bu çocuk boşlukları bulmakta çok iyiydi. Belki de sert davranmalıydım, ama dürüst olmak gerekirse, onun bu kadar mutlu ve aktif olduğunu görmekten çok hoşlanıyordum. Sadece birkaç ay önce, merdivenlerden inerken nefes nefese kalıyordu.

"Tamam, ama bugün muayene için enerjini biraz sakla. Bilirsin, muayeneler genellikle yorucu olur."

"O *eskiden* böyleydi anne. Hasta olduğum zamanlarda. Şimdi çok daha iyiyim."

Adet dönemim yaklaşıyor olmalıydı, çünkü ağlama isteği sınıfta dikkat çekmek isteyen bir çocuk gibi bana el sallıyordu. Oğlumun çok daha iyi olduğunu söylediğini duymak şaşırtıcı derecede güçlü bir etki yarattı.

"Öylesin," diye onayladım. "Ama benim için dikkatli ol, tamam mı?"

"Tamam!" diye bağırdı ve koridordan koşarak ön kapıya kadar kaydı. Evimiz çok büyük değildi, ama ikimiz için yeterliydi ve *bizim* evimizdi.

İşe geri dönmeliydim — incelediğim satır düzenlemesinde gecikmişim. Yazarı seviyordum, ama yazılarında birçok kuralı çiğneyen ilginç bir ritim vardı. Normları zorladığı harika örnekleri ve biraz fazla ileri gittiği kısımları ayıklamak zorundaydım. Bu iş tatmin ediciydi, ama çok zaman alıyordu.

Çalışmak yerine telefonumu çıkardım ve Max'in buz pateni yapıyormuş gibi davranışını videoya çektim. Oğlum doğuştan şovmenlik yeteneğine sahipti, çünkü çektiğimi fark eder etmez birkaç numara ve poz yaptı, tüm bu süre boyunca sırtarak.

Doğal olarak, böyle bir gösteriden sonra, onu evin içinde kovalayıp imza istemekten başka seçeneğim yoktu, o ise beni paparazzi olmakla suçluyordu. Aptalcaydı, gürültülüydü, ama aynı zamanda çok *eğlenceliydi*. Çocuklar herkese göre değildi, bu evrenin bir gerçeğiydi, ama benim çocuğum kesinlikle *bana* göreydi. Biz birbirimizin aynısıydık.

"Tamam, evlat, mutfağa gidip on dakika dinlen, bir şeyler iç ve peynir çubuğu ye. Sonra gitmemiz gerek."

"Bekle, zamanı geldi mi?"

Başımı salladım. "Eğlenirken zaman uçar." "Ve sen en eğlenceli kişisin anne."

Tanrım, o ergenliğe girdiğinde ve ben de sıkıcı bir anneye dönüştüğümde ne yapacaktım? Sanırım onun ergen olduğu gerçeğine tutunabilecektim.

"Teşekkürler, koca adam. Şimdi git!"

"Peki efendim!"

O mutfağa koştu, ben ise ofisime dönüp işimi kaydetmek için geri döndüm, sonra da gitmek için gerekli her şeyi hazırladım.

Ben işimi bitirdiğimde, onun on dakikalık molası da bitmişti ve biz kapıdan çıkmıştık.

"Hazırsın Max. Eğer biraz oyun odasında vakit geçirmek istersen, hemşire Bernila'nın sana vermek istediği bir şey var."

"Hemşire Berni mi? O benim en sevdiğim hemşire!"

"Öyle duydum," dedi doktor nazik bir gülümsemeyle.

O sabah ne kadar aktif olmasına rağmen, oğlum hala masadan atlayıp kapıdan dışarı koşacak kadar enerjikti. Normalde, onu göremeyeceğim bir yere gitmesine izin vermezdim, ama kanser koğuşundaki tüm çalışanları tanıyordum ve onlara hayatımı emanet edebilecek kadar güveniyordum. Hemşire Bernila, aralarında en iyisiydi. Oğlumun tedavisi sırasında kaç kez benimle ve oğlumla paylaşmak için *lumpia* yaptığını sayamadım. Bazen Max'in yiyebildiği tek şey buydu. Sonra bana eve götürmem için başka yemekler de gönderirdi. Ayrıca, benim hiç bilmediğim birkaç hayır kurumuna onu kaydettirdi. Böylece tedavisi bittiğinde tabletini, katlanabilir yürüteçini, sanat malzemelerinin çoğunu ve bir sürü giysi ve ayakkabıyı aldı.

"Bayan Wolfe," doktor yalnız kaldığımızda dedi ve anında tüylerim diken diken oldu. Onun tavrında bir sorun olduğu için değil, sadece baş başa kaldığımızda ya kötü haberler ya da sert uyarılar almaya o kadar alışmıştım ki.

"Evet, Dr. Byrne?"

"Max'in aldığı kilodan çok memnunum. Kas yapısında gözle görülür bir artış var."

Vay canına! Bu iyi bir haberdi. Bu benim için yeni bir deneyimdi.

"Nefes verme kapasitesi de önemli ölçüde arttı, bunun nedeni şüphesiz diyaframının artık kendini destekleyebilmesi."

Dürüst olmak gerekirse, Charleston dansını bilseydim, muhtemelen o anda yapardım. Max'in en hasta olduğu ve korkudan uyuyamadığım geceler aklımdan çıkmıyordu.

korkusuyla uyuyamadığım geceler vardı, bu yüzden bütün gece uyanık kalıp, kurtarma inhalerini sıkıca elimde tutarak göğsünün inip kalkmasını izlerdim.

"Bu çok iyi haber," dedim, sesim hissettiğimden çok daha sakindi.

"Yine de onun için kan tahlili randevusu almanızı istiyorum ve yapılacak birkaç şey daha var, ama şimdilik her şey yolunda. Çıkarken Sheila'ya uğrarsanız, o size yardımcı olacaktır."

Alıştığımız olağan testlere kıyasla, basit bir kan alımı çocuk oynucağıydı. "Seve seve uğrarım. Şu anda halletmemiz gereken başka bir şey var mı?"

"Hayır, özellikle yok. Max'in bir sonraki genel muayenesi yaklaşık üç ay sonra, doğru mu?"

"Evet, üç aylık bir programımız var."

"Mükemmel. Bu arada, Max'in alerjileri bu yıl biraz daha şiddetli olabilir çünkü bağışıklık sistemi kendini düzenliyor ve normale dönüyor. Hava ısınmaya başladığında aşırı semptomlar fark ederseniz, ona genel bir antihistaminik verin. Panik yapmanıza gerek yok. Her zamanki gibi, endişelenirseniz, istediğiniz zaman acil randevu alabileceğinizi biliyorsunuz."

Bu gerçekten çok mantıklıydı. Max'in durumu hızla kötüye giderken, onu izole etmenin büyük bir kısmı, kemoterapiden dolayı bağışıklık sistemi çok zayıf olduğu için onu diğer insanların mikroplarından korumaktı. Apandisitinin patlamasından bahsetmiyorum bile. "Bunu bilmek gerçekten çok iyi. Çok teşekkür ederim."

"Hayır, ben teşekkür ederim. Gerçekten olağanüstü bir iş çıkardınız. Hasta bir sevdiğinize bakmak asla kolay değildir, hasta bir çocuğa bakmak ise daha da zordur. Yardıma ihtiyacınız olursa her zaman bize ulaşabileceğinizi biliyorsunuz. Biz sadece Max için burada değiliz."

"Evet, çok teşekkür ederim. Hemşire Bernila bunu bana çok iyi hatırlattı ve ona çok minnettarım. Üç ay sonra görüşmek üzere. O zamana kadar hiçbir sorun çıkmaz umarım."

"Kulağıma müzik gibi geldi. İyi günler, Bayan Wolfe."

"Sana da."

Bana kapıyı açtı ve ben, koridorda yürümekten ziyade havada süzülüyormuş gibi hissederek oradan ayrıldım. İnanamıyordum. Sanki yıllarca aralıksız kötü haberler almış gibi hissettikten sonra, işler nihayet düzelmeye başlamıştı. Fırtınayı atlatmıştık ve artık güneşli bir yolculuğa çıkma zamanı gelmişti.

Max'in güvende olduğunu ve en sevdiği hemşireyle meşgul olduğunu bilerek, gerekli randevuları almak için resepsiyondaki Sheila'ya koştum. O, muhtemelen şimdiye kadar çalıştığım en iyi tıbbi resepsiyonistti, çünkü birkaç dakika içinde her şeyi ayarladı ve ben de oğlumun yanına dönebildim.

Oyun odasına adımımı attığım anda Max, "Anne, bak!" diye bağırdı. Kafasında, küçük kulak kapakları olan yeni, örme bir bere vardı. Saçları yabani ot gibi uzamış olsa da, kulaklarını soğuktan koruyacak kadar uzun değildi. "Hemşire Berni bana bir şapka yaptı."

"En sevdiğin süper kahraman, değil mi?" diye sordu nazik hemşire, ağır aksanlı İngilizcesiyle.

"Hatırladın!" Max kadına atladı. Hemşire oldukça minyondu, ama yine de ondan daha uzundu.

"Seninle ilgili her şeyi hatırlıyorum, milyonlarca Max," dedi, ikisi arasında benim tam olarak anlamadığım küçük bir şaka yapıyordu. Anlamama gerek yoktu. Önemli olan, bu şakanın ikisini de mutlu etmesi ve Max'in kemoterapisini onun için çok daha az korkutucu hale getirmesiydi. "Diğerlerine söyleme, ama sen her zaman en sevdiğim hastam oldun."

"Sen de benim en sevdiğim hemşiresin!" "Evet, öyle olsam iyi olur."

Onun birkaç hastaya da aynı şeyi söylediğinden şüphem yoktu, ama umurumda değildi. Bana kalırsa, iyi hemşireler o kadar sihirliydiler ki, her çocuğa doğruyu söylüyorlardı.

"Peki, Hemşire Berni'ye veda et. Annem bu öğleden sonra potansiyel bir müşteriyle görüşme yapacak."

"Tamam!" Max kadını bıraktı, sonra tamamen *kendisine* özgü bir şey yaptı. Elini uzattı ve omurgası izin verdiği kadar dik durdu.

"Tüm emekleriniz için teşekkür ederim, hanımefendi," dedi, son derece ciddi bir şekilde.

"

"Hey, hey, hey, bu beyefendiyi bana kim getirdi? Milyonlarca dolarlık Max nerede?" İki kıkırdamaya başladı, ama kadın elini tutup sıkıca sıktı. "Ne yapacağını görmek için sabırsızlanıyorum, genç adam."

"Ben de," dedi Max hevesle.

Farkına bile varmadan boğazımdan keskin bir kahkaha çıktı. Muhtemelen önyargılıydım, ama Max'in komedi zamanlaması genellikle *tam* da doğru şekilde komik damarımı gıdıklıyordu. Ya da belki de tüm dualarım gerçekleştiğinde hayata gülmek daha kolaydı. Paranın kısıtlı olması umurumda değildi. Faturaların stresli olması umurumda değildi. Gözlerimin önünde büyüyen ve gelişen hayat için hepsi buna değerdi.

Ayrılmadan önce biraz daha şakalaştık ve trafik her zamanki gibi berbat durumdaydı, ama ben mutlu ruh halimin etkisindeydim. Hayatımın bu kadar güzel olduğuna gerçekten inanamıyordum. Bunu tüm dünyayla paylaşmak, hiçbir şeyi olmayan pek çok insanla bu tatlı mutluluğu paylaşmak istedim.

Ve nedense, bu bana yeni bir arkadaşla buluşup Noel ışıklarını görmek için sabırsızlanan iki kızı hatırlattı. Eğer mutluluğu yaymak istiyorsam, bu benim bildiğim en kolay yoldu. Eve varıp yerleştikten sonra, telefonumu çıkarıp babalarına küçük bir tatil macerası için ne zaman boş olduklarını sormak için mesaj attım.

Bölüm 10

Remington

Karanlıkta Işık

"HENÜZ VARMADIK MI?" diye sordu Eva.

Sesinden, sanki bu şekilde daha hızlı varacakmış gibi, yükseltici koltuğunda öne doğru eğildiğini anlayabiliyordum.

"Yaklaştığımızda sor."

Addy, Addy olduğu için, yaklaşık otuz saniye bekledikten sonra boğazını temizledi ve "Daha var mı?" diye sordu.

Eva, kız kardeşi bir komedi dehasıymış gibi tiz bir kahkaha attı. Bazen kızlar bana biraz takım çalışması yaparlardı. Neyse ki, çoğunlukla sadece komiklik olsun diye yaparlardı, ama ikisinin de ergenlik çağına gelip benim merhametlerine kalacağım günlerden korkuyordum. On yedi yaşındayken, bölgemizde genç, evlenmemiş kızları taciz eden bir istilacı alfa ile göğüs göğüse dövüşmüştüm, ama kızlarımın düşmanlığını kazanmaktansa bunu bir düzine kez daha yapmayı tercih ederdim.

Belki de çocuklarımın yabani otlar gibi büyüdüklerini hissetmediğim başka bir gün için bu tür düşünceleri bir kenara bırakmak daha iyiydi. Baba olarak geçireceğim zaman sınırlıydı. Sonunda sadece babam olacaktım, bu yüzden olabildiğince anı yaşamak istedim.

Ve şu anda bu, kızlarımın yeni arkadaşıyla şehrin kalbindeki Main Street'teki ışıkları izleyerek harika vakit geçirmek anlamına geliyordu.

"Kararlaştırdığımız buluşma saatinden yaklaşık on beş dakika önce varacağız," dedi Addy, Eva'nın kıkırdamaları arasında. "Bu

mükemmel çünkü böylece park yeri bulup turun başlayacağı yere yürüyerek gidebiliriz."

"Bana haber verdiğin için teşekkürler, Addy," dedim ve dönüş sinyalinı verdim.

Bunu zaten biliyordum, ama onun bunu bilmesine gerek yoktu. Hayatımda yeterince yetenekli insanla tanışmıştım ve insanların onların söylediklerini fark edip, bilgi paylaştıklarında takdirlerini gösterdiklerinde bunun onları gerçekten mutlu ettiğini biliyordum. Bu, onların bir topluluğun parçası olduklarını hissetmelerini ve kendilerini daha az dışlanmış hissetmelerini sağlıyordu.

Belki de saçmalıyordum, ama bunun birçok ileri düzeyde veya entelektüel açıdan yetenekli bireylerde büyük bir sorun olduğunu düşünüyordum; çoğu zaman, sosyal becerilerinden çok okul eğitimlerine odaklanarak veya hatta nörolojik farklılıkları nedeniyle diğerlerinden ayrıldıkları için, günlük yaşamlarında insanlardan gerçekten uzaklaşıyorlardı. Addy'nin küçük Addy-izmlerini her zaman kutlardım, ama aynı zamanda onun *tüm* yönlerinin harika olduğunu bilmesini de sağlardım.

"Rica ederim."

Planlarıma ve onun sözlerine sadık kalarak, on beş dakika erken vardık ve bunun on dakikasını boş park yeri bulmak için harcadık. Tabii ki ücretliydi, çünkü bizim şehrimizde park yerleri asgari ücretle çalışan bazı insanlardan daha fazla para kazanıyordu, ama ben biletimi aldım ve kızlarımla birlikte buluşma yerimize gitmek için acele ettim.

Jeannie ve oğlunun biraz geç kalacağına hazırlıklıydım, çünkü tek ebeveyn olarak zamanında gelmenin oldukça zor olduğunu öğrenmiştim, hele ki iyileşme sürecinde olan hasta bir çocuğu olan tek ebeveyn için. Ama ben de geç kalma riskini göze almak istemedim, çünkü bu durumda oğlu gereğinden fazla soğukta beklemek zorunda kalacaktı. Max buz pistinde iyi görünüyordu, ama öğrendiğim kadarıyla buz pateni fiziksel olarak zorlu bir spordu. Bu aktivite onu sıcak tutmaya yetiyordu, ama bizim için beklemek yeterli olur muydum, emin değildim.

Ancak, buluşma noktası olarak seçtiğimiz heykelin yanına doğru yürürken – ki burası aynı zamanda turun başlangıç noktasıydı – Jeannie ve oğlunun yaklaştığını gördüm. İkisi de buz pistinde giydikleri aynı montları giydikleri için kalabalığın içinden kolayca ayırt edebildim.

aynı paltoları giyiyorlardı. Ancak bugün Max tekerlekli sandalyedeydi.

"Merhaba!" diye seslendim ve onlara el salladım. Bana bakmadıklarında, insanların şekil değiştirenlerin sahip olduğu gelişmiş işitme yeteneğine sahip olmadıklarını hatırladım, bu yüzden boğazımı temizledim ve sesimi biraz yükselttim. Bu sefer benim yönüme baktılar ve Max heyecanla el sallarken Jeannie biraz daha hızlı yürüdü.

"Neden bugün tekerlekli sandalyedesin?" Eva, duyabilecekleri mesafeye gelir gelmez sordu. O anda yerin dibine girmek istedim. Çocuklarıma nezaket ve kibarlık konusunda eğitim verdiğime yemin ederdim, ama kendi yaşlılarıyla bir araya geldiklerinde özellikle açık sözlü oluyorlardı.

"Bugün ağrılarım çok kötü," dedi Max, hiç üzölmüş gibi görünmeden. Hatta, kızlarımin her konuda bu kadar açık sözlü olmalarını takdir ediyor gibiydi. Her zaman nazik davranılmaktan sonra bu hoş bir değışiklikti, ama yine de benim için biraz rahatsız ediciydi.

"Ağrının kötü olduğu bir gün mü?" diye sordu Addy. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, çoğu zaman ağrım olduğu anlamına geliyor. Buna alışkınım, ama bugün ağrı daha şiddetli, bu yüzden hareket yardımcımdan birine ihtiyacım var."

"Hareket yardımcısı," diye tekrarladı Eva. "Onları hatırlıyorum! Hareket etmene yardımcı oluyorlar! Yürüteçinden bahsetmiştik çünkü annem de pembe bir tane vardı."

Max gülümsedi ve biraz öne eğilerek elini uzatıp high five yapmak istedi. Eva koşarak yaklaşıp bu harekete gerçekten atladığında şaşırdım, bu sırada kıkır kıkır gülüyordu.

Max'i sevmiştim ve onunla kızların bu kadar uyumlu olmalarına hayran kalmıştım. Onları gören herkes, onların uzun zamandır en iyi arkadaş olduklarını düşünürdü, ikinci kez tanıştıklarını değil. Bu bir nörolojik farklılık mıydı? Tek ebeveynli olmanın bir sonucu muydu? Yoksa çocuklarımız tesadüfen aynı frekansta mı titreşiyorlardı?

İşler yolunda giderse, sonunda bunu öğrenecektim.

"Merhaba," dedi Jeannie. Yüzünü örten şeyi indirdi ve tatlı gülümsemesini gösterdi. Açıkça, oğlunun davranışında garip bir şey görmüyordu, bu yüzden bunun onun için normal olduğunu ve sadece sosyal bir çocuk olduğunu düşündüm.

"Seni itebilir miyim?" Addy, kadını selamlamadan araya girdi. Çocukların birbirlerine karşı davranışları beni rahatsız etmiyordu, ama gerçek bir kaballığı görmezden gelemezdim.

"Addy, insanları görmezden gelmenin kaba bir davranış olduğunu biliyorsun. Lütfen Bayan Jeannie'ye uygun bir şekilde selam ver, sonra sorunu sor."

"Özür dilerim." Jeannie'ye baktı. "Sizi görmezden gelmek istemedim, Bayan Jeannie. Merhaba! Bizi davet ettiğiniz için teşekkürler. Max'i itebilir miyim?"

"Özür dilediğin için teşekkür ederim, çok heyecanlı olduğunu anlıyorum ve hepinizin gelebilmesine sevindim. Max'i itip itemeyeceğine gelince, ona sormalısın ve sonra muhtemelen babanın iznini almalısın."

Kızımın bir tür gaf yapıp yapmadığını bilmediğim için biraz garip hissettim. Tekerlekli sandalye kullanan birine onu bir yere götürebilir miyim diye sormak kabalık mıydı? Kibar olmak için fazla mı düşünüyordum? Hiçbir fikrim yoktu. Eşim gibi, şekil değiştirenler topluluğunda engelli kişiler de vardı, ancak çok yaygın değillerdi. Kanser ise hiç duyulmamış bir şeydi, bu yüzden öğrendiklerimin çoğu televizyondaki dizilerden geliyordu. Garip bir şekilde, Zara aşırı duygusal tıbbi dizileri izlemeyi severdi ve genellikle bunların ne kadar saçma olduklarına gülerdi. Hastaneye gitmesi gerektiğinde her şeyi çok daha az ciddi hale getirdiğini söylediği için bunun kendisine yardımcı olduğunu söyledi.

"Max, seni biraz itebilir miyim?" diye sordu Addy.

"Bilmiyorum. Daha önce hiç tekerlekli sandalyedeki birini itmiş miydin?"

"Hayır, itmedim."

"Tamam, çok hızlı gitmediğin ve kaldırım kenarlarından geçmediğin sürece sorun olmaz. Sokağın sonuna geldiğinde, tümseklerin olduğu o çukurlu yere doğru gitmelisin."

"Ona kaldırım kesiti veya kaldırım rampası denir," dedi Addy, sanki bir kitaptan okuyormuş gibi. Kim bilir, belki de öyleydi. Belki de kafasının içinde, ona tüm bu bilgileri veren açık bir kitap vardı. Bir süredir, kızımın olası nörolojik farklılığıyla birlikte eidetic hafızaya sahip olabileceğinden şüpheleniyordum, ancak annesinin

ve ardından yas tutmaya ve iyileşmeye odaklandığımız için, bu konu son iki yıldır bir kenara itilmişti. "Bu, 1945 yılında engelli bir gazi olan Bay Fischer tarafından icat edildi. 1990 yılında ülke çapında zorunlu hale getirildi. Sen o zaman doğmuştun, değil mi baba?"

"Aslında biraz daha önce. Ama çok iyi matematik, Addy."

"Bunu bildiğine çok şaşırdım," dedi Jeannie, gülümsemesi daha da genişledi. "Adamın adını bile bilmiyordum. Bunu okulda mı öğrendin?"

Jeannie'nin kızımın bilgi bombardımanını bu kadar kolay kabul etmesi kalbimi hoplattı. İnsanların nasıl tepki vereceği her zaman bir kumar gibiydi — ona sözünü kesmemesini söylemekten, düşüncelerini reddetmeye, hatta biraz alay etmeye kadar. Max'in bu kadar klas bir davranış sergilemesine şaşmamalı. Açıkçası, en iyisinden öğrenmişti.

"Hayır, buz pateni pistinden sonraki gün araştırdım. Beynime takıldı." "Beynine takıldı mı?"

"Evet, bilirsin, zihninde bir kaşıntı hissedersin ve bunu öğrenmek zorundasın. Buz pateni ile kullanılabilecek farklı hareket cihazları hakkında böyle bir şey hissettim ve her şey oradan başladı." Omuz silktiğinde, onun gelecekte nasıl bir genç olacağını bir an için gördüm. "Ama önemli bir şey değil."

"Bence önemli." dedi Max. "Benimle tekrar buz pateni yapabilmek için mi araştırdın?"

"Evet! Ve çünkü çok havalıydı."

Max, göreceğimiz ekranlar gibi parladı. "Öyleyse, evet, tekerlekli sandalyemi itebilirsin. Ama yorulursan durman gerekir, çünkü bazen arabalar dinlemez ya da insanlar kaba davranabilir ve yorulursan tekerlekli sandalye elinden kayabilir ya da başka bir şey olabilir."

"Anladım." Gözlerini bana çevirdi. "Baba?"

Konuşma göz önüne alındığında soru açıktı, ama içimde bir şüphe belirdi — Addy'nin bir başkasına zarar vereceğini düşündüğümünden değil, bunun çok büyük bir sorumluluk olması nedeniyle. Max bir şekilde yaralanırsa, iki ailemizin kurmaya çalıştığı zayıf bağ yok olurdu.

Elbette, kendi klanımız ve etkileşim kurabileceğimiz tonlarca akrabamız vardı, ama kızlarımın çok az insan ilişkisi vardı.

Symphony'nin ötesinde. Ve bu bile akademik bir rekabetti. Zara, daralan topraklarımız ve insan teknolojisinin artan hakimiyeti konusunda giderek daha fazla endişeleniyordu, bu yüzden kızlarımızı banliyöde yetiştirip onları insan kültürüne maruz bırakmanın onlar için büyük bir fayda sağlayacağına inanıyordu. Ben de aynı fikirdeydim, ama aynı zamanda bu konuda onlara karşı başarısız olduğumu hissediyordum. Jeannie ve Max gibi, gerçekten birer mücevher gibi görünen insanlarla dostluk kurmak, boşa harcamak istemediğim büyük bir hediye idi.

Max'in acı çektiği bir günde, hareket kabiliyeti gibi önemli bir konuyu Addy'ye emanet etmesi, ilişkilerinde büyük bir gelişme ve hatta ikisinin birbirine bağlanmasının bir yolu olabilir.

"Çok dikkatli olursan ve dikkatini fazla dağıtmaman şartıyla," dedim bir süre sonra. "Sana öğrettiğim cümleyi hatırlıyor musun? Bir sorumluluk üstleneceksen..."

"...bu sorumluluğu yerine getirebileceğinden emin ol," diye tamamladı kızım.

"Aynen öyle."

Kızım ilerleyerek Max'in arkasına geçti. Max ona bazı talimatlar verdi, tekerlekli sandalyesinin frenlerini gösterdi, sonra durması veya dönmesi gerektiğinde yapacağı birkaç el işareti gösterdi. Max'in her şeyi kolay ve rahat bir şekilde açıklamasını ve Addy'nin yüzündeki dikkatli ifadeyi izlemek çok hoştu. Addy, Max'in söylediği her kelimeyi ezberlemiş olmalıydı. Aslında o kadar hoştu ki, Max dikkatini Eva'ya çevirene kadar Eva'nın yanımda durduğunu unutmuştum.

"Benimle birlikte yürümek ister misin, Eva?" dedi ve elini uzattı. "Bazen herkesin önünde olmak beni yalnız hissettiriyor ve insanlarla konuşmak zor oluyor."

Eva'nın ona doğru koşarak gitmesinden, sanki ona en sevdiği dondurmayı ikram ediyormuş gibi görünüyordu. Bir de baktım ki, eldivenli elleri birbirine kenetlenmiş.

Ne olduğunu tam olarak anlamamıştım, ama bunu görmek beni inanılmaz mutlu etmişti. Bilmesem, rüyada ya da bir Hallmark Noel filminde olduğumu sanırdım.

"Merak etme Max. Sana eşlik edeceğim ve Addy araba kullanacak."

"İkiniz buradan heykelin dibine kadar bir deneme turu yapsanız nasıl olur?" diye sordu Jeannie. "Tur birkaç dakika sonra başlayacak, eğer beğenmezseniz, planı değiştirebiliriz."

"Bu çok mantıklı bir düşünce," dedi Addy başını sallayarak, sonra Max'i ileri itti ve annesinin önerdiği gibi yaptı. Jeannie'nin yüzündeki ifadeden, bunun ne kadar büyük bir iltifat olduğunu tam olarak anladığını anlayabiliyordum. Belki de bu sosyalleşme işi sandığımdan daha az karmaşıktı, çünkü nedense Jeannie ve oğluyla her şey çok *kolaydı*.

Tur başladığında, Jeannie ve ben yan yana yürümeye başladık, çocuklar ise biraz önümüzde yuvarlanıyorlardı. Onları dinlemek çok sevimliydi. Addy, tur rehberi çok gevşek davrandığını düşündüğünde ona talimatlar veriyor, Max ona yavaşlamasını ve ışıkların tadını çıkarmasını hatırlatıyor, Eva ise en sevdiklerini söylüyordu.

"Gerçekten çok güzel, değil mi?" diye sordu Jeannie.

"Hmm?" diye mırıldandım, gözlerimi çocuklardan ayırarak.

Etrafımızı işaret etti. "Her şey. Işık kirliliğine rağmen yıldızları görebiliyorsun. Bir de ışıklar var. Vitrinleri olmayan dükkanların bile pencerelerinde özel renkli ampuller var. Bir de çelenkler var. Evler. Ve bu sabah tam da yeterli miktarda kar yağdı, her şey bembeyaz ve tertemiz. Daha iyisi olamazdı."

"Bunu gerçekten düşünmediğimi söylemek çok mu kaba olur?" diye itiraf ettim.

"Hayır, ama neden *şimdi* düşünmüyorsun?"

Sesinde tek bir gram bile suçlama yoktu, ben de öyle yaptım, önce derin mürekkep hokkası gibi görünen gece gökyüzüne baktım, derin siyahın üzerine derin siyah, gümüş ipliklerden örülmüş göksel ışık noktaları. Sonra, Main Street'i çevreleyen yüksek binalar, sonsuz uzayın karşısında nöbetçiler gibi yükseliyordu. Bazıları, titizlikle düzenlenmiş binlerce ışık noktasıyla aydınlatılmıştı, bazıları ise Jeannie'nin bahsettiği ampullerle aydınlatılmıştı.

Kırmızı kurdeleler ve yaprak dökmeyen çelenkler lamba direklerine sarılmıştı ve aralarında beyaz ışıklar uzanıyordu.

Ve son olarak, etrafımızdaki yüzler vardı — turdaki diğer insanlar, eve aceleyle gidenler, sokak arabalarının sahipleri. Dünya çoğu zaman karanlık ve acı bir yer olabilirdi, ama o an için, havada tatil neşesinin ışıltısını görebiliyordum.

"Çok güzel," dedim, ama "güzel" kelimesi bu durumu tarif etmek için yetersiz kalıyordu.

"Öyle, değil mi?" diye sordu ve sesinin titrediğini duyduğuma yemin edebilirim. "İtiraf etmeliyim ki, geçen yıl bu zamanlar, eğlenen bu insanları lanetliyordum. Bundan gurur duymuyorum, ama şimdi bunu gerçekten harika bir şeyden başka bir şey olarak nasıl görebildiğimi anlamıyorum."

"Max o zamanlar oldukça hasta mıydı?"

"Çok hastaydı. En kötü durumdaydı sayılmazdı ama ona yakındı." Gözlerini kırptı, sonra yüzü kızardı. "Özür dilerim. Bu muhtemelen moral bozucu bir şeydi. Son zamanlarda kafam çok meşgul."

"Kimseyi yargılayabileceğimi sanmıyorum. Ne de olsa, seninle tanıştıktan birkaç dakika sonra karımın öldüğünü ağzımdan kaçırmıştım."

Hafifçe güldü. "Bu konuda sen birincisin."

"Ve benim adıma ne harika bir rekor." Ona küçük bir gülümseme attım. "Ama paylaşmak istersen, benim için sorun yok. Tatillerin içe dönük düşüncelere dalmak için harika bir zaman olduğunu biliyorum. Özellikle de bir şey kaybettiysen... ya da bir şey kaybedeceğini düşündüysen."

Başını geriye eğip bana baktı ve ifadesinde inanılmaz derecede savunmasız bir şey vardı, ama bir şekilde neredeyse kutsal gibi geliyordu. Sanki çoğu insanın bilmediği, son derece önemli bir şeyin sırrı bana emanet edilmiş gibiydi.

"Siz çok anlayışlı birisiniz, Bay..." Sesi kesildi, gözleri fal taşı gibi açıldı. "Az önce fark ettim ki soyadınızı bile bilmiyorum, bu yüzden küstahça davranamam."

"Tanrı korusun, sizi bundan alıkoyamayız," diye alay ettim. "Ve bilginiz olsun, soyadım LeBeau."

"LeBeau mu? Ne kadar Fransızca!" "Sonuçta ben bir Creole'im."

"Aksanın kaynağı bu mu? Çünkü biraz buradanmışsın gibi konuşuyorsun, ama sesinde daha çok bir tını var."

"Evet, hayatım boyunca bu bölgede yaşadım, ama benim ve eşimin ailesi de Creole, bu yüzden bu lehçeyle büyüdük." Hafif aksanımdan hiç utanmıyordum. Ailemin geçmişiyle gurur duyuyordum — sadece şekil değiştirenler olduğumuz için değil, aynı zamanda dünyanın dört bir yanından gelip paylaştığımız zengin kültürü yarattığımız için de.

"Demek büyük bir ailen var?"

"Elbette. Bölgenin dört saatlik sürüş mesafesi içinde dağınık bir şekilde yaşıyoruz. Yani birbirimizin arka bahçesindeki komşular gibi değiliz, ama fena da değil." Oldukça büyük olan klanım hakkında konuşmaktan rahatsızlık duymamama rağmen, kendim hakkında konuşmaktan bıkmıştım. Özellikle de Jeannie çok özel bir şeyi paylaşmak üzereydi.

Belki de tatilin telaşına kapılmıştım, ama bu kadında çok özel bir şey olduğunu hissediyordum. Belki de oğluna hayranlıkla bakışlarıydı, belki de kızlarıma saygılı davranışındı, belki de onunla konuşurken çok eğlendiğim içindi. Ya da belki de bu üçünün ve başka birçok nedenin birleşimi idi. Kendimi karakterleri oldukça iyi değerlendiren biri olarak görmeyi severdim ve o anda, içgüdülerim Jeannie'yi tanımakla iyi bir şey yapacağımı söylüyordu.

"Ama bu kadar yeter, geçen yıl bu zamanlar tatil havasında olmadığınızı söylemiştiniz, değil mi?"

"Beni monolog yapmaya mı çalışıyorsun?" diye sordu ve bir an için bunun konuşmayı sonlandırmak için kullandığı ince bir yöntem olduğunu düşündüm, ama o içini çekip devam etti. "Max'in kanseri, çocukken kansere yakalanmak zorunda kalırsanız yakalanabileceğiniz en iyi kanser türlerinden biridir." Alaycı bir ses çıkardı. "Bu gerçekten tuhaf bir şey, ama doğru. Beş yıllık hayatta kalma oranı inanılmaz derecede yüksek ve çoğu çocuk bir kemoterapi küründen sonra iyileşiyor."

"Bunu söyleme şeklin, Max'in yanıt vermediğini gösteriyor."

"Hayır. Yaklaşık üç yıl önce teşhis edildi ve bir ay içinde tedaviye başladı. İlk başta, durumu iyi görünüyordu ve kanser hücreleri yok ediliyor gibi görünüyordu, ama... Ne olduğunu bilmiyorum

oldu bilmiyorum, ama tüm değerleri düştü ve kanser yayılmaya başladı."

Onun konuşmasını dehşetle ama aynı zamanda hayranlıkla dinledim. Hikayenin mutlu sonla bittiğini bilmem yardımcı oldu, çünkü öğrendiğim ilk şeylerden biri Max'in iyileşme sürecinde olduğuydu. Sadece iyileşme sürecinde değil, kızlarım yüksek sesle ve detone bir şekilde "Rudolph the Red-Nosed Reindeer" şarkısını söylerken mutlu bir şekilde gülümsüyordu.

"Neredeyse hiç yemek yemiyordu ve sonunda apandisitinin sorun olduğunu anlayana kadar TPN'ye geçmek zorunda kaldık. Ameliyatı yapmak için pediatri bölüm başkanını çağırdılar, ancak uçağı rötar yaptı ve Max'in apandisiti sonunda patladı. Zehir iki saatten biraz fazla bir süre vücudunda kaldı. Artık pek kullanmadığımız bu kadar küçük bir organın bu kadar hızlı bir şekilde bu kadar büyük bir hasara yol açabileceğini hiç bilmiyordum. Bana en kötüsüne hazırlıklı olmamı söylediler ve ben de gerçekten denedim, ama her gün aklıma gelen herkese oğluma ikinci bir şans vermesi için dua ettim." Bu sefer, sözlerindeki aksaklıkları hayal etmediğimi biliyordum, ama bunu belirtmedim. Sosyal açıdan çok yetenekli bir insan olmasam da, bunu biliyordum.

"Evet, o zamanlar mutlu, sağlıklı ve gülen çocukları olan tüm bu aileleri görürdüm. Çocuklarının sabaha kadar yaşayamayacağından endişe ederek Noel'i geçireceklerini bilmiyordum ve onlardan nefret ediyordum. Gerçekten nefret ediyordum. Keşke enerjimi bu şekilde harcamamış olsaydım, ama aynı zamanda, nasıl harcamamış olabilirdim ki?"

"Sanırım ne demek istediğini anlıyorum." "Öyle mi?"

"Evet. Karım sonuna yaklaşırken - biliyorsun, biz gençliğimizden beri o an için hazırlanıyorduk - hastanede televizyonda oynayan tüm o romantik komedileri izlerdim ya da sokakta yürüyen mutlu çiftleri görürdüm ve bazen, sadece bir an için, benim yaşadığım cehennemi anlayabilmelerini dilerdim." Bir an durdum, gözlerimizi tekrar birbirine kilitledim ve kendi aileme bile itiraf etmeye cesaret edemediğim bir şey için bir dostluk gördüm. "Onların da benim kadar acı çekmesini istedim, çünkü bu çok yalnız hissettiriyordu. Tabii ki, yaptığım her şeyin sonuçlarının farkındaydım.

Hemen düşünmeye başlıyordum ve bu düşünceleri kafamdan atmaya çalışıyordum, ama bu zayıf anları yaşamamış gibi davranmak kendime haksızlık olurdu.

"Biz insanız, biliyorsun değil mi?" Aslında benim için pek öyle değildi, ama onun bunu bilmesine gerek yoktu. "Biz kusurluyuz ve dağınığız. Önemli olan, sen ve ben o anları yaşamış olsak da, onlara boyun eğmemiş olmamız. O karanlığın ve acının kazanmasına izin vermedik. Evet, bazen o acı hala içimizde ve bazen çirkin, ama bu bizi kötü ebeveynler ya da kötü insanlar yapmaz."

"Biliyor musun, sana anlattıklarımı daha önce kimseye anlatmadım galiba," dedi.

Ona umarım yumuşak ve rahatlatıcı bir gülümseme verdim. O ve oğlu yaşadıkları onca şeyden sonra, Jeannie biraz şefkat hak ediyordu. Biraz rahatlama. Ve garip bir şekilde, ben de ona bunu vermek istiyordum.

"Ben de daha önce söylediklerimi kimseye paylaşmadım." "Seni yargılayacaklarından mı korktun?"

Bu kadar kasvetli ve ciddi bir konuyu, neredeyse bir yabancı ile tartıştığıma inanamıyordum, ama yine de bu bana tamamen doğal geliyordu. Dul kaldığımı açıkladığımda olduğu gibi garip bir durum değildi.

"Daha çok, bunu konuşmak için uygun bir zaman hiç olmadı. Ya da nasıl konuşacağımı bilemedim." Ama tamamen öyle değildi, değil mi? "Ve sanırım son kısmı şimdiye kadar tam olarak anlamamıştım. Görünüşe göre bunu yüksek sesle söylemek bir fark yaratıyor."

"Komik, değil mi?" Jeannie hafifçe gülerek sordu.

"Komik doğru kelime mi bilmiyorum, ama ironik bir durum olabilir."

"Bilmiyorum, Alanis Morrisette'e sormamız gerek."

"Onu bir uzman olarak görmüyorum. Listelediği hiçbir şey aslında ironik değildi."

"Ama bu da şarkıyı ironik yapmaz mı?"

"Bence artık çok meta olmaya başladık. Biraz daha devam edersek simülasyon çökecek."

"Hah! Bir sonraki şarkı parayı ortadan kaldırabilir mi?"

"Bu bir rüya olmaz mıydı?" Oldukça rahat bir hayat sürüyordum ve zor zamanlarda klanımızın fonlarına güvenebiliyordum, şanslı olduğumu biliyordum ve karnını doyurmaya yetecek kadar yiyeceği olmayan çok fazla insan vardı.

"Benim için öyle, orası kesin. Tabii, bir de Max'in mutlu ve sağlıklı olması, ama ben bunu zaten elde ettim, ki bu pek çok insanın sahip olamadığı bir şey."

Başımı salladım. "Gerçekten de çok iyi gidiyor gibi görünüyor. Eminim senin ailenin Noel kutlamalarında çok şımartılacak."

Jeannie'nin yüzündeki ifade, sevinçli, düşünceli ve hayalperest arasında gidip geliyordu, ama birden ekşidi. Ancak bu ifade o kadar çabuk kayboldu ki, hayal mi gördüm diye düşündüm. Yanlış bir şey mi söyledim diye sormak üzereydim ki, Eva çığlık attı.

"Noel Baba'nın atölyesini görüyorum!"

O kadar zaman geçti mi?

Tur, şehir merkezinde belirlenen bir alanı yarım saat boyunca yürüyerek gezmekten ibaretti ve parkın ortasında bulunan son derece şık bir Noel Baba Atölyesi'nin de bulunduğu Winter Wonderland ile sona eriyordu. Gerçekten bu kadar uzun süre yürüyüp konuşmuş muyduk?

"Vay canına, şuna bakın!" dedim, turun daha uzun olmasını dileyerek. Ama öte yandan, tur daha uzun olsaydı, Max'in buna hazır olacağından emin değildim, çünkü o gün normalden daha zor bir gün geçiriyordu. Jeannie hakkında bu kadar kısa sürede öğrendiğim her şeyi göz önünde bulundurarak, oğlunun neye dayanabileceğini bildiği için bu turu özellikle uzunluğu nedeniyle seçtiğine bahse girerdim. "Kris Kringle ile fotoğraf çektirmek isteyen var mı?"

"Ben hazırım." Eva, bacaklarının taşıyabileceği kadar hızlı koştu. Ancak Addy hızlanmadı. Hâlâ tekerlekli sandalyeyi sürmeye odaklanmıştı. En küçüğümün çok önde gitmesini istemediğim için keskin bir şekilde ıslık çaldım ve o da hızla döndü. "Oops. Üzgünüm Max. Heyecanlandım."

"Önemli değil. Ben de yapabilseydim koşardım. Sanki benim için yapıyormuşsun gibi."

Eva'nın ona gülümsediği ve mutlu bir şekilde kıpırdadığı hali, Addy'nin ona yeni öğrendiği bir kelimeyle iltifat ettiğinde nasıl olduğunu tam olarak hatırlattı bana.

"Ne zaman istersen senin için koşarım!" Sanki kendini kanıtlamak istercesine, ona kadar koştu, sonra tekrar ileriye, tam da onu durdurduğum noktaya kadar koştu. Eve gidip yastığa başını koyar koymaz, derin bir uykuya dalacaktı.

"Vay canına!" Max ironik bir tonla değil, içtenlikle söyledi. "Gerçekten çok hızlısın! Kendimi daha iyi hissettiğimde bana koşmayı öğretmelisin. Bu çok havalı olur."

"Max! Diline dikkat et!" Jeannie tısladı ve ben biraz kafam karıştı çünkü küfürlü bir kelime duymamıştım.

"Üzgünüm anne. Çok havalı olur demek istedim."

Oh. Şimdi anladım. Kızlarımın hiçbiri onu kullanmadığı için benim hiç bilmediğim bir argo dünyası vardı — okur yazar bir büyük kızının hem yararı hem de zararı.

"Ben yapabilirim!" Eva mutlu bir şekilde kabul etti.

İkisi büyük koşu planlarını tartışmaya devam ederken, Addy parkın engebeli zemini üzerinde tekerlekli sandalyeyi itmeye odaklandı. Sonunda, Winter Wonderland'ın daha derin karlı yoluna ulaştık. Karı naklettirmiş ya da kayak merkezlerinde olduğu gibi bir makineyle yapmış olmaları, çünkü kışımız soğuk geçmesine rağmen, tatmin edici bir derin kar tabakası oluşacak kadar yağış olmamıştı. Elbette, bir ayı olarak ne kadar karın iyi olduğu konusunda oldukça önyargılıydım, ama çoğu insan Noel için bir santimlik karın biraz hayal kırıklığı olduğunu kabul ederdi.

Tur rehberi bizi uğurlayıp herkesi Noel Baba'nın Atölyesi'ni ziyaret etmeye davet ettiğinde, "Hey millet," dedim. "Kuyruk çok uzamadan sıraya girelim, olur mu?"

"Evet!" kızlar hep bir ağızdan kabul ettiler.

"Al, Addy," dedi Jeannie, hızla öne doğru ilerleyerek. "Ben buradan devralacağım. Max ve ben, Winter Wonderland'ın geri kalanını gezmek için bir tur atacağız. İşin bittiğinde burada buluşuruz."

Bu beni şaşırttı ve ona merakla baktım. "Fotoğraf çekilmek istemiyor musun?"

Sözler ağızından çıkar çıkmaz, Noel'in ve ışıkların sevincini paylaşıyor olsak da, onun da benimle aynı şekilde kutladığını varsaydığımı fark ettim. Belki de onun

inancı Noel Baba'yı kutlamaların bir parçası olarak görmüyordu ya da belki de diş perisi ve diğerk efsanevi yaratıklar hakkında yalan söylemekten hoşlanmayan ebeveynlerden biriydi, bu yüzden tatilin o kısmını kutlamıyordu. Biraz uzak bir ihtimal gibi görünüyordu, ama bunu varsaymak benim hatamdı.

"Fotoğraflar tanesi yirmi dolar civarında," diye mırıldandı ve bunun çoğunlukla benim için olduğunu, kızlar için olmadığını anladım.

O zaman anladım.

Her şey birbirini tamamlıyordu. Tamamen aynı montları giymelerinden, biraz yıpranmış ve birbirine uymayan eldivenlere, atkılara ve diğerk koruyucu giysilere kadar. Parayla ilgili yorumları. Buz pistinde para harcamak istememesi. Ve sadece bekar bir anne olması. Özellikle ekonominin ne kadar kötü olduğunu düşünürsek, bunu anlamalıydım. Tüm klanımızın desteğı olmasaydı, benim ve Zara'nın hayatının nasıl olacağını hayal bile edemezdim. Bu destek bizi gerçekten ileriye taşıdı ve peyzaj işimi sıfırdan kurmamı sağladı.

Kahretsin, gerçekten çuvallamıştım, değil mi?

"Bunu dert etme," dedim çabucak, hatamı telafi etmek istercesine.

Jeannie'nin kaşları çatıldı ve yardım kabul etmekten dolayı aynı suçluluk duygusunu hissettiğini anlayabiliyordum. Ve bunu anlıyordum, gerçekten anlıyordum

, onun için duyduğum tüm endişeleri bir kenara atabilmeyi dilerdim. Ona acımıyordum ve bunu daha sonra ona karşı kullanmayacaktım, ama o bunu bilemezdi. Bu, yüzüme bir kova soğuk su dökülmüş gibi oldu ve birbirimizle konuşurken öyle hissetmesek de, aslında birbirimizi tanımadığımızı hatırlattı.

"Hayır, hayır, sorun değil. Max ve ben dolaşırken çok eğleneceğiz. Değil mi, Max?"

"Noel Baba ile fotoğraf çektirebilir miyiz anne?"

Kahretsin. İsteyerek yapmadım ama onu gerçekten zor bir duruma soktum.

"Addy, Max'i biraz sıraya götürsen, biz de yetişiriz."

Kızımın gözleri benden yeni arkadaşına kaydı ve orada bir anlık bir anlayış gördüm, ama neyse ki hiçbir şey söylemedi

. Sadece kararlı bir şekilde başını salladı ve tekerlekli sandalyenin tutamaçlarını tekrar kavradı.

"Noel Baba'nın kökeninin, dördüncü yüzyılda yaşamış St. Nicholas adında bir Yunan piskoposuna kadar uzandığını biliyor muydun?" diye sordu onu ileri iterken.

Onlar duyamayacakları bir mesafeye uzaklaştıklarında, sesimi alçaltarak sadece ikimizin duyabileceği bir tonda konuştum. "Öncülük ettiğim için özür dilerim, ama cidden Jeannie, Max'e bu hediyeyi vermek isterim."

"Gerçekten gerek yok. Seni buraya bir şey koparmak için davet etmedim!"

Kalbim sıkıştı. Jeannie, kimsenin onun hakkında böyle düşüneceğini sanacak kadar nasıl bir hayat yaşamıştı? Bunun bir sebebi olduğunu biliyordum, bu yüzden biraz üzüldüm.

"Milyon yıl geçse bile bunu hayal bile edemezdim. Lütfen, yeni tanıştığımızı biliyorum, ama sen ve Max beni gerçekten çok etkilendiniz. Ve dürüst olmak gerekirse, Max onlarla oraya gitmese kızlarım beni fena halde azarlardı. Lütfen, şu anda Noel ruhunu kutlamama ve biraz neşe yaymama izin verin." Bir grup çocuğun spontane olarak "Frosty The Snowman" şarkısını gürültülü bir şekilde söylemeye başladığı sıraya doğru işaret ettim. "Sonuçta, mevsim bu."

Yüzünde binlerce duygu belirliyordu ve özellikle iki duygu birbiriyle savaşıyor gibiydi: daha önce gördüğüm yıldızlı gözlü mutluluk ve şüphe. Onu suçlayamazdım, ama keşke böyle olmasaydı. Bazen dünya çok acımasız olabiliyordu.

"Tamam," dedi sonunda. "Sonuçta Max için."

"Öyle," diye onayladım, ikimiz de bunun tamamen doğru olmadığını bilmemize rağmen. Çocuklarımın ne kadar hızlı büyüyeceğinin farkında olan biri olarak, her dönüm noktasını belgelemenin ne kadar değerli olduğunu biliyordum. Jeannie'nin de muhtemelen aynı şeyi hissedeceğini tahmin etmek için medyum olmaya gerek yoktu.

"Sıraya girmeye hazır mısınız? Bir dakika zamana ihtiyacın varsa sorun değil. Baskı hissetmeni istemem."

"Hayır, hayır, sorun değil. Sadece biraz gurur duyuyorum, hepsi bu." Gözleri parladı ve yüzündeki gülümseme oldukça samimi görünüyordu.

"Her şey ilk başladığında, hiçbir yardımı kabul etmedim. Neyse ki dersimi aldım, ama bazen yine o çirkin yüzünü gösteriyor."

"Anlıyorum. Kayınvalidemin hep dediği gibi, bazen olaylara ilk tepkiniz, dünyanın size öğrettiği şeydir. Birkaç saniye sonra gelen ikinci tepkiniz ise ruhunuzun gerçekte ne istediğini gösterir."

Bunu duyunca göz bebekleri hafifçe büyüdü ve kaşları neredeyse saç çizgisine kadar yükseldi. "Ben... Bunu daha önce hiç bu şekilde ifade edildiğini duymamıştım. Her zaman ilk tepkinin iç sesin olduğunu düşünürdüm ve bu yüzden bazen kendimden çok hayal kırıklığına uğrarım, çünkü bu biraz acımasız olabilir."

Kafamı salladım. "Hayır, kesinlikle değil, bence. Hayatımız boyunca hepimizin bazı şeyleri unutmaya başladığımızı söyleyen o cümleyi bilir misin? Irkçılık, cinsiyetçilik veya yargılayıcı olmak gibi şeyler mesela. Benim görüşüme göre, dünya bize olayları çok belirli bir şekilde görmemizi ve belirli uyaranlara belirli eylemlerle tepki vermemizi öğretiyor, işte o anda ortaya çıkan o acımasız ses de buradan geliyor. Önemli olan, o acımasız sesi çürütmek ve doğru olduğunu bildiğin şeyle ona karşı çıkmak."

Onun yüzündeki ifadeyi tarif edecek kelimeler bulamadım, ama bu beni... Hmm, bunun için de kelimeler bulamadım. Bu gece gerçekten ilklerle doluydu.

"Siz tam bir filozofsunuz, değil mi Bay LeBeau?"

"Daha önce böyle bir suçlamayla karşılaştığımı sanmıyorum," dedim. "Ama sizinle tartışmayacağım, bayan..." Ve şimdi de *onun* soyadının ne olduğunu bilmediğimi fark etme sırası bendeydi.

"Wolfe," diye hafifçe gülerek cevap verdi ve ben neredeyse kendi tükürüğümle boğuluyordum. "Ne?" diye sordu, bunun bana neden bu kadar komik geldiğini hiç anlamadan. Hayat bazen gerçekten de esprili olabiliyordu.

"Hiçbir şey. Sadece ilginç bir isim."

"Öyle mi?" Başını yana eğdi. "Güzel ama normal olduğunu düşündüğüm için seçtim."

Çocuklarımızın beklediği ve şarkı söylediği yere doğru yürümeye başladığımızda bu benim dikkatimi çekti. "Sen mi seçtin?"

"Evet. Teknik olarak, benim adım Juniper Juniper Stardust Aurora Wulfhunde, ama inan ya da inanma, özgeçmişimde bu isimle iş bulmakta

bulmakta gerçekten zorlandım, bu yüzden para biriktirip adımlı yasal olarak Jeannie Wolfe olarak kısalttım. Bence bu bana daha çok yakışıyor."

Burada bütün bir hikaye vardı ve ben onu gerçekten dinlemek isterdim, ama şimdi bunun sırası değildi.

"Evet, katılıyorum," dedim onun yerine. Ve bunu da içtenlikle söylüyordum.

Jeannie'nin de bunu anlayabileceğini düşünmek hoşuma gidiyordu, ama neredeyse iki düzine çocuğun şarkı söylediği gürültüde ona bunu sormak imkansızdı. Ve Ebenezer Scrooge gibi davranıp onlara Noel neşesini kesmelerini söylemeye niyetim yoktu.

Ancak kulak tıkacı getirseydim iyi olurdu.

Kulak zarında kanama olasılığı olsa da olmasa da, nispeten kısa sürede sıraya girdik ve kısa süre sonra kızlarım Noel Baba'nın kucağına oturdular. Yani, Eva oturdu. Addy ise onun yanında ayakta durmayı tercih etti, elini sanki bir tür Noel danışmanıymış gibi sandalyesine koydu. Birkaç fotoğraf çektiler, bu fotoğraflar elf yardımcısının tabletinde göründü ve bana gösterdiler, böylece en beğendiklerimi seçebildim. Sonunda üç tane seçtim, çünkü duygusal bir herifim ve elim cüzdanıma uzanmışken Addy seslendi.

"Hadi Max, bizimle birkaç fotoğraf çekil!"

"Ben mi?" diye sordu Max, benim kadar şaşkın bir ses tonuyla. "Babanla fotoğraf çekilmek istemiyor musun?"

"Onu sonra çekeceğiz. Seninle fotoğraf çekilmek istiyoruz!"

Max'in yanakları soğuktan zaten kızarmıştı, ama o kızarıklığın daha da belirgin hale gelmesini izlemek çok sevimliydi. "Tamam. Eminseniz..."

"Eminiz!" Eva, kız kardeşi kadar yüksek sesle ısrar etti.

Birkaç fotoğraf daha çekildikten sonra, dördünü de satın aldığımdan emin oldum. Belki de benim kafamda öyle geldi, ama elf fotoğrafçı, Max'in sandalyesi yüzünden ayrı bir fotoğraf çekiliyormuş gibi görünmemesi için üçünü düzenlemeye özen gösterdiğine yemin edebilirim. Bunu takdir ettim ve mümkünse ona bahşış bırakmaya karar verdim.

"Baba, şimdi sıra sende!"

"Sıra bende," dedim ve onlara doğru koştum. Max'in benimle birlikte fotoğrafta olması biraz garip geldi, ama o ağlayacak kadar mutlu görünüyordu, bu yüzden onu oradan çıkarmaya niyetim yoktu. Özellikle de

annesine, annesininkine çok benzeyen büyük, ela gözleriyle gülümsediğinde. Tanrım, babasının genleri hiç işe yaramamış, değil mi?

"Anne, bir dakika sandalyemi tutar mısın?" diye sordu, birkaç fotoğrafını çektikten sonra.

"Emin misin, koca adam? Bugün çok yorgundun." "Evet, yapabilirim. Söz veriyorum."

"Tamam, sana güveniyorum."

Jeannie gelip oğluna kalkmasına yardım etti, kucağındaki battaniyeyi aldı, sonra Max Addy'ye elini uzattı. Addy elini tuttu ve ikisi Noel Baba'nın bir tarafına, ben diğer tarafına, Eva da kucağına oturdu.

Bu alışılmışın dışında bir durumdu, orası kesindi. Ama üç tane inanılmaz mutlu çocuğa karşı kim çikabilirdi ki?

Ancak işimiz bitmemişti. Birkaç fotoğraf çektikten sonra, Jeannie'nin yanına gidip battaniye ve sandalyeyi almak için elimi uzattım. "Git oğlunla birkaç fotoğraf çekil," dedim yumuşak bir sesle. "Son çekimlerden en beğendiklerimi seçeceğim."

"Emin misin?" diye sordu ve yine bana o şok olmuş ifadeyi gönderdi. Bu, olması gerekenden çok daha sevimliydi. "Kızlarınla tek başına hiç fotoğraf çekilmedin."

"Sorun değil. Fotoğrafları tam istedikleri gibi çektim. Şimdi sen de seninkileri çek." Hafifçe tereddüt ettiğini anlayabildiğim için sesimi tekrar alçaltım. "Noel ruhu, hatırladın mı?"

"Tamam, tamam." Başını salladı, sonra yanımdan hızla geçerken gülümsedi. "Buna katılmak için yeterince havalı mıyım dostum?"

Max annesine sanki o onun tüm dünyasıymış gibi baktı ve ben onların harika bir ilişkileri olduğunu hiç şüphe duymadan anladım. "Sen en havalısın!"

"İki haneli yaşlara geldiğinde bunu unutma. Şimdi, neden Noel Baba'nın kucağına oturup ben de senin önüne çömelmiyorum?"

"Anne, çömelmen için yeterince uzun olduğunu sanmıyorum."

"Kusura bakma! Noel Baba, sanırım yaramazlar listesine ekleyeceğin biri var."

."

Sohbetimiz boyunca nispeten sabırlı davranan Noel Baba, gürültülü bir kahkaha attı. "Gerçeği söylediği için kimse yaramazlar listesine girmez

Hadi ama, Noel Baba'nın kucağında ikiniz için de yer var."

Jeannie biraz kızardı. Boyunun sorun olacağından endişelendiğini düşündüm, ama adamın yapısından, hala dışarı çıkıp odun kesen ve gözünü kırpmadan omzuna bir koyun yükleyebilen sağlam yaşlı adamlardan biri olduğunu anlayabiliyordum. İnsanlarda bile, sert yaşlı adamların en duygusal tatil severler olması arasında bir bağlantı var gibi görünüyordu.

Neyse ki Jeannie, kararını herhangi bir özgüven eksikliğinin etkilemesine izin vermedi ve kısa süre sonra ikisi, aralarından seçim yapabilecekleri en az altı farklı fotoğrafa sahip oldular. Üçünde ikisi de kucağında, birinde Jeannie sandalyede otururken Noel Baba onun kısa bacaklarından birine oturuyormuş gibi yaparken, Max diğer bacağına rahatça tünemişti. Tabii ki hepsini satın aldım.

Jeannie o kadar heyecanlanmıştı ki, fotoğrafların lüks, laminasyonlu fotoğraf kağıdına basıldığı yan çadıra kadar, seçim yapması gerektiğini bile hatırlamıyordu.

"Al bakalım," dedim ve ona manila zarfı uzattım. Yüzündeki ifade o kadar tatlı bir şekilde yumuşadı ki, harcadığım her kuruşa değdi. Üç yüz dolar, sonsuza kadar sürecek anılara kıyasla hiçbir şeydi.

"Tanrım, Remy. Gerçekten gerek yoktu."

"Biliyorum. Öyle olsaydı, çok iyi bir Noel hediyesi olmazdı, değil mi?"

"Ama bizi tanıımıyorsun bile. Gerçekten tanıımıyorsun."

"Bu doğru olabilir, ama senin çoğu insanın kaldıramayacağı kadar çok şeyin üstüne yıkılmış iyi kalpli bir insan olduğunu biliyorum. Max'in de iyi ve tatlı bir çocuk olduğunu biliyorum, kızlarım onu çok seviyor. Ben bu tür şeyleri hafife alan biri değilim."

Yanaklarından başlayarak tüm yüzü kızardı ve tüm örtüsünün içine kaybolana kadar yayıldı. Bu, tamamen doğal bir şekilde sevimliydi.

"Teşekkürler, Remy. Bu benim için çok anlamlı."

Risk alarak, elimi omzuna koydum. "Anlıyorum, gerçekten anlıyorum." Hayatından daha çok sevdiğin birini kaybetme ihtimalini düşünmek cehennem gibiydi. Jeannie ile benim aramdaki en büyük fark

Jeannie ile benim aramdaki en büyük fark, onun sevdiği kişinin hayatta kalması, benimkinin ise ölmesiydi. Bu, yaşadığımız deneyimlerdeki bir ayrımdı, ama bu, birbirimizi anlayamayacağımız anlamına gelmiyordu.

Fiziksel olarak bağlantı kurduğumuzda, zaman durmuş gibi hissettim ve bir an için sadece ikimiz vardık, gürültücü çocuklar yoktu, birkaç metre ötemizde sıra yoktu, Winter Wonderland yoktu ve pahalı yazıcılarla dolu yan çadır yoktu.

Sadece biz ve kusurlu bir dünyada kusurlu ruhlar olarak taşıdığımız yükler vardı.

Ve o an için, kendimi çok daha az yalnız hissettim.

"Şimdi ne yapacağız?" Eva, ceketimi çekerek sordu. Gelişmiş duyularıma rağmen, kızımın bana gizlice yaklaşabildiğine şaşırarak neredeyse kalbim yerinden çıkacaktı.

"Ne demek istiyorsun Eva?"

"Atölyeden sonra nereye gideceğiz? Daha fazlası var, değil mi?"

"Hayır, tatlım. Tur bitti. Ama Winter Wonderland oldukça büyük. Neden etrafında dolaşmıyoruz?"

Dudakları titredi ve tam olarak somurtma sayılmayacak ama kesinlikle mutsuz bir ifadeye dönüştü. "Bitti mi? Ama daha çok erken!"

"Evet," diye araya girdi Addy. "Neden bu kadar kısa?"

"Bazı insanlar soğukta uzun süre kalamadıkları için daha kısa gezileri tercih ederler," dedim nazikçe, Jeannie'nin bu turu seçmesinin sebebinin tam da bu olduğunu düşünerek. Bazı insanlar, birbirimizle konuşmak için ihmal ettiğimiz binalar ve tarih hakkında bilgi vermek için birine para ödeyerek bizi şehirde gezdirmesini istediğimiz için bizim aptal olduğumuzu düşünür müydü? Elbette. Ama manila zarflarındaki fotoğraflar için buna değdi. Ayrıca, harcanabilir gelirim vardı, neden olmasın? Parayı biriktirmeye inanmıyordum. Gelecek için biriktirmek, elbette, ama bazı şeyler için para harcamaya değerdi.

"Beni kastediyor," dedi Max, ve hiç de kırılmış gibi görünmüyordu. Bu çocuğu rahatsız edecek bir şey var mıydı? Ama yine de, bu kadar genç yaşta bu kadar hasta olmak, muhtemelen hayata farklı bir bakış açısı kazandırıyordu. "Bu çok eğlenceli, ama ısınmam gerek. Anne, sandalyemi geri alabilir miyim?"

"Tabii ki, koca adam. Hemen getiriyorum."

"Anlıyorum," dedi Addy, ciddiyetle başını sallayarak. "Öyleyse, sana gereken şey sıcak bir aktivite. Fazla hareket gerektirmeyen bir şey."

"Evet, öyle bir şey."

Addy bana baktı ve ben onun sadece yeni arkadaşını tanımaya çalışmadığını, benden bir çözüm beklediğini fark ettim.

Oh.

Aniden, çocukların gecelerini uzatabilmeleri için düşük etkili ama sıcak bir kış aktivitesine ihtiyacım olduğunu fark ettim. Elbette hayır diyebilirdim, ama Noel sadece yılda bir kez geliyordu, o halde neden olabildiğince eğlenceli hale getirmeyelim ki?

Ayrıca, gecenin bitmesini ben de istemiyordum.

Aklıma bir fikir geldi. Harika bir fikir değildi, ama yeterli olmalıydı.

"Biliyor musun, güney tarafının kenarında her zaman çılgın ışık gösterileri olan büyük bir mahalle var. Sanırım birinde müzik sistemi bile var. İsterseniz, hepimiz benim minibüsüne atlayıp oraya gidebiliriz. Belki yol üzerinde durup sıcak çikolata ve kahve alıp, arabayla gezerken içebiliriz?"

Max'in yüzü yeniden aydınlandı, bu ilk başta çok sevimliydi. Jeannie'nin yüzünde de aynı ifade belirdiğinde gülümsedim. Açıkçası, bu biraz tuhaftı.

"Aslında kulağa harika geliyor," dedi Jeannie. "Ve araba kullanmak senin için sorun olmaz mı?"

"Hiç de değil. Hadi, eğlenceli olacak."

Bölüm 11

Jeannie

Anne Arabası Anıları

O kadar çok eğleniyordum ki, aslında biraz yasadışı gibi geliyordu. Çılgınca, çünkü sadece bir minibüste oturmuş, aşırı şekerli kahvemi yudumlarken etrafımızdaki farklı ışık gösterilerini işaret ediyordum. Gençliğimdeki benim şehirde çılgın bir gece olarak kabul edeceği bir şey değildi, ama neyse, artık yaşıyordum ve durum böyleydi.

Tabii, genç halimin gözünde *yaşıyordum*. Otuz yaş temelde çok yaşıyordu ve dürüst olmak gerekirse, belim de buna katılıyordu.

"Sanırım müzikli olan bu çıkmaz sokakta," dedi Remy, heyecanı lirik aksanını daha belirgin hale getiriyordu.

Komikti, televizyondan Creole kültürünü tanıyordum, ama o aksanlar o kadar kalındı ki, bazıları neredeyse anlaşılmazdı. Ama Remy'ninki hiç de öyle değildi. O bölgeden olduğunu söylese de, Amerika'da pek sık konuşulmayan kendi alt kültürlerimizin olması biraz garip geldi bana.

"Sanırım görüyorum! Sanırım görüyorum!" Max, Remy'nin tesadüfen yanında bulunan yedek yükseltici koltukta, arkadan sevinçle bağırıyordu. Dokuz yaşındaki bir çocuğun buna ihtiyaç duymasının pek yaygın olmadığını biliyordum, ama vücut ağırlığı düşük olduğu için güvenlik nedeniyle bunu kullanmaya devam ediyorduk.

"Ben de dostum," diye cevapladı Remy, aynı derecede heyecanlı bir şekilde, ve bu cevap midemi biraz bulandırdı.

Remy'nin oğluma davranışları beni ciddi şekilde heyecanlandırıyordu ve bunun uygun olup olmadığından tam olarak emin değildim. Bildiğim kadarıyla, o sadece nazik ve cömert davranıyordu, ama ben sanki hiç su içmemiş gibi ona susamıştım.

Bu hiç bana göre bir davranış değildi.

Ama bir kadın bu kadar tatlı, çekici bir gülümseme ve donmuş tereyağını eritebilecek yeşil gözlerle karşılaştığında ne yapmalıydı? Üstelik o komikti ve ocuğumun gecesini gzelleştirmişti. Of. Bayılmaya değer.

Ancak, o heyecanı kontrol altında tutmaya çalışıyordum. Remy'nin nazik davranması, onun nesneleştirilmeyi hak ettiği anlamına gelmezdi. Yabancı erkeklerin bana öyle davrandığı zaman nefret etmiyor muydum? En azından beynimin düzgün ve terbiyeli tarafı böyle diyordu. Diğer tarafım ise dişlerimle onun gömleğini yırtıp atmak istiyordu.

O hafif ceketinin altında ne giyyordu? Flanel mi? Henley mi? Kaslı bir tişört m? Tanrım, geniş, kalın ve kaslı vücudu, dar bir gömleğin içinde ağız sulandıracak kadar çekici görünecekti.

Remy köşeyi dönüp sokağa girdiğinde bu düşünceleri kafamdan silkeledi m ve yavaş yavaş ilerleyen uzun bir araba kuyruğuna katıldık. Ancak hiçbirimiz bunu umursamadık, çünkü manzara gerçekten muhteşemdi.

Beş evin tümü bir araya gelerek, uzun şarkının gerektirdiği şekilde küçük çemberin içinde ileri geri hareket eden bir sahne oluşturmuştu. Bunun için harcanan emek ve yaratıcılığı hayal bile edemiyordum. Bu yabancılar, konuşmadıkları, hatta görmedikleri insanlara neşe getirecek bir şey yaratmak için bu kadar çaba sarf etmiş olmaları çok dokunaklıydı.

Bazen insanlık gerçekten doğru olanı yapıyordu.

Gezinin geri kalanı kahkahalar, hayret dolu sesler ve telefonumla çektiğim titrek videolarla geçti. Keşe sonsuza kadar sürseydi. Endişelenecek bir iş, ödenecek faturalar yoktu. Sadece anı yaşıyor ve gerçekten *hayatta* olduğumu hissediyordum.

Saat dokuzdan sonra, arkaya baktım. Max uykuya dalmaya başlamıştı, başı göğsüne doğru düşüyor, birkaç saniye sonra tekrar yukarı kalkıyordu.

Günümüz, onun neredeyse hareket edemeyecek kadar şiddetli bacak kramplarıyla başlamıştı. Onu banyoya taşıyıp suya soktum, sonra kaslarını gevşetmek için bacaklarını ovuşturdum. Durum o kadar kötüydü ki, Remy'ye mesaj atıp randevuyu iptal edecektim. Ama Max kesinlikle

. Krampları o kadar hafiflemişti ki, artık çok fazla acı çekmiyordu ve bizim birden fazla hareket yardımcımız olmasının bir nedeni vardı. Bana, tekerlekli sandalyesinde de kendi ayakları üzerinde olduğu kadar hafif turdan keyif alacağını hatırlattı.

Ve hayat, onun ne kadar haklı olduğunu gerçekten kanıtlamıştı. Eğer o korkuya kapılsaydım, onu dinlemeseydim veya ona güvenmeseydim, şu anda elimizde olan fotoğraflar ve tüm bu harika anılar olmazdı.

Her şey *kader* gibi geliyordu. Olması gerektiği gibi. Bir yabancıyı biraz fazla güvendiğim için biraz endişeliydim, ama oğlum muhtemelen hayatının en güzel Noelini geçiriyordu.

Ve daha büyük gün bile gelmemişti.

"Şimdi nereye gidiyoruz?" diye sordu Addy, ana yola dönmek için araba kuyruğuna girdiğimizde.

"Bu gecelik bu kadar, Addy," dedi Remy.

"Aww! *Gerçekten mi?*" diye itiraz etti Eva.

"Gidebileceğimiz başka bir yer yok mu?"

Remy onları nazikçe azarlayacak gibi görünüyordu, ama Max onun sözünü keserek konuştu.

"Dürüst olacağım, daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum. Çok yorgunum."

"Oh, tamam," dedi Addy, ve hepsi bu kadardı. Hemen kabul etti ve tartışmadı. Bu durum, engelli bir anneye sahip olan kızların, Max için mükemmel arkadaşlar olmaları için onları hazırlamış olabileceğini düşünmeme neden oldu. Onun arkadaşlık durumu hakkında endişelenmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Onu gelecek yıl tam zamanlı okula göndermek istiyordum ve böyle bir ortamda nasıl sosyalleşeceği konusunda endişelenmemek zordu. Ancak onun kızlarla etkileşimini görmek endişemi azalttı. Elbette herkes onlar gibi olmayacaktı, ama bu bana onun bazı çocuklarla iyi anlaşacağına dair umut verdi.

"Arabana geri dönelim mi?" diye sordu Remy. Ona göz kırptım, biraz yanlış hesapladığımı fark ettim.

"Oh... Max ve ben Uber'i kullandık çünkü engelli park yerlerinin bulunduğu bölgedeki otoparklardan daha ucuzdu. Bizi yol kenarına bırakmak ya da turun başladığı yere geri götürmek isterseniz, Uber ile eve dönebiliriz."

En kolayı, onu bizi evimize bırakmasını istemek olurdu, ama buz pistinde yemek, fotoğraflar, kahve ve sıcak çikolata sonrasında bunu istemek biraz abartılı olurdu. Onun iyiliğine çok minnettardım, ama asla açgözlü davranıp fazla Şey isteyerek hak iddia etmek istemedim.

"Saçmalık. Zaten arabadasınız, neden sizi eve bırakmayayım? Tabii sizin için sorun yoksa."

Milyonlarca kez olduğu gibi, ilk igdm onu reddetmekti, ama daha önce söylediği sözler kafamda yankılanıyordu. Bazen ilk tepkilerimiz gerçek tepkilerimiz olmazdı, bu yüzden bir an beklediğimde kalbim ne diyordu?

Max'in zaten yarı uykuda olduğunu söylüyordu. Ve belki, sadece belki, oğlum içinse, biraz açgözlü olmak sorun olmazdı.

"Bu senin için çok zor olmaz mı? Banliyöde yağadığını söylemiŐtin, ben ise Şehrin oldukça ilerindeyim. Yolculuğun neredeyse bir saat uzayacak."

"Benim için hiç sorun değil," dedi Addy arkadan, beni ŐaŐırtarak. Bazen ocuklar birbirleriyle o kadar meşgul oluyorlardı ki, bizi duyabildiklerini unutuyordum. "Birlikte daha fazla zaman geçiririz. Ayrıca, henüz yatmaya hazır değilim."

"Addy, Bayan Jeannie ve ben yetişkinler arasında bir konuşma yapıyorduk. Konuşmayı bölmekle ilgili söylediklerimi hatırlıyor musun?"

"Doğru. Konuşmaya katılmak için izin istemem gerekiyor."

"ok iyi. Ama konuya gelince, Jeannie, seni rahatsız etmediğine eminim."

"Eğer emin isen, eve bırakmanızı rica ederiz. Bizim için tüm bunları yaptığın için gerçekten minnettarım."

"Bu sizin için olduğu kadar bizim için de önemli. Sizinle birlikte olmaktan çok keyif alıyoruz."

"Konuşmaya katılmak için izin alabilir miyim?" Addy arkadan sordu ve ben glmeme engel oldum. O, kendine özgü bir Şekilde oldukça sevimliydi.

"İzin verildi," diye hızlıca cevap verdim.

"Babam doğru söylüyor. Max'le vakit geçirmeyi çok seviyoruz ve gelecekte de buna devam etmek istiyoruz."

"Mmm... ben de..." dedi Max, gözleri kapalı ve çenesi hala göğsüne yaslanmış halde. Oh, uykuya dalmak üzereydi. Ertesi gün öğlene kadar uyusa bile şaşırmaıdım. Ama şikayet etmiyordum. Son zamanlarda çok aktif olduğu için dinlenmeye kesinlikle ihtiyacı vardı.

"Ben de sizin tekrar takılmanızı çok isterim," diye onayladım, ona gülümsemek için dönerek. "Max'e karşı ne kadar sevimli davrandığınız için gerçekten minnettarım."

"Sorun değil," diye ekledi Eva. "Max çok eğlenceli!"

"Evet, katılıyorum," dedi ablası, sanki insanlar için yeni bir emir üzerinde anlaşıyorlarmış gibi, oldukça bilgece. "Max çok eğlenceli. Ve çok şey biliyor. Ve bunlar eğlenceli."

"Katılıyorum," dedim o kadar coşkuyla ki, oğlum tamamen bilinçli olsaydı utançtan yerin dibine girecekti. "Size ölümsüz denizanası hakkında bir şey söyledi mi?" Bunu, bir doğa belgeseli mini dizisini arka arkaya izledikten sonra öğrenmişti ve o zamandan beri farklı insanlarla yaptığı sıradan sohbetlerde bunu yüzlerce kez söylediğini duymuştum.

"Hayır." Addy öne eğildi, gözleri Max'in yeni bir kitaba dalmak üzereyken duyduğu aynı heyecanla parlıyordu. "Nedir o?"

"Bu onun en sevdiği konulardan biri olduğu için, bir dahaki sefere onun size anlatması için saklayacağım. Hepinizin tekrar oynaması için bir neden daha, değil mi?"

"Doğru," Addy, Eva ve Remy aynı anda hemfikir oldular. Hemen ardından kahkahalara boğuldular ve bu, Max'in gözlerinden birini açması için yeterliydi.

"Ne komik?" diye sordu, bulanık gözlerle gözlerini kırptırarak.

"Bu üçü aptal aptal davranıyorlar da ondan." Elimi uzatıp saçlarını karıştırdım. Kafasını elime dayadığında, zaten harika geçen gezimizin üzerine mükemmel bir son noktayı koymuş oldu. Bu harika geceyi uzun süre hatırlayacağım. "Remy bizi eve götürecektir, sen biraz dinlen. Yaklaşık yirmi dakika uzaklıktayız."

"Yirmi dakika," diye tekrarladı Max, sonra Addy'ye baktı. "Beni gezdirdiğin için teşekkürler." Addy ona başını salladı, bunun onun "özelligi" olduğunu anlamıştım.

onun "özelliği" olduğunu anlamıştım. Max sonra Eva'ya baktı. "Ve benimle yürüdüğün için teşekkürler. Ellerin sıcak."

"Ayılar sıcaktır!"

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum, ama Max sanki çok mantıklıymış gibi başını salladı. Muhtemelen aralarında bir tür şakaydı. Sorun değildi. Her şey beni ilgilendirmiyordu.

"Öyle," dedi Remy hemen. "Ayıları seviyorsun, değil mi Eva?" "Seni seviyorum."

"Haha, ben de seni seviyorum, bebeğim." Remy bana bir bakış attı. "Adresini GPS'e girmek ister misin? Nerede yaşadığını bilmemi istemiyorsan, en yakın köşedeki dükkanı girebiliriz."

"Hayır, bilmen sorun değil," diye dürüstçe cevap verdim, ancak Remy'nin böyle bir şeyin bekar bir anne için riskli olduğunu fark etmesine duygulandım. "Ayrıca, gelecekteki oyun randevuları için bilmen gerekecek."

Aptalca duygulara veya uygunsuz bir aşka kapılmamak için elimden geleni yapıyordum, ama gözlerinin kenarları kırıştığında bunun doğru yol olduğuna kendimi ikna etmek gerçekten zordu. Dürüst olmak gerekirse, buz pistinde tanıştığımızdan beri gülümsemeyi hiç bırakmamıştım. Her şeyi pembe gözlüklerle mi görüyordum? Yoksa hayat bana bir şey mi söylemeye çalışıyordu?

"Bu mantığına karşı çıkamam," dedi ve gözlerini tekrar yola ve sıkışıp kaldığımız oldukça uzun kuyruğa çevirdi.

Araba tutması yaşama eğilimim vardı, bu yüzden araba kullanmayı tercih ediyordum, ancak çoğunlukla sabit durduğumuz için, herhangi bir olumsuz etki olmadan adresimi girebildim. Arabada kitap okuduğum günler çoktan geride kalmıştı, ama tamamen işe yaramaz olmadığımı bilmek güzeldi. Yolcu prenses kimliğimi benimsediğimde, içimi garip bir his kapladı. Yararlı olmak zorunda değildim. Sadece oturup manzarayı ve sohbeti keyifle izleyebilirdim, üç adım ötesini planlamak veya çevremizi tam olarak farkında olmak zorunda değildim. O kadar uzun süredir kendi başımaydım ki, böyle bir durumda bile bakılmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştum. küçük bir şekilde.

Bunun ne kadar hoşuma gittiğini de unutmuştum, zihnimin bir köşesi bunun bir tuzak olduğunu fısıldasa da.

Bunu görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. Bu, ailem ve onların çevresindeki diğer kişilerle olan durum gibi değildi. Remy, korkunç bir kayıp yaşadktan sonra kızlarını doğru şekilde yetiştirmeye çalışan harika bir adamdı. Ve tanrım, oğluma karşı olağanüstü derecede sevimli davranıyorlardı. Bu, asla dışlerine bakmayacağım bir hediye atıydı.

Eve dönüş yolu nispeten sakın geçti. Eva ve Addy de arka koltukta uyukluyorlardı. Onların sürekli enerji dolu küçük varlıklar olup olmadıklarını merak etmeye başlamıştım. Ama Max'in çok fazla dinlenmeye ihtiyacı olmasına o kadar alışmıştım ki, diğer çocukları anlayamıyordum.

Onlara bir göz attım. Üçünün de radyoda Noel müziği çalarken rahatça uyuklamaları çok tatlıydı. Birlikte tatile çıkmış kardeşler gibi görünüyorlardı ve sanki hep birbirlerinin hayatlarında olmuşlar gibi kesinlikle iyi anlaşıyorlardı.

Tanrım, bu bir düşünceydi, değil mi? Max tamamen plansızdı. Öğrendiğimden sonraki bir ay boyunca, dünyaya bir hayat getirmek için hazır olduğumdan emin olmak için ruhumu aradım. Babası bana yardım edeceğine ve onun için orada olacağına yemin etmişti, ancak ben bebeği doğurmaya karar verdikten bir hafta sonra beni bir dinlenme tesisinde terk etti. Hayal kırıklığı mı? Kesinlikle. Ama seçimimden bir kez bile pişman olmadım. Ara sıra pişman olduğum şey, Max'in kardeşi olmayacağıydı. Bazen ona haksızlık gibi geliyordu, ama aynı zamanda bunun doğru seçim olduğunu da biliyordum. Maddi imkânlarım yoktu ve başka bir çocuk daha olsaydı, Max en hasta olduğu dönemde onları ihmal edeceğime emindim ve bu onlara haksızlık olurdu.

Bu yüzden, üçlüyü bir arada görmek benim için bir nevi dileklerin gerçekleşmesi gibiydi, ama sorun değildi. Ayrıca, gerçeklerden uzaklaşmamak kaydıyla, olabilecekler hakkında hayal kurmam da sorun değildi.

Komik bir şekilde, benim evime vardığımızda, arka arkaya esnemelerimi bastırmaya çalışıyordum. Genelde, işime ne kadar dalmış olursam ol, sabahın bir ile üçü arasında yatardım, ama bu gece? Soğuk hava, kahkahalar ve tatlı ikramlar bana o kadar sıcak ve huzurlu bir his vermişti ki, yatağıma girmeye hazırdım. Bu çok nadir bir durumdu.

"İşte geldik," dedim, evime yaklaşıırken. Evin oldukça küçüktü ve bize yardım eden hayır kurumlarının maddi desteğine rağmen, bütçemin sınırında bir evdi. Dürüst olmak gerekirse, devlet sigortası, SNAP ve hasta çocukların hiçbir şeyden mahrum kalmaması için yardım eden şehrimizdeki tüm sevimli insanlar olmasaydı, şu anda nerede olurum bilmiyorum. Tıbbi borçların aleyhine sayıldığı bir eyalette yaşamadığım için inanılmaz derecede şanslıydım, aksi takdirde endişelerim listesine evsiz kalma korkusunu da eklemek zorunda kalırdım.

"Hey, Maxi-Bear," diye mırıldandım, arkaya uzanıp Max'in bacağını nazikçe salladım. Polar astarlı kot pantolonunun üzerinden hafif bir dokunuştı, ama kemik yerine biraz daha sert kas hissettiğime yemin edebilirim. Doktor kilo aldığını doğrulamıştı, ama bunun fiziksel kanıtını hissetmek hoşuma gitmişti. "Eve geldik."

"Ne?" diye mırıldandı, küçük sesi oldukça çekik bir tona dönüştü. "Hmm?"

"Eve geldik dostum. Çıkmak için yardıma ihtiyacın var mı, yoksa sen kemerini çözerken ben tekerlekli sandalyenizi getireyim mi?"

"Ben hallederim," dedi, birkaç kez gözlerini kırıp dudaklarını şapırdatarak. "Bu... Bekle, nerede... Nerede...?"

Ah, zavallı bebeğim. Uyanmakta zorlanması tamamen olağandışı bir durum değildi, ama son zamanlarda bu çok daha az oluyordu.

"Evdeyiz dostum," diye tekrarlardım.

"Veda etmeliyiz," dedi Addy esneyerek. "Arkadaşlar veda eder."

Tanrım, bu çocuklar kalbimi parçalıyorlardı. "Kesinlikle katılıyorum. Arkadaşlar her zaman veda eder."

"Siz benim arkadaşlarımsınız!" diye bağırdı Max, başını kaldırıp birkaç kez daha gözlerini kırıştırdı. "Arkadaşlar."

"İşte böyle, dostum," dedim, bacağını okşayarak. "Ben sandalyenizi getirirken biraz daha uyanmaya ne dersin?"

"Tamam. Ben... şey... sırt çantamı alabilir miyim?"

"Sırt çantan mı?" Kaşlarımı çatarak kemerimi çözdüm ve minibüsten indim. "Ona neden ihtiyacın var?"

"İçinde eşyalar var."

Bu açıklama yeterliydi sanırım. "Merak etme, hemen getiririm."

"Sandalyeyi taşımanda sana yardım ederim," dedi Remy.

Onun yardımına gerçekten ihtiyacım yoktu; sandalye kolayca katlanabilirdi ve onun büyük "anne arabası"nda -o öyle diyordu- oldukça fazla yer vardı, ama ben yardımını geri çevirmedim. Gecenin bitmesini istemiyordum. Max bu kadar yorgun olmasaydı, uykumu yenip devam etmek için mücadele ederdim. Ancak, özellikle Max'in sağlığı söz konusu olduğunda, işleri zorlamamanın daha iyi olduğunu biliyordum. Ayrıca, çok hızlı bir şekilde fazla yatırım yaparak yeni arkadaşlığımı mahvetmek istemiyordum. Geçmişte bu hatayı yapmıştım.

Remy bagajı açtı ve sandalyeyi çıkardı, yere koyduktan sonra açtı. Bunu bu kadar kolay halletmesine biraz hayran kaldım.

Tabii ya, birini arabadan tekerlekli sandalyeye aktarmaya alışkındı. Ne aptalım.

Yüzüm kızardı ve yeni bir suçluluk dalgası içimi kapladı. Burada, yas tutan bir adama aşık olmuştum. Neredeyse on yıldır kimseyle ilişkim olmamıştı ve hayatım boyunca sadece iki kişiyle yatmıştım, ama bu bir mazeret değildi.

"Tekrar teşekkür ederim. Her şey için," dedim.

"Gerçekten sorun değil. Oğlunuzu kızlarıma ödünç verdiğiniz için teşekkür ederim. Alarmist olmak istemem ama, yapabilseler onu kaçırlırlardı bence."

"Öyle mi düşünüyorsunuz?" diye gülerek, iki kızın benim fark etmediğimi sanarak evime gizlice girip Max'i maceralara çıkardıklarını hayal ettim.

Bir dakika.

Belki bu gerçeği fark etmek için biraz geç kalmıştım, ama birdenbire Max'in anaokulunda geçirdiği bir yıl dışında benimle birlikte dışarı çıkmadığını fark ettim.

Huh, belki de LeBeau ikilisi tarafından kaçırılacaktı.

"Sırt çantası!" Onu kaparak minibüsün yanına koştum ve kapıyı açarak Max'e uzattım. "Al bakalım."

"Teşekkürler, anne."

"Önemli değil, koca adam. Sen uyanırken kapıyı kapatmamı ister misin?"

Kafasını salladı. "Sorun olmazsa, sandalyemi getirsen yeter." Sesinden çok daha uyanık olduğu anlaşıyordu, bu da onu arabadan çıkarıp eve götürmeyi kolaylaştıracaktı, ama yatağa girer girmez tekrar bayılacağını biliyordum.

"Hemen geliyorum!"

Onun istediğı gibi kapıyı açık bırakarak arkaya dolaştım ve Remy'den tekerlekli sandalyenin tutamaçlarını aldım. Derin düşüncelere dalmış gibiydi. Her şeyin yolunda olup olmadığını sessizce sormak için kaşımı kaldırdım, ama o sadece başını salladı ve devam etmem için eliyle işaret etti.

Sessiz iletişim çok *normal* geliyordu. O kadar telaşlı bir günün ardından, basit şeyler bana gerçekten çok anlamlı geliyordu.

Göğsümde sıcak bir heyecanla minibüsün etrafında dolaştım. Addy ve Max ikisi de arabadan inmişlerdi, açık sırt çantası aralarında yerde duruyordu.

"Ne oluyor?" diye sordum, önemli bir şey olduğunu hissederek.

"Bir şeyler getirdim," dedi Max, hemen arkamdaki Remy'ye bakarak. "Bunu Eva'ya yatmadan önce okuman için getirdim. Ve Addy'nin duymuş gibi yapıp dinlemiyormuş gibi davranması için."

"Gereksiz," dedi Addy, pek de ciddi olmadan.

"Merak etme, hiçbir şey kaybetmiyorsun. Bazen dinlemek de güzeldir." Max dikkatini Remy'ye çevirdi ve kitabı uzattı.

Remy'nin yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. "Ayılarla ilgili," dedi, ses tonu anlaşılmazdı.

"Evet, Eva ayıları sever."

"Ayılar!" Eva, kitabı almak için ellerini uzatarak onayladı. "Tanıdığım en iyi insanlar ayılar."

"Haklısın," diye cevapladım. "Tanıdığım en iyi insanların çoğu kedidir."

Bazen, çocuklar aptalca davrandıklarında onları düzeltmek gerekir, bazen de çocukların çocuk olmalarına izin vermek ve onların bulunduğu noktada onlarla buluşmak en iyisidir.

"Bu, Winnie the Pooh'un arkasındaki hikaye," diye devam etti Max. "Ayılar Eva'nın en sevdiği hayvanlar ve insanların

hikayeleri anlatmayı hikayelerin kendisinden daha çok sevdiğini düşündüm, bu yüzden bu harika olur diye düşündüm."

"Harika mı?" dedi Addy, kaşlarını oynatarak. "*Edebiyat* gibi mi?" O ve Max, (kasıtsız?) kelime oyununa gülerek kahkahalara boğuldular. Gözlerimi devirdim. "Sen de benim annemin şakalarına *gülüyorsun*."

"Ve babamın şakalarıyla!" diye ekledi Remy. Kitaba olan şaşkınlığı yok olmuştu. Belki de oğlumun iki kızını da bu kadar iyi tanımış olmasına şaşırmıştı. Ben de biraz şaşırmıştım, ama iyi anlamda.

"Evet, ama Max'inkiler komik," dedi Addy kayıtsızca, ve *ah*, bu çok acıttı.

"Kötü olma," dedi Max, onun koluna şakacı bir şekilde vurarak. "Olumsuzluk yok."

"Tanrı korusun."

Vay canına, kardeşlerin enerjisi *gerçektir*.

"Güzel akşam için teşekkürler," dedi Max, tartışmaya girmeden, ki bu oldukça komikti. Bu ikisi, benim tahmin edemeyeceğim bir şekilde birbirlerini anlıyorlardı. "Size de mutlu Noeller, Bay Remy." Oğlum elini uzattı. Belki bununla gurur duymak aptalca bir şeydi, ama Max'in dönüştüğü genç adamı seviyordum.

"Size de mutlu Noeller," dedi Remy ve Tanrım, Max'e gülümsediğinde midem takla attı. "El sıkışmak biraz resmi geliyor. Sarılmak daha rahat olur mu?"

"Evet!"

Mutluluk bir uyuşturucu olsaydı, şu anda kesinlikle *uçuyor* olurum. Tatil neşesi bizi çevreliyor, taşıyor ve dünyayı eskisinden biraz daha fazla ışıkla dolduruyor gibi hissettim.

"Bu Noel'de ailenle birlikte şımartıldıktan sonra tekrar bir araya geleceğiz," dedi Remy, daha önce benim nazikçe reddettiğim fikri tekrar ederek. "Sen ve kızlar oyuncaklarınızı gösterip paylaşabilirsiniz. Hatta okuduktan sonra kitaplarınızı takas edebilirsiniz, çünkü eminim hepinizin *bir sürü kitabı* olacaktır."

Ben yüzümü buruşturdum. Remy'nin her zaman iyi niyetli olduğunu düşünüyordum, ama parasız olmanın ne demek olduğunu tam olarak *anlamadığı* bazı şeyler vardı. Tabii ki, parasız olmak her zaman ailenin geri kalanının da parasız olduğu anlamına gelmezdi, ama Max ve benim başka ailemiz *yoktu* — sevimli kırmızı yanakları ve yumuşacık kucaklamaları olan şişman teyzelerimiz yoktu; yeğenlerine farklı ahşap işçiliği becerilerini öğretmekte ısrarcı olan otoriter amcalarımız yoktu; dedelerimiz yoktu; ninelerimiz yoktu; kuzenlerimiz yoktu. Sadece Max ve ben vardık ve her zaman böyle olmuştu.

"Noel'de hep sadece ben ve annem oluruz," dedi Max. Ama bunu sanki iyi bir şeymiş gibi söyledi ve bu beni yatıştırdı. Küçük dinamik ikilimizden memnundum, ama bazen ona bir çocuğun ihtiyaç duyduğu pek çok şeyden mahrum bıraktığımı hissediyordum. "Hediyelerimiz birbirimiziz."

"Hediye yok mu?" diye sordu Eva kederli bir şekilde.

Tanrım, lütfen beni yerin dibine sok.

Noel ve doğum günlerini özel kılmak, annesi olarak benim görevimdi.

"Hediyelerim var. Beş tane, benim için paketlenmiş durumda. Ayrıca, bu yıl ilk kez hastanede değilim!"

Oğlumun bazı konularda bu kadar açık sözlü olmasını çok sevdim — bu gerçekten tabuyu ortadan kaldırdı — ama bazı insanların kötü tepki vereceğinden ve o sadece hayatından bahsederken onu travma dökümüyle suçlayacağından endişelendim. İki buçuk yıllık kanser ve üç aylık remisyon, Max için çok uzun bir süreydi.

Ancak LeBeaus ailesi hakkında endişelenmem gerektiğini düşünmemeliydim.

"Bu harika, Max. Harika bir Noel olmuş gibi görünüyor," dedi Remy hiç tereddüt etmeden. "Sen ve kızlar tatil için vedalaşın, sonra anneni yatağına götürün, olur mu?"

"Tamam!"

Oğlum tam da bunu yaptı ve Remy bana doğru bir adım attı, çocuklara sırtını döndü.

"Sadece kontrol etmek istedim, çünkü çocukların nasıl olabileceğini bilirsin. Noel boyunca gerçekten yalnız mı kalacaksınız?"

Yargılayıcı bir tavırla söylememişti, ama utanç içimi kapladı ve her şeyi mahvettiğime dair o rahatsız edici fısıltılar giderek daha yüksek sesle duyulmaya başladı.

"Durum göründüğünden çok daha vahim. Ona burada orada birkaç şey almayı başardım. O sadece benim paketlediğim şeyleri biliyor."

"Ama sadece ikiniz misiniz?"

Bu konuya gerçekten takılmış gibiydi. Ne diyeceğimi bilemedim ve omuz silktim. "Babası hiç ortada yoktu, yani evet, sadece ikimiz varız. Hastanede diğer koğuş sakinleriyle kutlama yaptıktan sonra geri dönmekten mutluluk duyduğumuz kendi küçük geleneklerimiz var. Ya da o kadar hasta olduğu için kutlama yapamadığımız zamanlar."

"Peki, yeniden bir araya gelip sakin bir Noel geçirmek için zamana ihtiyacınız olduğunu anlıyorum, ama eğer kabul ederseniz, tüm ailemin düzenlediği Noel partisine gelmenizi çok isterim."

"Ne?" Beynim olan biteni tam olarak kavrayamadan önce ağızımdan bu kelimeler döküldü. Hayal görmüş olmalıyım, değil mi? Remy'nin bizi Noel kutlamalarına davet etmesi imkansızdı.

"Üzgünüm, küstahlık etmek istemem," dedi ve o asil elmacık kemiklerine bir kızarıklık yayıldı. "Her yıl, ailem eski atalarımızın topraklarında büyük bir kutlama düzenler. Bir sürü kulübe var, yani kendine ait bir alanın olur. Bir sürü çocuk, yemek ve gençleri şımartmak isteyen yaşlılar var."

"Ve sadece kan bağı olanlar da değil. Aile dostlarımız da var. Kiliseden arkadaşlarımız. Diğer cemaatlerden ziyaretçiler, bilirsin, eski usul bir Güney toplantısından bekleyebileceğin her şey var."

"Bu..." Yutkundum. Burada kesinlikle kendimi aciz hissediyordum. Çılgınca olan şey, kabul etmek istememdi. Bu gece sınırdaki büyülü bir geceyse, LeBeaus ailesinin bir kulübesinde olmak nasıl olurdu? "Bu gerçekten büyük bir teklif."

"Evet, haklısın. Düşünmekten çekinme, ama baskı hissetme. Sadece Max'in oradaki tüm çocuklarla oynamayı ve yeni arkadaşlar edinmeyi çok seveceğini düşünmeden edemiyorum. Ve eminim ki oraya birkaç santim kar yağmıştır, böylece beyaz bir Noel geçirebilir." Remy kendini kaptırdığını fark etmiş gibi, birdenbire tüm ivmesi durdu ve başını salladı.

"Üzgünüm, gerçekten kendimi kaptırıyorum. Sanırım bu, benim ve çocukların ilk kez gideceği için biraz endişeliyim."

Zara öldüğünden beri. Geçen yıl çok kötü durumdaydım ve kızlar da pek istekli değildi. Bu yüzden, sadece Noel neşesini yaymakla kalmayıp, bunu anlayan birinin de yanımda olmasını istiyorum. Aslında biraz bencilce, değil mi?

"Bu hiç de bencilce değil," dedim, daha çok içgüdüsel olarak, ama kalbimin derinliklerinde bunun doğru olduğunu biliyordum. Gerçekten çok duygulanmıştım, bu yüzden kendimi başımı sallarken buldum.

"Bu partin ne kadar sürecek?"

Gözleri umutla parladı. "Bazıları çoktan gitti bile. Kızlar ve ben yarın yola çıkacağız ve genellikle Noel'den sonraki güne kadar kalırız."

"Şey... Sanırım işimin çoğunu önceden yükledim. Wi-Fi olacak mı?"

"Evet. Kuzenlerimden biri fiziksel ortamları sürekli taşımaktan bıktı, bu yüzden yayın yapabilmemiz için bir ağ kurdu. Oldukça güçlü." Kıkırdadı. "Yirmi birinci yüzyıla hoş geldin!"

"Hadi yapalım o zaman," dedim, ama Remy'nin arkasından gelen üç farklı sesin tezahüratı sözümü kesti. Omzunun üzerinden baktığımda, üçünün birbirlerine sarılıp zıpladıklarını gördüm, gerçi Max'in yaptığı daha çok heyecanlı bir ayak sürme gibiydi. Gizlilik buraya kadarmış.

"Noel partisi!" Sanki onlara Noel Baba'nın kendilerini ziyaret edeceğini söylemişiz gibi sevinç çığlıkları attılar. "Noel partisi! Noel partisi!"

"Tamam, tamam, komşuları uyandırmayalım," dedim, aslında gülmek istesem de onları nazikçe susturdum. "Son ayrıntıları yarın hallederiz, ama Max, artık içeri girip yatmaya hazırlanma zamanı, tamam mı?"

"Tamam!" diye bağırdı ve neredeyse sandalyesine atladı. Onu tekerlekli sandalyesiyle uzaklaştırırken, veda edenler ve el sallayanlar bir korusu oluştu. Ön kapımızın kilidini açarken, arkama bakmadan edemedim. Remy, yakışıklı yüzünde en mutlu ifadeyle bizi izliyordu. Ne oldu bana bilmiyorum, ama içeri girmeden önce ona göz kırptım.

Daha önce de düşünmüştüm, ama şimdi bir yerlerde birinin bana kendi Noel mucizemi yaşattığından daha önce hiç olmadığı kadar emindim.

Bölüm 12

Remington

Şeytan Ayrıntıda Gizlidir

YÜZÜYORDUM.

Bunu ifade edebilecek tek kelime buydu.

Bir şekilde, tam anlamıyla hiçbir yerden, hiç beklemediğim bir şekilde dünyayla bir bağ kurmuştum. Bu yeni bir şeydi, çok kırılgandı, ama zihnimde parlak bir şekilde yanıyordu.

Müziğin sesini biraz açarken, kızlarımın arkada bayılacağından emin olarak, bütün gecenin ne kadar büyüğü geçtiğini düşündüm.

Ancak, son zamanlarda pek çok şeyde olduğu gibi, tahminim yanlış çıktı çünkü kızlarımın ikisi de Max'in Noel partimize geleceği fikrine çok *heyecanlanmıştı*.

"Ona yeni oyun parkını göstermeliyiz." "Ona dereyi göstermeliyiz."

"Oh, ve ana kulübede bulunan, parmaklıklı banyolar!

Yaşlılar için!"

"Onlar engelli insanlar için," diye düzeltti Addy. "Sadece yaşlılar için değil."

"Ben de öyle dedim."

"Tamam."

"Ona o süper uzun ağacı da gösterebiliriz!"

"Evet! Buna bayılır! Ve oradaki kitap koleksiyonunu da."

Eve kadar yol boyunca böyle devam etti ve klişe gibi olmasın ama, bu benim için müzik gibi bir şeydi. Çocuklarımın, benim

Benim çok gergin olduğum bir olay için çocuklarımla gerçekten heyecanlanıyor olması özel bir şeydi. Bonus olarak, Max'e özel bir tatil yaşatacağık ve o ve Jeannie bunu gerçekten hak ediyorlardı.

Noel ağacı olmadan, sadece Jeannie'nin büyük emek vererek aldığı birkaç hediyeyle oturduklarını düşündüğümde kalbim biraz kırıldı. Elbette tatiller, devasa hediye yığınları ya da insanların ne kadar çok şey aldıklarıyla ilgili değildi, aile ve toplulukla ilgiliydi. Bu yüzden, ikisinin tatilleri yalnız geçirmeleri bana her yönüyle yanlış geliyordu.

Eğer onlar da öyle isteseydi durum farklı olurdu, ama tepkilerinden anlaşıldığı kadarıyla, bu onların arzuladıkları bir şeyden ziyade alıştıkları bir şeydi. Öyleyse, büyük bir aile ve ayı klanı sayesinde buna imkanım varken, neden bunu iyi bir amaç için kullanmayayım? Kimseyi rahatsız edeceğimizi sanmıyordum. En küçük, iki kişilik kabinlerin bazıları genellikle boştu, çünkü bir çocuklu çiftler için bile çok küçüktüler.

Her şey gerçekten kaderimizde varmış gibi geliyordu.

Hayır.

Şimdi kes şunu.

İçimden gelen azarlama hızlı ve sert oldu, hikayenin gidişatını kaybettiğim için beni azarladı. Ben hayatımın aşkını kaybetmiş bir duldu. Hepsi bu kadardı. İnsanlar *iki* kez mutlu sonlara kavuşamazlardı

—böyle bir şey yoktu. Açgözlülüğü bırakmalı ve karımın anısına saygısızlık etmeyi bırakmalıydım.

Bu düşünce ne kadar soğuk ve sert olsa da, Max ve kızlarımla yüzlerini bütün gece süsleyen gülümsemeleri ve hepimizin paylaştığı büyük mutluluğu düşünmeden edemedim. Böylesine güzel ve keyifli bir zaman *kötü* olamazdı, değil mi? Zara orada olsaydı, o gecenin her şeyini sevecekti, belki Max'le tekerlekli sandalye yarışı bile yapardı.

Belki de... belki de bir süreliğine bu mutluluğun tadını çıkarmamda bir sakınca yoktu.

Evet, sadece bu seferlik.

Kendime bu izni verdikten sonra, eve kadar bu coşkuyu sürdürdüm, kızları yatmaya hazırladım ve yataklarına yatırdım. İkisi de bu gece hikaye dinleyecek kadar yorgundu.

ve Jeannie'ye bilmesi gereken detayları mesaj atmaya hazırlandım, ama Addy odadan çıkmadan önce beni durdurdu. Bunu yapmada kesinlikle yetenekliydi.

"Baba?"

"Evet, canım?"

"Jeannie ve Max'i şekil değiştirenlerin dünyasıyla tanıştırmam gerçekten çok güzel. Bence onlar da bunu iyi karşılayacaklar."

Aman

Tanrım.

OH.

TANRIM.

TANRIM.

"Evet, eminim öyle olacaklar," dedim çabucak, vücudumun içgüdüsel tepkisini bastırmaya çalışarak. Her şeyi mahvetmişim. Her şeye o kadar kapılmışım ki, *her şeyi* gerçekten *mahvetmişim*. "Ama gidip onlara söylemeyelim, tamam mı? Kendimizi gizli tutmamız gerekiyor, hatırladın mı?"

"Evet, biliyorum. Sadece düşündüm ki..."

"Sorun değil, endişelenme Addy. Ben hallederim. Sen şimdi uyu, tamam mı?"

"Tamamdır," dedi Eva'yı mükemmel bir şekilde taklit ederek ve yorganın altına geri uzandı. Arkamdan kapıyı kapattım. İçimden panik yapıyordum. Bu kadar bariz ve önemli bir şeyi düşünemediğime inanamıyordum.

Gerçekten büyük bir hata yapmışım.

Neredeyse hazır

Metne bakarken kalbim saniyede bir milyon mil hızla atıyordu. Anksiyetem bu kadar yükseldiğinden beri çok uzun bir süre geçmişti. Zara'nın sağlığı gerçekten kötüye gitmeye başladığı zamanki kadar kötü değildi, ama bunu hatırlamak hiç de iyi hissettirmiyordu.

Çok teşekkürler

Kuzene, atalarımızın topraklarına erken gelip, orada bulunan yaşlılarla FaceTime görüşmesi ayarladığı için çok minnettar olduğumu belirten bir mesaj attım. Aksi takdirde, onlarla konferans görüşmesi yapmam gerekecekti ve bu tam bir kabus gibi geliyordu.

Orada oturup bir süre kendi endişelerimle boğuştum, ta ki başka bir mesaj gelene kadar.

Hazırlan

Kendimi hazırladım, tabletimi masanın üzerine koydum. Arama gelir gelmez, yeşil düğmeye basarak kabul ettim ve kendimi ana kabinin büyük oturma odalarından birinde buldum. Orada beş farklı yaşlı vardı. Büyük büyük büyük amcam Baptiste'i, büyük büyük büyük büyük teyzem Annette'i, büyük büyükannem Angelique'i ve akrabalık bağımızın tam olarak ne olduğunu bilmediğim iki kişiyi tanıdım, ama onlara Hortense Teyze ve Amédé Amca diye seslendim.

"Ah, *sak pase!*" dedi Cuz, kameraya el sallayarak. Yetmiş yaşında olan en genç büyüklerimizden biri olan Cuz, teknoloji konusunda en bilgili olanıydı. "*Fais do-do*'muza sıra dışı birini davet etmek istediğini duydum?"

Klanımızın büyükleri benden daha fazla Kreol dili kullanıyorlardı ve aksanları da benimkinden çok daha kalındı.

"Evet, aslında. Ben, şey, biraz fazla heyecanlanıp bir insanı bizim jamboreemize davet etmiş olabilirim," dedim, aptalca hatamdan dolayı utanarak. Kurt dönüşenlerin uyguladığı katı sürü yapılarını takip etmiyorduk, ama yine de görev dağılımımız vardı ve bir alfa olarak, içimden çökmek üzereymişim gibi hissetsem de, kendimi nispeten düzenli bir şekilde sunmak benim sorumluluğumdu. Jeannie ve Max davet edildikleri için bu kadar mutluyken, onları nasıl geri çağırabilirdim ki? Stereotiplere kapılmak istemem ama bir alfa olarak, onlara sunulacak bol miktarda yiyeceği reddetmeyi düşünmek bile benim doğama aykırıydı, özellikle de Max'in kilo almaya çalıştığını bildiğim için.

"Şimdi, neden böyle bir şey yaptın, *dostum*? Bu insan, senin *zanmi ou* mu?"

"Evet, o kesinlikle benim arkadaşım," diye cevapladım. "Ama bundan daha fazlası var."

"*Pi plis?*"

"Evet, hanımefendi. Bakın, onun başka kimsesi yok ve küçük oğlu? O da yeni ağır bir hastalıktan kurtuldu."

"Ne kadar hasta?" diye yaşlı bir ses geldi ve birkaç saniye sonra Vovo Gabriela da geldi.

"Kanser hastası."

Dilini şaklattı ve karısı Büyük Teyze Hortense'in yanına oturmaya gitti. "Kanser mi? *Ka ten di boi.*"

Zara'nın ailesinin kullandığı Portekizce Kreol lehçesini, benim daha çok kullandığım Haiti ve Fransızca lehçeleri kadar iyi bilmesem de, yine de ne demek istediğini tam olarak anladım.

"Evet. Bu hiç iyi değil. Muhtemelen imkansız olduğunu biliyorum, ama yine de onların gelmesine izin verebilir miyiz sence? Onun görmemesi gereken şeyleri görmemesi için tüm zamanımı engellemeye çalışarak geçireceğim. Oğlu ise çok çabuk yoruluyor ve çok dinlenmeye ihtiyacı var, bu yüzden muhtemelen ya çok uyuyacak ya da yetişkinlerle vakit geçirecek. Çocuklarla koşuştururken, muhtemelen çok eğlenecekler ve görmemeleri gereken şeyleri görmeyecekler."

Kendimi hazırladım, güvenliğimizi tehlikeye attığım için beni azarlayacaklarını düşünerek, ama büyük teyzem Annette cevap vermeden önce yaşlılar birbirlerine oldukça ağır bakışlar attılar.

"*Wi.*"

"Evet?" İnanamadan tekrarladım.

"*Sim,*" diye Vovo Gabriela da onaylayarak ekledi.

Yaşlılar tek tek kabul ettiler ve ben onlara hayretle baktım.

"Gerçekten mi?" Daha fazla direnç bekliyordum. "Hepiniz bununla

"

"Neden olmasın? O *soumoun* olmadığı sürece, benim için sorun yok. Ayrıca, senin öyle birini seveceğini sanmıyorum."

"Hayır, o işgüzar biri değil," dedim, kalbim tamamen farklı bir nedenden dolayı çarpıyordu. "O gerçekten çok sevimli biri."

"Sana inanıyorum, kuzen. Tabii ki çoğu zaman bir bakıcıya ihtiyacı olacak, bunu sen yapabilirsin. Emelie ve Bob'un kabinlerini sizinle değiştirebiliriz, böylece sen de onun ve oğlunun kaldığı yerin yanında olabilirsin."

"Teşekkür ederim," dedim, yarı uykulu bir halde rüya görüyor muyum diye merak ederek. "Bu benim için çok önemli."

"*Pa dous, ma cher.*" Bu Baptiste amcaydı. "Sen hiç bir şey istemeyen birisin. *Pou'm di ou sa*, hepimiz senin ve ailen için biraz endişeleniyoruz. Zara gittiğinden beri pek iletişim kurmadın. Hepimiz senin için buradayız, *ou konnen sa*, tamam mı?"

"Biliyorum, biliyorum. Kendimi izole etmek istemedim. Sizler kızlara bakıp bize yemek verdiğinizde, gerçekten yardım istediğimi düşünmüştüm. Ve bazılarınız hala ara sıra bizi ziyaret ediyorsunuz."

"Oy, sadece birkaç ziyaret ve hepsi bu mu sanıyorsun?" diye itiraz etti Cuz. "O insanlar sana çok fazla etki ediyor. Biz aileyiz ve her zaman aile olacağız, değil mi? Ama sen izin vermezsen biz sana yardım eli uzatamayız, *sha*."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım, sesim çatlamak üzereydi. LeBeaus ve Desrosiers ailelerinin uzun, uzun soylarından gelen yüzlerce diğer şekil değiştirenlerin yanı sıra evlenen herkesin de dahil olduğu bu devasa aile biriminin varlığını bilmek bir şeydi, ama bunun etkilerini gerçek zamanlı olarak hissetmek başka bir şeydi. Jeannie ve oğlunun tamamen yalnız olduklarını öğrendikten sonra, bunu daha da çok takdir ettim. "Gelecekte daha iyi olacağım. Söz veriyorum."

"*Asire w ke ou fè.*"

Öyle yap.

"Yapacağım. Söz veriyorum. Tekrar çok teşekkür ederim. Bunun onlar için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin."

Dürüst olmak gerekirse, o kadar sevinçliydim ki, takla atabilirdim. Bacağım titremeye başladı ve hareketsiz oturmak gittikçe zorlaşıyordu. Yaşlıları benim tarafımı anlamaya ikna etmek umuduyla görüşmeye girmiştim, ama bu kadar kolay kabul edeceklerini ve daha sık yardım istemem için beni nazikçe azarlayacaklarını hiç beklemiyordum.

Huh.

Dersimi aldım.

"Sorun değil, evlat."

"Kendine iyi bak!"

"Hoşça kal!"

Diğerleri de olumlu vedalarla eşlik etti ve ben aptalca sııttım, halkımla gurur duyuyordum. "Mutlu Noeller. Yakında görüşürüz."

Birkaç veda daha vardı ve biraz daha sohbet ettikten sonra, kendimi dünyanın zirvesindeymiş gibi hissederek telefonu kapattım.

Bu, *muhteşem* bir Noel olacaktı.

Bölüm 13

Jeannie

Aile mi, Tarikat mı? Yetimin Hamlesi

Remy, annesinin arabasını büyük bir toprak park alanının önünde durdurduğunda, "VAY CANINA!" dedim. Çeşitli marka ve modelde pek çok araç zaten park edilmişti. Kamyonlar. Cip. Minibüsler. Kısacası, küçük arabalar dışında her şey. Bir an için, Remy'nin tüm ailesinin onun kadar uzun boylu olup olmadığını merak ettim.

Ama bu düşünce, diğer her şeyin aklımı kaplamasından önce sadece bir anlığına zihnimi meşgul etti. Çünkü kamp alanları ve kulübeler denince, hayatım boyunca filmlerde gördüğüm yaz kamplarına benzer bir şey hayal ediyordum: zar zor geçilebilen binaların kabukları, her köşede örümcek ağları, her türlü ürpertici böcek ve basit bir çukur üzerinde bir tuvalet.

Vay be, ne kadar yanılmışım.

Öncelikle, Remy'nin bahsettiği ana kabin olduğunu düşündüğüm bir yer vardı. Oraya giden birkaç yol vardı ve yaklaşık iki dakikalık yürüme mesafesindeydi. Ahşaptan yapılmış devasa bir *malikaneydi*.

"Vay canına..." Max arkadan seslendi. Eva ve Addy'nin arasında, çocuk koltuğunda oturuyordu.

Kesinlikle katılıyorum. Çünkü sadece ana kabin yoktu, ki o da tek başına yeterince etkileyiciydi ve yaklaşık kırk kişiyi kendi odalarında rahatça barındırabilecek gibi görünüyordu. Her iki taraftaki ağaçların arasından, geniş küçük mahalleler gibi düzenlenmiş, çeşitli boyutlarda birkaç düzine kabin görebiliyordum. Sağdaki kabinler açık renkli ahşaptan yapılmıştı, soldakiler ise sedir ağacından yapılmış gibi görünüyordu.

"Güzel, değil mi?" Remy arabadan inerken sordu. "Atalarımız ana evi yaklaşık iki yüz yıl önce inşa ettiler ve diğer kabinlere yayılmadan önce onlarca yıl boyunca her yıl ona eklemeler yaptılar. Şimdi, bir proje isteyen becerikli insanlar için bir şeyler inşa etmek bir gelenek haline geldi."

Ben de başımı sallayarak burayı hayranlıkla seyrettim. *Görülecek* çok şey vardı. Bu kadar gelişmiş ve temiz bir alanın, her yerde ağaçlar, kar ve parke taşlı yollarla hala vahşi doğa gibi görünebilmesini anlamıyordum, ama burayı başarmıştı. Burası, herhangi bir kulübe gibi görünmeden, şehirden gerçek bir kaçış gibi hissettiriyordu.

"Bunu ailen mi yaptı?"

"Evet," dedi Remy, kızlar ve Max'in dışarı çıkması için kapıyı açarken, ki onlar da öyle yaptılar. Neyse ki Max, tur sırasında olduğundan çok daha iyi hissediyordu, ama yine de her ihtimale karşı hem yürüteğini hem de tekerlekli sandalyesini yanıma almıştım. "Yani, ben yapmadım, ama arka kabinlere doğru yeni oyun alanının peyzajına yardım ettim."

"Arka kabinler mi?" diye tekrarladım. "Yani *daha fazlası mı* var?"

"Oh evet," dedi, sanki bu dünyadaki en normal şeymiş gibi. "Arka kabinler var, sonra biraz daha fazla alan isteyenler için rastgele yerleştirilmiş, bizim dış kabinler dediğimiz kabinler var, sonra da yıllar önce inşa edilmiş eski kabinler var. Bunlar uygun yerlerde değil ve sonunda yıkıp yenileyeceğiz, sadece henüz o aşamaya gelmedik."

"Bu çok fazla arazi ve ev gibi geliyor," diye mırıldandım, içimde rahatsız edici bir his uyanmaya başladı. Nedenini tam olarak anlayamıyordum ama.

"Eh, ihtiyacımız olan için yeterli. Birkaç yaşlı dışında kimse burada tam zamanlı olarak yaşamıyor, ama çoğumuz burada tatil yapmayı seviyoruz. Bazıları kışın işin yoğunluğundan kaçmak için, bazıları yazın gölde yüzmek ve tekneyle gezmek için geliyor. Alanın boşa gitmemesi için yeterli, anlarsın ya?"

"Oh, yani burada her gün bir sürü insanın yaşadığı bir yerleşim yeri gibi değil mi?"

Ve aniden neden gergin hissetmeye başladığımı anladım. Bana, bir daha asla dönmeyeceğime söz verdiğim türden bir yeri hatırlattı

"Kompleks mi? Hayır, hiç de değil. Tek kuralımız, çöpünü kendin at ve vahşi hayata saygılı ol. Ziyaret süresinde bir sınırlama yok ama ana evde yaşayan büyüklerin açık izni olmadan bir aydan fazla kalmak biraz kabalık olur bence."

"Boşanmasından sonra Carlo amca gibi," diye Addy yardımsever bir şekilde araya girdi. En azından, yardımsever olduğunu düşündüğünden emindim.

"Evet, aynen öyle, tatlım."

Bunun farkına vardığım anda, rahatsızlığım azaldı, çünkü çok yakınımıdaki bir duruma girmediğim gerçeği beni rahatlattı. Muhtemelen daha iyi bilmeliydim, çünkü Remy birini böyle bir şeye kandıracak türde birine benzemiyordu, ama bunu asla bilemezsiniz, değil mi? Zehirli toplulukların uyarı işaretlerine karşı her zaman dikkatli olmak en iyisidir.

"Peki, kulübenizi görmek ister misiniz?" diye sordu, gülümseyerek. Kıvrıkcık saçları, kulaklarını kapatan kışkık bir saç bandıyla geriye doğru itilmişti ve bu, zaten çarpıcı olan kemik yapısını bir şekilde daha da çarpıcı hale getiriyordu.

"Evet!" dedi Max, iki kolunu da havaya kaldırarak. Tabii ki, hiçbir çekincesi yoktu. Onu, gençken yaşadığım hayattan korumuştum, bu yüzden topluluklar ve bu tür sosyal yapıların getirdiği tehlikeler hakkında hiçbir şey bilmiyordu. "Görmek istiyorum! Görmek istiyorum!"

"Çantalarını alayım, sonra gidelim." "Ben onun yürüteç ve tekerlekli sandalyesini alayım," dedim.

Sormak istediğim o kadar çok soru vardı ki, ama hepsi ağızımdan çıkamadan dilimde öldü — muhtemelen, bu yerin ne kadar muhteşem görüldüğüne hala biraz şaşkın olduğum içindi. Bu, beklenti ile gerçeklik arasındaki gerçek bir durumdu, ancak bu sefer gerçeklik milyon kat daha iyiydi. Hayatımda pek alışık olmadığım bir durumdu.

"Tekrar teşekkür ederim," dedim, o gün belki ellinci kez, ama elimde değildi. Böyle şeyler bana olmazdı.

"Gerçekten sorun değil. Sizin burada olmanız benim için bir rahatlama ve büyükler de sizinle tanışmayı dört gözle bekliyorlar."

"Öyle mi?" diye sordum, içimi bir endişe kapladı. "Yaşlılar" kelimesi beni tedirgin ediyordu, bunun saygı ifadesi olduğunu ve bir tür tarikat lideri için kullanılan tuhaf bir unvan olmadığını bilsem de. "Neden beni umursasınlar ki? Bir yabancıyı?"

"Şey, öncelikle, görünüşe göre çok fazla şey istemiyorum ve birini getirmek istememden memnunar, ikincisi ise Max'in hikayesine bayıldılar." Yüklemeyi bırakıp gözlerime baktı, bu hoşuma gitti. "Merak etme, onlara sadece kanser olduğunu ve şimdi iyileştiğini, sizin de oldukça mücadele ettiğinizi ve biraz dinlenmeyi ve rahatlamayı hak ettiğinizi söyledim, tabii ki bol bol iyi yemek yemeyi de." Bana dizlerimi titretiren o çarpık gülümsemesini gösterdi. "Umarım ikiniz de kendinizi aptalca tıka basa yemeye hazırsınız, çünkü burada yiyeceğimiz yemek miktarı resmen saçma sapan."

"Şu anda taşıdığın çanta sayısı kadar saçma mı?" diye sordum. Omzunda benim sırt çantam, kızların sırt çantaları ve Max'in postacı çantası vardı, her iki elinde de tekerlekli valiz sapları tutuyordu.

"Eh, ben mavi yakalı işçi vücuduna sahibim," dedi omuz silkerek, sanki birden fazla bagaj taşııymıymuş gibi. "Gerçekten sorun değil. Ayrıca, geri kalanını almak için bir kez daha gitmem gerekecek."

Eğer benim kafam kadar büyük pazıları ve ısırarak istediğim kalçaları olan kaslı vücudunu "uyuyan vücut" olarak görüyorsa, kaslı bir erkeğin nasıl olduğunu düşündüğünü görmek istemem. Onun fiziği hakkında flörtöz bir yorum yapma isteğimi bastırdım, çünkü bu kesinlikle uygun olmazdı. Kızları birkaç metre ötede duruyordu, ayrıca onun ailesinin büyük bir kısmıyla tanışmak üzereydim.

Ayrıca, onun *herhangi birine* karşı romantik duygular besleyecek aşamada olup olmadığından da emin değildim.

Remy duygularıyla büyük ölçüde temas halindeydi ve çoğu erkeğin sahip olmadığı yüksek bir EQ'ya sahipti. Bu yüzden, karısını unutmadığı ve bunun farkında olduğu tamamen mümkündü. Ona asılmak ve onu rahatsız etmek istemedim. Özellikle de beni eve götürecek kişi o olduğu için. Elbette, bazı insanlar eşlerinin vefatından bir buçuk yıl sonra yeni bir ilişkiye hazır olabilir, bazıları ise asla hazır olmayabilir.

Her iki tepki de tamamen geçerliydi, ama emin olana kadar, özellikle flörtöz yorumları kendime saklamam gerekiyordu.

Sonuçta, Remy bana gerçekten asılırsa kendimi tutamayacağımı tam olarak bilmiyordum. Arkadaşlık, romantizm kadar değerli ve güzeldi ve ben açgözlülük yaparak bunu mahvetmeye niyetim yoktu.

"Tamam o zaman, Bay Kaslı," dedim, ama bunun biraz flörtöz bir tavır olduğunu düşündüm. "Yolu göster."

Çocuklar ve ben ona yetişebilelim diye uzun adımlarını yavaşlattı. Kızları yüzünden bu konuda çok deneyimli olduğunu hissettim, karısının hayatının büyük bir bölümünde engelli olduğunu saymıyorum bile.

Keşke onu tanıyabilseydim. Kiminle evli olduğunu ve yetiştirdiği harika çocukları düşününce, muhteşem bir kadın olmalıydı. Her zaman iyi olanlar gider, değil mi?

Onun geride bıraktığı adama ilgi duyarken, kadını yas tutmak tuhaf mıydı? Belki. Ama bu, üzerinde düşünülmesi gereken ilginç bir ikilemdi, ben de yürürken bunu yaptım.

Hayatımda ilk kez kendi kafamın içine kaçmıyordum. Çocukken, çok fazla düşündüğüm söylenirdi, ama benim görüşüme göre, diğer herkes yeterince düşünmüyordu. Kendi kafamın içinde sürekli bir diyalog kurmanın nesi yanlıştı ki? Bu, yalnız kalmamı engelliyor ve aptalca şeyler söylememi önlüyordu — tabii, ağzım beynimin önüne geçmediği sürece, ki bu da zaman zaman oluyordu.

Küçük bir göle bakan iki kulübenin önünde durdu. Sıcak aylarda, balıkları izlerken oturup kitap okumak için muhtemelen çok güzel bir yerdi, ama şimdi, Addy'nin uzanabileceği kadar büyük, sallanan bir buz çemberiydi. "İşte geldik."

"Bizimki mavi panjurlu olan, sizinki ise kırmızı panjurlu olan. Kızlar, ben Bayan Jeannie ve Max'e ortamı gösterirken siz de sırt çantalarınızı içeri götürün."

"Emredersiniz, Kaptan!" Eva selam vererek çantasını aldı. Remy ona kelebekler ve tek boynuzlu atlar desenli parlak pembe çantayı uzattı

unicorn desenli çantayı uzattı, Addy ise ön tarafında ağlayan bir söğüt ve güzel bir dere resmi olan yeşil çantayı aldı.

"İçeride görüşürüz," dedi Remy, koşarak uzaklaşırken.

Sonra sıra bize geldi. Bizi kulübeye götürdü ve ışıkları açtı. Biraz tozlu ama temiz bir kulübe, aslında iki yatak odalı bir daire gibiydi, sadece daha rustik.

"Vay canına, bu şimdiye kadarki en iyi kamp deneyimi!" dedi Max, odalardan birine koşarak, ışığı açtı ve kendini yatağa attı. Çok erken yorulmasından biraz endişelendim, ama şimdilik onun eğlencesine engel olmak istemiyordum.

"Bu harika," dedim, mutfak, kanep ve duvara asılı televizyonun bulunduğu mütevazı oturma alanını ve banyoyu inceleyerek. "Tüm kabinler böyle mi?"

"Bazıları diğerlerinden daha güzel, bazıları diğerlerinden daha yeni, ama bu ortalama bir kabin," dedi Remy. "Eşyalarınızı nereye koymamı istersiniz?"

"Çantamı buraya koyayım lütfen," dedi Max, hala yatakta uzanmış haldeyken.

"O zaman o şık tekerlekli valiz diğer odaya gitsin," dedim, *son derece* ikna edici bir halüsinasyonun içinde olup olmadığımı merak ederek. "Benimki, unutmuş olursan diye söylüyorum, ikinci el aldığımdan beri üzerinde kim bilir ne lekeler olan yıpranmış olan."

Neyse ki Remy şakama güldü, çünkü şakanın doğru bir ruhla yapıldığından tam olarak emin değildim. Hayatımda tanıştığım zenginlerin çoğu ya felaket derecede gerçeklerden kopuk, pislik ya da sadece eski kafalıydı, ama Remy hiç de öyle değildi. Tanıştığımız gün, buz pistindeki yemeklerin fahiş fiyatına gözünü bile kırpmadığı için en azından orta sınıftan olduğunu düşünmüştüm, ama şimdi, yüz dolardan fazla olması gereken tur fotoğrafları ve ailesinin arazileriyle, arkadaşlık kurduğum bu yakışıklı adamın *zengin* olduğunu aniden fark etmeye başladım. Mega yatlar ve Cayman Adaları kadar zengin değildi, ama kesinlikle faturaları için endişelenmesine gerek yoktu ve muhtemelen hatırı sayılır bir mirasa sahipti.

Buna nasıl tepki vereceğimi bilemedim.

Beni bir ezik mi görüyordu? Kendimi idare edemeyen bir başarısız mı görüyordun? Öyle görünmüyordu, ama bunu söylemek benim için gerçekten

bunu anlamak benim için gerçekten zordu. Hayatımın ilk on altı yılını yoksulluk içinde geçirdim, sonra kaçtım ve yeni doğmuş bir çocuğumla bekar bir anne olarak sıradan bir yoksulluk içinde yaşamaya başladım.

Yine de bu kesinlikle tuhaftı, çünkü Remy benim zengin bir insanın nasıl davranması gerektiği konusundaki fikrime pek uymuyordu. Belki de dünya hakkında sandığımdan biraz daha az şey biliyordum.

Bu aptalca duygulara kapılmamam için bir başka neden daha. Farklı dünyalardan geliyorduk ve tatiller bize Noel neşesi adına birbirimizi ziyaret etmek için kısa bir fırsat sunsa da, bu fırsat yakında sona erecek ve muhtemelen bir daha birbirimizi hiç görmeyecektik.

"Haha, evet, bunu neredeyse hiç kullanmıyorum," dedi Remy, tekerlekli valizi işaret ederek.

Onun hakkında olumsuz şeyler düşündüğüm için anında tekrar suçluluk duydum. Bana karşı son derece nazikti, bu yüzden kötü niyetli olduğunu düşünmem için hiçbir neden yoktu. Sanırım sadece geçmişimin hafif bir hatırası beni tedirgin etmişti.

Ya da belki de sadece kendimden başka kimseye güvenmemeye alışkın olduğum için Remy benim birçok kişisel kuralımı çiğnemişti.

"Kızlarla tatile çıkmamız gerektiğini kendime söyleyip duruyorum, ama bilmiyorum, zaman hep benden kaçıyor gibi geliyor. Son üç yıl, olan biten her şeyle birlikte tamamen bulanık geçti."

"Belki bu yaz üçünüz özel bir yere gidebilirsiniz?" dedim, elimi koluna koyarak. Onu teselli etmek istemiştim, ama bu temas beni düşündüğümden çok daha fazla etkiledi. Onun sıcaklığı neredeyse hoş geldin ateşi gibiydi ve yüzümden boynuma kadar kızardım. "Eminim tatili fazlasıyla hak ettin."

"Ağzından Tanrı'nın kulağına," dedi gülerek. "Nereye gideceğimizi bile bilmiyorum. Hawaii olabilir mi? Oradaki kültür hakkında çok şey duydum ve her zaman Polinezya halkını tanımak istemişimdir. Ya da belki Alaska gezisi? Bilmiyorum. Sanırım bunu hiç düşünmedim."

"Tık tık!"

Tamamen yabancı bir sesle irkildim ve kabinimizin açık kapısına baktım. Orada çok güzel bir kadın duruyordu.

Benden uzundu — bu şaşırtıcı değildi — ve incecik, koşma, yüzme ya da belki dans etme yeteneğini gösteren bir vücuda sahipti. Saçları uzun, karmaşık örgülerden oluşuyordu, yarısı başının üstünde topuz haline getirilmiş, geri kalanı ise heykel gibi omuzlarının etrafına dökülüyordu. Gözleri yeşildi, ama Remy'ninki gibi yoğun yeşim yeşili değildi. Koyu, neredeyse fırtınalı ve altın rengi beneklerle doluydu.

Dürüst olmak gerekirse, Addy'ninkine çok benziyorlardı.

"İşte buradasın kardeşim! Buraya gelmek için epey zaman harcadın, değil mi?"

"Merhaba Ana," dedi Remy, biraz utanmış gibi görünüyordu ve onun kız arkadaşı olabileceği düşüncesi birdenbire aklıma gelince şaşırdım.

Ne Remy ne de ben bekar olup olmadığımızı hiç konuşmamıştık, çünkü neden konuşalım ki? Biz arkadaştık, daha fazlası değil. Ama bunu kendime belki de bininci kez söylerken bile, içimde kıvrılan hayal kırıklığını engelleyemedim.

"Köprüde trafiğe takıldık. Bazen böyle olur, bilirsin."

Remy'nin hafif aksanı daha da belirginleşmişti. Bu, benim, evli bir adama aşık olduğum düşüncesinden kurtulmam için yeterliydi ve bu rahatlamadan dolayı minnettardım.

"Tabii ki. Bu, hakkında duyduğum arkadaşın mı?"

Neredeyse onun etrafından fırlayarak bana uzun, zarif elini uzattı. Elini tuttuğumda, Remy kadar sıcakkanlı olmasına şaşırdım.

"Tanıştığımıza çok memnun oldum. Ben Ana, Remington'un baldızı. Özür dilerim, ama adınızı duyamadım."

"Jeannie." Kayınbiraderi mi? Vay canına, yanılmışım. "Ben de sizinle tanıştığımıza memnun oldum."

"Vay canına, çok güzelsin!" dedi Max.

Ana'nın bakışları beni geçip oğluma yöneldi ve yüzünü kaplayan gülümseme beni neredeyse kör etti.

"Teşekkür ederim genç bey! Peki sen kimsin?"

"Ben Max. O da annem." Son cümleyi beni işaret ederek söyledi ve ses tonu o kadar gururluydu ki egom biraz şişti. "Addy ve Eva benim arkadaşlarım."

"Eminim öyledirler! Peki, daha fazla arkadaş arıyorsan, benim de seninle tanışmak için sabırsızlanan üç küçük çocuğum var."

"Beni tanıyorlar mı?"

"Biraz, evet. Kardeşim misafir getireceğini söylediğinde, kitaplara ve buz patenine meraklı havalı bir genç adamın geleceği haberi yayıldı."

"Dürüst olmak gerekirse, çoğunlukla kitaplar," dedi Max, *kendine* özgü bir şekilde. "Buz pateni yeni."

"Hey, yeni bir şey öğrenmiyorsan, ölüyorsun demektir."

Aniden, o göz kamaştırıcı gülümseme bana yöneldi. "Burayı gezmeye mi çıkacaksınız? Çok lüks bir düzenleme değil, ama ihtiyacınız olabilecek tüm konforları sağladığımızı düşünüyorum."

"Ana teyze!" Eva ve Addy kapıdan içeri daldılar.

Ana hiç tereddüt etmeden diz çöküp iki kızı da kollarının arasına aldı, sonra sanki hiç ağırlıkları yokmuş gibi ikisini birden kaldırdı. Tanrım, buradaki suda herkesi aptalca güçlü yapan bir şey mi vardı? Yoksa ben gerçekten zayıf mıydım?

"En sevdiğim yeğenlerim nasıl? Sizi en son gördüğümünden bu yana epey zaman geçti. Bana sarılmak için buraya koştunuz mu?"

"Sana sarılmayı seviyoruz," dedi Eva, ve onu yeterince tanıyordum ki, bu cevabın soruyu yanıtlamaktan kaçınmak için olduğunu anladım. Kendi sessiz ve sakın tavırlarıyla akıllı bir kızdı.

"Seni burada gördüğümüze çok sevindik," dedi Addy. "Ama aslında Max'in oynamaya gelip gelemeyeceğini görmek için geldik."

"Oh, gelebilir miyim?" diye sordu Max, tam olarak zıplamadan, ama parmak uçlarına yükselip sonra topuklarına geri sallanarak. "Lütfen anne? Gelebilir miyim, *gelebilir miyim?*"

"Ben..." diye başladım, kabul etmeli miyim yoksa etmemeli miyim emin olmadan. Onun eğlenmesini istiyordum, ama önce her şeyi yoluna koymak istiyordum. Ve Remy'nin burayı bilen iki kızıyla birlikte olsa bile, onun gözetimsiz bir şekilde ortalıkta dolaşmasını tam olarak istemiyordum.

"Hey, yeni tanıştığımız için biraz alışılmadık bir durum olduğunu biliyorum Jeannie, ama kısmen buzları eridiği için çocukları oyun parkına götürmek üzereydim, bu yüzden bu genç adamı kızlarla birlikte götürmek benim için sorun değil. Böylece sen ve Remy, etrafı gezip tanıyabilirsiniz. Max'i almaya hazır olduğunuzda sizi buraya getirebilir."

Başka herhangi bir durumda, bu kesin ve kesin bir hayır olurdu. Tanıdığım birine çocuğumu bırakmamın imkanı yoktu. Erkek, kadın ya da başka biri olması fark etmezdi, bu çok büyük bir riskti. Ama o Remy'nin baldızıydı ve aynı zamanda oğlumu çok koruduğunu kanıtlamış olan Addy ve Eva'yı da yanına alıyordu, bu yüzden bir istisna yapmak yeterince güvenli görünüyordu.

"Max, bu senin için uygun mu? Yoksa ben eşyaları yerleştirene kadar beklemek ister misin?"

"Eva ve Addy de gidiyorsa, Ana teyzeyle gitmek benim için sorun değil. Sen de bize yetişeceksin, değil mi?"

"Evet, ama biraz geç kalabilirim. Sorun olur mu? Bu fikir sana uyar mı?" Benim onun bakıcılık yapmasına bir itirazım olmaması, oğlumun da öyle olduğu anlamına gelmiyordu. O tamamen yeni bir ortamdıydı.

"Evet, sorun yok."

Ona göz kırptım, ama Addy hiç tereddüt etmedi. "O kelimeyi doğru kullanmadın."

"Ne? Evet, doğru kullandım!"

"Hayır, kullanmadın!"

"Evet, kullandım!"

"Şu anda tamamen negatif bir aura yayıyorsun."

"Yaymıyorum!"

"Öylesin."

"Değilim!"

"Kesinlikle yayıyorsun."

"Eh, skibidi Ohio rizz'in var!"

Üçümüz, yetişkinler olarak onları izledik ve bu bana kilisede dil konuşan insanları biraz hatırlattı.

"Valencia, kızlarınızın 'konuşmayı eğlenceli hale getirdiğini' söylerken bunu kastetmişti," dedi Ana, eğlenirken

biraz endişeli bir ifadeyle.

"Valencia'yı seviyorum," dedi Eva, Addy ve Max'i ikna etmiş gibi görünen kesin bir tavırla. Bu beni rahatlattı, çünkü ikisinin gerçekten tartışıyor mu yoksa sadece eğlence için abartılı bir çatışma mı yaşıyorlardı, gerçekten anlayamıyordum. Her ikisi de eşit derecede olası görünüyordu. "Nerede o?"

"Kardeşleriyle birlikte benim kulübemde. Üçünüz hazırsanız, oyun parkına giderken onu da alabiliriz." Bana ve Remy'ye bir bakış attı. Çocuklara bağımsız oldukları ve gitmeyi kendilerinin seçtiği izlenimini verirken, aslında bunun uygun olup olmadığını kontrol etmesini takdir ettim. Bu hoşuma gitti.

Ben başımı salladım, Remy de öyle yaptı. Fazla gürültü patırtı olmadan, çocuklar Ana ile birlikte kapıdan dışarı koştular.

"Onun senin baldızın olduğunu biliyorum, ama yeni tanıştığım biriyle oğlumu göndermekle sorumsuz bir anne gibi hissetmemek için kendimi zor tutuyorum."

Remy bana şaşkın bir bakış attı, sanki bu olasılık aklının ucundan bile geçmemişti. "İstersen onunla gidebiliriz. Rahatsız olmanı istemem. Ama şunu söylemeliyim ki, birbirimizin çocuklarına bakmak bizim için çok normal bir şey. Bir nevi ortak bir aile sorumluluğu gibi. Sana söz veriyorum, Max kasten belaya bulaşmadıkça, burası onun için en güvenli yer. Zaten senin oğlun da özellikle yaramaz bir çocuk değil."

"Hayır, öyle değil."

Max iyi şakaları severdi, ama vurgu "*iyi*" kelimesindeydi. Bana istediğim bir kurabiye yerine iki kurabiye getirir, benim gömleklerimden birini elbise olarak giyer, aksesuarlarımı takar, sonra oyun masasını benim masamın yanına getirip iş arkadaşımıyız gibi davranır, telefonuma sürpriz alarmlar kurar, bana güzel olduğumu, sevildiğimi, hatta esneme zamanının geldiğini söylerdi. Gerçekten, yaptığı en kötü şey kapının arkasına saklanıp bana atlamaktı, ama *o kadar* şaşırmıştım ki çığlık atıp popomun üstüne düşmüştüm. Max beni incittiğini düşünerek gözyaşlarına boğulmuştu.

"O öyle bir tip gibi görünmüyordu. Ama cidden, isterseniz hemen oyun parkına gidebiliriz ve turu sonra yapabiliriz. Belki yarın bile olabilir?"

"Hayır, hayır, sorun değil. Yarı yolda oraya uğrayalım mı?" diye sordum. "Peki sonra?"

Remy güldü, ama bana paranoyak ya da aşırı koruyucu bir ebeveynmişim gibi bakmadı. Belki de sadece güneyli bir beyefendi gibi davranıyordu, ama ben, birbirimizi çok uzun süredir tanımıyor olmamıza rağmen, bir şekilde beni anladığını düşünmekten hoşlandım.

"Ne zaman istersen uğrayabiliriz. Turu daha sonraya erteleyebileceğimizi söylerken ciddiym, Jeannie. Gerçekten."

Başımı salladım ve ona eşlik etmek için canım çekse de, oğlumun kendi başına hareket etmesine ihtiyacım vardı. Ayrıca Addy ve Eva da yanındaydı. Onlar kimsenin ona sataşmasına izin vermezlerdi.

"Hayır, yolu biliyorum. Lütfen yolu göster. İlk olarak nereye gitmeliyiz?"

"Yaz olsaydı, ortak banyolara giderdik. Genelde insanlar gölden çıktıktan sonra ya da yürüyüşten sonra orada duş alırlar, ama şu anda hava oldukça soğuk. Ana kulübeye gidip gerçek yemek yemeye ne dersin?"

"Oh, burada akşam yemeği erken mi yenir?"

"Hayır, öyle bir şey yok, ama tatil olduğu için her zaman iyi ve doyurucu yemekler var. Ayrıca, lezzetli bir şeyler yerken insanlarla tanışmaktan daha iyi ne olabilir ki?"

"Bu mantıklı."

"Anladığınıza sevindim. Çıkmadan önce yapmak istediğiniz bir şey var mı?"

Kafamı salladım, kendimi sakinleştirdim. Paniklemiş değildim ama biraz kendimi kaybetmişim. En son ne zaman tatile çıkmıştım... yedi yaşındayken ailemle birlikte plaja gitmiştik. Sanki bambaşka bir hayatmış gibi geliyordu, çünkü birçok yönden öyle de olmuştu. O Juniper'dı, Jeannie değil, ve ben Jeannie Wolfe'un kim olduğunu anlamak için çok zaman harcamıştım.

"Hayır, ben iyiyim. Sen öncülük et. Zaten biraz acıktım." Yolda pek bir şey yemediğimi ve içmediğimi söylemedim, çünkü tualete gitmek için milyonlarca kez durmak istemiyordum, özellikle de araba yolculuğu Max'in sırtına biraz zor gelebileceğinden. Ya da araba tutabilir. Ya da sadece ağrısı olabilir.

Oğlum iyileşiyordu, tamam, ama bu işlerin karmaşık olmadığı anlamına gelmiyordu. Ve tamamen iyileştiğinde, eminim bir sürü yeni karmaşıklık çıkacaktı, örneğin ergenliğe girdiğinde.

Aynı anda hem heyecanlanıp hem de korkmak nasıl mümkün olabilirdi, bilmiyordum, ama ben öyle hissediyordum. Sanırım bu da ebeveyn olmanın bir başka karmaşıklığıydı.

"Önden buyurun," dedi Remy, abartılı bir şekilde eğilerek.

"Teşekkür ederim, nazik beyefendi," dedim, şık bir ses tonuyla ve reverans yaparak.

"Rica ederim, güzel hanımefendi."

Kıkırdadım, o da kıkırdadı, sonra ikimiz de gülmeye başladık. Kahkaha atacak kadar değildi ama beni rahatlatmaya yardımcı oldu. Bazen her şey abartılı ve aşırı olmak zorunda değildi.

Bazen sessizlikte de mutluluk vardı.

Ayrıca, bu nazik neşe, soğukta ana kabine doğru yaptığımız yürüyüşü çok daha hızlı hale getirdi - zaten o kadar da uzun bir yürüyüş değildi.

Vay canına, bir şekilde düşündüğümde daha da büyüktü. Sadece girişi bile benim şehir evimin ön cephesi kadar büyüktü ve destek direkleri kesilmiş tahtalar değil, gerçek ağaçlardı.

"Atalarınızın bunu yaptığını mı söylediniz?" Ailem hakkında, çok ama çok saf oldukları ve nadiren lider oldukları dışında çok az şey biliyordum. Oh, ve genellikle kansız olduklarını da.

"Evet. Gerçi, bu kısım teknik olarak 'atalar' olarak sayılır mı bilmiyorum, çünkü iki kuzenimin dedeleri ve bazı amcalarım tarafından yapılmış. Binanın daha yeni kısımlarından biri."

"Ailemde böyle becerileri olan kimse olduğunu söyleyemem."

"Haklısın. Birçok zanaat zamanla kayboldu ya da teknolojik gelişmeler nedeniyle çok uzmanlaştı. Ben peyzaj mimariyim ve ellerimle oldukça becerikli olduğumu düşünmek isterim, ama benden elektrikle ilgili bir şey yapmamı istersen? Bu biraz ürkütücü olur."

"Ne demek istediğini anlıyorum. Bir keresinde, bilinçli bir yıldırım ve bir bahçıvan arasındaki absürt bir aşk romanını düzenlemek için işe alınmışım. Bu konuda hiçbir boşluk kalmaması için ne kadar çok araştırma yapmam gerektiğine, bu işin içinden olmayanlar inanamaz. Neyse ki, hem geliştirme editörü hem de satır editörü olarak iki kat ücret aldım."

"Peki, bakalım doğru hatırlayabilecek miyim," dedi Remy, öne çıkıp kapılardan birini benim için açarken. Her zamanki gibi, tam bir beyefendi. Bu pek de sürpriz değildi. "Gelişim editörü, hikayedeki boşlukları, zayıf karakterleri veya hikayenin iyileştirilmesi gereken yerleri arayan kişidir, satır editörü ise daha çok hikayenin akışına odaklanır, kelime seçimi, cümle yapısı ve üsluba daha fazla önem verir, değil mi?"

Gülümsedim. O gün buz pistinde beni gerçekten dinlemiş. Sadece dinlemekle kalmamış, hatırlamıştı da. Çok yoğun bir dünyada ebeveyn olmak bazen işin yarısıdır.

"Etkileyici," dedim yanından geçerken. "Peki, kopya editörünün ne olduğunu hatırlıyor musun?"

"Yazım hatalarını düzeltten kişi." Sanki bir ödül kazanmış gibi söyledi ve coşkusu bana da yansıdı. Hoş bir duyguydu. Bir kızın alışabileceği türden bir duygu.

"Evet, o benim en zayıf olduğum nokta, yazım hataları. Her şeyi yakaladığımdan emin olmak için çok uğraşmam gerekiyor. Gelişimsel düzenleme yaparken, genellikle taslaklar arasında en fazla iki kez okumam yeterlidir, satır düzenleme ise biraz zorluysa bazen üç kez okumam gerekebilir, ama kopya düzenleme? " diye iç geçirdim. "Bazen ileriye doğru okurum, sonra geriye doğru okurum; bazen tek tek bölümleri çıkarır ve ileriye doğru okurum, sonra geriye doğru okurum. Çok fazla iş.

"Ve çığınca olan şey, kitap gerçekten iyiye daha da zor olması. Bir pasajın veya hatta bir gerilim eğrisinin içine gerçekten girdiğinizde, gramer hatasını veya yazım hatasını gözden kaçırmak çok kolay olabilir. Argo veya yazarın uydurduğu kelimelerle uğraşmak da cabası."

"Bu kötü bir şey mi?" diye sordu Remy.

Yalan söylemeyeceğim, onun yoğun ilgisi egomu okşadı. Elbette, kitap kurdu insanlar genellikle benim işime veya yazma alanına ilgi duyuyorlardı, ama diğerleri genellikle sadece başlarını sallayıp geçiyorlardı.

"Hayır, genellikle değil. Bu sadece başka bir zorluk. Shakespeare'in bugün hala kullandığımız 1700'den fazla kelime icat ettiğini biliyor muydun?" Bu aptalca bir bilgi miydi? Evet! Ama bu, bilmenin havalı olmadığı anlamına gelmezdi.

"Vay canına, gerçekten mi? Bu çılgınca!"

Bunu söylediğimde insanların önemsememesi ya da takdirlerini şakacı bir şekilde ifade etmesine alışkındım, ama her şeyde olduğu gibi, Remy'nin tepkileri samimi görünüyordu. Tanrım, bu adam.

"Gerçekten öyle."

"Acaba kaç tanesini kullanıyorum ve bunun farkında bile değilim? Aklıma bir tane bile gelmiyor, ama doğrudan alıntı olmadığı sürece, günlük konuşmalarımda onun kullandığı kelimeleri kullanmıyorum."

"Ah, *yere! dil!*" dedim, yarı şaka yarı ciddi. "Bu çok güzel bir kelime, ama onun kelimelerinden biri değil. Ancak, bugün muhtemelen kullandığın bir düzine kadar kelimeyi hemen sayabilirim."

Bana bakarken gözlerinin parlaması ve o dolgun dudaklarının memnuniyetle açılması, midemin bir dizi karmaşık takla atmasına yetti. "Gerçekten mi? Anlat. Saklama şimdi."

Zihnim karışmış bir halde, zorlukla yutkundum. Ne hakkında konuşuyorduk? Ah, evet. Shakespeare. "Şey, başlangıç olarak, yatak odasından bahsettiyseniz, bu Shakespeare'dir."

"Ne? Olamaz."

"Evet, *The Tempest*'te kullanmış ve bu, İngilizce'de ilk kez kullanıldığı zamandı."

Başını geriye eğip güldü, sesi yüksek tavandan yankılandı. Sesin gürültüsüne rağmen, sanki dünyanın geri kalanı uzaklaşmış, sadece ikimiz ve küçük mutluluk balonumuz kalmış gibiydik.

"Bu inanılmaz!"

Onun tepkisi beni o kadar heyecanlandırdı ki, beynim bir liste hazırladı ve ağzım onu hevesle dile getirdi. "Hiç yalnız hissettin mi? Bu Shakespeare'den. *Coriolanus*. Ke\$ha ile birlikte swagger hakkında şarkı söyledin mi? *Bir Yaz Gecesi Rüyası*. Ve *Fırtına* yine gözle vuruyor.

"Boşuna bir arayışa mı çıktın? *Romeo ve Juliet* - gerçi bu konuda bazı tartışmalar var. Zor durumda mı kaldın? Yine *Fırtına*. Gözlerin kamaştı mı? *Hırçın Kızın Evlendirilmesi*." Nefes almak için bir ara verdim. "Şimdi, 'icat etmek' tam olarak ne anlama geldiği konusunda tartışmalar var, çünkü Shakespeare bazı kelimeleri alıp başka kelimelere dönüştürdü, örneğin bir ismi sıfata çevirdi veya bir fiili isim olarak kullandı. Ayrıca diğer dillerde var olan kelimeleri alıp, İngilizce'de daha önce var olmayan kelimeler yarattı.

"Ayrıca, İngiliz edebiyatında ilk kez kullandığı, kaba veya düpedüz akılsız olarak kabul edilen bazı halk dilinde kullanılan kelimeler, deyimler ve konuşma dilinde kullanılan ifadeler olduğu da düşünülmektedir. Shakespeare gerçekten halkın adamıydı ve oyunlarını halkın zevk alması için yazdı."

Sonunda sağduyum beni yakaladı. Remy'nin ağzını açmasına fırsat vermeden eski ozan hakkında durmadan konuşup durmuştum.

"Üzgünüm, biraz kendimi kaptırdım," dedim, baştan aşağı kızarak. En azından sıcak binanın içinde olduğumuz için, hala kışlık giysilerimi giydiğim için aşırı ısındığımı söyleyerek kendimi mazur gösterebilirdim.

"Hayır, lütfen özür dileme," dedi Remy. "Bunları nasıl hatırlıyorsun? *Bondye!* Ne kadar zeki bir zihnin var..."

"*Bondye?*"

"Temelde 'aman Tanrım' anlamına geliyor. Ailemle birlikteyken, büyürken öğrendiğim deyimleri daha çok kullanırım."

"Aksanın biraz daha kalınlaştığını fark ettim."

"Öyle mi?" dedi, kalın kaşlarından birini bana doğru kaldırarak. "Ne, sen benim diyaloglarımdaki bu değişikliği fark eden bir tür editör müsün?"

"Elbette," dedim, dirseğimle ona hafifçe dürterek. "Dikkatli olmazsan, yazım denetimi seni dalgalı kırmızı çizgilerle boğacak!"

"Olamaz! Bu kesinlikle ölümden daha kötü bir kader! Keşke beni bu insanlık dışı durumdan kurtaracak güzel, nazik ve eğlenceli bir editör olsaydı!"

Bana güzel dediğinde kalbimin hızlanmasının aptalca olduğunu biliyordum ve tüm bu farklılıkların aptalca olduğunu da kesinlikle biliyordum.

Beynimin bazı kısımları bu üç basit heceye odaklandı. Ama bunu bilmek tepkimi engellemedi, bu yüzden coşkuyu bastırmak ve her şey normalmiş gibi davranmak için elimden geleni yaptım — her şey normal *olmasa* da.

Remy'yi bir aydan az bir süredir tanıyordum, ama her konuştuğunda ona doğru eğilmek ve pek çok konuda onun fikirlerini öğrenmek istiyordum. Onun gülüşünü duymak istiyordum ve en çok da hepimizin birlikte vakit geçirmemizi istiyordum. Onun çocukları. Benim çocuğum. Tatil maceraları ya da oyun randevuları. Fark etmezdi. Onun yanında olmak istiyordum ve onun yanında olmama fikri beni rahatsız ediyordu.

Bunun için henüz çok erkendi, değil mi?

Max'in babası ortadan kaybolduğundan beri bekardım, çünkü kalbimde ve hayatımda başka birine yer yoktu. Bazen içimde bir şeylerin kırılmış olduğundan endişelenirdim, ama şimdi, hayatıma buz pateni yaparak giren (her ne kadar beceriksizce de olsa) uzun boylu, inanılmaz derecede yakışıklı babaya bakarken, hiç de kırılmadığımı fark ettim.

Bu, o anda başa çıkabileceğimden çok daha büyük bir kişisel keşifti, bu yüzden onu zihnimin metaforik bodrumuna itip, daha sonra ilgilenmek üzere bir kutuya kilitledim.

Evet, bu kesinlikle olgun bir çözümdü. "Şimdi, burada kim var, *sha*?"

Ses beni neredeyse ödümü koparacaktı. Zıpladım ve gerçekten utanç verici bir çığlık attım. Tanrım, o sesi çıkarabileceğimi bile bilmiyordum.

Döndüğümde, yüzünde hoş bir gülümseme olan kırklı yaşlarında bir adam gördüm. Remy'den biraz daha uzundu, cildi benimki kadar solgundu ve başının etrafında sıkı kıvrımlı kumral saçları vardı. "Vay canına, özür dilerim, *cheri*. Kötü bir niyetim yoktu."

"Hayır, sorun değil." Elimi uzattım. "Tanıştığımıza memnun oldum. Ben Jeannie."

Pürüzsüz ve kesinlikle hiç de garip değildi.

"Bu Cuz Amédé," dedi Remy, diğer adama başını sallayarak selam verdi, o da karşılık verdi. "Cuz, duyduğun gibi, bu Jeannie."

"Çok güzel bir isim." Mavi gözleri Remy'ninkiler gibi parıltıyordu, ama onun kadar etkileyici değillerdi. Muhtemelen önyargılı olduğum içindi.

"Aile topraklarımızda yeni bir yüz görmek güzel. Lütfen, ihtiyacınız olan bir şey olursa bana haber verin."

Hayal gücüm müydü, yoksa aksanı Remy'ninkinin tam tersi bir etki yaratıyor ve benim orada olmamdan dolayı hafifliyor muydu? Umarım öyle değildir. Kimsenin benim varlığımdan rahatsız olmasını istemedim.

"Merak etme kuzen, ben onu korurum."

"Eminim öyledir, *sha*." Bakışları bana döndü ve göz kırptı. "Yaşlı Remy LeBeau, o gerçek Prens Charmin tiplerinden biri. Yakışıklı, çekici ve kaslı, değil mi?"

Bana kaşlarını oynattı ve ben yine kızardım. Evet, Remy'nin kaslarını kesinlikle fark etmiştim. Fark etmemek imkansızdı. Sadece kaslı değildi, uyluklarından biri neredeyse benim belim kadar kalındı.

—ama bana hitap eden her yönden *kalın* kafalıydı.

Vücut geliştirme için harcanan emeği takdir etsem de, o fiziksel yapı beni çekmiyordu — yüzde üç vücut yağıyla kaslı ve damarlı bir vücut. Sevdikleri şeyi yapıyorlarsa onları her zaman desteklerdim, ama bu benim için değildi. Ancak, gerçekten güçlü görünen ve benimle başa çıkabilecek bir erkek? Kalbim dur! Çift namlulu göğüs, rekabetçi güçlü erkeklerin genellikle sahip olduğu o çok özel karın ve kalçalarımın daha geniş omuzlar, benim için bir sirenin şarkısı gibiydi. Ve Remy'de bunlar bolca vardı.

"Ey, yeter, yeter artık," dedi Remy.

Bir dakika, o da kızarıyor muydu? Açık ten renginden dolayı anlamak zordu, ama eminim ki kızarmıştı. "Bir şeyler atıştırmaya gidiyorduk. Gelir misin?"

"Tabii ki. Zaten bu yüzden geldim. Yoksa uyuyor olurdum, biliyorsun."

"Heh, sen uyumayı seviyorsun, kuzen." "Evet, benim yaşımda, bunu hak ettim!"

"Senin yaşımda mı?" diye sordum. "Kırkın başlarında olamazsın."

Kahkahayı bastı ve Remy'ninkiyle aynı olmasa da, aile benzerliğini kesinlikle fark edebiliyordum. "Dene

altmış üç!"

"63 mü? Şimdi yalan söylediğini anladım."

Remy başını salladı. "Yalan söylemiyor. Hepimiz olduğumuzdan biraz daha genç görünürüz. Babamın saçları hala akarmış ve neredeyse yetmiş yaşında."

Bu *akıl almaz bir* şeydi. On sekiz yaşından önce kendi ailemden ayrılmıştım, ama o yerleşkenin gri saçlı ve kırıışık insanlarla dolu olduğunu hatırlıyordum.

"Ben... bunu sindirmek için biraz zamana ihtiyacım var," dedim, tamamen şaşkın bir halde.

"Sindirmekten bahsetmişken," dedi Remy. "Yemek, değil mi?"

Midem yanıt olarak guruldadı ve Cuz ile Remy güldü.

"Yemek," diye onayladım, yanaklarım yine kızardı - gerçi, bu zamana kadar kızarmayı bıraktığımdan emin değildim. "Kesinlikle yemek."

"Hanımefendi konuştu!"

Sonunda etrafıma bakmayı hatırladım. Konuşmamıza o kadar dalmıştım ki, devasa bir kütük malikanede olduğumu unutmuştum.

İçerisi bir şekilde *daha da* güzeldi. Abartılı kristal avizeler ya da zarif vitray pencereler yoktu, ama buna gerek de yoktu. Mütevazı bir zenginlik vardı.

Tavanlar yüksekti ve dev sedir kirişleri arasında doğal ahşap paneller vardı. Bana komündeki şapeli biraz hatırlattı, ama yaklaşık üç kat daha büyüktü ve rahatsız edici dini alegoriler yoktu.

Büyüklüğüne rağmen, sade veya soğuk bir yer değildi. Ve gerçekten etkileyici marangozluk becerilerinin sergilendiği yer dışında, korkutucu da değildi. Ayaklarımızın altındaki yumuşak halı, şöminede çtırdayan ateş, rahat bir kanep ve sehpanın etrafındaki iki koltukla, oldukça rahattı. Ve bu, diğer duvardaki kitap rafları ve okuma köşesi hesaba katılmadan bile böyleydi.

Ve bu sadece giriş odasıydı. Kesinlikle çılgınca!

Birkaç kapının bulunduğu geniş bir koridorda yürüdük ve kim bilir nereye giden geçitlere bağlanan açıklıklar vardı. Remy'nin bana tur attırmaya bu kadar hevesli olmasına şaşmamalı. Burada kolayca yolumu kaybedebilirdim.

Neyse ki, yemek yiyeceğimiz yere giden yol o kadar dolambaçlı değildi. Sola döndük, başka bir koridordan kısa bir mesafe gittikten sonra tekrar sola dönerek büyük bir odaya girdik. Orası, o rahat çiftlik oyunlarındaki bir toplum merkezi gibi görünüyordu. Her biri en az yirmi kişinin oturabileceği üç büyük yemek masası odanın ortasında duruyordu. Yüzeyin her santimetrekaresi yiyeceklerle *doluydu*.

Bu, duyularıma yönelik tam bir saldırıydı. Binlerce koku burnumu doldururken, gözlerim farklı yemeklerin tadını çıkarıyordu. Bazıları gerçekten abartılıydı, örneğin üstünde uyuyan ayı heykeli olan üç katlı pasta gibi. Bazıları ise gerçekten lezzetli görünüyordu, örneğin masanın dörtte biri yedi farklı çeşit baharatlı yumurta ile kaplıydı. Tütsülenmiş etler. Kızartılmış etler. Bütün bir hindi. Jambonlar. Rulolar. Doldurma. Çeşitli salatalar

—bazıları yapraklı, bazıları mayonezli, bazıları antipasto ve hatta kışın ortasında olmasına rağmen oldukça taze ve lezzetli görünen bir caprese salatası.

Sanki meyveler, kabaklar ve her türlü etin bulunduğu bir fantezi kitabındaki ziyafet sahnesinin ortasına girmişim gibiydi. Hayatımda bu tür kitaplarla epeyce uğraştım ve bunlar beni her zaman acıktırdı.

"Görünüşe göre sonunda benim zamanım geldi."

"Ne dedin?" Remy, gürültünün içinde beni daha iyi duyabilmek için biraz eğilerek sordu. Hayatımda gördüğüm en fazla miktarda yiyeceğin yanı sıra, en az on sekiz kişi oldukça gürültülü bir şekilde konuşuyordu.

Mekan neredeyse tam kapasiteye ulaşmamıştı — yüz kişiye yakın bir kapasitesi olduğundan emindim — ama ortalık kesinlikle çok canlıydı. Kenarlarda oturma alanları vardı, bazıları devasa, bol döşemeli kadife kanepelerle daha resmiyetti, bazıları ise katlanabilir masalar ve plastik sandalyelerden oluşuyordu. Yetişkinlerin ve yaşlıların çoğu daha yumuşak ve sağlam mobilyalarda otururken, çocukların, gençlerin ve genç yetişkinlerin çoğu daha rahat bir ortamda oturuyordu. Daha şık koltuklarda yer yoktu değil — hayır, en az yarısı boştu — sadece grubun kendiliğinden ayrılmış gibi görünüyordu.

Ne ilginç.

"Bayılmadığımdan, kafamı arpmadığımdan ve insanlık tarihinin en lezzetli halüsinasyonunu görmediğimden tam olarak emin değilim," dedim ve önümdeki mutlak çöküşü kabullenmekte zorlanmama rağmen, Remy sözlerime gülünce gururum kabardı.

"Halüsinasyon olsun ya da olmasın, yemekler sıcakken yiyelim. Daha fazla insan gelirse, burası biraz boşalabilir."

"Masayı boş bırakacağımızdan değil!" dedi Cuz. "Sadece en sevilenler çabuk bitiyor."

"Evet, anlıyorum," dedim ve Remy'nin çok daha uzun adımlarıyla masaya doğru ilerlerken onu takip ettim.

Ama elimde tabakla zar zor ilerlerken, orta yaşı bir kadın bana yaklaştı. Sarı saçları, özenle ve dağınık bir şekilde başının üstüne toplanmıştı; bu saç modeli bir şekilde hem doğal hem de inanılmaz derecede şık görünüyordu. Koyu renkli gözleri sıcak ve samimiydi.

"Merhaba tatlım, sen kimsin?"

"Bu Jeannie," dedi Remy hemen. "Onu ve oğlunu bizimle Noel'i kutlamaya getirdim."

"Oh, *bu* senin arkadaşın! Seni duydum!"

"Öyle mi?" Remy onlara benim hakkımda... uyarıda bulunması mı gerekiyordu?

Bunu kes, dedim endişeme sertçe. Temelde düşünmek ve incelemekle geçimini sağlayan bir kişi olarak, kendi kafamın içine dalmak benim için kolaydı, ama o zehirli sesin yemeğimi mahvetmesine izin vermeyecektim. Çünkü bunun çok iyi bir yemek olacağını zaten biliyordum.

"Tabii ki! Kuzenim pek sık bir şey istemez. En son Zara dışında birini getirdiğin zaman..."

"Bellamy," dedi Remy sevgi dolu bir gülümsemeyle. Birbirlerini muhtemelen benim yaşımdan daha uzun süredir tanıyan insanlar arasındaki *bu* kadar uzun geçmişe dahil olmak benim için bir tür davetsiz misafir olmak gibiydi, ama bunu yabancılaştıracı değil, ilginç buldum. "Fransa'dan gelen değişim öğrencimiz. Lise ikinci sınıfta."

"Doğru," dedi kadın, neredeyse müzikal bir trille ses çıkararak, sonra da yaramaz bir neşeyle bana baktı. "ok kibar bir genç adam, ama Noel arifesinde birkaç saat ortadan kayboldu, sonra onu De'vaugh ile biraz *bèk-bèk* yaparken bulduk."

"B  k-b  k mi?" diye tekrarladım, biraz kafam karışmış bir şekilde.

"  p  ş  yorlardı, canım. Mistletoe altında düpedüz flört ediyorlardı!"

Remy başını salladı. "Bunu on yıllar sonra nasıl bu kadar ilginç bir dedikodu olarak sunabiliyorsun, Jahmoni?"

"    nk   *romantik!*" diye itiraz etti kadın, sonra dikkatini tamamen bana çevirdi, yüzünde acıma dolu bir ifadeyle. "Bu erkekler hiç anlamıyor."

En ufak bir rahatlama i     eki  i yaptım. Bana bu hikayeyi, iki lise öğrencisinin   p  şmesinden dehşete kapıldığı için değil, sevimli bulduğ u için anlatıyordu. Oğlumun   ocukluğ unu zorlukla atlattığını düşünürsek, başkalarının cinselliğinden çok daha önemli endişelerim vardı.

"Anlıyorum," dedim. "Genç aşktan daha güzel bir şey yoktur."

"Bu konuda seninle tartışmam gerek!" dedi Cuz. "Bence eski aşk en iyisidir!"

"Ne tür bir yaşlı aşk?" diye karşılıklı verdi Jahmoni. Ailenin kimyası ve rahatlığı o kadar belirgindi ki, gergin kişiliğimi rahatlatıyordu. "Yaşlı aşk, iki yaşlı insanın aşık olması gibi mi? Yaşlı aşk, uzun süredir aşık olan insanlar gibi mi?"

"İkisi de!"

"Gerçekten mi?" diye sordum ve tabağıma dört adet baharatlı yumurta koydum. Normalde bunu biraz bencilce bulurdum, ama yedi farklı çeşit olduğ u için kendimi kötü hissetmedim. Sırada ne var? Lahana yaprakları! "Biraz daha ayrıntılı anlatır mısınız?"

"  ey," diye devam etti Cuz. "Benim bakış a  ıma göre, gençken her şey taze ve yenidir, enerjin vardır, dünya seni henüz yıpratmamıştır, *değil mi?* Peki ya biz yaşlılar? Birkaç kez yaşadık, darbeler aldık, yara izleri kaldı ve yorgunuz. Bu yüzden, iki insan tüm bunları açıp birlikte *güzel* bir şey yaratmayı başardığında, bence bu gerçekten çok özel bir şey.

"Peki, uzun süredir aşık olan insanlar gibi eski aşklar ne olacak? Yani, bu çok açık olmalı. Bu   zel bir şey. Benim g  r    me göre, değıer verilmesi gereken bir şey."

"Bu gerçekten çok güzel," dedim.

O kadar meşguldüm ki, zorlu bir dönemi atlatmaya ve oğlumu bu zorlu süreçten sağı salim çıkarmaya çalışıyordum ki

en güvendiğim kişiyle yaşlanıp saçlarımın ağarmasını hayal bile etmemiştim. Eskiden bunun imkansız olduğunu düşünürdüm.

Şimdi mi? Belki de o kadar değil.

İşlerin böyle değişmesi ne garip, değil mi?

"Jeannie'den gelen bu övgü çok anlamlı," dedi Remy. "O profesyonel bir editör olduğu için."

"Öyle mi?" diye sordu Jahmoni, neşeli gülümsemesi bir şekilde daha da genişledi. "O zaman konuşmalıyız! Tamamen takıntılı olduğum beş kitaplık bir seriyi yeni bitirdim, ama yemin ederim ki son iki kitap sanki tamamen farklı biri tarafından yazılmış gibi."

"Muhtemelen öyle olduğu içindir." "Ne demek istiyorsun?"

"Yayıncılık sektörü zor durumda, bu yüzden popüler yazarların kitaplarını yazmaları için ya da takım çalışması olarak yanlarında çalışmak üzere hayalet yazarlar tutmaları alışılmadık bir durum değil. Bunun bir kısmı, o yazarın adını kullanarak daha fazla para kazanmak, ama aynı zamanda tek bir kişinin tek başına yapabileceğinden daha fazla üretim yapmak. Sonuçta, çoğu yazar Stephen King kadar üretken olamaz."

"Hayalet yazar mı? Evet, kesinlikle konuşmalıyız! Yemeğini al tatlım, çünkü bu *jouda'lar* senin burada olduğunu fark edip koklamaya gelmeden önce seni buradan kaçırmam lazım!"

"*Jouda*?" Remy'ye fısıldadım. Çoğu zaman bağlam ipuçlarını kullanarak olayları anlayabildiğimi hissediyordum, ama bu sefer pek öyle değildi.

"Meraklılar. İşgüzarlar."

Bunu sormamın tuhaf olduğunu düşünen varsa da, kimse bundan bahsetmedi. Ben tabağımı doldururken sohbet devam etti. Max'in akşam yemeğini yediğinden emin olmak için daha sonra geri dönecektim, ama önümdeki muhteşem yemeklerin cazibesine karşı koymak imkansızdı. Üstelik öğleden sonra yemek yemek, zamanlamayı doğru yaparsam, yatarken mide ekşimesi yaşamadan akşam atıştırmalığı yiyebileceğim anlamına geliyordu.

Ah, yaşlanmanın getirdiği mutluluklar.

Tabii ki, yemeğimi aldıktan sonra sohbet bitmedi — zaten bitmesini de beklemiyordum. Jahmoni, kitap serisi ve hayalet yazarların ne olduğu hakkında bir sohbe başladı. Ama benim zamanımı tamamen ele geçirmiş değildi. Yemeğimiz boyunca, yaklaşık iki düzine kadar kişi yanıma geldi, bazıları "affedersiniz" diyerek kendilerini tanıttı, diğerleri ise sohbetin doğal bir şekilde kesilmesini bekledi. Zaten beynimin isimlerle biraz aşırı yüklendiğini hissedebiliyordum, ama hepsinin birbirinden çok farklı olması işimi kolaylaştırdı.

Remy'nin kendisi, Mathieu, Maurice Amca ve Lucie Teyze gibi Fransızca isimler vardı, ayrıca Annette Teyze de vardı. Carlos, Benedita Teyze, Nana Bibiana ve Avô Francisco gibi daha İspanyolca tınlı isimler de vardı.

Sonra Ashley (erkek için), Nash ve Birdie Teyze gibi geleneksel Güney isimleri vardı. Emily, Annie, John ve Chris gibi genel Amerikan isimleri. Sonra Jahmoni, Zion ve Taliah gibi ada sakinlerinin isimleri gibi gelen isimler vardı.

Aksanlar, argo ve davranış biçimleri de aynı şekilde karışmıştı. İlk başta yaşlıları anlamakta zorlandım, ama zaman geçtikçe farklı ifadeleri yakalayabilir ve bunların hangi dil köküne ait olduğunu tahmin edebildim. Beynimin gerçek zamanlı olarak öğrendiğini hissetmek eğlenceliydi ve bu, yaşlı bir köpeğe yeni numaralar öğretilbileceğini kanıtladı.

Sonuç olarak, harika bir eritme potasıydı ve ben de bu potaya dahil olmaktan onur duydum.

Onur duydum ve belki biraz da bunaldım.

Sanki benim hissettiklerimi tam olarak anlıyor gibi, Remy sosyal enerjimin tükendiğini hissetti. Tabağımın yarısını bitirmiştım — gözlerim midemden daha büyükmüş — ve insanların sözleri artık gerçek bir diyalogdan çok Charlie Brown'daki öğretmenlerin sözlerine benziyordu.

"Üzgünüm millet," dedi, her zamanki gibi çekici bir şekilde. "Çocukları kontrol etmeliyiz ve Ana'nın biraz dinlenmesini sağlamalıyız."

"Sorun değil. Sizi biraz beklettik." Jahmoni elimi okşadı. "Sizinle konuşmak çok eğlenceliydi! Daha sonra, yerleştikten sonra tekrar görüşürüz."

"Harika olur."

"Dur, o tabağı alayım ve mutfakta paketleyeyim," dedi Remy, elini uzatarak. Artık yemek fikri kesinlikle hoş karşılanmıştı, özellikle de bu, yukarıda bahsettiğim akşam atıştırmalığı şansımı artırdığı için. Midemle mi düşünüyordum? Evet. Ama bu da tatilin eğlenceli yanlarından biriydi. Ayrıca, bir dahaki sefere ne zaman bu kadar bol miktarda yiyeceğe ulaşabilecektim ki? Market alışverişlerimin çoğu zaten ramen, pirinç, fasulye ve tavuktan oluşuyordu. Bir şeye para harcarsam, genellikle Max içindi, çünkü onun beslenme ihtiyaçları benimkinden çok daha önemli ve karmaşıktı.

"Teşekkür ederim," dedim yumuşak bir sesle, zihnim başka bir konuya kaymaya başlamıştı.

Ben zayıf bir kız değildim, hiç de bile, ve dokuz yaşında sütyen giymeye başladığımdan beri böyleydi. O zamandan on altı yaşına kadar, ailem ve diğer üyelerim yemek yememi kısıtlamışlardı. Tabağım alınmadan ve yeterince yediğim söylenmeden önce birkaç lokmadan fazlasını hiç yememiştim.

Ama Remy'nin gözlerinde hiçbir yargılama görmedim. Aslında, daha sonra yemek yiyebileceğimden emin olmak onu gerçekten mutlu etmiş gibiydi. Çok küçük bir şeydi, ama sanki hiç zahmetli değilmiş gibi benimle ilgilenilmesi çok *hoştu*. Sanki bu onun ikinci doğasıymış gibi.

"Önemli değil."

Ve bu seferlik, bu gerçekten doğru olabilirdi.

Bu etkileşimden aldığım enerji, yaklaşık on dakika daha yoğun sosyalleşmeye devam etmem için yeterliydi, ama Remy folyo ile kaplı teneke bir kapla tekrar ortaya çıktığında rahatlardım. Ben giyinirken vedalaşmayı o halletti, sonra tekrar dışarı çıktık.

Soğuğu pek sevmezdim, ama o etkileyici ana kapılardan dışarı çıktığımızda, soğuk yanaklarıma ve alnıma ferahlatıcı bir etki yaptı. Böylesine devasa bir binanın nasıl bu kadar *rahat* ve sıcak olabildiğini anlayamıyordum.

Tahmin etmek zorunda olsaydım, iyi yemekler ve içerideki insanlar olduğunu söyledim. Ama ben uzman değildim.

"Oyun parkını görmeye hazır mısın?" diye sordu Remy, ellerini hafif ceketinin cebine sokarak. Bu kadar az giyinmesine her zaman şaşıırırdım, ama çoğu erkek sıcakkanlıdır. Ve ben de Remy'yi gerçekten çok *sıcakkanlı* buluyordum.

Bana doğrudan bakmasaydı, kendime gözlerimi devirecektim. Ama olduğu gibi, ona onaylayıcı bir şekilde başımı salladım ve ince kar tabakasının üzerinde yürüdük. Kar melekleri ya da kendi Frosty'mizi yapmak için yeterli değildi, ama bir zamanlar boş otoparklarda dev beyaz dağlar oluşturan kar küreyicilerinin bıraktığı çamurlu kahverengi lekelerden çok daha iyiydi.

Yürürken ikimiz de fazla konuşmadık, ama bu benim için hiç sorun değildi. Nispeten kısa bir süre içinde çok fazla konuşulmuştu. Bir saatten az bir süre dışarıda olduğumuzdan emindim, bu yüzden geçen süreye oranla konuşma miktarım oldukça korkunçtu.

Ancak, çok geçmeden çocukların kahkahalarını duymaya başladım, taze havada parlak ve keskin bir ses. Gerçekten hoş bir sesdi ve sanki bir Hallmark filminde yürüyormuşum gibi hissettirdi.

Muhtemelen daha iyi bilmeliydim.

Çocukların gülüp oynarken gözlerinde Noel ruhu dans eden pitoresk, şeker gibi tatlı bir manzara yerine, bir savaş alanıyla karşılaştık. Çocuklar, birbirlerine attıkları kartoplarından korunmak için kızakları ve büyük sopaları kullanarak oyun alanının iki tarafında iki cepheye ayrılmışlardı.

Doğru, bir kar golemine hayat vermek için yeterli yağış yoktu, ama görünüşe göre çocukların fırlatacakları mermiler yapmak için yeterliydi.

"*Mon dieu!*" dedi Remy ve ben de ona katılmaktan başka çarem yoktu. "Şimdi teslim olun!"

"Beni asla canlı yakalayamayacaksınız!"

"Eninde sonunda karın bitecek!" "Haksızlık!"

"Kız gibi atıyorsun!"

"Ben kızım!"

Karşılıklı bağırışmaların oluşturduğu bir kakofoni vardı ve bunların sadece yarısı duyulabiliyordu. Bu kadar şaşırmamış olsaydım, muhtemelen gülerdim.

Ana da tam olarak bunu yapıyordu, tırmanma oyuncağının tepesine tünemiş, sanki doğal bir tüneme yeriymiş gibi bacak bacak üstüne atmış oturuyordu. Dürüst olmak gerekirse, kendini sabit tutan çekirdek gücünden mi, yoksa benim gibi yükseklikten korkmamasından mı daha çok etkilenmem gerektiğini bilemedim. Güçlü bacaklarım vardı, ama bu, boyumun üç katı yüksekliğindeki bir yapıya tırmanarak bunu test etmek istediğim anlamına gelmiyordu.

"Merhaba millet!" O gülümsedi ve aniden öne doğru eğildi. Ben bir çığlık attım, ellerimle ağzımı kapattım, ama belki de biraz fazla tepki vermiştim. O, altındaki bir çubuğu yakaladı, Olimpiyatlardaki bir jimnastikçi gibi etrafında döndü ve sonra gösterişli bir şekilde önüne indi.

Ne oluyor lan... ve bunu tüm içtenliğimle söylüyorum... ne oluyor lan?

"Kulübe nasıldı? Yemeğini almışsın!"

"Lezzetliydi," diye mırıldandım, hala etkileyici atletik performansı anlamaya çalışıyordum. Kaslı kadın için bu normal bir şey olmalıydı, çünkü Remy hiç şaşırmış görünmüyordu.

"Mola vermek isteyebileceğini düşündüm," dedi. "Biraz yiyecek al ve Jeannie ile ben çocuklara bakarken kendine biraz zaman ayır."

"Yemek yemek isterim ama emin misin? Gördüğün gibi, müzakereler başarısız oldu ve şimdi, çıtır çıtır fıstık ezmesinin en iyisi olduğunu düşünenler ile pürüzsüz olanın en iyisi olduğunu savunanlar arasında gerçekten gergin bir çatışma yaşıyoruz."

"Gerçekten mi?" diye sordum ve bu sefer gülmeden edemedim. "Mesele bu mu?"

"Bana sorarsan, çocuklar özellikle şiddet eğilimli ve küçük zihinleri çatışmayı arzuluyor, ama aslında her şey köpeklerin kedilerden daha mı iyi olduğu sorusuyla başladı, sonra en iyi renk hangisi sorusuna geçti ve şimdi, ikinci ateşkesin başarısız olmasının ardından, fıstık ezmesi ikilemiyle karşı karşıyayız."

Ana çok eğlenceli bir konuşma tarzına sahipti, ifadesiz yüzü tamamen samimiydi ve aksanı Remy'ninkinden daha ağır ve daha hafif arasında gidip geliyordu. Normal hayatında sık sık dil değiştirme zorunda kaldığını hissettim, ama bunu gerçek zamanlı olarak görmek ilginçti.

"Biz ılımlı olacağız," dedim aynı sahte ciddiyetle. "Ve belki de hayatımız boyunca barışı göreceğiz."

"Barış, içinde rahatça yaşayabileceğimiz bir kafes değilse nedir ki?" dedi Ana, göz kırptıktan sonra neşeli, oldukça hızlı konuşan tavrına geri döndü. "Neyse! Biraz daha kalırsam bir atı bile yiyebilirim ve buradaki çiftçiler bunu pek hoş karşılamazlar. Birazdan görüşürüz, tamam mı?"

"Tabii," dedi Remy. "Umarım sen işini bitirdiğinde çocuklar mola vermeye hazır olurlar."

"Kesinlikle, kesinlikle, özellikle de sıcak çikolata varsa. Ama muhtemelen kocama onları yemeğe götürmesini söyleyeceğim, belki de Tia Dulce'yi de. Geçen Noel ilk çocuğunu doğurduğundan beri çocuklarla neredeyse hiç vakit geçiremediğinden şikayet ediyor."

"Evet, onun açısından gerçekten kötü bir planlama," dedim.

Mükemmel manikürlü parmağını bana doğrulttu. "Anlıyorsun."

"Anlıyorum."

Aceleyle ayrıldı ve beni, Remy'yi ve tatil coşkusuyla dolu iki karşıt çocuk ordusunu geride bıraktı.

Zaten, gezimiz benim hayal edebileceğimden çok daha iyi geçiyordu.

"Ne gün ama, değil mi?" Remy, Max ve beni kapımıza kadar geçirirken yorgun ama mutlu bir şekilde sordum.

Ana'nın kocası ve kız kardeşi onları akşam yemeği ve ikramlar için ana kabine götürmeye gelene kadar çocuklarla neredeyse bir saat geçirdik ve sonunda sıcak elma şarabı ve sıcak çikolata sayesinde iki grup arasında barış sağlandı.

Garip bir şekilde, soğukta durup çocuklarımızı, Ana'nın çocuklarını ve ebeveynleri henüz tanımadığım dört çocuğu birbirlerine karşı çeşitli karla ilgili savaş suçları işlerken izlemek, Max'in iyi olduğundan emin olmak için biraz daha kalmak için sosyal enerjimi yeniden doldurmaya yetti. Sohbet etmedim, ama yine yüksek bir kitaplığın yanındaki rahat bir koltuğa oturup çayımı yudumlarırken, fûme somon, peynir ve birkaç tatlı atıştırmalık yedim. Remy kalabalığın içinde dolaşıyordu, hiçbir grupta çok uzun süre kalmıyordu.

Ama ara sıra, tahmin edemeyeceğim aralıklarla, arkasına dönüp bana o kadar yumuşak, o kadar tatlı bir şekilde gülümserdi ki, yutkunmam zorlaşır ve ellerimin farkına varırdım. Bu oldukça tuhaf bir duyguydu. Ellerim her zaman vardı, bu yüzden neden zihnim onları nereye koyacağını, nasıl tutacağını, hatta nasıl doğal davranacağını bilemediğini anlamıyordum.

"Uzun ama güzel bir gündü," diye cevapladı Remy, her zamanki gibi alçak ama melodik bir ses tonuyla. Bunu kasıtlı olarak yapmadığını düşündüm, ama rahatladığında ses tonunun dalgalı hale gelmesini çok seviyordum. "Yarın bütün günümüzün bize ait olacağını ve yolculukla saatlerimizi kaybetmeyeceğimizi düşününce çok heyecanlanıyorum."

"Oh, seni çok iyi anlıyorum," diye içtenlikle onayladım ve delice bir şekilde, kıkırdamak istedim. Gerçekten *kıkırdamak!*

Bu adamın beni bu kadar etkilemesi biraz utanç vericiydi. Eğer daha iyi bilmesem, bunun bir tür lise aşkı olduğunu söyleyebilirdim. Ama ben aşık olacak türden biri değildim ve liseye bile gitmemiştim. Hamile olduğumu öğrenmeden hemen önce GED programına başlamıştım ve tüm bu çalkantılı olaylara rağmen programa devam ettim, Max doğduktan sonra biraz geç bitirdim ama yine de kendimle gurur duyuyordum.

Ancak bunu kimseye söylemedim, çünkü bu durum editör olarak yeteneklerimi sorgulatırdı, ama kitap tutabildiğim günden beri çok okurdum. Komünün kütüphanecisi, hayatının son birkaç yılında beni kanatları altına almıştı ve bana gramer, sözdizimi ve benzeri konularda bazı çalışma kitapları vermişti. GED diplomamı alır almaz, çevrimiçi bir üniversite programına başladım ve İngiliz Edebiyatı alanında ön lisans diplomamı aldım. Başlangıçta çok az bir ücretle çalışıyordum.

Fiverr ile dolar kazanıyordum, ancak profesyonel olarak bu işi yaptığım beş yıl içinde çok şey öğrendim ve yeteneklerime gerçekten güveniyordum.

Evet, geçirdiğim süreç ve adet gördüğümünden beri çocukluk yaşama fırsatım olmadığımı düşünürsek, sadece iyi bir insan olan bir adam için kızarmak ve telaşlanmak bana tamamen yabancı bir duyguydu.

Ugh. Kafam çok karışmıştı, ama sonra kapıma vardık ve ben kapının önünde biraz dururken, Max ve Remy'nin kızları hemen kapıya koşup içeri girdiler.

"Yarın, amcamızla gölde buzda balık tutmaya gitmek ister misin?" diye sorduğunu duydum.

"Anneme sormam lazım, ama eminim sorun olmaz."

"Sorun değil!" diye mutlu bir şekilde seslendim. "Yatmaya zamanında gidip, kahvaltını iyi yaparsan sorun yok!"

"Tamam!"

Çocuklar vedalaşmaya başladılar, ama sihirli bir balık ya da başka bir şey hakkında konuşarak dikkatleri dağıldı. Bu çok ilginçti ve normalde büyüyen beyinlerinin nasıl çalıştığını dinlemek hoşuma giderdi, ama bunun yerine Remy'ye döndüm.

Tabii ki her zaman yakışıklıydı, ama arkasında batan güneş, sarp ağaçların arasında batarken dünyayı altın rengine boyayarak gün ışığının son öpücüğünü uzatırken, daha da yakışıklı görünüyordu. Rüya gibi bir tatilin rüya gibi başlangıcının rüya gibi sonu.

Tanrım, gerçek dünyaya geri dönmek çok zor olacaktı.

Neyse, bu Noel'den sonraya kadar bekleyebilirdi. Şimdilik, kendimi tatilin tüm büyüyle boğacaktım.

"Her zaman buzda balık tutmayı denemek istemişimdir," diye nazikçe cevap verdim. Remy beni inanılmaz derecede rahat ve kabul edilmiş hissettirse de, ona baktığımda biraz gergin oldum. Sanki hem heyecan verici hem de endişe uyandıran bir içsel baskı oluşturuyormuşum gibi. Ve Tanrı biliyor ki, *bunu* yaratmak için yardıma ihtiyacım yoktu.

"Denedin mi? Genellikle şafak sökmeden çok önce yapılır, ama çocuklar olduğu için eminim daha geç saatlere ertelenmiştir, böylece Max kahvaltı etmek için zaman bulabilir."

"Harika, sabırsızlanıyorum."

"Ben de. Taze yakalanmış balık gibisi yoktur, sana söylüyorum."

"Oh, eminim." Konuşma biraz durdu. Gitmek istememekle, içeri girip Max'i yatırıp duş almam gerektiğini bilmek arasında kalmıştım, böylece bu yeni buzda balık tutma macerasına zamanında uyanabilirdim. "Öyleyse... Sanırım bu gecelik bu kadar."

"Evet. Bu muhtemelen akıllıca olur."

Yine de orada durmaya devam ettik.

İlk kez değil, dünyanın geri kalanı sanki taze yağan karla kaplanmış gibi biraz boğuklaşmıştı ve sanki ikimizin etrafına bir ip sarılmıştı ve bu ip bizi yavaşça, istikrarlı bir şekilde birbirimize yaklaştırıyordu.

Öpüşecek miyiz? Öyleyse, itirazım yoktu. Daha yakın.

Daha da yakın.

Aramızdaki mesafeyi ortadan kaldırmak istiyordum. Birbirimize kapılmak ve içimde büyüyen arzu ve çekiciliğe teslim olmak istiyordum.

"Hoşça kal, Max! Yarın görüşürüz!"

"Görüşürüz!"

"Hoşça kal!"

"Hoşça kal, Eva!"

Addy ve Eva kapıdan fırladılar ve Remy ile aramızdaki o an, hayal gücümün içinde kaybolup gitti. Ne yazık. Ama muhtemelen en iyisi böyleydi. Tanrım, kafamı gerçekten toparlamam gerekiyordu.

"Merhaba, tatlılar," dedi Remy, belki de benim hayal gücümdü, ama onun biraz hayal kırıklığına uğradığına yemin edebilirim. "Kulübemize gidip yıkanmaya hazır mısınız?"

"Evet, gidelim," dedi Eva mutlu bir şekilde, sonra durakladı ve bana göz kamaştırıcı bir gülümseme attı. "İyi geceler, Bayan Jeannie."

"İyi geceler, Eva."

"İyi geceler, Bayan Jeannie. Sabah görüşmek üzere."

Tabii ki, Addy'yi nazikçe takılmadan edemedim. "Max'i görmek için sabırsızlanıyorsun demek istiyorsun, değil mi?"

"İkisi de olabilir," dedi ciddiyetle ve ben gülmek zorunda kaldım. Tanrım, son zamanlarda çok güldüğüm için karın kaslarım ağırmaya başlamıştı.

"Kesinlikle haklısın. İyi geceler, Addy. Sabah görüşürüz!"

"Sabah görüşürüz," dedi Remy, kabinine gitmeden önce.

Tatilin geri kalanında neler olacağını *hiç* bilmiyordum, ama *sabırsızlanıyordum*.

Bölüm 14

Max

Olaylar Karmaşıklışıyor

"HEY MİLLET!" dedim ve çocuk masasında oturan Addy ve Eva'nın yanına koştum. Bu ikisi her zaman çok *dakiktir*. Bu kelimeyi söylemek çok eğlenceliydi. Dilimde yuvarlayarak neredeyse dikkatim dağılıyordu.

"Sanırım *kızlar* demek istedin," diye karşılık verdi, tıpkı annem gibi.

"Ben kız değilim," diye karşılık verdi Moss ve ben de önceki gün tanıştığım on bir yaşındaki çocuğa başımı salladım.

"Aynen öyle, ergo, haklıydım."

"Ergo ne demek?" diye sordu Moss, ağzı omletle dolu halde.

Bu da bana tabağımda omlet olduğunu ve açlıktan öldüğümü hatırlattı.

"Bu, 'bu yüzden' veya 'bu nedenle' demek için kullanılan süslü bir kelime gibi bir şey," diye cevapladım ve hızla Addy ve Eva'nın karşısına oturdum. Kar topu savaşından dolayı bacaklarım ve sırtım hala oldukça ağrıyordu, ama neyse. Çok eğleniyordum, umursamıyordum.

Ayrıca, tartışmam gereken birçok şey vardı. "Sadece bu kadar mı istiyorsun?" dedi Addy, tabağıma işaret ederek.

Tabağıma deli gibi yemek doldurmuştum, ama etrafımdaki çocuklara baktığımda, aslında o kadar da fazla olmadığını fark ettim.

"Bir seferde çok fazla yiyemiyorum. Midem bulanıyor. Ama sonra atıştırırım."

Bazen insanlar bana soru sorduğunda, onların kötü niyetli veya yargılayıcı olduklarını anlayabiliyordum. Ama en yeni ve en iyi iki arkadaşımınla durum böyle değildi. Onların soruları *gerçektir*. Bunu daha iyi nasıl açıklayabileceğimi bilmiyordum. Onlar da benim gibi ilginç olan her şeyi bilmek için aynı dürtüye sahiptiler.

Ve bunu gerçekten
sevdim. "Ooh,
atıştırmalıkları
seviyorum!"

"Ben de, Moss, ben de," dedim ve yemeğe başladım. Aklımda bir sürü şey olsa da, yemek benim için öncelikliydi. Annemin karnımın çok uzun süre guruldamasını önlemek için çok çalıştığını biliyordum, ama onun neredeyse süper güçlerine rağmen, ondan beklenebileceklerin bir sınırı vardı, bu yüzden buzdolabımız ağızına kadar dolu değildi ya da çok fazla yeni ve havalı şeyler yiyemiyordum. Ve bu sorun değildi. Ama bu aynı zamanda, bu kadar çok lezzetli şey gördüğümde kesinlikle bundan yararlanacağım anlamına da geliyordu.

Hiçbirimiz fazla konuşmuyorduk. Etrafımdaki çocuklar yemeklerini tıknıyorlardı — annem bu ifadeyi kullanmayı severdi — ben ise daha acemi bir hızda yiyordum. Ne zaman biraz hızlanmam için arkadaşlarımdan baskı hissetsem, kafamın içinde annemin sert sesini duyardım: "*Çiğne, Max, çiğne.*"

Bu beni biraz... Annem utangaçlık gibi ama doğru davranmadığım için kendime karşı hissettiğim duygu için kullandığı kelime neydi? Evet, doğru, *öz bilinçli*. Sonra kendime, etrafımdaki diğer çocukların hepsinin ayı dönüşümcü olduğunu ve henüz hayvana dönüşemiyor olsalar bile, sağlıklı olmak için benden çok daha fazla yemek yemeleri gerektiğini söyledim.

Bu, tatilimizin ilk gününde öğrendiğim ilginç bir şeydi.

Dürüst olmak gerekirse, belki, bir şekilde, bir şeyler olduğunu hissetmiştim. Asla tam olarak ne olduğunu anlayamadım, çünkü kim kurtadamların var olduğunu bilebilirdi ki? Ama birçok şey birbirini tamamlıyordu. Belki de tekerlekli sandalyemden dünyanın önünden geçip gitmesini izlemeye alışkın olmasaydım, bunu fark etmezdim.

Addy ile ilk tanıştığımız an gibi. Bacağındaki yara oldukça kötüydü, ama ben bandajı sararken kanama durmuş ve kenarları iyileşmeye başlamıştı.

kabuk bağıladı. Yaraların nasıl iyileştiği ve vücudun travmaya nasıl tepki verdiği konusunda ortalama bir çocuktan çok daha fazla şey biliyordum, bu yüzden biraz garipti. Dikkatimi çeken bir başka şey de babalarının ne kadar sıcakkanlı olduğuydu. Kafasından sürekli buhar çıkıyordu ve benim ve annem gibi sürekli kalın giyinmiyordu. Ona birkaç kez dokunduğumda, bir fırın gibi hissettim.

Sonra, herkesin ne kadar *genç* görüldüğü vardı. Yani, hepsi yetişkindi, ama benim doktorlarım, hemşirelerim veya kitapçıdaki yaşlı insanlar gibi görünmüyorlardı.

Ve son olarak, dün oyun saatinde birkaç kez mola verdiğimde, birkaç çocuğun büyük büyük büyükannelerinin ve iki kez büyük amcalarının ve teyzelerinin de orada olduğunu söylediğini duydum.

Şimdi, düşüncelerim anında onların benim şekil değiştirenler olarak adlandırdığım varlıklar olduğuna mı yöneldi? Hayır. Ama süper kahramanlar, mutantlar, büyülü insanlar ve uzaylılar hepsi masada tartışılıyordu.

"Peki," dedim dikkatlice, vücudum beni yemek yemeyi yavaşlatmaya zorladığında. Ne yazık ki, deneyimlerimden biliyordum ki, çok hızlı ve çok fazla yemek yemek felaketle sonuçlanabilirdi, yani: kusma, öğürme, renkli bağıрма ve vücudumun az önce yediğim her şeye büyük bir HAYIR demesi için kullanılan diğer genel olarak iğrenç terimler. "Şimdiye kadar çok eğlenceliydi. Buzda balık tutmayı sabırsızlıkla bekliyorum."

Kafamda hızla dönen düşünceleri daha akıcı bir şekilde ifade edebilmeyi dilerdim, ama kelimeler bazen bana çok kolay gelse de, bazen biraz takılıp kalıyordum.

"Sorun değil," dedi Eva, bir lokmada yarım pankek yuttuktan sonra. Tanrım! "Ama en sevdiğim şey kızakla kaymak! Belki bu öğleden sonra gidebiliriz? Ya da yarın?"

"Tabii, harika olur," dedim, kafamdaki dinlenip iyileşmem gerektiğini söyleyen sinir bozucu sesi görmezden gelerek. *Her şeyi* yapmak istiyordum. Çocukluğun en güzel yıllarını kaçırmıştım, şimdi bunu telafi etme şansım vardı ve hiçbir şeyi kaçırmak istemiyordum.

Ama öğrendim ki, vücudumun ihtiyacı olduğunda dinlenmezsem, beni gerçekten çok kötü yollarla dinlenmeye zorlayacaktı. Sıfır

On üzerinden, eğer soran varsa.

"Senin her zaman yanımda olman çok güzel," dedi Eva bana. Bu, annemin çok sevdiği bir kelimeydi. *Muse*. Bunun sadece Yunan mitolojisinden gelen bir kelime olduğunu sanıyordum, ama görünüşe göre başka anlamları da vardı. Dil bu açıdan çok ilginçti. Bir gün annem kadar dil hakkında çok şey bilmek istedim. Belki de onun düzenleyebileceği bir kitap yazardım.

Ya da belki bir tiyatro oyunu? Birlikte izlediğimiz müzikalleri çok sevmiştim, özellikle de *The King and I*. Kostümler bir üst seviyedeydi.

"Keşke her zaman böyle olabilse. Sadece Noel'de değil."

Ve işte o anda fırsatı yakaladım. Boğazımı temizleyerek, annemin önemli, yetişkinlere yönelik telefon görüşmelerinde yaptığı gibi soğukkanlı ve profesyonel bir ses tonu kullanmaya çalıştım.

"O konuda..." durakladım ve şimdiden aura puanlarımı kaybettiğimi hissedebiliyordum, bu yüzden anneme ve Bay Remy'ye baktım. Annem hemen gözlerimi yakaladı ve el salladı.

Çok *mutlu* görünüyordu.

Yani, ben bir çocuktum ve dünya hakkında anlamadığım birçok şey vardı, ama *aptal* değildim.

Hastalanmamın anneme çok büyük bir yük olduğunu biliyordum. Bazen geceleri yatağımın başında ağladığını duyabiliyordum ve uyuyormuş gibi yapıyordum çünkü uyanırsam yüzüne bir gülümseme yapıştırıp her şey yolundaymış gibi davranacağını biliyordum. İyileşmeye başladığımda bu durum biraz hafifledi ama annem hala tek başına başa çıkması gereken çok şey vardı. Benim gerçekten yardım edemeyeceğim yetişkinlerin işleri vardı, ne kadar istesem de.

Ama Addy ve Eva'nın babasıyla birlikteyken, tüm bunlar kayboldu. Bu bana, hastalanmadan önce, her şeyin daha basit olduğu, çok küçük olduğum zamanları hatırlattı. Normal bir çocuk olduğum, "yaşına göre gelişmiş" ya da "yaşına göre olgun" ya da kanserimden kaynaklanan travmanın beni farklı kıldığını söylemek için insanların kullandığı diğer tüm abartılı ifadelerle tanımlanmadığım zamanları.

Onu bu kadar hafif, bu kadar desteklenmiş gördüğümde, her gün onun için bunu istemekten nasıl vazgeçebilirdim? Sadece Noel'de değil.

"Ne hakkında?" diye sordu Addy, ve ben biraz dalmış olduğumu fark ettim. Annem de derin düşüncelere daldığında aynı şeyi yapardı. Biraz utanç vericiydi, ama annemle benim bu kadar

benzer olmamızı seviyordum. Dünyada çok kötü insanlar vardı, ama annem onlardan biri değildi.

"Bu çılgınca gelebilir, ama bunun nasıl mümkün olabileceğine dair bir fikrim var."

"Öyle mi?" diye sordu Addy, kaşlarından biri yukarı kalktı. Addy'yi çok seviyordum. Tanıdığım diğer çocuklardan daha iyi benim zihnimin nasıl çalıştığını anlıyordu ve benim kadar çok soru soruyordu. Bazen gerçekten birlikte büyümüşüz gibi hissetmemek zordu.

"Evet. Ama bir yetişkinin yardımı gerekecek..."

Bölüm 15

Jeannie

Saç Bağları

"OLIVIA, masanın üzerinde duran kumaş saç bağlarından birini bana uzatır mısın?" diye sordu Jahmoni. Onun kalın ve çok rahat bacaklarının arasında oturduğum yerden öne doğru eğildim, böylece hareket etmesi için daha fazla yer açtım.

"Al bakalım!" dedi Olivia, muhtemelen birkaç çocuk içeri girip teyzelerinden boyları yetmediği için bir kitabı almalarını istediğinde öne doğru kaymış olan saç bağı poşetini uzattı. "Gerçekten ince saçlarda ne kadar fark yarattıklarını görüyor musun?"

"Ay, 'söylemiştim' demene gerek yok," dedi Jahmoni iyi niyetle. "Belki saçınla daha fazla oynamama izin verseydin, ne kadar yararlı olduklarını bilirdim."

İkisi arasında çok tanıdık bir tartışma çıkmak üzere olduğumuzu hissettim, bu yüzden gözlerimi kapattım ve önceki pozisyonuma geri döndüm, etrafımı saran tam bir topluluk hissinin tadını çıkardım.

Ana kabindeki yemek salonuna bağlı bir dinlenme alanında nasıl oturduğumu tam olarak bilmiyordum, ama yeni tanıdıklarım bana yeni bir saç modeli yaparken benim yere oturmamı sağlayan çok özel bir dizi olay vardı.

Saçımın dokusu ve kalınlığı uygun olmadığı için koruyucu bir stil değildi, ama Fransız örgülerine çok benziyordu, sadece eğlenceli ekstra kıvrımlar vardı. Görmek için bir aynam olmasını diledim, çünkü beklentim kesinlikle artıyordu.

Biraz sinir bozucuydu, çünkü ya kepeklerim varsa? Ya da saç derimi düzgün yıkamamışsam? Ama bu sesler sadece yirmi dakikada bir falan ortaya çıkıyordu. Çoğunlukla, sadece dahil edildiğim için harika vakit geçiriyordum.

Karşımda bir genç erkek vardı. Annesi saçına karmaşık ve açıkçası çok güzel bir tasarım yapıyordu. Sağımda iki genç kız kendi stillerini yaptırıyordu ve diğer yönde bir grup çocuk yerde dağınık bir şekilde oturmuş, aksiyon figürleri, doldurulmuş hayvanlar ve bebeklerle oynuyordu.

Aile sahibi olmak böyle bir şey miydi? Nedense, hiç böyle hayal etmemiştim. Belki de benim ailem pek de mükemmel olmadığı içindi. Ama dostum, buna kolayca alışabilirdim.

Bu tehlikeli bir düşünceydi.

Bir şeyi bilmemek, onu özlemem için bir şeydi. Ama bu kadar çok yaşayan, sevgi dolu akrabaya sahip olmanın ne kadar sıcak, heyecan verici ve hatta bunaltıcı olabileceğini öğrendikten sonra, nasıl eski hayatıma geri dönebilirdim?

Vay canına, bu şu anda düşünmek için çok karmaşık bir düşünceydi. Ayrıca, Max mutlu ve sağlıklı olduğu sürece ben her zaman iyi olurum. Hayatta gerçekten önemli olan buydu.

"Eva, canım, burada oyuncakların olduğunu unuttun mu, *tite fille*?" yanımdaki başka bir bayan sordu. O, bizden biraz daha yaşlıydı ve şakaklarında saçları beyazlamaya başlamıştı.

"Hayır," dedi Eva sakın bir şekilde.

"Emin misin, *canım*? *Nounours'u* da eklemek istemez misin?" diye ısrar etti kadın, oyuncak ayıyı işaret ederek. Keşke adını hatırlayabilseydim, ama çok kısa sürede çok fazla insanla tanışmıştım.

"Hayır, Bay Booty egemen vatandaşlık talep etti ve Oyuncaklar Ülkesi'nin yeni hükümdarı Belle Savannah Caroline Scarlett Genevieve III ile ters düştü ve ölüm çukuruna sürgün edildi. Ama burada ölüm çukuru olmadığı için, o da buraya geldi."

Bazen oğlum tuhaf şeyler söylerdi, elbette, ve sık sık benim anlamadığım argo kelimeler kullanırdı, ama Eva en çılgın şeyleri söylerdi. Ve sanki söylediklerinin gerçek anlamını gerçekten kavriyordu. Her zaman sessiz olanlardı.

"Ölüm çukuru mu?" teyze gerçek bir endişeyle tekrarladı. Garip bir şekilde, bu beni biraz rahatlattı. Bazı aile üyeleri diğerlerinden daha yakındı, bazıları ise yaşadıkları yerlerin uzaklığı nedeniyle dostane tanıdıklardan biraz daha fazlasıydı, bu da beni daha az göze batmış hissettirdi.

"Evdeki el işi masamızın altındaki küçük bir çamaşır sepeti," diye cevapladı Addy, kitabından başını kaldırmadan. "Temelde, sorun çıkaran oyuncaklar için onun hapisanesi."

"Ama neden ölüm çukuru?" "Karmaşık bir konu."

"Anlıyorum..."

Nedenini bilmiyordum, ama kadının bunu söyleme şekli, kızı savunmak için harekete geçmemi sağladı. Eva utangaçtı ve ben, onun oyun oynama şeklinden rahatsız olmasına neden olacak düşüncesiz bir yorum yapılmasını istemedim.

"Biliyor musun," dedim dikkatlice, ses tonumu hafif tutmaya çalışarak. "Eskiden bebeklerle oynadığım zamanları hatırlıyorum, başı belada olan Barbie bebekleri yatağımın altına atardım. Odamın geri kalanına geri dönmek için çok özel bir dizi ritüel görevi yerine getirmeleri gerekirdi."

Eva bilgece başını salladı, ama ses tonumu çok rahat tutmaya çalışsam da, teyze hafifçe öfkelenerek ayağa kalktı.

"Bilemiyorum, bana öyle geliyor ki, bazılarınız Peepaw ve onun siyasi radyo programlarını fazla dinlemişsiniz."

Bunun üzerine teyze odadan çıktı. Addy omuz silkti ve kitabına geri döndü, ortalıkta biraz garip bir sessizlik oldu.

"Onu takma kafana," dedi Jahmoni. "Yaşlıların nasıl olduğunu bilirsin. Dünyanın tek bir şekilde olması gerektiğine ve bu şekilde yaşamak zorunda olduğuna inanırlar."

"Yeterince oyuncak bebekle oynamamış gibi konuşuyor," dedi Eva gerçekçi bir şekilde.

"Kesinlikle katılıyorum," dedim. "Belki daha sonra sen ve ben birlikte oynayabiliriz? Beni Bayan... Bayan Belle ile tanıştırebilirsin..."

"Bayan Belle Savannah Caroline Scarlett Genevieve Üçüncü. Aslında, bilmiyorum. Belki daha sonra biraz yürüyüş yapmam gerek."

Yürüyüşe cıkalım."

"Oh, bunu da yapabiliriz." Tatil yemeklerinden aldığım fazla kalorileri yakmakla ilgili bir şey söyleme dürtüsüne direndim. Çocukluğumdan kalma bazı vücut sorunlarım olsa da, bunları Remy'nin çocuklarına aktarmamın bir anlamı yoktu. Onlar yemekle harika bir ilişki kurmuşlardı ve ben bunu bozmak istemedim.

"Harika."

"Bu son örgüyü bitirince hazır olursun," dedi Jahmoni, çok mutlu bir ses tonuyla, bu da örgüleri görmek için beni daha da heyecanlandırdı. Hafifçe kıvrıldığını hissedebildiğim iki ana örgünün yanı sıra, saç çizgimin kenarına neredeyse bir taç gibi bir örgü daha yapmıştı. Dürüst olmak gerekirse, bunun için yeterli saçım olduğunu bile bilmiyordum.

"Teşekkürler," dedim, "ama acelemiz yok. Değil mi, Eva?"

"Tatlım, bana güven. *Sanatta* aceleye gelmez. Tam olarak istediğim kadar zaman harcıyorum ve tam olarak istediğim kadar zaman harcamak istiyorum."

"Anladım," dedim ve etrafımdaki birkaç kişinin gülmesine neden olan küçük bir selam verdim. Karşımda oturan genç bile küçük bir gülümseme attı, bu da muhtemelen ayakta alkışlamaya eşdeğer bir şeydi.

Jahmoni'nin dediği gibi, birkaç dakika içinde işini bitirdi ve ben ayağa kalkıp bacaklarımı hareket ettirmek için kalktığımda, bana bir ayna uzattı.

Vay canına! Yuvarlak kafam ve yumuşak hatlarım yüzünden saçımı sıkıca geriye çekince ampul gibi görüneceğimden biraz çekiniyordum, ama hiç de öyle olmadı. Aslında, bu saç modeli elmacık kemiklerimi vurguladı ve çenemin yüzümün geri kalanına göre biraz daha orantılı görünmesini sağladı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Jahmoni, sesinde en ufak bir utangaçlık belirtisiyle.

"Bayıldım." Döndüm ve kollarımı açtım. Yabancılara sarılmak benim için pek normal bir şey değildi, ama o bir saatten fazla bir süre saçlarımla oynadıktan sonra, artık yabancı değildik. "Çok teşekkür ederim."

Jahmoni ayağa kalktı ve bana sarıldı. Çok sıcak ve basit bir hareketti, ama beni o kadar duygulandırdı ki, neredeyse gözlerim dolacaktı. Tanrım, gerçekten bu kadar dokunmaya muhtaç mıydım? Yoksa bundan daha fazlası mıydı? Alışmaya çalıştığım o aidiyet duygusu muydu?

"Beğendiğine çok sevindim. Saç tipinle bu kadar uzun süre stilini koruyamayacağın için, gitmeden önce bir tane daha yapabilir miyim?"

Ugh. Ayrılma düşüncesi buzlu suyla ıslatılmış gibi hissettirdi, ama Jahmoni yanlış bir fikre kapılmasın diye bunu belli etmemeye çalıştım. "Tabii! Çok isterim!"

"O zaman anlaştık. Ve kesinlikle seni kendime saklayıp tüm yazma bilgilerini emmek için değil."

"Düzenleme," diye nazikçe düzelttim. "Ama inan bana, bunu yapmak çok zamanını alacak."

"O zaman meydan okumayı kabul ediyorum, *mon cheri!*" "Merhaba, çok güzel görünüyorsun!"

Ana'nın sesini duyunca döndüm. Üzerinde dar kesim zeytin rengi bir tulum ve üzerine giydiği sade siyah bir paltoyla sanki bir moda dergisinden çıkmış gibi görünüyordu. Sadece bununla ve eldiven giymeden nasıl ısınabildiğini anlamıyordum, ama bazı insanlar diğerlerinden daha sıcakkanlıdır.

"Harika değil mi?" dedim ve küçük bir dönüş yaptım. Ana'nın karakterini göz önüne alarak onun biraz abartılı tepki vereceğini bekliyordum, ama beklemediğim şey, birkaç çocuğun alkışlaması ve hatta Addy'nin elini kaldırıp coşkuyla çırpmasıydı - gerçi, hala kitabından başını kaldırmamıştı. "Ah, teşekkürler çocuklar!"

"*Harika*," dedi Ana, neredeyse bana doğru atlayarak. "Belki ben de kendiminkini buna uydurmalıyım."

"Buradaki kimsenin senin o tanrıça örgülerini çıkaracağını düşünüyorsan, delisin," diye azarladı Olivia. "Ayrıca, hiçbirimiz örgü ipi getirmedi ki."

"Kendi adına konuş," diye araya girdi Jahmoni. "Tabii ki *sen* alırdın."

İkisi yine konudan saptılar. Kardeş olmasalar da, Olivia büyük kızın yakınında büyümüş olmalıydı

çünkü aralarında kesinlikle böyle bir enerji vardı.

Ana kolunu koluma doladı ve beni biraz uzaklaştırdı. "Kızları görüyorum, ama senin küçük adamın nerede?"

"Köşede uyuyor," dedim ve Max'in tırtıl gibi kıvrılmış olduğu kanepelerden birini işaret ettim.

"Ne kadar tatlı. Yatma vaktini kaçırmamasından endişelenmiyor musun?"

"O kadar heyecanlı ve aktif ki, vücudunun ona yetişmesine şaşırmadım. Diğer çocuklarla vakit geçirmeyi çok seviyor, ama kendine dikkat etmesi gerekiyor."

"Doğru, doğru, çok hasta olduğu için iyileşiyor, değil mi? Açıkçası, davranışlarından dolayı bunu biraz unutmuştum. *Hayat sevinciyle* dolu, ya da benim ailem gibi söylemek gerekirse, *ku vida ta txora!*"

"Evet. Bana yavaşlamamı ve küçük şeylerin değerini bilmemi hatırlatıyor, çünkü bir gün ortadan kaybolacaklarını asla bilemezsin."

"Küçüklerden öğrenebileceğimiz şeyler gerçekten şaşırtıcı, değil mi? Eğer yavaşlar ve o kadar önemli görünen tüm o yetişkin şeyleri takıntı haline getirmeyi bırakırsak, değil mi?"

Başımı salladım, duygularım yeniden kabardı — oğlumun göğsünün aniden durma korkusu olmadan inip kalkmasını görmekten dolayı minnettarlık. Burada çok iyi bir atmosfer vardı ve yerde oynayan çocuklar, oğlumun iyileşmek için biraz zamana ihtiyacı olmasıyla hiçbir sorun yaşamıyorlardı. Hayat bu kadar kolay olabilir miydi?

Bazen bunun bir oyun gibi geldiğini hissediyordum. Bu insanlar gerçekten bu kadar iyi ve tatlı olamazlardı, değil mi? Tüm bu nazik davranışlar ve sıcak karşılama, komün liderimizin yeni üyelerine davrandığı gibiydiler, ancak daha sonra tamamen onun etkisi altına girdiklerinde değişiyorlardı.

"Hey, biraz sert davrandığımı biliyorum, ama seninle biraz baş başa konuşmak isterim. Benimle biraz yürüyüşe çıkmak ister misin?"

Huh, havada bir şeyler olmalıydı. Yürüyüşe çıkmaktan bahseden ikinci kişiydi. Ama yine de, dışarıdaki serin, ferah ve inanılmaz derecede temiz havayı düşününce, onları suçlayamazdım. "Tabii," dedim. "Addy ve Eva ile konuşayım da onlar da gelebilirler. biz dışarıdayken Max'e göz kulak olun." Omzumun üzerinden

Jahmoni, Olivia ve diğerlerine baktım. "Max'e göz kulak olur musunuz?"

Jahmoni kuzeniyle şakalaşmayı hemen bıraktı. "O tatlı melek bebeği ihtiyacı olduğu kadar dinlendirmek en iyisi. Merak etme, şimdi Olivia'nın kafasına saldıracağım."

"Hayatta olmaz," dedi Olivia, ayağa fırlayarak, poposuna kadar uzanan çilek sarısı saçlarını başının üstüne kaldırıp Jahmoni'nin ulaşamayacağı bir yere koydu. "Geri çekil şeytan, geri çekil!"

"Hadi ama. *O kadar* hassas değilsin. Saçına sıcak tarak bile kullanmam gerekmiyor."

"Geri çekil, dedim," diye devam etti Olivia, bir sandalyeye tırmanarak. "İkimiz de biliyoruz ki, kendi peruğun için benim saçımı çalmak istiyorsun."

Jahmoni güldü ve Olivia'dan en az yirmi yaş büyük olmasına rağmen, o anda inanılmaz derecede genç görünüyordu.

"Biliyor musun, bu fena bir öneri değil..."

Ve böylece iki yetişkin oturma odasında birbirlerini kovalamaya başladı, diğerleri ise eğlenerek onları izliyordu. Doğal olarak, çocuklar da bu kargaşaya katılmak zorunda kaldılar. Ana ve ben dışarı çıktığımızda, Olivia'nın peşinden bir sürü insan koşarken, o da *The Sims*'teki yeşil elmas gibi saçlarını başının üzerinde tutuyordu.

Bu, bırakmak için eğlenceli bir nottu ve ana kabinden çıktığımızda sessizliğe minnettar olduğumu fark ettim. Bu tatil buluşmasında, iki uç noktayı da rahatça deneyimleyebilmem biraz şaşırtıcıydı. Bir yanda, birçok karakterden oluşan büyük bir ailenin parlak ve gürültülü kakofonisi vardı, diğer yanda ise bir dizi kapının ötesinde bekleyen kışın mutlak sessizliği ve vahşi doğa vardı. Uzun gülümsemeler ve daha da uzun hikayeler; temiz hava ve yükselen ağaçlar.

"Bu taraftan," dedi Ana, kolumu nazikçe çekerek. "Sana eski oyun parkını göstermek istiyorum."

"Tabii, çok isterim."

Başka bir yerde tamamen farklı bir set olması beni şaşırtmadı, çünkü çocukların ilk gün oynadıkları oyun parkı oldukça yeni görünüyordu, yani on yıldan daha az bir süredir oradaydı. Benim çocukluğumdaki parklardaki tahta oyun parklarına hiç benzemiyordu. Sen

Orada kıymık batması garantiydi, ama hiçbirimiz umursamıyor gibiydik. Beş yaşındayken tırnağımın altına kıymık batmış olduğunda çok umursamıştım ama. *İğrenç!* O olaydan sonra aylarca kıymıklardan nefret ettim.

Eski oyun alanı, ana kulübenin diğer tarafında, henüz gitmediğim bir bölümdeydi. Büyük binanın gölgesinde olduğu için, tüm alan gölgede kalıyordu ve diğerine göre çok daha soğuktu. Üstüme bir sürü giysi giymiş olmama rağmen, titremekten kendimi alamıyordum.

Oradan geriye neredeyse hiçbir şey kalmamıştı, sadece pürüzlü bir beton kare, birkaç metal yapı ve eskiden tahta bir tırmanma oyuncağının ana direklerinin durduğu yerde zeminde birkaç delik vardı.

"Biliyor musun, ben hiç maymun barlarına alışamadım," dedim hüznle. "Avuç içlerime değen dokusu beni *rahatsız* ediyordu. Tüylerimi diken diken ediyordu."

"Gerçekten mi?" dedi Ana yumuşak bir gülümsemeyle. "O benim ve Zara'nın en sevdiği şeydi. Çok çabuk yorulsa bile tırmanıp en tepeye otururdu, ben de onun altında sallanır, hatta dizlerimle baş aşağı asılırdım, büyüdüğümüzde yapacağımız şeyleri konuşurduk."

"O zamanlar, bazı çocuklar üniversite ve işler hakkında konuştuğumuz için bizim biraz tuhaf olduğumuzu düşünürdü, ama biz kız kardeşimin diğerleri gibi aynı fırsatlara sahip olmayacağını biliyorduk."

İçimden bir sarsıntı geçirdim. Aniden kiminle konuştuğumu hatırladım. Aklımda onu Remy'nin kardeşi olarak görüyordum. Onun Remy'nin *baldızı* olduğunu unutmuştum. Ölen kardeşi idi ve ben muhtemelen onunla sonsuza kadar birlikte olması gereken adama aşık olmuştum.

Ne kadar inanılmaz *derecede* garip bir durumdu.

"Çocukken hasta olmak zor." Aklıma gelen tek şey buydu. Aniden, Ana'nın benden yürüyüşe çıkmak istemesinin bir nedeni olup olmadığını merak ettim. Belki de kayınbiraderine acınası bakışlar attığımı fark etmiş ve ben kendimi rezil etmeden önce nazikçe ve kibarca beni kontrol etmek istemişti.

Tanrım, ne kadar aptalmışım!

"Öyle. Kesinlikle öyle. Ve senin bunu diğer insanlardan çok daha fazla anladığını biliyorum."

Sesindeki nezaket beni şaşırttı. Neredeyse benden hoşlanıyormuş gibi geliyordu. Kesinlikle böyle bir şeyi hak etmiyordum. Remy'ye uygunsuz bir hareket yapmış değildim, ama ona karşı hiçbir çekicilik veya his duymadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Sadece bir hoşlanmaydı - en azından kendime böyle söylüyordum - ama bu onu daha az uygunsuz hale getirmiyordu.

"Max'in durumunun biraz farklı olduğunu biliyorum. Kız kardeşim doğduğu andan itibaren zaman sınırlaması varken, o muhteşem, uzun ve sağlıklı bir hayat sürecektir. Ama yine de... Anladığınızı biliyorum."

"Onun için nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum," dedim yavaşça, dikkatlice, sözlerime olabildiğince özen ve düşünce katmaya çalışarak. "Ama onun hakkında duyduğum kadarıyla, hayatını sonuna kadar yaşayan muhteşem bir insandı. Ve diğer herkesin hayatını da daha iyi hale getirdi."

"Gerçekten öyleydi," diye onayladı Ana. "Tanıştığım en cömert, en verici insandı. Sanki bir asırlık mutluluğu, sahip olduğu sınırlı zamana sığdırmaya çalışıyordu."

"Keşke onunla tanışabilseydim."

"Ben de öyle, ama eğer öyle olsaydı, sen ve Remy arasındaki ilişkiler çok farklı olurdu, değil mi?"

Donakaldım. Demek bu konuyu konuşacaktık. "Bak, üzgünüm..."

Ana elini kaldırdı. "Bu konuşmanın nereye varacağını düşünüyorsan, söz veriyorum öyle olmayacak. Sadece doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum. Öleli on sekiz ay oldu ve gerçekten kötüye gitmeye başlamasından bu yana yaklaşık üç yıl geçti, ama bazen sanki dünmüş gibi geliyor."

Kalbim deli gibi çarparken başımı salladım. Ana'nın sesi çok nazikti, ama benden nefret ediyor olmalıydı, değil mi? Kız kardeşinin ölümünün bıraktığı boşluğu doldurmaya çalışıyordum. Ama niyetim bu değildi.

"Ama ben, bunu anlayacak yaşa geldiğimden beri onun erken ölümünü bilmek ve buna hazırlanmak gibi eşsiz bir ayrıcalığa sahiptim, bu yüzden belki de bunu sadece on sekiz ay sonra düşünmem garip, ama neyse."

Kaşlarımı çattım. "Ne düşünüyorsun?"

"Zara benden sadece tek bir şey istedi, o da Remy'nin hazır olduğunda mutluluğu bulmasını sağlamamdı. Şu anda öyle olduğunu söylemiyorum, ama bence şimdi olabilir."

Bir dakika... ne?

İnanamadan ona baktım, ama hiçbir şey söylemedim, çünkü buna ne diyebilirdim ki? Neyse ki, konuşması bitmemiştii, bu yüzden kafamın içindeki karmaşadan kelimeler çıkarmak zorunda kalmadım.

"Bak, Remy'yi seviyorum. O, kız kardeşim için en uygun adamdı. Ama vefat etmeden önce Zara, hazır olduğunda hayatına devam edip mutluluğu bulacağına dair ona söz verdirtti. O kısmı hatırladığını biliyorum, ama bence bunu yanlış yorumladı."

Bana da benzer bir şey söylediğinden emindim, ama son kısmı yeni bir şeydi. "Öyle mi?"

"Evet. Onun kafasının içini bilemem, ama sanki mutlu olmak ve her şey yolundaymış gibi davranmak zorunda olduğuna inanıyor gibi geliyor bana. Neredeyse zehirli bir pozitiflik.

"Her zaman böyle değildi. Aslında, geçen Noel'i kaçırdığında, her şeyin yolunda olmadığını kabul etmeye istekli olduğu için rahatlamıştım. Ama o zamandan beri, sanki tüm olumsuz düşünceleri bir dolaba tıkmış gibi."

Bununla ilgili herhangi bir ipucu bulabilmek için geçmişteki etkileşimlerimizi düşündüm ve Ana'nın da bahsettiği gibi, Remy birkaç kez kimseyle bir şeyi hiç konuşmadığını veya daha ciddi bir konu ya da felsefeyi ilk kez düşünmeye izin verdiğini söylemişti.

"Ama şunu söylemeliyim ki, onu senin yanında görmek beni gerçekten rahatlatıyor." Bu sözler beni geçmişe dönük düşüncelerimden çıkardı. "Öyle mi? Neden?"

"Çünkü onun mutluluğu gerçek gibi görünüyor. Daha az zorlama. Belki de bu konuda sadece kendi duygularıma kapılıyorum, ama sanki tüm yükü omuzlarından kalkmış gibi görünüyor." Elimi tuttu ve parmaklarımızı birbirine doladı. İki gün önce tanıştığım biri için şaşırtıcı derecede samimi bir hareketti, ama hoşuma gitmedi de değil. Aslında, aramızda bir kapı açılmış gibiydim, onun gerçek kişiliğine daha yakın olmama izin veriyordu.

"Bunun bana düşen bir şey olmadığını biliyorum ve erkeklerle kadınların sadece arkadaş olabileceğinin *tamamen* farkındayım, ama ikinizin arasında bir şey varsa

, kız kardeşimin bunu yüzde yüz destekleyeceğini bilmeni isterim. Bazı insanlar Remy'yi görmezden gelirler çünkü o sessizdir ve dıştan bakıldığında çok düzenli görünür, ama Zara çocukluğumuzdan beri onun daha derin yanını görmüştür. Ve bence sen de bunu görüyorsun."

Onun ne demek istediğini çok iyi anlıyordum. Remy yakışıklı, güçlü ve son derece yetenekli biriydi, ama onda bundan çok daha fazlası vardı. Derin bir iç gözlemciydi ve bana verdiği bilgelik bombaları zihnimde kalıcı bir iz bıraktı. Birçok gece tavana bakarak, ilk tepkilerin toplumun bize öğrettiği şeyler, ikincil tepkilerin ise gerçek benliğimiz olduğu yönündeki tezini düşündüm.

"Evet. O kadar da zeki olduğunu düşünmediğini hissediyorum, ama bence o inanılmaz derecede anlayışlı. Yani, kızlarına bir bak. Eminim ki bu sadece Zara'nın etkisi değildir."

"Hayır! Hiç de değil. Ve bence o bunun farkında değil, ama Eva birçok yönden ona çok benziyor. O kız *zeki*, ama bunu kime göstereceğine çok seçici davranıyor." Ana elimi sıktı ve o fırtınalı yeşil gözleri içime o kadar derinlemesine baktı ki, Juniper'a kadar görebildiğine yemin edebilirim. "Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Kalbim hala güm güm atıyordu, ama konuşmamızın başında hissettiğim korkudan tamamen farklı nedenlerden dolayı. "Sence bana güveniyor mu?" Tanrım, buna inanmayı çok istiyordum, ama ilk aşkım ve hatta kendi ailem tarafından ihanete uğramış olan karamsar tarafım, bunun için henüz çok erken olduğunu ve burada herkesin bir şeyler sakladığını, çünkü kimsenin bu kadar nazik olamayacağını söylüyordu.

"Evet, öyle düşünüyorum. Tabii ki yüzde yüz emin olamam, ama onu lise ikinci sınıftan beri tanıyorum, bu yüzden oldukça eminim."

Her gün kelimelerle çalışmama rağmen, hissettiklerimi tarif edecek doğru kelimeleri bulamıyordum.

"Bunu bana neden anlatıyorsun?" diye sordum sonunda.

"Çünkü kardeşimin mutlu olmasını istiyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, senin de mutlu olmanı istiyorum. Belki sezgidir, belki de senin o küçük meleğin beni etkiliyor, ama gerçekten

gerçekten iyi hissediyorum. İster arkadaşlık olsun, ister gelecekte başka bir şey. Baskı yapmak istemiyorum ya da başka bir şey..." Sesi kesildi, bakışları sonunda ruhumdan uzaklaşıp arkamdaki bir yere kaydı.

Tam olarak ne ifade etmeye çalıştığını söylemesini bekledim.

"Bakın. Bu durumun basit olmadığını biliyorum. Hepimiz yetişkiniz ve yetişkin hayatında pek çok karmaşık durumla karşılaşıyoruz. Ama şunu bilmenizi isterim ki, burada olduğunuz için mutluyum ve aranızda ne olursa olsun, aranızda bir şey olursa, benim onayımı aldınız. Hepsi bu."

Ona teşekkür etmek istedim, aslında tam da bunu yapmayı planlıyordum, ama bunun yerine gözyaşlarına boğuldum. Büyük, dağınık, *sümüklü* gözyaşları.

"Hey, hey, merhaba, *nhâ*! Sorun yok. Ne oluyor burada?" Beni kucakladı. Biraz çıldırmak üzereydim, çünkü her zaman duygusal bir insan olmama ve her şeyi derinlemesine hissetmeme rağmen, küçük yaşlardan itibaren gözyaşlarımı tutmayı ve her şey yolundaymış gibi davranmayı öğrenmişim, böylece nankörlük ya da abartılı davranışlar konusunda azar işitmeyecektim.

"Ben sadece..." dedim, ama hıçkırıklar sözümü kesti. Tanrım, ne kadar da dağınıktım. "*İyi* olduğumu sanıyordum. Max'in hastalığı gerilediğinde, ihtiyacım olan her şeye sahip olduğumu ve onun büyümesini izlemekle yetineceğimi düşünmüştüm. Ama şimdi fark ediyorum ki..." Beynimin haykırıışlarını dile getirmekten yarı korkarak sözlerim kesildi.

"Şimdi daha fazlasını isteyebileceğini fark ediyorsun." Başımı salladım.

"Daha fazlasına *ihtiyacın* olabileceğini."

Yine başımı salladım. Gözyaşlarım yavaşlıyordu, bunun nedeninin Max'in hastalığı sırasında gözyaşı kanallarımın yandığından eminim.

"Bak, Jeannie, ben senin için bir yabancı olduğumu biliyorum, ama lütfen bana inan, oğlunun dışında başka şeyler istemen hem sağlıklı hem de normal. Son üç yılını o küçük adamı hayatta tutmak için adadığını biliyorum, ama o artık iyi. Remisyona girdi. Şimdi dünyanı biraz genişletmenin ve kendine zaman ayırmanın zamanı."

"Ben... Sanırım haklısın," diye itiraf ettim. "Ama bu biraz korkutucu. Hamile olduğumu öğrendiğimden beri, onu tüm dünyam yaptım. Güvenebileceğim tek kişi o. Ama şimdi..."

"Şimdi işler biraz farklı görünüyor mu?"

"Evet," diye bitirdim zayıf bir şekilde.

"Hey, farklı olması sorun değil. Korkutucu olması da sorun değil. Ama tatil zamanı. O yüzden, neden açmaya başladığın o daha büyük dünyayı bir kenara bırakıp bu mevsimden keyif almıyorsun? Max iyileştiğinden beri bu senin ilk Noel'in, değil mi?"

"Doğru."

"O zaman buna odaklanalım ve bunu kutlayalım, olur mu?"

"Evet." Yutkundum ve yüzümü silebilmek için geri çekildim. Artık gözyaşlarım serbestçe akmadığı için, yüzümde küçük damlalar halinde donuyorlardı ve bu da örgü yüz maskemi takmış olmayı dilememeye neden oluyordu. Max'in ilk iki günün yorgunluğunu atması gerektiği için dışarıda fazla vakit geçirmeyi beklemediğimden, onu kulübemizde bırakmıştım. Büyük kartopu savaşı ve buzda balık tutma macerası. "Teşekkür ederim. Her şey için. Senin düşüncelerini bilmek güzel."

"Paylaşmaktan memnuniyet duyarım. Ama şimdilik içeri girmek ister misin? Yanaklarını ısıtıp küçük adamı kontrol etmek ister misin?"

"Evet, nefesimi toplamak için bir dakikaya ihtiyacım var."

"İstediğiniz kadar zaman ayırın, hanımefendi. Acelem yok." Bana sıcak bir gülümseme gönderdi. "Ne de olsa tatil zamanı."

"Kesinlikle öyle."

İkimiz de eski oyun parkına baktık. Hiçbir şey söylemedik, ama söylemeye de gerek yoktu. Biraz kendi dünyamızdaydık, ama sorun değildi, çünkü orada değerli şeyler oluyordu. "Tamam, hazırım," dedim, duygularımı kontrol altına aldıktan sonra ve gözlerim artık şişmiş hissetmiyordu. Ana soğuktan rahatsız olmuşsa ya da benimle burada durmaktan rahatsız olmuşsa, bunu hiç belli etmedi. Zaten öyle bir tip gibi görünmüyordu.

Rahat bir sessizlik içinde birlikte içeri girdik. Zara kız kardeşi gibi biriyse, Remy ile neden bu kadar iyi anlaştıklarını anlayabiliyordum. Ve garip bir şekilde, bu konuda kendimi güvensiz hissetmiyor ya da kıskanmıyordum. Remy'nin Zara ile gerçekten derin bir

ve anlayışlı bir aşk yaşıyordu, tıpkı müşterilerim için düzenlediğim hikaye kitaplarındaki romantizm gibi. Sonuçta, ben buna nasıl yetişebilirdim ki?

Ama hayır, benim güvensizliğime pek yer yoktu. Onların birlikte olma şansı bulmuş olmalarına seviniyordum. Onun hikayesi kısa diye, anlamlı olmadığı anlamına gelmezdi. Ve anlamlı diye, Remy'nin *benimle* bir hikayesi olamayacağı anlamına da gelmezdi.

Kendimi fazla kaptırıyordum. Remy'nin bana karşı romantik duyguları olup olmadığını ya da benim yanlış yorum yapıp yapmadığımı bilmiyordum, ama dürüst olmak gerekirse, bu önemli değildi. Önemli olan, kendime herkes gibi özlem ve arzu duymaya izin vermemdi. Bu çok özgürleştiriciydi, belki de omuzlarından bir yük kalkmış olan tek kişi Remy değildi.

"Hey, anne," dedi Max. Oturmuş, yanında Eva'nın oyuncakları, elinde Addy'nin kitabı vardı. "Nereye gittin?"

"Ana teyze ve ben biraz yürüyüşe çıktık." O yanımda dururken yalan söylemek için hiçbir neden yoktu. Ayrıca, rahatsız edici olsa bile, mümkün olduğunca oğluma her zaman gerçeği söylemek konusunda katı bir politikam vardı. "Kızlar nerede?"

Yatmadan önce, mutlu küçük bir grup gibi birbirlerine yapışık duruyorlardı, bu yüzden yatmadan önce ayrı olduklarını görmek garipti.

"Babalarıyla biraz yalnız kalmak istediler. Noel'deyiz, biliyorsun. Muhtemelen konuşacak ve paylaşacak çok şeyleri vardır."

Bu durum herkesin başına geliyor gibiydi.

"Anlıyorum. Peki, benimle biraz vakit geçirmek ister misin?"

"Aslında," dedi, o tanıdık ses tonuyla, ki bu ses tonundan onun istekli olduğunu anladım.

bir fikir üzerinde ama bu konuda rahat davranmaya çalışıyor. "Bazı çocuklardan bu poggers parkurunu duydum, çok uzun değil ama ormanın çok eski bir bölümünden geçiyor. Görünüşe göre, şehirdeki sahte olanın yerine gerçek bir gizli Noel Baba Atölyesi gibi görünen bir kulübe var!"

"Oh, gerçekten mi?"

"Evet! Karla kaplı, gerçek bir kış harikalar diyarı ve orada kimse yaşamadığı için, bazı buz sarkıtları neredeyse benim boyum kadar uzun olabiliyor! Oraya gitmek çok havalı olurdu bence."

"Neden bahsettiğini anlıyorum," dedi Ana, bu fikre *çok* ilgi duymuş gibi görünüyordu. "Aslında gerçekten harika bir parkur ve çocuklarla yavaş gitseniz bile, gidiş dönüş sadece bir, bir buçuk saat sürüyor."

"Yol üzerinde yarı donmuş bir gölet ve küçük bir şelale var. Donmuş tarafta balıkların hareket ettiğini görebilirsiniz. Hatırladığım kadarıyla, zemini tamamen kaplayan bir çam ağacı çemberi ve birçok insanın dinlenmek ve ısınmak için durduğu bir ateş çukuru var. Aslında sizinle gitmeyi çok isterim. *Tia* Dulce, kocası onlara tuzak kurmayı öğreteceğine söz verdiği için çocuklarımla yine kaçtı, bu sabah minibüslerine binip kuzeybatıya doğru yaklaşık bir saatlik mesafedeki gerçek vahşi doğaya doğru yola çıktılar."

"Gerçekten mi? Yürüyüşümüzde öncü olmak ister misin? İkimiz de oldukça yavaşız." Max'in bizi yavaşlattığını hissetmesini istemedim, bu yüzden benim de hızlı bir yürüyüşçü olmadığımı ekledim.

"Eğer içten gelmeseydi bunu söylemezdim. Ayrıca, bu bizim için birlikte vakit geçirmek için harika bir fırsat olur. Yeğenlerimi çok seviyorum, ama seni kendilerine saklıyorlar, dostum."

"Çünkü ben çok eğlenceli biriyim."

"Bunu sakın unutma!"

"Unutmam," dedi oğlum, ağzının köşesi seğirerek. Ne kadar hoş bir şekilde erken gelişmiş olduğunu çok iyi biliyordu. "Hafızam *çok* iyidir." Bir an durdu ve kitabı bırakarak dikkatini bana çevirdi. "Saat kaç, anne?"

"Neredeyse bir."

"Yemek yemek ister misin? Kulübemize gidip termal çoraplarımızı giyelim, sonra saat üç civarında yola çıkalım mı? Böylece, *çok* yavaş gidersek bile, gün batmadan geri dönebiliriz. Gün batmadan hemen önce, ama yine de."

Oğlumun proaktif olarak yemek istemesini çok *sevdim*. Ne kadar uzun bir yol kat ettik! "Bana uygun bir plan gibi geldi. Hadi gidip bir şeyler yiyelim, olur mu?"

"Ben zaten yedim," dedi Ana. "Evimde son dakika işlerini halledeceğim. Saat üçte kulübenizde buluşur muyuz?"

"Anlaştık."

"*Sap!* Sabırsızlıkla bekliyorum." O aceleyle uzaklaştı. Ben pek yürüyüş meraklısı biri değildim ve hiç de olmamıştım, ama itiraf etmeliyim ki ben de sabırsızlıkla bekliyordum.

Bölüm 16

Adelaide

Domino Taşlarını Sıralamak

"GİTTİ Mİ?" Max, Bayan Jeannie'den yaklaşık bir dakika sonra kanepeden gözlerini açarak sordu. Kitabımdan şaşkınlıkla başımı kaldırdım, çünkü onun uyuduğunu sanıyordum.

Dostum, kalp atışları ve birinin nefesinin hızlanması gibi şeyleri algılayabilmek için duyularımın gelişmesini sabırsızlıkla bekliyordum.

"Öyle," diye fısıldadım. Bayan Jeannie tamamen insandı, ama odadaki diğer yetişkinlerin hepsi öyle değildi. Ailemi seviyordum, ama onların sır saklama yeteneklerinden emin değildim. Ayrıca, planladığımız şeyi kaç tanesinin onaylayacağından da emin değildim. "Orada kal. Pencereden dışarı bakacağım."

"Anlaşıldı."

Okuduğum sayfanın numarasını not ettikten sonra kitabımı kapattım ve ana kabindeki *sayısız* pencerelerden birine doğru yöneldim. Bu sayede, odanın ortasında, doğrudan üstümde ışık olmadan kitap okuyabiliyordum. Floresan ışığın çıkardığı uğultuyu *sevmediğim* için bu durumu tercih ediyordum.

Elbette, teyzem ve Bayan Jeannie'yi ana girişten birkaç metre ötede, binanın karşı tarafına dönmeden önce görebiliyordum. *Mükemmel.*

"Görüş açısının kısıtlı olduğu bir yere gidiyorlar, bu iyi, ama ben çıkmadan önce bir dakika daha bekleyeceğim." Max'in yanına döndüğümde böyle dedim.

"Seninle gelebilir miyim?" diye sordu Eva, oyuncak bebekleriyle oynadığı yerden kalkarak. Barbie bebeklerini ve pelüş oyuncakları pek sevmezdim.

O kadar hayvanları sevmiyordu ama onun oynadığı saçma sapan dramaları izlemekten keyif alıyordum. Sanki benim kişisel pembe dizim gibiydi — annem hastaneye gittiğinde televizyonda gösterilen dizilerden çok daha iyiydi.

"Tabii, ama yaptığımız şey hakkında kimseye bir şey söylemeyeceğini unutma."

Eva gözlerini devirdi. "Biliyorum. Anladım."

"Evet, Eva akıllıdır!"

"Evet, öyle."

Ve ben asla aksini iddia etmem.

Kız kardeşimin insanlara nasıl görüldüğünü biliyordum çünkü oldukça utangaçtı ve benim gibi düşüncelerini sözlü olarak ifade etmekten hoşlanmazdı, ama bu onun *aptal* olduğu anlamına gelmezdi. Aslında, insanların böyle düşünmesi beni kızdırıyordu. Onunla oynasalar ya da konuşmaya başladığında onu gerçekten dinleselerdi, kafasının içinde koca bir dünya olduğunu anlarlardı. Hem de çok havalı bir dünya. Ama çoğu insan bu kapıları aşmaya bile tenezzül etmedi.

"Ben yokken kitabımı ister misin?" diye sordum, konuyu değiştirerek. Max'te gerçekten sevdiğim bir şey, Eva'yı onu küçümseyen insanlardan koruyacağını çoktan kanıtlamış olmasıydı. Onu anlıyordu, beni de anlıyordu, ki bu diğer insanlarda her zaman böyle değildi, özellikle de Eva ve ben yaşlandıkça ve daha çok... *Biz* olmaya başladıkça.

Bizim halimizden memnundum ve büyüdüğümüzde değişeceğini bilsem de, hiçbirimizin sırf uyum sağlamak için farklı olmasını istemedim. Babam bizi kendimiz olmaya teşvik etmekte çok başarılıydı, ama bazen bu biraz yalnızlık hissettirebiliyordu. Bazen okulda tutarlı ve doyurucu sohbetler yapabileceğim tek kişinin Symphony olduğunu hissediyordum. O da benim gibiydi; sürekli soru soruyor, daha fazla bilgi, daha fazla bilgiye aç ve son derece rekabetçiydi. Ona minnettardım, ama tek bir arkadaş sağlıklı bir sosyal çevre oluşturmuyordu, özellikle de etkileşimden çok çabuk yorulduğu ve toparlanmak için zamana ihtiyacı olduğu için.

"Bu, kitabın okuduğun yeri karıştırmaz mı? Kitap ayracın yok, değil mi?"

"Son okuduğum sayfayı ezberledim."

Alışkanlığımdan dolayı kendimi hazırladım, bana bunun aptalca olduğunu söyleyeceğini düşündüm. Bunu söyleyen ilk kişi o olmayacaktı. Kısa hayatım boyunca birçok kişi bana, yer imi kullanmanın veya — Allah korusun! — sayfanın köşesini kıvrmanın, okuduğum yeri tekrar bulmak için çok daha basit ve tutarlı bir yol olduğunu söylemişti, ama onlar anlamamıştı. Bu benim için küçük bir meydan okumaydı. Keyif aldığım şeye geri dönmek bir yolu. Hatırlamıyorsam, bilgiyi yeterince özümsememişim demektir, bu yüzden kaldığım yere geri dönmek için gereken her şeyi yeniden okumayı hak etmişimdir.

"Gerçekten mi? Bu oldukça havalı. Hafıza tekniği mi kullanıyorsun, yoksa sadece ezber mi?"

Bunu bilmeliydim, çünkü Max hiç öyle değildi. Hiçbir zaman. İlk tanıştığımız anda bile, tüm zihnim o korkunç, korkunç, parlak kırmızı renkle doluydu, ama o bana ve kız kardeşime tuhaf olduğumuzu hiç söylemedi. Bizi olduğu gibi kabul etti. Hatta bazen bizimle aynı fikirdeydi, bu da bana, kendimi hissettiğim gibi tuhaf olmadığımızı gösterdi.

Sonuçta, çocukların bir annesi olması gerekir, değil mi? Benim artık annem yoktu. Ve bir babam da, ki Max'in de babası yoktu.

Gerçekten, ikimizin de ebeveynleri olmadığına göre, birleşmemiz çok mantıklıydı. Sinerji, sanırım bununla ilgili bir şeyler okumuştum.

"Sadece ezberledim."

"Harika. Belki ben de denemeliyim."

"Sana yararsa tabii. Peki, istiyor musun?"

"Evet, senin için sorun yoksa. Biraz daha burada kalmak istiyorum, ama uykum geldi."

Başımı salladım. Bunun insanları rahatsız ettiğini biliyordum ve bana kelimelerimi kullanmamı söyleyen birkaç öğretmenim vardı, ama ne Max ne de Bayan Jeannie öyle değildi.

"İyi fikir. Eva, oyuncaklarını alıp Max'in yanına koyar mısın?" Kimsenin onları çalacağını düşünmüyordum, en azından ailemizden kimse, ama birilerinin onlara takılıp düşmesinden endişeleniyordum, çünkü kuzenimiz Jahmoni Olivia'yı bir köşeye sıkıştırdığı için birçok çocuk Olivia'nın etrafını sarmıştı.

"Evet!"

Eva bununla meşgulken, ben odanın açık kapısına gidip babamı aradım. O sabah erken saatlerde, toprakla ilgili bir konuda yardım etmesi istenmişti, bu yüzden Bayan Jeannie bize bakmayı teklif etti ve biz de onu ana kabine götürdük, böylece Ana teyzem bize yardım edebilsin. Babam yaklaşık yarım saat önce geri dönmüştü, ama hepimizin meşgul olduğunu görünce, büyük amcalarımızdan biri onu alıp götürdü, şüphesiz biraz sohbet etmek için. Ya da işgüzarlık yapmak için. Yaşlılar konusunda gerçekten kararsızdım.

Yine de şansımıza inanamıyordum. Her şey o kadar mükemmel gidiyordu ki, sanki kaderimizde varmış gibi hissediyordum.

Sanki annem yardım ediyordu.

Bazen onu çok özlüyordum. Bu çok acı vericiydi. Uzun bir süre boyunca, beni anlayan dünyada sadece üç kişi vardı: Eva, babam ve annem. Bu yüzden, annem beni üç yıl boyunca hazırlasa da, destek sistemimin üçte birini kaybetmek zor olmuştu. Annem bana asla yaşma göre çok olgun olduğumu veya garip kelimeler kullandığımı söylemedi. Bazılarının yaptığı gibi, bana çok olgun davranmadığımı da söylemedi. Sanki insanların kafasında bir ikilem vardı: Eğer akıllıysan, daha çok yetişkin gibi davranmalıydın, çocukça davranışlara izin verilmezdi.

"Hazır!" Eva, yanımda durmak için fren yaparken haykırdı.

Yine kafamda takılıp kalmıştım. Bu yeni bir şey değildi. Her zaman zihnimde olayları farklı açılardan ele almayı, farklı perspektiflerden bakmayı, farklı teorilerle test etmeyi sevmişimdir. Belki de bu yüzden Eva'nın dışarıdaki insanlarla iletişim kurma konusundaki isteksizliğini anlıyordum. Bazen kafamızın içindeki dünya, dış dünyadan çok daha güzel olabiliyordu.

"Tamam, gidelim. Babam muhtemelen salonlardan birinde ya da kütüphanede."

"Onu bulalım!"

"Onu bulalım," diye tekrarladım. O henüz iki yaşındayken, insanlar onun sözlerini aynen tekrarladığında her zaman çok sevindiğini fark etmiştim. Nedenini tam olarak anlamamıştım, ama anlamama da gerek yoktu. Kız kardeşim mutlu oluyorsa, ben de bunu yapmaktan hoşlanıyordum.

İkimiz yola çıktık, ki bu muhtemelen iyi bir şeydi çünkü bazı yetişkinler Eva'nın saçlarına bakıyorlardı. Kafasının üstündeki bukleler kesinlikle biraz gevşemişti, ama o kadar hassas bir kafası vardı ki, saçını sadece babamın yapmasına güveniyordum. Diğer yetişkinlere hayır demekten çekinmiyordum, ama bu zahmetli işi yaşamamak güzeldi.

"Sence bu işe yarayacak mı?" diye sordu Eva, ana yemek salonundan geçerken.

"Şşş."

Yüzünde şaşkınlık belirdi, ama ona anlamlı bir bakış attığımda, anladı.

"Oh." Parmağını dudaklarına götürdü ve ben de ona bir kez daha başımı salladım.

"Evet, aynen öyle."

Yürüyüşün geri kalanında sessiz kaldı, ama bu olağandışı bir durum değildi. Babamı bulmamız uzun sürmedi. Çalışma odalarından birindeydi, yaşlıların dinlenmek için uğradıkları sessiz bir yerdi. Beklendiği gibi, onu oraya götüren akrabası rahat koltuklardan birinde sızmış, kucağında babamın koyduğunu bildiğim battaniyeyle ağır ağır horluyordu.

Babam gerçekten çok nazikti. Büyüdüğümde onun gibi olmak istiyordum. Kötü bir çocuk olduğumu düşünmüyordum, ama anne babamın sahip olduğu sıcaklığa sahip değildim. Bunun için çabalıyorduk, ama insanlar bu kadar *sinir bozucu* olmasalardı çok daha kolay olurdu.

"Hey," diye fısıldadım, uyuyan büyüklerimizi uyandırmak istemiyordum.

"Merhaba tatlım," dedi babam, bakışlarını pencereden ayırarak. Camdan dışarı bakarak onun neye baktığını tahmin etmeye çalıştım ve Miss Jeannie ile Ana Teyze'nin eski oyun parkına gitmek için yürüdükleri yolu gördüğümde pek de şaşırmadım, çünkü planımız için tam da onların orada olmaları gerekiyordu. "Nasıl gidiyor? Diğer çocuklardan biraz uzaklaşmak mı istedin?"

"Max biraz uyumak zorunda kaldı," diye yalan söyledim. Yalan söylemeyi pek sevmezdim, ama durumu değerlendirdikten sonra, hedeflerimize ulaşmak için bunun akıllıca olacağına karar verdim. Ve *iyi bir amaç* için biraz yalan söylemek sorun olmazdı, değil mi? Gerçekten, *gerçekten* iyi bir amaç için.

"Evet, oldukça yorgun görünüyordu. Belki siz kızlar onu bugün ve yarın dinlenmeye teşvik edebilirsiniz? Noel Günü'nde yorgun düşmesini istemeyiz."

"Aslında, ben de seninle bunu konuşmak istiyordum."

"Evet!" Eva da aynı şeyi söyleyerek elimi tuttu. Tabii ki elini tuttum.

"Gerçekten mi? Nasıl yani?"

"Burada çok fazla vakit geçirirsek, onun daha fazla işe bulaşacağından endişeleniyorum. Ama onu öylece yatmaya bırakırsak, muhtemelen kendi başına yapacak şeyler bulacaktır."

"Biliyorsun, bunun mantığını anlayabiliyorum. İçimden bir ses, bir planın olduğunu söylüyor."

Elbette, ama muhtemelen babamın düşündüğü şekilde değil.

"Evet. İkinci ana kulübeye yapılan o tembel yürüyüşü hatırlıyor musun? Yapmaya çalıştılar ama o sırada büyük bir aile draması falan olduğu için yapamadılar."

"Aile draması değildi, sadece aileler birleşmeye başladığında hepimiz için uygun bir yer değildi."

"Tamam, neyse. Max için iyi olup olmayacağını görmek istiyorum, bu yüzden bu akşam beni ve Eva'yı oraya götürebilir misin? Herkesin dikkati dağılmışken, saat üç çeyrek gibi, gidip keşif yapabiliriz." "Hmm, yürüyüşe pek ilgi duyacağını sanmıyorum. Ya da yürüteci engebeli zeminde çalışır mı bilmiyorum."

Ne demek istediğini anlıyordum. Annem doğada olmayı çok severdi, ama yürüteci onun "arazi sürüşü" dediği şeyde çok kötüydü. Öyle ki, bazen babam onu taşımak daha kolay olduğu için onu kucağında taşırdı.

"Lütfen?" diye sordum, ona göz kırparak. Bunu çok sık yapmazdım, çünkü özel durumlar içindi, ama bu sefer buna değerdi. Dünyada hala öğrenmem gereken çok şey vardı, ama en emin olduğum şey, babamın mutlu olmayı hak ettiği idi.

"O köpek yavrusu bakışlarını bırak. Bana şantaj yapmana gerek yok. Yolu kontrol etmek istiyorsan, seni memnuniyetle götürürüm. Böylece karanlık basmadan geri dönebiliriz."

"Evet! Ben de tam olarak bunu düşünüyordum."

"Büyük zihinler aynı düşünür," dedi babam, bana o peynirli göz kırpmasını yaptı. Bazen onu utanç verici olmakla suçlardım, ama aslında komik bir babam olmasını seviyordum. Her zaman gülümsemeye çalışırdı, bunu yapmak gerçekten zor olsa bile. Bu, benim de aynısını yapmak istememe neden oluyordu, ancak insanlar beni kitaplarımla veya kız kardeşimle baş başa bırakmaları için somurtmak çok daha kolaydı.

"Kesinlikle," dedim, Max'i ve kahvaltı masasında başlayıp Ana teyzenin kulübesinde sona erecek olan planımızı düşünerek.

Planımız ne kadar saçma olsa da ve bir kısmını eski bir filmde çalmış olsak da, buna değdi. Max ve Bayan Jeannie'yi çok sevdim, ayrıca babama hissettirdiklerini de sevdim, bu yüzden uzun bir süre daha kalmalarını sorun etmem.

Bölüm 17

Remington

Çılgın Tesadüfî Arkadaşlık

"BUGÜN GÜZEL BİR GÜN OLDU," dedim, yola çıkarken. "Önümüzdeki birkaç gün kar yağması bekleniyor, bu yüzden Noel arifesinde ve Noel'de kışa özgü aktiviteler yapabileceğiz."

"Bir dakika," dedi Addy ve ben omzumun üzerinden arkama baktım. Diz çöküp botlarını bağladı. Bu garipti, çünkü o sabah botlarını oldukça sıkı bağladığını hatırlıyordum. Bazı çocuklar ana kulübede koşarken ayakkabılarını çıkarmayı severlerdi, ancak Addy bir keresinde bana, eriyen karın ıslattığı çorapları yüzünden ruhunun ağzından çıkıp kaçmak istediğini söylemişti.

"Yardım ister misin?"

Kızlarım giyinmeyi gayet iyi beceriyorlardı, ama eldivenler için içine girince işler biraz karmaşıklılaşıyordu. Vücut ısımın artmasıyla, eldiven giyme konusunda endişelenmeme gerek kalmamıştı.

"Hayır, anladım, ayrıca biraz erken geldik."

"Erken mi?" diye eğlenerek tekrarladım. Bu tam Addy'nin yapacağı bir şeydi. Saat üçte on beşte yola çıkmaya karar vermiştik ve şu anda saat sadece üçte ondu. Açıkçası, planlarının rastgele bozulmasından hoşlanmadığı için, özellikle de belirli bir saat söz konusu olduğunda, daha fazla itiraz etmemesine şaşırdım.

"Benimkini de bağlamalıyım!" Eva heyecanla kabul etti. Onunkilerin iyi olduğunu söylemek üzereydim, ama bir göz attığımda, tahmin ettiğim gibi, botlarından birinin bağcıkları çözülmüştü.

Bu nasıl olmuştu?

Emin değildim, ama önemli bir şey değildi, bu yüzden aklımdan çıkardım ve kızlarım botlarını bağlarken ben de esneme hareketleri yaptım. Hazır olduklarında, saat yaklaşık 15:16'da, yola çıktık.

Bu patikayı birkaç yıldır kullanmamıştım, ama endişelenmiyordum. Hafızam beni yanıltırsa takip edebileceğim birkaç patika işareti ve gayri resmi işaretler vardı. Açıkçası, kızlarımın burayı hatırlamasına şaşırdım, çünkü en son geldiğimizde üç veya dört yıl önce olmalıydı.

"Sonbaharda bir ara buraya gelmeliyiz," diye düşündü Eva, biz yürüyüş yaparken.

Kızlarımın ikisi de her zamanki hızlarında değillerdi, ama belki de yolculuğumuzun çılgın başlangıcından dolayı yorgun düşmüşlerdi. Onların bu kadar eğlenmelerini görmek, bu yıl gelmekle doğru kararı verdiğimi gerçekten pekiştirdi. Sonunda hazır olduğumuzu hissettim.

Ve belki, sadece belki, bu aynı zamanda başka şeyler için de hazır olabileceğimin bir işaretiydi. Hayatımın geri kalanında asla sahip olamayacağımı düşündüğüm şeyler.

Ya da belki de her şeyin mümkün görüldüğü o eski tatil heyecanına kapılmıştım. Eve döndüğümüzde günlük hayatın soğuk gerçekliği baş gösterdiğinde, pratiklik yüzüme bir tokat gibi çarptı.

Bunu düşünmemek daha iyi.

"Bunu isterim," dedim. "Bunu, farklı renklerdeki yaprakları görmek istediğin için söylüyorsun, değil mi?"

"Evet!"

Gülümsedim. Kim ne derse desin, kızlarımı tanıdığım gerçeğini kimse inkar edemezdi. Ne olursa olsun, hayatımda her zaman onların olacağını bilerek, o mutluluk ve huzur dolu anın tadını çıkarmaya çalıştım.

Ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, düşüncelerim sürekli Jeannie'ye gidiyordu. O, aileme çok uyumluydu. Birkaç kişi bana gelip onun çok hoş bir kız olduğunu söyledi. Daha önce, onu kolunu baldızımın koluna takmış halde eski oyun parkına doğru yürürken görmüştüm. Her nasılsa, tüm mantığa rağmen, tüm bu sahne çok *doğru* geliyordu.

Hatta belki de kaderinde vardı.

Ama ben kadere hiç inanmamıştım. Bu biraz ikiyüzlüydü, çünkü sanki kader beni Zara'nın tam karşısındaki akvaryumdaki o belirli noktaya götürmüş gibi hissediyordum. Yine de, çok fazla insan bunu bir şey yapmamak veya asla değişmeyeceklerine razı olmak için bir bahane olarak kullanıyordu. Ya da daha kötüsü, yanlış bir şey yaptıklarını bildikleri halde bir bahane olarak kullanıyorlardı.

"Jeannie Hanım ve Max'e de sormalıyız. Eminim o da çok sevinir!" diye bağırdı Eva.

"Eminim yapardı."

Vücudumun bu fikre verdiği tepkiyi fark etmemek imkansızdı. Dudaklarım gülümsemeye başladı ve beklenti beynimin arka kısmını kapladı. Şu anda bir seyahatin ortasında olsak da, Jeannie ve oğluyla başka bir seyahate çıkma fikri beni oldukça heyecanlandırıyordu.

Ne yapacağımı hiç bilmiyordum.

Eğer daha iyi bilmesem, bazen bana bakıp geleceğin olasılıklarla dolu olduğuna inandırdığı, kıvrımlı vücutlu, nazik anneye karşı hisler beslemeye başladığımı düşünürdüm. Bu, Zara ile ilk tanıştığım da hissettiğimden o kadar farklıydı ki, beni her şeyden çok karıştırdı.

Karımı ilk gördüğümde, sanki tüm dünya bir anda yok olmuş ve birdenbire o dünyanın merkezi haline gelmişti. Gülümsemesi güneş gibiydi ve yanaklarındaki koyu çiller, kozmosu süsleyen yıldızlar gibiydi. Bir an önce tanınmayan biriydi, bir an sonra ise neredeyse her şeydi. Henüz çocuk olsak da, onun çekiciliğini, varlığının saf çekim gücünü hissedebiliyordum.

Jeannie ise hiç de öyle değildi. Birlikte olduğumuzda, sanki dünyanın sorunları sessizleşiyor, ama etrafımızdaki renkler çok daha parlak hale geliyordu. Daha yoğun. Dünya yok olmamıştı, sadece çok *daha fazlası* vardı.

O da hiçbir şeyin ani merkezi değildi. O, hızla hareket eden kendi gök cismi gibiydi, bana onun yanında olma ayrıcalığını tanıyordu, bana elini uzatıyordu, böylece ben de galaksideki yolculuğuna katılabiliyordum, kuyruklu yıldızının kuyruğu ışık saçıyordu ve tüm o güzel şeyler, sadece NASA'nın yüksek teknoloji fotoğraflarında görebildiğimiz şeyler.

O kadar, o kadar, o kadar inanılmaz derecede farklıydı ki, aslında aynı stratosferde bile değildi. Ama öyleyse, neden içimdeki ayı ve daha ilkel yanlarım onun "eşim" olabileceğini ısrarla söylüyordu?

Çünkü aşk aştı, değil mi? Her zaman aynı olması gerekmez miydi?

Bilmiyordum ve kimseye sormaya hazır değildim. Özellikle de bazen, bitmemiş, daha kaba düşüncelerimi gerçekten paylaşabileceğim tek kişinin Jeannie'nin kendisi olduğunu hissettiğim için. Belki de bu yüzden zihnim sürekli ona geri dönüyordu.

Aslında, sanki onu duyabiliyormuşum gibi, o tatlı sesi ve müzikal kahkahası, hafif keskin rüzgârla taşınan bir melodi gibi ağaçların arasında yankılanıyordu.

Bekle...

"Şimdi gizli ajanlar gibi parmaklarınızla silah yapın." Aslında, bunun onun sesi olduğundan oldukça emindim.

"Jeannie?" diye seslendim, patikada koşarak ilerlerken. Yoğun çam ağaçlarının bulunduğu kalın bir köşeyi döndüğümde, onu, Ana'yı ve Max'i patikanın kenarında, Johns Adası'ndaki Angel Oak'ın yerine geçebilecek etkileyici bir meşe ağacının altında, peynir gibi pozlar verirken gördüm.

"Remy!" Yüzündeki saf mutluluk karşısında kalbim hızla çarpmaya başladı. "Burada ne yapıyorsun?"

Ona, Max için uygun olup olmadığını görmek için yolu keşfetmeye geldiğimizi söyleyecektim, ama onun kendini kötü hissetmesini istemedim, bu yüzden makul bir bahane uydurmaya çalıştım.

"Sadece biraz bacaklarımızı açmak istedik," dedim.

"Ne tesadüf. Biz de öyle," diye cevapladı Ana, çok hızlı bir şekilde. Jeannie ve içimdeki karmaşık duyguların, hayatımın diğer alanlarına da yansıdığı açıktı, çünkü her şeyin çift anlamlı olduğunu hissediyordum. Bu uzun vadede sağlıklı olmazdı, bu yüzden üzerinde çalışmam gereken bazı şeyler vardı.

"Ne eğlenceli bir tesadüf."

"Evet," dedi Max, bana doğru koşarak geldi. Koşma şekli çok daha dengeliydi. Onunla tanıştığım günden beri, bacakları titrek yeni doğmuş bir geyik yavrusu gibi olduğunu fark etmiştim.

Ama belki de temiz hava ve ona nazik davranmayan diğer çocuklarla oynama fırsatı ona çok iyi geliyordu. İçimdeki ayı buna inanmayı seçti ve bakımındaki yavruyu başarıyla büyüüttüğü için gururla kükredi. İçimdeki ilkel güce, Max'in aslında benim sorumluluğumda *olmadığını*, öyle hissetmeye başlamış olsam da hatırlattım. Buna karşılık, içimdeki hayvan bana ayıların orta parmak hareketine eşdeğer bir hareket yaptı.

Eh, bu kesinlikle ilginç bir şeydi.

"Yolun sonunda gerçek hayatta terk edilmiş bir kulübe olduğu söylendi. Ve karda, Kuzey Kutbu gibi görünüyor! Görmek istiyorum."

Max ve Eva'nın paylaştığı pişmanlık duymayan neşe ve coşkudan asla bıkmazdım. Addy genellikle kartlarını göğsüne yakın oynamayı sevse de, yeni arkadaşını neyin mutlu edeceğini ne kadar doğru tahmin ettiğini görünce çok sevindiğini anlayabiliyordum. İşte benim kızım, zihinsel güçlerini iyiye kullanıyordu.

"Oh, oraya gitmiştim, ama uzun zaman oldu. Haklısın, gerçekten çok eğlenceli."

"Gün batmadan oraya gidip geri dönmek istiyorsak, gerçekten acele etmeliyiz," dedi Ana, neredeyse ışık saçarak. Her zaman neşeli bir tip olmasına ve en zor zamanlarda Zara'nın neşesi olmasına rağmen, bu yürüyüş için *gerçekten* heyecanlı görünüyordu. Belki de son zamanlarda işine çok kapılmıştı? Fiziksel olarak hareket etmeyi seven bir kadındı, bu yüzden belki de bu ona çok ihtiyaç duyduğu bir rahatlama sağlıyordu.

"Tamam, herkes burada olduğuna göre birkaç fotoğraf daha çekelim," dedi Jeannie, yuvarlak yanakları pembe ve ela gözleri neredeyse rüya gibi.

Hayalperest mi? Gerçekten mi? Ne zamandan beri böyle sıfatlar kullanıyorum?

Görünüşe göre, bu kelimeyi sorgulamama rağmen, zihnimde hala doğru geliyordu.

"Addy, Eva, Max ile casus pozunu verin."

"OMG YAS! Charlie'nin melekleri gibi olabiliriz!"

Max'in Charlie'nin meleklerinden biri olma fikrini heyecan verici bulmasının yanı sıra, bu konuyu biliyor olması da beni şaşırttı. Jeannie omuz silkti ve bana Sistine Şapeli'nin tavanına resmedilmiş meleklerden birinin yüzünde görünecek türden bir gülümseme gönderdi.

"Hastanedeyken eski televizyon programlarını çok izledi. Kemoterapiye ihtiyaç duyan yaşlı hastalar, bilirsin?"

Ah.

O bunu söylediğinde, her şey mantıklı geldi. Onun hastalığının Max'in genç hayatının her yönünü gerçekten etkilemiş olmasına hayret etmeden edemedim — okuduğu kitaplar, kendini tutmak zorunda olduğu şekilde, izlediği medya... Çoğu çocuğun asla yapamayacağı şekilde hareketsiz oturmak zorunda kalmıştı, o kadar zayıftı ki yataktan bile kalkamıyordu. O kadar çok şeyi kaçırmıştı ki, ama yine de çocukluk, eski ruh ve umut gibi harika özelliklerin hepsini bir arada barındıran, büyüyen bir paket gibiydi.

Bu açıdan Zara'ya gerçekten çok benziyordu.

"Sen açıkça Lucy Liu'nun karakterisin," dedi genç çocuk, her zamanki gibi hiç çekinmeden. "Ben Cameron Diaz'ım, Eva, sen de Drew Barrymore'sun."

"Onun kim olduğunu bilmiyorum."

"Teknik olarak o bir aktris, ama karakteri çok havalı. Onu seversin. Onun da biraz kısık bir sesi var."

Onların birbirleriyle etkileşimlerini izlerken, gururum artmaya devam etti ve ayak tabanlarımdan kafa derime kadar beni sıcaklık ile doldurdu. Yine, bunun neredeyse kaderimde olduğu hissine kapıldım. Max, iki kızım arasında mükemmel bir köprüydü ve ikisiyle de tamamen rahattı.

"Gerçekten üçü de birbirine çok benziyor, değil mi?" diye sordu Ana, Jeannie mini fotoğraf çekimiyle meşgulken yanıma sessizce yaklaşarak. Normalde, anın tadını çıkarmak yerine bu kadar çok fotoğraf çeken insanlar beni rahatsız ederdi, ama o farklıydı.

Muhtemelen, ebeveynlerin en büyük kabusunu neredeyse yaşamış bir anne olarak, o fotoğrafların her birinin onun için ne anlama geldiğini bildiğim içindi. Her biri sadece bunun

gerçekleştığının kanıtı olmakla kalmıyor, hayatın getireceği trajediler ne olursa olsun sonsuza kadar saklanacak birer anıydı.

Sonunda yürümeye başladık, çocuklar önümüzde koşuşturup çocukların yaptığı şeyleri yapıyordu: havalı taşlar topluyor, havalı çubuklar buluyor ve kar parçalarını tekmeliyorlardı.

Gerçekten, durumu bilmeyen dışarıdan bakan biri muhtemelen bizim bir aile olduğumuzu düşünürdü.

Aile...

Yutkundum, ama bu düşünceye odaklanmamaya çalıştım. Şu an için, sadece Noel'in tadını çıkarmak istiyordum.

Ama çocuklarımın dediği gibi, her şeye çok heyecanlanmış olmama rağmen, yaklaşık yirmi dakika sonra Max'in yorulmaya başladığını fark ettim. İlk başta çok belirgin değildi, ama her geçen dakika biraz daha belirginleşiyordu. Jeannie ile göz göze geldik ve onun da pes edip etmeme konusunda kararsız olduğunu anlayabildim. Max o kadar heyecanlıydı ki, onun keyfini kaçırmak, ya da mevsime uygun olarak yürüyüşünü bozmak, neredeyse suç sayılırdı.

Şaşırtıcı bir şekilde, kararı veren çocuğun kendisi oldu. Bir kayanın üzerine oturdu, ellerini dizlerine koydu ve nefesini toplamaya çalıştı. Jeannie bir saniye içinde yanına koştu, ilk tanıştığımızda buz üzerinde yaptığı gibi inanılmaz bir hızla hareket etti.

"Devam edebilecek miyim bilmiyorum," diye mırıldandı ve ben anında onun için çok üzüldüm. Max'in kızlarım kadar aktif olmak istediği çok açıktı, ama bu onun için henüz gerçek değildi. İyileşmesi gereken çok şey vardı ve üstelik dayanıklılığını da geliştirmesi gerekiyordu.

"Sorun değil, bebeğim," dedi kızım, onun önüne çömelerek her zamanki tatlı tavrıyla. "Geri dönebiliriz."

"Hayır!" diye şiddetle itiraz etti. "Anne, kulağa çok havalı geliyordu!"

"Evet, çok hoş," diye araya girdi Addy, bu beni şaşırttı. Onun tarzı değildi, Eva'dan biraz daha fazla nezaketi vardı ve böyle bir şeyi söylemenin doğru zaman olmadığını biliyordu.

"Biliyorum, bebeğim, ama yarın tekrar deneyebiliriz. Ya da daha hazır olduğun başka bir gün."

"Seni taşıyabilirim," diye teklif ettim. Max'in ağırlığı benim için hiç sorun değildi, yani bu gerçek bir sorun olmazdı.

Çocuklar birbirlerine şaşkın bakışlar attılar ve ben de acaba ağzımdan kaçırmış mıyım diye merak ettim.

"Beni taşımaya gerek yok!"

Vay canına, gerçekten büyük bir hata yapmıştım.

"Sorun değil. İstemediğin bir şeyi yapmak zorunda değilsin. Sadece yardım etmek istemiştım."

"Biliyorum," diye cevapladı Max. "Sadece... benim için gider misin lütfen, anne?" diye yalvarırcasına sordu. "Ve benim için bir sürü fotoğraf ve video çeker misin? Çok uzak değil!"

"Büyük adam, seni seviyorum, ama tek başına kulübeye kadar yürümene izin veremem."

"Onu ben götürürüm," dedi Ana. "Böylece sen ve kızlar yolunuza devam edebilirsiniz ve Jeannie de istediği tüm fotoğrafları ve videoları çekebilir."

"Teşekkürler Ana, buna gerek yok."

"Aslında, karnım ağrıyor," dedi Addy, alnını kırıstırarak.

"Öyle mi?" diye sordum ve o da kararlı bir şekilde başını salladı. "Hay aksi, üzıldüm."

Kızımın bana yalan söylediğine dair içimde bir şüphe vardı, bu yeni ve endişe verici bir durumdu, ama aynı zamanda Max'in vücudu yüzünden pes etmek zorunda kaldığı için kendini kötü hissetmesini istemediği için mi böyle davrandığını merak etmeden edemedim.

"Addy geri dönüyorsa, ben de dönmek istiyorum," dedi Eva, ses tonu giderek yükselerek.

Burada ne oluyor böyle?

Çok eğleniyorduk, şimdi birdenbire herkes hastalandı. Onları kızdıran bir şey mi oldu? Yoksa bu sadece üçünün ne olursa olsun birbirine bağlı kalması mıydı?

"Sorun yok millet, hadi hep birlikte ana kabine dönelim, yiyecek ve sıcak içecekler alalım, sonra belki bu gece erken yatıp yarın tekrar deneyelim."

"*Hayır!*" Max, hiç kendisine yakışmayan bir şekilde haykırdı. "Anne, sırf ben aptal, hasta bir çocuk olduğum için başka bir şeyi daha kaçırmamı istemiyorum."

Vay canına.

"Tatlım!" Jeannie şok olmuş ve incinmiş bir sesle dedi.

Onu suçlamadım. Benim de kalbim sıkışmıştı ve kendi sorunlarımı yaşamamış olsaydım, muhtemelen gözlerim biraz yaşardı. Birçok şeye dayanabilirdim, ama çocuklar incinmesi ya da üzülmesi benim kriptonitimdi.

Aslında, içimdeki ayı uykusundan uyandı, içimde kükredi ve göğsümü şişirip yavruyu korkutan şeyi korkutma dürtüsü hissettim. Ama işin özü de buydu, değil mi? Max'i korkutan şey görülebilen, dokunulabilen ya da dövülerek yok edilebilen bir şey değildi. Cesurca mücadele ettiği ama çok fazla yara izi bıraktığı bir kabusun yankılarıydı.

"Senin yüzünden hiçbir şeyi kaçırmadım. Bana çok şey verdin."

Max öne eğildi ve annesinin ellerini tuttu. O an o kadar samimi bir andı ki, neredeyse kulak misafiri oluyormuşum gibi hissettim. "Anne, biliyorum bu sadece bir kulübe, ama lütfen, benim için oraya gidip eğlenir misin? Ve tüm fotoğrafları çeker misin? Ben sadece... Sanki buraya geldiğimizden beri normal bir çocukmuşum gibi ve ben..." Burnunu çekti. "Öyleymiş gibi davranmaya devam edemez miyiz?"

Aman Tanrım, gerçekten ağlayabilirim. Zehirli erkeklik kavramına inanmasam da, doğal olarak çok ağlayan biri değildim. Ama Max'in söyledikleri beni hiç beklemediğim bir şekilde etkiledi. O her zaman çok mutluydu, içinde hala bu kadar çok acı olduğunu fark etmek çok sarsıcıydı.

"Lütfen, lütfen, *lütfen* anne, yürüyüşü bitirip benim için fotoğraf çekebilir misin?"

"Tamam, koca adam. Senin için yapacağım." "*Senin* için, anne."

Jeannie cevap verirken sesi titredi, ama hiçbirimiz bu konuda yorum yapmadık. "Benim için."

Bu sahne ne kadar dokunaklı olsa da, Jeannie'nin gün batımında tek başına yürüyüşte olması fikri, hem beni hem de içimdeki ayıyı *içgüdüsel olarak* rahatsız etti. "Tek başına gitmene pek rahat değilim," dedim. Max'in bana kötü bir bakış atmasını bekliyordum, ama o neredeyse... zafer kazanmış gibi görünüyordu?

"Dediğim gibi, hepsini geri alacağım!" dedi Ana. "Çocuk oynuncağı!"

"Gerçekten mi?" Jeannie, hiçbir şey olmamış gibi düzelirken gözlerini silerek mırıldandı. Tanrım, bu kadın çok güçlüydü ve ben onun böyle olmak zorunda kalmamasını dilediğimi fark ettim.

"Sakıncası yok mu?"

"Hiç de değil. Hadi Max, sırtıma atla!" "Tamam!"

Oğlan ayağa kalktı ve kız kardeşimin yanına yürüdü, kız kardeşim çömelince sırtına atladı. Kızlarım da hemen arkasından geldi, Ana her iki koluna birer tane alıp koşmaya başladı.

"Kulübede görüşürüz çocuklar! Benim yapmayacağım hiçbir şeyi yapmayın

yapmayacağım

bir şey Ne?

yapmayın!" "O, şey, *gerçekten çok* güçlü, değil mi?" Jeannie, her şeyin nasıl sonuçlandığından

biraz sarsılmış görünüyordu. Ben de onunla aynı durumdaydım.

"O bir hemşire," dedim, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. Ve garip bir şekilde, bu Jeannie için yeterli görünüyordu. Başını salladı, sonra dönüp patikaya doğru yürümeye başladı.

Artık sadece ikimiz kalmıştık.

Bölüm 18

Eva

İç Monolog

TAŞINMAYI SEVİYORDUM.

Babamı veya Bayan Jeannie'yi üzmemekten hoşlanmıyordum, ama planımızın işe yaraması için tek yolun bu olduğunu biliyordum.

Aslında bu, Addy ve Max'in planıydı. Her şeyi onlar düşünmüştü ve Ana Teyze de yardım etmişti. Benim tek görevim, işleri mahvetmemektir.

Bu sorun değildi. İşleri mahvetmemek hoşuma gidiyordu.

Neden bu kadar çok şey yapmak zorunda olduğumuzu anlamıyordum, ama anladığım şey, Bayan Jeannie ile babamın arasında ikisini de çok mutlu eden bir şey olduğu, ancak ikisinin de bunu söylemeye biraz fazla korktuklarıydı. *Nedenini* tam olarak anlamıyordum, sadece bunun annemle ilgili olduğunu biliyordum.

Ama mesele şu ki, annem bana her zaman aşkın katlanarak arttığını söylerdi — hayır, hayır, *katlanarak değil, üstel* olarak — ve birini sevmek, başka birini daha az sevmek anlamına gelmezdi. Bu yüzden, Addy benden çok daha akıllı ve daha iyi olmasına rağmen, beni ve Addy'yi aynı şekilde sevebiliyordu. Öyleyse, babam ve Bayan Jeannie birbirlerine aşık oluyorsa... bu neden kötü bir şeydi?

Bilmiyordum ve bunun diğer insanların uğraştığı karmaşık şeylerden biri olduğunu varsaymışım. Çoğu insandan biraz farklı düşünüyordum. Biri bana sorsaydı - ki kimse sormadı - birçok insanın hayatı benim gibi görebilselerdi daha kolay olurdu.

"Harika iş çıkardınız çocuklar!" Ana, babamın bizi duyamayacağı kadar uzaklaştığımızda böyle dedi. Babamın süper duyuları vardı, bu yüzden çok dikkatli olmamız gerekiyordu. Bir gün, Addy ve ben de onlara sahip olacaktık. Bizim

beyinler ve bedenler bu tür bir gücü kaldırabilecek kadar olgun olmalıydı. Bunu sabırsızlıkla bekliyordum, ama bekleyebilirdim. Bazen bu kadar çok insanı bu kadar yüksek sesle duyabilmek kötü bir şey gibi geliyordu.

"Sence de fazla mı abarttım?" diye sordu Max, dudağını ısırarak.

Neden bu kadar suçlu hissettiğini anlamadım. Sadece rol yapıyordu, değil mi? İnsanlar televizyonda sürekli rol yapıyordu ve *bu* yanlış bir şey değildi, öyleyse neden bu yanlıştı?

"Hayır, onların kendi başlarına yola çıkmalarını sağlamak için yeterince yaptın. Bu, onları bekleme durumlarından çıkarmayı ve birbirlerine kayıp köpek yavruları gibi bakıp durduklarını fark etmelerini sağlayamazsa, hiçbir şey sağlayamaz."

"Hediyeleri hazırlamayı sevdim. Kendimi Noel Baba gibi hissettim," dedim.

"Ve sen çok mükemmel bir Noel Baba'sın," dedi Ana Teyze.

Onu sevmiştim. Annem, babam, Addy ve şimdi de Max gibi beni her zaman anlamıyordu, ama aynı zamanda beni gerçekten tuhaf biriymişim gibi davranmıyordu. Kafamdaki düşünce trenini yüksek sesle dile getirmem gerektiğini biliyordum, ama dürüst olmak gerekirse, bazen açıklaması çok karmaşıktı. Neden sadece bir şey söyleyip insanların beni anladığını varsayıyordum?

"Teşekkür ederim." Bir an durdum, zihnimde herkesin bahsettiği o düşünce trenlerinden biri geçiyordu. Tren, bir yılın sadece bir günü çalışıp bir gecede tüm dünyayı gezmek nasıl olurdu diye düşünmekten, planımızın Max'in sonsuza kadar hayatımızda kalmasını sağlaması gerektiği gerçeğine kadar uzanıyordu. "Sence bu işe yarayacak mı?"

"Öyle olmalı," dedi Max, Ana Teyze'nin sırtından kendinden emin bir şekilde. "Annem başka bir erkeğe iki kez bile bakmadı. Beş yaşına kadar babamın *olduğunu* bile bilmiyordum. Sihirli güçleri olduğu için beni tek başına yarattığını sanıyordum."

"Öyle mi?" diye sordum, çünkü bu birçok şeyi açıklardı.

İnsanları severdim. Aslında, Max dışında birkaç insan arkadaşım daha vardı. Ama Max ve Bayan Jeannie'de açıklayamadığım bir farklılık vardı. Diğer insanlar görünüş, kıyafetler veya ten rengi gibi aptalca şeylere çok fazla önem veriyorlardı ve bunun nedeninin onların dünyasının bizimkinden daha sık olması olduğunu düşünüyordum. Bu biraz garipti. Ama Max ve Bayan Jeannie hiç de öyle değildi.

"Yani, sizin gibi kelimenin tam anlamıyla değil. Ama yine de, kesinlikle öyle."

"Bence onun da süper güçleri var," dedim.

"Teşekkürler, Eva."

Teşekkür edilmesini beklemiyordum, ama hoşuma gitmişti. Yakınlarım bana güzel şeyler söylediğinde içim ısınmıştı. Kendimi daha az tuhaf hissetmiştim. Tuhaf olmanın bir sakıncası yoktu, kendim olmaktan memnundum, ama bazen çok yalnız hissedebiliyordum.

Bu yüzden Max'in sürekli yanımda olmasını istiyordum. Nedense, onun benim kardeşim olması gerektiğini hissediyordum. Sanki büyük dünya bir hata yapmış ve onu yanlışlıkla annemin karnından uzaklaştırmış gibi.

Ama aynı zamanda, onun Miss Jeannie'nin küçük oğlu olması gerektiği bana çok açıktı. Üstelik annesi çok hasta olduğu için ona bakamazdı.

Yani, garip bir şekilde, hepimiz olmamız gereken yerdeydik ve bir şekilde hep öyle olmuştuk.

"Bence hayat da planlar yapar," dedim, Ana teyzenin ayakları karları çiğnemeye devam ederken. Bir an sessizlik oldu ve biraz fazla ileri gittiğimden ve çok tuhaf bir şey söylediğimden endişelendim, ama bir süre sonra Max konuştu. "Hayatın insanlar için kendi planları

olduğunu

ve bizim ebeveynlerimizle yaptığımız gibi, belirli şeylerin gerçekleşmesi için bir şeyler ayarlıyor mu diyorsun?"

Evet! Beni anladığı için çok mutlu oldum! Bu, kelimeler konusunda her zaman en iyi olmasam da, zihnimin gayet iyi olduğunu gösterdi. Düşüncelerim gerçekten düşünüyordu, ama bu sorun değildi.

"Evet, ben de onu kastetmiştim."

"Biliyorsun, kader, alın yazısı ve şeyleri gerçekleştirebilme gibi konularda birkaç ilginç araştırma var..." Addy konuşmaya başladı ve ben de onun okuduğu bir şey hakkında uzun monologlarından birine hazırlandım.

Bana fark etmiyordu. Aslında, kardeşim bana büyük zekasını sergilediğinde çok hoşuma gidiyordu. Söylediği şeyler gerçekten çok ilginçti ve zekasını benimle paylaştığı için mutluydum, çünkü bu beni mutlu ediyordu.

değerli. Addy benden çok daha fazla konuşuyordu, ama o da benim kadar seçiciydi ve değersiz bulduğu biriyle tartışmaya girmeyeceğini biliyordum.

Kız kardeşimi seviyordum, onun beni sevmesini seviyordum ve bunu her gün, her an hissedebilmeyi seviyordum — kavga ettiğimiz zamanlarda bile.

Ve Max'in de bunu yaşamasını istedim.

Bu kadar uzun süre yalnız kalması adil değildi. Bayan Jeannie'nin olması beni mutlu ediyordu, ama o daha fazlasını hak ediyordu, Bayan Jeannie de öyle! Umarım planımız işe yararsa, o da bunu elde eder.

Kız kardeşimin sözleri kulaklarımda yankılandı, göğsümde sıcak bir bulanıklık hissettim ve gökyüzüne karşı karanlık kuleler gibi duran uzun, uzun ağaçlara baktım.

Elimi kaldırdım ve eldivenlerimin arasından parmaklarımla arasında rüzgarı hissettim. Annemle çok fazla zaman geçirmemiş olsam da, sanki o rüzgarda, her zamanki gibi elimi tutuyormuş gibi hissettim.

İşte böyle, Evangeline, dedi kafamın içinde o yumuşak, sevimli sesiyle. Seninle gurur duyuyorum. Herkese göz kulak olduğun için teşekkür ederim.

Kendi kendime gülümsedim ve bu düşüncüyü kafamda tutarak ana kabine geri döndüm. Hayatta anlamadığım pek çok şey vardı, ama çevremdeki insanların mutlu olmayı hak ettiklerini biliyordum. Eğer bunu gerçekleştirebilirim, yapacaktım.

Onlar için, kendim
için. Ve annem
için.

Bölüm 19

Jeannie

Ormanda Garip Bir Şey

Dostum, biraz yorulmaya başlamıştım.

Çok iyi durumda değildim, ama yürüyüşün sadece doksan dakika süreceğini düşündüğüm için, başarabileceğimi düşünmüştüm. Ancak çocuklarımızdan ayrılalı en az yarım saat olmuştu ve biraz endişelenmeye başlamıştım.

Hızımdan mıydı? Yavaş gittiğimi düşünmüyordum ve patikadaki işaretleri takip ediyorduk, bu yüzden bu kadar uzun sürmesi mantıklı gelmiyordu.

"Orada her şey yolunda mı?" diye sordu Remy. Ya düşündüğümde çok daha belirgin davranıyordum ya da o yine benim nasıl hissettiğimi tam olarak biliyordu.

"İyiyim," dedim, nefes nefese kaldığım için yanaklarım biraz kızardı. Sadece *yürüyordum*, bu yüzden bu kadar zorlanmamam gerekirdi. Bütün gün masamda çok fazla zaman geçiriyordum, bu kesindi.

"Biraz uzun sürdüğü için üzgünüm," dedi ve şimdi onun sesinden biraz tedirgin olduğunu fark eden ben oldum. "Nedense bu yolu hiç tanımıyorum. Çoktan varmış olmamız gerekirdi. Açıkçası, şimdiye kadar *dönüş* yolunda olmamız gerekirdi."

Demek ki bir şeylerin ters gittiğini hisseden tek kişi ben değildim. "Bir şekilde farklı bir yola mı girdik?"

"Bu mümkün olabilir, ama sen de benim gördüğüm işaretleri gördün. Biraz tuhaf geliyordı... ama **y e r e** bakarsan,

buraya gelen tek kişiler olmadığımız kesin."

Aşağıya baktım. Bir patikada olsak da, olağandışı bir şey fark etmedim. Remy beni yönlendirip işaretleri göstermiyor olsaydı, umutsuzca kaybolurdum.

"Kar birkaç yerde ezilmiş ve ağaçların arasındaki zeminde bir tür düzlük olduğunu görebilirsin, bu da hem istenen yolları hem de gerçek patikayı işaret ediyor."

"Sözüne güveniyorum," dedim ve paltomu daha sıkı çektim. Açıkça üşümüyorduk, ama hava kesinlikle soğuktu. Yürümekten terlemiş ve terliydim, bu da durumu daha da zorlaştırıyordu.

"Geri dönelim mi?"

Max'in kalbi kırık yalvarışını ve beni bazı şeyleri kaçırdığı için kendini suçladığında ne kadar dehşete düştüğümü düşündüm. Kafamı şiddetle salladım, ona o fotoğrafları bulmaya her zamankinden daha kararlıyım, çünkü o benim hayatıma hiçbir zaman bir şey eksiltmedi, aksine zenginleştirdi.

"Emin misin? Hava kararmaya başlıyor."

"Eğer geri dönersen, ben tek başıma devam edeceğim." Bunun çılgınca geldiğini biliyordum, ama umursamıyordum. Oğlum için yapmayacağım hiçbir şey yoktu. "Ayrıca, telefonlarımızda el feneri var ve anahtarlığımızda küçük bir acil durum feneri de var."

Remy'nin takdir ettiğim birçok özelliğinden biri, iyi bir anne olmak için yaptığım fedakarlıkları delilik olarak görmemesiydi. Tek ebeveyn olmanın ne kadar zor olduğunu ve bazen kendimizi aşırı zorladığımızı çok iyi biliyordu. Ayrıca, çok tehlikeli bir durum olursa bana söyleyeceğine güveniyordum. Ölüm tehlikesi varsa, gerekirse beni kucağına alıp kulübemize geri götürürdü.

Ama belki de onun beni kaldırıp omzuna atmasını düşünmemek akıllıca olurdu. Çünkü, *mmm*, bu gerçekten çok lezzetli bir düşünceydi. Boyum kısa olsa da, oldukça iri yapıyıldım, bu yüzden beni kaldırabilecek çok fazla insan yoktu. Ama Remy'nin bunu yapabileceğinden hiç şüphem yoktu.

Aman Tanrım.

Omzunun üzerinden bana baktı ve bir an için, benim şehvetli düşüncelerimi okuyabileceğinden korktum, ama bana

güven verici bir gülümseme attı ve yürümeye devam etti.

Ve yürümek.

Ve yürüme.

Güneş, ağaçların çizgisinin altında, altın, mercan ve turuncu renklerin gerçekten gösterişli bir görüntüsüyle batmaya başlamıştı, yavaşça alçalan kobalt mavisi, ardından koyu patlıcan rengi perdenin içine kayboluyordu. Kış gecesinin karanlığı çökmeden önce çok zaman kalmamıştı ve ben *gerçekten* o karanlıkta dışarıda olmak istemiyordum.

"Orada!" dedi Remy aniden, beni nefes alma düzenimden neredeyse sıçratarak, böylece nefes nefese bir köpek gibi ses çıkarmadım.

"Ha?"

"İnsanların bazen mola verdikleri ateş çukuru olan ağaçların olduğu yer. Kulübe yolun on ya da on beş dakika ilerisinde olmalı." Başını salladı, yüzünde hayal kırıklığı dolu bir ifade vardı. "Bir fırtına olmuş olmalı, ya da belki bir genç işaretleri bozmuştur, çünkü buraya bırakılmadan önce bu bölgenin her yerini boşuna dolaştık."

Dürüst olmak gerekirse, bu bir gencin yaptığı en çılgın şaka değildi. "En azından adımlarımı attım. Ama şimdi Max yerine yarın dinlenmeye ihtiyacım olan kişinin *ben olduğumdan* eminim."

Gizlice, oğlum için o fotoğrafları çekebileceğim için inanılmaz derecede rahatlamıştım. Max çok az şey istiyordu ve onun için bir yürüyüşü bile tamamlayamadığım düşüncesi içimi parçalıyordu.

"Sen de ben de," Remy tamamen iyi görünse de şaka yaptı. Boyu ve kasları ile iri bir adamdı, ama sanki bahçesinde rahatça yürüyüş yapmış gibi davranıyordu. Bu gerçekten çekiciydi.

Ayaklarımızın altında karın çıtırtısı, adımlarımızın sürekli yankısı olarak duyuluyordu. Dikkatimi dağıtırsam, neredeyse alkış sesi gibi geliyordu. Baldırlarımdaki ağrı ve göğsümdeki yanma hissine rağmen, doğa bana kendi küçük tezahürat takımımı sunuyordu.

Sonunda açıklığa çıktık ve Remy aniden durduğunda neredeyse sırtına çarpıyordum.

"Vardık mı?" diye sordum, onun etkileyici vücudunun etrafına bakarak. Kaşlarımı çattım. "Burası terk edilmiş bir yer değil miydi?"

"Evet. Öyle olması *gerekliyordu*."

Kesinlikle, kafamda canlandırdığım ormanda terk edilmiş bir kulübeye benzemiyordu. Örümcek ağları, kırık pencereler veya çürümüş veranda basamakları yoktu. Hatta pencereler o kadar temizdi ki parılıyordu.

Çatıya asılan ışık zincirleri, oraya Pinterest panosu havası veriyordu ve temiz pencerelerden yumuşak bir ışık yayılıyordu.

Kesinlikle bir şeyler oluyordu.

"Bekle," dedi Remy. Eğer bir kedi olsaydı, tüyleri diken diken olurdu. Beni tedirgin ediyordu, ama onu suçlamıyordum. Garip, duygusal olarak yoğun bir gün olmuştu, bu yüzden biraz dikkatli olmak muhtemelen akıllıcaydı.

"Bekliyorum!"

Dikkatlice öne doğru adım attı, sanki bir şey dinliyormuş gibi başını yana eğdi, ama benim duyabildiğim tek şey, bütün gün boyunca duyduğumuz aynı doğa sesleriydi.

Şimdi düşününce, o bir kediden çok bir aslana benziyordu. Dur, hayır, aslan değil, erkek aslanlar oldukça işe yaramazdı. Belki... belki... Bir kurt, hatta bir ayı! Evet, kesinlikle bir ayı. Koruyucuydu, ama aynı zamanda şefkatliydi. Ve yemeği severdi.

Tam benim tipim, gerçekten.

Bunu hemen kesmelisin, diye kendime sertçe hatırlattım. Yeni filizlenen bu çekicilikten utanmıyordum – Ana ile yaptığım konuşma bu konuda çok yardımcı olmuştu – ama bunun için doğru zaman değildi ve onun başka birine karşı romantik duygular *besleyebilecek* durumda olup olmadığını hala öğrenmem gerekiyordu.

Remy adım adım kulübeye yaklaştı ve sonunda yıpranmış kapıyı iterek açtı. Mentşelerinden dönerken kulakları tırmalayan bir gıcırta çıkardı, ama düşmedi.

"Huh," dedi, bu bana hiçbir şey ifade etmedi, bu yüzden biraz daha yaklaştım.

"Ne görüyorsun?"

Onun duruşu savunmacı değildi, bu da bana bunun tehlikeli bir şey olmadığını düşündürdü, ama ben en iyi zamanlarımda bile hızlı bir koşucu değildim, bu yüzden aniden ayrılmamız gerekirse diye çok yaklaşmak istemedim. Sanki yaşadığım masalsı romantizm birdenbire tür değiştirip bir korku hikayesine dönüşmüş gibi.

"Sanırım bize tuzak kurulduğunu görüyorum."

"Tuzak mı?"

Aramızdaki mesafeyi kapattım ve içeriye baktım. Yer harap durumdaydı, ama elinden geldiğince temizlenmişti. Şömineye odun yığılmıştı, masalar plastik kapaklarla örtülmüş yiyeceklerle doluydu ve iki farklı şarap şişesi buz kovalarında soğutuluyordu.

Oh.

"Ben..." Şaşkındım. Hem de gerçekten şaşkındım.

Zihnim parçaları birleştirmeye başladı ve bu parçalar, çocuklarımızın ve onun baldızının tüm yürüyüşü planladığını gösteriyordu. Bu fikir o kadar saçma geliyordu ki, neden, nasıl ve amacının ne olduğu gibi diğer boşlukları dolduramadım. "Ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

"Ben de," dedi Remy, başını sallayarak ve sonra içten bir kahkaha attı. "Ama ben açım ve o yemekler kendiliğinden yenmeyecek."

Midem buna tepki olarak guruldadı. Max ile daha önce yediğim hafif atıştırmalıkların "kolay" yürüyüşte beni idare etmeye yeteceğini düşünmüştüm, ama yanılmışım.

"Biliyor musun? Düşünme şeklini seviyorum."

Soğuktan korunmak için kapıyı kapattık ve biraz şaşkın olsam da, masalsı romantizmime geri döndüğüm için gerçekten mutluydum. Belki de tamamen kafamda uyduruyordum, ama ormanda sevimli bir şekilde dekore edilmiş bir kulübe oldukça romantik görünüyordu.

Sadece büyük kötü kurt kapımızı çalmamış olmasını umuyordum.

Bölüm 20

Remington

Bölgeyi Savunmak

Hayatımın ne zaman bu kadar... *farklı* hale geldiğini bilmiyordum, ama Jeannie'nin karşısında rahat bir kulübede otururken, aramızda romantik bir akşam yemeği yayılmışken, hayatımın aldığı yönü sevmemek elde değildi.

Çocuklarımızın bizi kandırdığı için onlara daha çok kızmam gerekirdi sanırım — bazıları duygularımızı manipüle ettiklerini bile söyleyebilir — ama ben çok etkilenmişim, kızacak halim yoktu. Neden bu kadar zahmete girip baldızımı da işe karıştırdıklarını fazla düşünmek istemedim, çünkü bu, *neden* bunu yaptıkları gibi düşüncelere yol açardı. Eğer daha iyi bilmesem, Jeannie ile benim aramda bir şeyler ayarlamaya çalıştıklarını düşünürdüm.

"Bu bütün bir tavuk mu?" diye sordu Jeannie, plastik kapak yerine alüminyum folyo ile kaplı büyük tabaklardan birini açarken.

"Sanırım bizi yaptıkları boşuna yürüyüşten sonra acıkacağımızı düşündüler." Kafamı salladım. "Bütün bunları yaptıklarına inanamıyorum. Gerçekten çok özverililer."

Jeannie tabağına yemek koyarken başını salladı. Onun ısınmaya başladığını görmek beni mutlu etti. Büyük bir ateş yakmak sadece birkaç dakikamı almıştı, bu yüzden artık küçük kulübe, yeni yapılarımız kadar hava geçirmez olmasa da sıcacık olmuştu.

"Kremalı ıspanağı uzatır mısın?" diye sordum.

"Tabii ki." Bana gülümsedi ve bu beni yanan ateşten daha çok ısıttı. Muhtemelen uzun ve stresli bir yürüyüşün etkisiydi, ama burada sadece ikimiz varken, sanki kendi küçük tatilimizdeymişiz gibi hissettim.

Gerçek bir çift gibi.

Bu düşünce dikkatimi biraz dağıttı, bu yüzden bana kremalı ıspanak uzattığında tam olarak dikkatimi verememiştim. Ama sonra ellerimiz birbirine değdi ve anında tamamen uyanık hale geldim ve onun varlığının farkına vardım.

Filmlerde insanların birbirlerinin ellerine dokunduklarında sarsılmalarını hep aptalca ve aşırı dramatik bulmuştum, ama onun yumuşak teninin sıcaklığı, benim nasırlı ellerimin sertliğine karşı tüm duyularımı durdurdu.

Kahretsin, ondan gerçekten etkilenmişim, değil mi?

Yani, onu gördüğüm anda fiziksel olarak ondan etkilendiğimi biliyordum, ama şu anda hissettiğim şey çok *daha* fazlasıydı. Daha derindi. Daha doluydu.

O yemeğe başladığında içimdeki ayı, sanki ona yemek veren kendisiymiş gibi, resmen sevinçten havaya uçtu. Bu, çoğunlukla hayvani olan ilkel, büyüü bir varlığın düşünebileceği bir şeydi. Peki ya ben? Ben de en az onun kadar mutluydum. Dünyanın geri kalanı, beni rahatsız eden tüm endişelerim, sessizliğe büründü.

Yine de, Jeannie kazara dokunmamız hakkında bir şey düşündüyse de, hiçbir şey söylemedi, ama ben yemeğin üzerinde bir koku aldım.

Çekicilik.

Genelde burnumu kullanarak başkalarının işine burnumu sokmamaya çalışırdım, bu da herkesin kalın giyindiği kış aylarında daha kolaydı, ama şimdi bu kokuyu takip etmekten kendimi alamadım, heyecan, zevk ve hatta *arzu* kokularını algıladım.

Jeannie'den bunu ilk kez duymuyordum, ama daha önce buna tam olarak inanmamıştım. Sonuçta, o cinsel olarak en verimli dönemine yaklaşan, kanlı canlı bir kadındı — en azından, birçok kadın otuzlu yaşları hakkında böyle diyordu. Bu yüzden, onun vücudunun ara sıra benim gibi sosyal çevresindeki bir erkeğe tepki vermesinin egomu etkilemesine izin vermemem gerektiğini düşündüm.

Ama şu anda?

Şu anda bu durum oldukça belirgin hissettiriyordu.

"Üzgünüm," dedi kısaca. "Onlar patates püresi mi? Onları bu tarafa atmalısın."

Öyle yaptım ve bir yanım masaya eğilip ikimizin de tam olarak ne hissettiğini anlamak istese de, bu dürtüyü bastırdım. Her şey biraz fazla hızlı geliyordu. Zara dışında başka birine ilgi duyduğum gerçeğini henüz kabulleniyordum ve tatilin büyüyle Jeannie'nin doğal cazibesinin etkisi altında kaldığımı düşünmemek zordu.

Çünkü o kesinlikle fazlasıyla çekiciydi.

Neyse ki, yemek harika bir sosyal yağlayıcıydı, çünkü ikimiz de bundan sonra fazla gecikmeden yemeye başladık. Ve yemekler çok lezzetliydi. Bunun çoğunlukla açlığımdan kaynaklandığını biliyordum, ama vücudum kaloriler için son derece minnettardı. Birçok şekil değiştiren meslektaşımızın aksine, aylar uzun süre yemek yemeden yaşayabilirlerdi, ama sonunda bunu telafi etmek zorundaydık. Kulübede kendimi tamamen doyurup normale dönmem için yeterli yiyecek olmasa da, metabolizmamın kış uykusuna geçmesinden korkmam gerekmeyecek kadar yeterliydi.

"Buraya sık sık gelir misin?" Jeannie, bir tavuk budu ısırdıktan sonra sordu. Diğer budu elimde tutuyordum, ama çatalla eti ayırıp patates püresi ve kremalı ıspanakla karıştırmak için uğraşıyordum. Kızlarım, yemeğimi bu şekilde karıştırmamdan çok tiksinişlerdi, ama ben tüm lezzetlerin birbirini tamamladığını düşünüyordum.

"Hayır, ben buralı değilim," dedim, tipik Hollywood aksanıyla. "Ama senin gibi güzel bir kızın böyle bir yerde ne işi var?"

Elbiseyi öne eğildi, dirseğini masaya koydu ve sevimli, yuvarlak çenesini avucuna dayadı. "Bana güzel mi diyorsun?"

Dün olsaydı, basit bir şaka ile durumu geçiştirip gerginliği yatıştırırdım. Ama bugün farklıydı. Çocuklarımız ve Ana'nın bu gece Jeannie ile baş başa kalmamızı ayarlamasının bir nedeni olmalıydı.

Ve romantik bir ortamda. Çünkü çocuklarımız istememiş olsa bile, iki şişe şarap Ana'nın onayladığına dair dev bir neon tabela gibiydi.

"Hayır," dedim, öne eğilerek. "Sana *güzel* diyorsun."

Kalbinin biraz hızlandığını duyduğumda içimi bir memnuniyet kapladı. Yanakları kızardı ve o sevimli pembe rengine büründü. Bunu görmekten asla bıkmazdım ve bunu sık sık gerçekleştirebildiğim için çok mutluydum. Dürüst olmak gerekirse, sadece kendim olarak bu kadar güzel ve yetenekli bir kadını etkileyebilmiş olmam, garip bir şekilde kendimi oldukça erkeksi hissettiriyordu.

"Övgücü," diye suçladı beni.

"Sadece gördüğümü söylüyorum."

"Evet, evet, eminim öylesindir."

Onun biraz fazla telaşlandığını hissettim, bu yüzden bir süreliğine geri çekilmeye karar verdim. Zaten nereye gittiğimi tam olarak bilmiyordum. Karıma olan bağlılığımı tamamen bırakabileceğimden bile emin değildim. Elbette, Jeannie'ye baktığımda bunu istediğim kesindi. Ve eğer bunu yaparsam, bu dünyada başka hiç kimseyle değil, sadece onunla olacaktı, ama kafamda hala çok fazla belirsizlik vardı. Bunun için henüz çok erken olduğunu ve bunu hiç hak etmeyen Zara'ya saygısızlık etmiş olacağımızdan endişeleniyordum.

"Biraz daha püre ister misin?" diye sordum. "Tabii ki."

Belki de ayıların özelliği idi, ama Jeannie'nin önümde rahatça yemek yemesini çok sevdim. Ben kadın değildim, bu yüzden kadınların belirli bir şekilde görünmeleri ve davranmaları konusunda toplumun üzerlerinde yarattığı baskıyı tam olarak anlayamazdım, ama aynı zamanda *insan* da değildim, bu yüzden olabildiğince zayıf olma arzularını gerçekten *tuhaf* buluyordum. Evet, Zara zayıftı, ama bu ona yakışıyordu. Ana kaslıydı, çünkü bu ona yakışıyordu. Jeannie'nin lezzetli bir şekilde dolgun bir kadın olması gerektiği benim için açıktı.

"Tupperware teknolojisi, benim çocukluğumdan bu yana çok gelişmiş," diye düşündü Jeannie bir süre sonra. "Ben gençken, buraya geldiğimizde bunların hepsi yarı donmuş olurdu."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Kesinlikle. Ana, benimle konuştuktan sonra, saat üçten önce tüm bunları buraya getirmiş olmalı, yani saatlerdir burada duruyorlar."

Kıkırdamamı bastırdım. Jeannie ve ben, Tupperware'in ısı tutma özelliğinden gerçekten heyecanlandığımız için resmen yetişkin olmuştuk.

Ama sonra beynim bu ifadenin başka bir kısmına takıldı.

"Ne hakkında konuşuyordunuz?" Kayıtsız davranmaya çalışıyordum, ama hey, merak ediyordum. Onları kol kola yürürken gördüğümünden beri merak ediyordum, Jeannie'nin saçları çekici özelliklerini vurgulayan özel Fransız örgülerle özenle yapılmıştı.

Ne diyeceğini tam olarak bilmiyordum, ama beni bu kadar soğukkanlı bir bakışla karşılayacağını beklemiyordum. "Sen."

"Ben mi? Ne yaptım?"

Kiraz gibi dudakları gülümsemeye kıvrıldı. Yalan söylemeyeceğim, bu beni yutkunmaya ve ona daha da yaklaşmaya itti.

"Senin arkan arkaya dedikodu yapmıyorduk. Sadece, bilirsin, kızlar arasında konuşuyorduk."

"Fark etmiş olabileceğiniz gibi, ben kız değilim, ama sizin sözünüze güveneceğim." Soğukkanlı davranıyordum, ama zihnim bir sürü farklı yöne kayıyordu. Kayınbiraderim ve ilgimi çeken kadın, çocuklarımızın önünde benim hakkımda konuşmuşlardı ve aynı kayınbiraderim, Jeannie ile beni yalnız bırakmak için yarı ayrıntılı bir plan yapmıştı.

Ancak Jeannie, olan bitenden tamamen habersiz görünüyordu. Başını yana eğdi ve kirpiklerinin arasından bana baktı. "Değil misin? Fark etmemişim."

"Oh, fark etmedin mi?" diye sordum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak. Jeannie'nin gözleri doğrudan göğüs kaslarıma gitti. O çok sevimliydi,

zeki bir kadındı, ama benim fiziksel özelliklerime olan hayranlığını gizlemekte çok kötüydü. Hayranlık duyulmak egomu oldukça güçlendirdi, özellikle de son zamanlarda vücudum benim için çoğunlukla A noktasından B noktasına gitmek için bir araç olduğundan B'ye ulaşmak için bir araçtan ibaretti. Sanki kendimi bir şekilde cinsiyetsizleştirmişim gibiydi. Niyetim bu değildi, ama Zara'nın hastalığı ve sonra onsuz yaşamayı öğrenmekle birlikte, bedenime bakmak ikinci plana düşmüştü. Olan biten her şeyi düşününce, bunun olağandışı bir şey olduğunu düşünmüyordum.

"Bu adil değil," dedi Jeannie, parlak pembeye dönerek gözlerini elleriyle kapattı. Ama bu sadece bir iki saniye sürdü, sonra iki parmağını ayırarak gözlerini araladı.

"Bunun adaletle ne ilgisi var, bilmiyorum." Onunla dalga geçmek eğlenceliydi ve Jeannie'yi kızartmayı gerçekten seviyordum.

"Çünkü herkes göğüsleri sever!"

"Göğüsler mi?" diye karşılık verdim, biraz da inanamadan. "Az önce benim göğüs kaslarımı *göğüsler mi* dedin?" Kendimi özellikle kibirli bir insan olarak görmeyi sevmezdim, ama geniş ve kaslı göğüslerimle gurur duyuyordum. Ayı gibi bir vücuda sahip olduğum için kas yapmam oldukça kolaydı, ama vücut şeklim bu özelliğimi daha da belirgin hale getiriyordu.

"Öyle işte! Kocaman erkek göğüsleri!"

Ona baktım, sonra tüm bu saçmalık beni kahkahalara boğdu. Evet, cinsel gerilim bir şekilde kaybolmuştu, ama onun yerine o kadar çok dopamin salgılandı ki, umurumda bile olmadı. Kimse benim fiziğimi tanımlamak için bu kelimeyi kullanmamıştı, ama Jeannie'nin ağzından çıkınca, bir iltifat gibi geldi.

"Ben gerçekten erkeklerden daha iyi değilim, değil mi?" Jeannie, ben tüm bu durumdan kurtulmaya çalışırken devam etti. Belki bir dahaki sefere ona kaslarımı göstermeyi denemeliyim. "Ama en azından onlara anne sütü emenler demedim."

Şarabım boğazıma kaçtı. "*Anne sütü emenler!*"

Bana biraz masum bir ifadeyle baktı. Çocuklarımız yanımızdayken bile birbirimizle oldukça açık konuştuğumuzu düşünüyordum, ama şimdi ikimizin de kendimizi sansürlediğimizi fark ettim. Tabii ki, her iyi ebeveynin yapması gerektiği gibi! Böyle bir şeyi, doğrudan karşılaştığımızda fark etmememiz garip. "Ne? Hiç duymadın mı?"

"Duymadım diyebilirim."

"Sanırım benim kadar sürekli internette değilsin. Düzenleme yapmak için popüler kültüre oldukça hakim olmam gerekiyor. Ama temelde bu terim, bilirsin..." Sanki onun muhteşem vücudunun dolgunluğunu fark etmem için cesaretlendirilmeye ihtiyacım varmış gibi kendi göğsünü işaret etti. Sanki bazen bunu kasten görmezden gelmem gerekmiyormuş gibi.

"Tiddies?" diye sordum, ona kaslarımı oynatarak.

Bu, istediğim etkiyi yarattı ve o yüksek sesle güldü. Bu, uzun zamandır duyduğum en mutlu seslerden biriydi ve bana gerçek bir başarı duygusu verdi. Muhtemelen aptalca bir şeydi, ama

bunu kendime inandırmak için zaman ve enerji harcamayacaktım.

"Bazen kendimi çok yaşlı hissediyorum, ama sonra göğüsler veya osuruklar için kullanılan argo gibi şeyler beni neşelendiriyor."

"Bazı şeylerin asla geçmediğini düşünmek istiyorum."

Ne kadar stresli olursak, hayatımız o kadar telaşlı hale gelir ve yaralarımız o kadar büyük olursa, basit şeyler o kadar komik olurdu. Evet, tuvalet mizahının neden hala pek çok insanı rahatsız ettiğini anlayabiliyordum.

"Haklısın, haklısın. Şimdi, bir kadeh şarap daha içmeye ne dersin?"

"Geri dönmeden önce bir tane daha içmek istediğinden emin misin?" Alkolün insanları çok daha sıcak *hissettirebileceğini* biliyordum, ama aslında bu bir yanılsamaydı. Kanın cilt yüzeyine daha yakın olmasıyla ilgili bir şey miydi? Addy bunu bana uzun zaman önce açıklamıştı, ama o zamanlar hayatımızla alakalı olmadığı için pek hatırlamıyordum.

Jeannie, sanki kafam ikiye bölünmüş ve ona derin bir bilmece sunuyormuşum gibi bana baktı. "Yürüyerek dönmek mi? Sen neden bahsediyorsun?"

Ona kaşlarımı çatarak baktım, acaba bana bir tür espri mi yapmaya çalışıyor diye merak ettim. "Kampa geri dönmeliyiz, değil mi?"

"Evet, dönmeliyiz," dedi, şaka yapmadığını belirten sert bir baş sallamayla. "Ama bu gece dönmeyeceğiz ve Ana ile çocukların böyle planladığından eminim."

Beynim durumu kavrayana kadar ona aptal gibi göz kırptım. Gerçekten çocuklarımızın bize bir pijama partisi düzenlediğini mi düşünüyordu? Bu, çocuklar için bile çok iddialı bir varsayımды. "Emin misin?"

"Remy, bebeğim, seni korkutmak istemem ama pencereden dışarı bak. Dışarısı zifiri karanlık. Bazı çocuklar, sonuçlarını önceden düşünmemiş olabilirler. Ama Addy, burayı tanımayan biriyle karanlıkta yürüyüşe çıkmayı asla istemezdi." Tavuğunu kendinden emin bir şekilde ısırdı, çiğnerken ve yutarken bana baktı. "Eminim ki, kabinin arka yarısına, bölmenin arkasına bakarsak

uyku düzenlemeleri yapılmış, uyku tulumları ve temiz yatak takımları hazırdır."

Ben... Ben bunu düşünmemiştim.

"Ama çocuklarımızı bir geceliğine yalnız bırakmak?"

"Yalnız değiller. Ana onlarla birlikte. Muhtemelen bu yüzden onu bu işe dahil ettiler. Onların gözetimsiz kalacağını düşünürsek burada asla kalmayacağımızı biliyorlardı. Ana onları geri götürmeyi teklif etmeseydi, yürüyüşe devam etmezdik."

Isık çaldım. Işıkları ilk gördüğümde ve tuzağa düşürüldüğümüzü anladığımda, biraz şaşırmıştım. Ayrıca, bir alfa olarak doğal hayatta kalma becerilerimi tamamen kaybetmediğim için de rahatlamıştım. Yemek ve Jeannie'nin harika arkadaşlığı dikkatimi oldukça dağıtmıştı. Ancak şimdi, kızlarımdan birinin ya da ikisinin de bu planın arkasındaki beyin olabileceği gerçeğine geri dönmeye başlamıştım.

Bu aldatmaca casusluk seviyesinde bir şey miydi? Tabii ki hayır. Ama çocuklarımızın bu planı yapıp başka bir yetişkini de işin içine çekmiş olmaları etkileyiciydi.

Tabii ki, aklımın etrafında dolaşan meselenin özü vardı. O da... *neden bizi yalnız kalmak istediler?*

The Parent Trap mantığına göre, bu, Jeannie ve beni birbirimize bağlayacak bir yol bulmaya çalıştıkları anlamına gelirdi.

Ya da belki de *romantik* olabileceğimiz bir duruma sokmak için.

Bu çok fazlaydı. Hem de çok. Çocuk oldukları için işleri fazla basitleştirdikleri için onları suçlamadım, ama yetişkin olduğum için işleri fazla karmaşıkleştirmedimden emin olmam gerekiyordu.

Boğazımı temizledim. "Çocuklarımızın uygun bulduğu uyku düzenini bir kontrol edelim mi?"

"Eğer seni iyi tanıımıyorsam, beni yatağa davet ettiğini sanırdım," diye alay etti Jeannie, çenesini avucuna dayayıp bana göz kırparak. İlk seferki tepkisini hatırlayarak, blöfünü görmeye karar verdim.

Öne eğildim ve onun duruşunu taklit ettim, böylece ikimiz de masanın neredeyse ortasına kadar eğildik ve yüzlerimiz

daha yakındı.

"Ya öyle olsaydım?" diye sordum, sesimi alçaltarak.

Jeannie'nin bir seçeneği vardı. Konuyu değiştirerek olan biteni durdurabilir ya da bizim oynadığımız bu doğaçlama tavuk oyununa devam edebilirdi. Bana ne olduğunu bilmiyordum — son yirmi dört saat içinde büyük bir karar vermiş değildim — ama burada, sanki dünyadan kopmuş gibiydik. Bu kulübenin duvarları içinde, hiçbir yük, hiçbir eski yara yoktu. Biz sadece birbirimizin varlığından son derece keyif alan iki insandık. En son ne zaman biriyle flört etme isteği duyduğumu bile hatırlamıyordum.

Bu bir yalandı. En son biriyle flört ettiğim an zihnime kazınmıştı. Zara'nın son nefesini vermesinden bir hafta önceydi. Her ikimiz de iştahının kalmadığını bilmemize rağmen, ona büyük bir buket çiçek ve en sevdiği yiyecekleri getirmiştik. Evlilik yatağımızda yatıyordu, tanıştığımız günkü kadar güzel görünüyordu ve ona benimle çıkmak isteyip istemediğini sordum.

O zaman bana, istediğim kadar yas tutabileceğimi, ama kendimi acıya boğup çürümeye terk etmeyeceğime dair söz verdirtti. Hayattaki mutluluğu unutmayacağıma dair söz verdirtti.

Bu düşünce beni duraksattı. Acaba kastettiği bu muydu? Benim anladığım kadarıyla, bana sık sık dünyaya yaydığı neşeyi sürdürmemi, dünyaya bir başka olumsuzluk kaynağı olmamamı söylüyordu. Peki ya ben bunu yanlış yorumladıysam? Ya tamamen farklı bir anlam kastetmişse?

"Remy? İyi misin?"

Huh. Görünüşe göre üçüncü bir seçenek daha vardı, o da bu anı durduracak kişi olacağımdı.

"Sadece düşünüyordum," dedim çabucak, ortamı garip hale getirmek istemedim. Gerçi, o fırsatın çoktan kaçtığından korkuyordum. "Belki sadece bir iki kişisel keşif yaptım."

Jeannie'nin yüzü yumuşadı ve masanın üzerinden uzanarak, avucunu benim elimde gezdirdi. Avucunun dokunuşu inanılmaz derecede yumuşaktı. "Paylaşmak istediğin bir şey var mı?"

Kafamı salladım. "Henüz tam olarak olgunlaşmadılar, bu yüzden sakıncası yoksa kendime saklamak istiyorum."

Neden bu kadar gergin olduğumu bilmiyordum. Jeannie'ye yeni bir fikir, henüz üzerinde düşünmeye vaktim olmayan, yarı pişmiş bir felsefeyi ilk kez anlatmıyordum. Ama nedense, biraz fazla savunmasız hissediyordum. Henüz yeterince düşünmediğim bir şeye atılmak üzereymişim gibi.

"Sorun değil," dedi, gözleri çok nazik bir şekilde elimi okşayarak. "Paylaşmak istersen ben buradayım."

"Teşekkür ederim."

Normalde, bu, birinin elini çekip konuşmanın devam ettiği an olurdu. Ancak Jeannie elini çekmedi ve ikimiz de hiçbir şey söylemedik.

Bu rahatsız edici bir sessizlik değildi, ama ikimiz de tam olarak ne olacağını bilmesek de, *bir şey* olacağını beklerken omurgamdan beynime doğru bir gerginlik yayıldı.

"Peki, uyku düzenlemeleri?" Gerginlik o kadar yoğunlaşmıştı ki, her an patlayacakmış gibi hissettiğimde sonunda ben konuştum.

"Doğru, doğru. Çocuklarımızın bizim geceyi orada geçirmemizi bekleyip beklemediğini görmek için."

"Evet, nedeni bu."

Kabin'in iki yarısını ayıran bölmeye doğru yürüdük ve tahmin ettiğim gibi, geceyi geçirmek için hazırlanmıştı. Jeannie haklıymış gibi görünüyordu, bu da beni hiç şaşırtmadı.

Pencerelerden birinin önünde, üzerinde kitaplar ve bir vazo çiçek bulunan küçük bir masa duruyordu. Yanında, yüksek sırtlı bir koltuk ve biraz daha az yıpranmış görünmesi için üzerine kalın bir yorgan atılmış, yıpranmış bir kanepa vardı. Ve son olarak...

...bir yatak vardı.

WELP.

Aniden her şey çok fazla, çok hızlı geldi. Çünkü sadece çocuklarımın ve yengemin

böyle cesur bir hamle yapmalarına şaşırmakla kalmadım, aynı zamanda buna katılmak istememe de şaşırdım.

Ne oluyor lan?

Birkaç hafta önce, başka bir kadına bakmayı bile düşünmemiştim, öpmeyi bırakın. Ama şimdi? Şimdi, içimdeki bir parçanın o yatağa çıkmak, Jeannie'yi kollarıma almak ve ikimizin hazır olup olmadığını görmek istediğini inkar edersem, kendime yalan söylemiş olurum.

Ancak bu yanımda, diğer yanlarımdan daha küçük ve daha pervasızdı. Ya da belki daha cesurdu. Her halükarda, bu köprüyü geçmeye çok yakın olduğumu biliyordum, ama henüz o noktaya gelmemiştim.

"Ben kanepede yatacağım," dedim çabucak.

"Emin misin? Bu bir çift kişilik yatak, yani ikimiz de birbirimizin yüzüne çok fazla yaklaşımadan yatabiliriz."

"Hayır, sorun değil. Ben çok fazla dönüp dururum, o yüzden kanepede yatmam daha kolay olur."

"Ben senden 30 santim daha kısayım, kanepede yatmam gerekmez mi?"

Eğer birimiz bir kez daha "kanepede" derse, bu kelimenin anlamını yitireceğine yemin ettim.

"Bak, aksanım zayıf olabilir ama ben yine de bir güneyli beyefendiyim, bu yüzden kanepede bayana ait."

"Ben de güneyli bir hanımefendiyim ve boyum göz önüne alındığında en mantıklı seçenek bu olsa da şımartılmaya ihtiyacım olmadığını söylüyorum."

Görünüşe göre ilk tartışmamızı yapıyorduk. Muhtemelen sinir bozucu olmalıydı, ama kendime rağmen gülümsediğimi fark ettim.

"Neden bu durum, durdurulamaz bir güç ile hareket ettirilemez bir nesnenin karşılaştığı bir durum gibi geliyor bana?"

"Oh, bizim aynı derecede inatçı olduğumuzu düşünmen çok tatlı," dedi Jeannie gülümseyerek. "Şunu bil ki..."

Görünüşe göre, bana anlatmak üzere olduğu şeyi asla öğrenemeyecektim, çünkü dışarıdan garip bir ses geldi ve tüm duyularım tetikteydi.

"Ne? Ne oldu?" diye sordu Jeannie.

Henüz emin değildim, bu yüzden parmağımı dudaklarıma götürdüm ve yemek alanına doğru bir adım attım. Daha önce sıcak olan yemeğin kokusu hala havada asılı duruyordu ve yanan odun kokusuyla karışmıştı.

O yemek ne kadar zamandır orada bizi bekliyordu? Üstü örtülmüştü, evet, ama bu, biz yürüyüş yaparken o lezzetli kokuların saatlerce tüm alanı doldurmadığı anlamına gelmiyordu.

Ses tekrar duyuldu, bu sefer daha yakındaydı ve tam o anda anladım. Duyduğum sesin kesinlikle, yüzde yüz *bir ayı* olduğunu, en ufak bir şüphe duymadan biliyordum. Gerçek bir ayı, şekil değiştiren değil.

Kahretsin.

Kışın ortasındaydık, bu yüzden ayların kış uykusundan çıkıp ortalıkta dolaşması son derece olağandışıydı. Bütün yiyecekler onu dışarı çekmiş olmalıydı. Bütün arazimiz yoğun bir boz ayı kokusuyla doluydu, bu yüzden Kuzey ve Güney Carolina'nın yerli kara ayıları doğal olarak bizim bölgemizi çoğunlukla kaçınıyorlardı. Bölgemiz aynı zamanda *insan* kokuyordu, ki bu da biz boz ayılardan daha büyük bir tehdit oluşturuyordu.

Öyleyse neden davetsiz misafirin kokusu gittikçe güçleniyordu?

"Ne oldu?" Jeannie tekrar sordu, sesi fısıltıya dönüştü. Aksiyon veya korku filmlerinde, tehlikeli bir durum yaşandığında birinin sürekli olan biteni haykırmasından daha çok nefret ettiğim bir şey yoktu.

"Yatak odasına gitmen gerekiyor," diye cevap verdim, sesimi olabildiğince sakın tutmaya çalışarak. Teknik olarak, henüz herhangi bir tehlike olup olmadığından emin değildim. Durumun tek gerçeği, dışarıda garip bir ayı olduğu ve bizim içeride olduğumuzdu. Yine de, içimdeki alfa ayı, korumaya ve savunmaya hazır olan ayı, tamamen uyanmıştı ve ona ihtiyacım olduğu anda ortaya çıkmaya hazırdı. Biz aynı madalyonun iki yüzü değildik - kurt dönüşümcülerin sık sık söylediği gibi

dediğim gibi, aynı madalyonun iki yüzü değildik; o daha çok, sadece gerektiğinde rahatsız edilmek isteyen, benim daha büyük, daha karanlık bir parçamdı. Aksi takdirde, oyalanmaktan, gözlemlemekten, mutlu anları ve anıları içine çekmekten, mecazi olarak zor zamanlar için kendini şişmanlatmaktan memnundu.

"Orada..."

Kulübenin hemen dışındaki küçük açıklıktan bir kükreme sesi geldi, Jeannie'yi korkutup çığlık attırdı ve sonra aniden, bir şey ön kapıya çarptı.

Ayı, sanki Pazar günü akşam yemeğine gelmek istermiş gibi kapıyı çalarken, bilmem gereken her şeyi duyabiliyor ve koklayabiliyordum.

Dışarıdaki ayı, ilk çiftleşme dönemine giren bir yavruydu. Genellikle Mayıs ve Temmuz ayları arasında gerçekleştiği düşünülürse, inanılmaz derecede geç kalmıştı, ama açıkça geç gelişen bir hayvandı.

Garip bir şekilde, kuduz olmadığı için bir minnettarlık dalgası beni sardı. Amerika'da vakalar artıyordu, büyük ölçüde özellikle rakun kuduzunun yayılması nedeniyle. Kuduz, insanlara olduğu kadar şekil değiştirenler için de tehlikeli olmasa da, bizi yeterince etkiliyordu ve ben bununla aptalca oyunlar oynamak istemediğimi biliyordum.

Bir başka gürültü bu rahatlamayı mahvetti. Kapı paslı menteşelerinden kopmak üzereydi. Açıkçası, ayı yiyecek için çaresizdi.

Teknik olarak, *ben* hiçbir tehlike altında değildim. Bir elim grizzly sırtımda bağlıyken bile bir kara ayıyla başa çıkabilirdim. Ama Jeannie'nin korkusu benim duyularımı bastırıyordu.

Koruyun. Korumalıyız. Yuvamızı. Eşimizi.

Koruyun.

KORU!

Bir patlama daha oldu, sonra kapı açıldı ve karşı duvara çarptı. Neredeyse bir korku filminden çıkmış bir sahne gibiydi — kocaman, gölgeli bir şekil gecenin karanlığında öne doğru adım attı ve kapının hemen önünde tam boyuna dikildi, içeri girmek için biraz çömelmesi gerekecek kadar uzundu.

Ve aniden, potansiyel olarak romantik gecemiz, kulübemize girmeye hazırlanan gerçek bir vahşi ayı tarafından kesintiye uğradı. Silahımız yoktu ve kaçmamız da imkansızdı.

Kaçmak söz konusu değildi ve donup kalmak da bir seçenek değildi. Gerçekten tek bir seçenek kalmıştı.

Kendimi hayvanımın kucağına bıraktım ve Zara'nın ölümünden bu yana ilk dönüşüm içimde patladı.

Dönüşüm herkes için farklıydı. Bazıları bunu iki tarafları arasındaki bir dans olarak tanımlıyordu. Diğerleri ise bunun vücutlarını parçalayan, kemiklerini kıran, geçmeleri gereken bir ateşten geçme sınavı olduğunu söylüyordu. Hatta bazılarının bunun uykuya dalmak ve bir rüya dünyasında uyanmak gibi olduğunu söylediğini duymuştum. Ama benimki hiç de öyle değildi.

Sanki ateş ve su aynı anda içimden akıyor gibiydi, acı ve güç doğal ama yoğun bir şekilde birbirine bağlanıyordu. Vücudum hızla genişledi, kaslar üst üste yığıldı ve derimden tüyler çıktı. Bunun oldukça korkunç görüldüğünden şüphem yoktu, ama bunu düşünecek kafamda yer yoktu. Hayır, zihnim ayının zihniyle birleşiyordu ve onun tek endişesi Jeannie'nin güvende olduğundan emin olmaktı. Onun için önemli olan tek şey buydu.

"Aman Tanrım!" Jeannie arkamdan çığlık attı, ama ben çoktan dört ayak üzerinde ilerlemeye başlamıştım, küçük kulübede arka ayaklarımın üzerinde durmak için çok uzundum.

Ben ona saldırdığımda genç, onuruna yakışmayan bir ses çıkardı, onu kapıdan dışarıya, açıklığa fırlattı, piknik masalarından birine çarptı ve bankın bir kısmını kırdı. Bunun, bizim çok lezzetli yemeğimizin siren şarkısından onu uzaklaştırmaya yeteceğini düşünmüştüm, ama bu, her türden gençlerin ortak özelliği.

Gerçekten çok aptaldılar.

Kara ayı ayağa kalktı. Benden yaklaşık 75 cm daha kısaydı ve en az 225 kilo ağırlığındaydı, ama ayı formumda onu yenebilirdim. Sanki bir şey yapacakmış gibi bana *saldırdı*.

İnsan tarafım bu aptalca cesarete gülmek istedi. Ayıdan kesinlikle hiçbir tehlike yoktu, Jeannie de içeride olduğu için tehlikede değildi, ama ayı tarafım bunu hiç umursamadı. Onun için önünde bir davetsiz misafir, bir tehdit vardı ve bu tehdit mesajı anlamıyordu.

Büyük pençelerimden birini kaldırdım ve daha büyük, daha kıllı bedenimde olmanın ne kadar *iyi* hissettirdiğine şaşırdım. Sanki ayı olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuşum gibiydi. Gerçekten de trajik bir durumdu. Neden bu kadar uzun süre dönüşmeden kendimi bırakmıştım?

Bilmiyordum, ama bunun önemi yoktu. Pençem isabet etti ve genç ayı geriye doğru savruldu, kış üstü yere düştü ve sonunda bir ağaca yaslanarak sefil bir şekilde inlemeye başladı.

Avantajımı kullanıp boğazını parçalayabilirdim, ama buna gerek yoktu. Bunun yerine ağzımı genişçe açıp *kükredim*, böylece tüm dünya buranın *benim* bölgem olduğunu bilecekti.

Dürüst olmak gerekirse, ana kulübede beni duyan birkaç kişi olsa da şaşırmazdım, şüphesiz benim vahşi tarafımla yeniden bağlantı kurduğumu düşünürlerdi. Ama önümdeki genç kesinlikle duymuştu, çünkü ayağa kalkmaya çalışırken sürekli havlayarak, bizim aramızdan uzaklaşarak ağaçların arasına doğru koştu.

İyi.

Birkaç kez çok öfkeli bir şekilde nefes verdikten sonra eve geri döndüm. Her şeyin yolunda gitmesinden o kadar memnundum ki, bir insanın önünde şekil değiştirdiğimi neredeyse unutmuştum. Üstelik sıradan bir insan değil, bizim türümüzün varlığından bile haberi olmayan bir insan.

Oops.

Tabii ki, Jeannie kapıda durmuş, yüzü solmuş bir şekilde bana bakıyordu.

Kahretsin. Her şeyi mahvetmiştim.

Bölüm 21

Jeannie

Neredeyse Bir Sürpriz

Ben

O...

Bear!

Orada durup, gözlerimi kırpıştırarak, nefes almakta zorlanıyordum. Remy ve Kabin içine adım attığımda, kendimi kişisel romantik komedi filmimin içindeymiş gibi hissettim, ama aslında bir hayvan saldırısı belgeseline hızla kaymak üzere olduğumu bilmiyordum.

Gerçek bir *vahşi ayı*, gecikmiş kirayı tahsil etmeye gelen ev sahibi gibi kapımızı tekmelediğinde içimi kaplayan dehşeti kelimelerle anlatmak imkansızdı.

Bu çılgınca bir şeydi ve benim kötü şansıyla başıma gelebilecek türden bir şeydi, ama sonra daha da imkansız bir şey oldu.

Remy dev bir ayıya dönüştü.

Peki, *patladı* demek tam olarak doğru olmazdı, ama ona çok yakındı. Aniden, öne doğru düşerken ondan çatlama ve dalgalanma sesleri çıktı, vücudu hızla şişti ve neredeyse iki katına çıktı, derisi veya giysileri engel teşkil etmesine bakılmaksızın, kürkü büyük, dökülen dalgalar halinde üzerine yayıldı.

Bu, vücut korkusu açısından dünyanın en iddialı hız koşusuydu; çenesi uzadı, başı genişledi, her şey daha da *büyüdü* ve sonunda yanımda gerçekten devasa bir boz ayı duruyordu.

Nasıl bayılmadığımı bilmiyorum. Hislerim gelişen adamın gözlerimin önünde dönüşmesini izlemek,

hiç tahmin edemeyeceğim bir şoktu.

Ve o sadece devasa, tek başına en üst düzey avcı olan bir boz ayı değildi. O *dev* bir boz ayıydı! Poposu arkamızdaki duvara yapışmıştı ve burnu neredeyse yemek yediğimiz masayı geçiyordu. En az iki metre uzunluğundaydı ve arka ayakları üzerinde dikilirse üç metreden fazla olacağını biliyordum, bu da boz ayıların normal boyutlarından oldukça fazlaydı.

Sanki o, eski zamanlardan kalma bir kalıntı, Buzul Çağı'ndan sonra atmosferdeki değişikliklerle birlikte küçülmeye adapte olamayan bir ayının ilkel versiyonu gibiydi. Ya da belki de o sadece sihirliydi, çünkü sonuçta *birkaç saniye önce bir insandı!*

Böyle bir şeyi daha önce hiç duymamış değildim. Aslında, önemli müşterilerimden biri paranormal romantizm romanları yazıyordu, bu yüzden kurtadamlar, her türden şekil değiştirenler ve diğer sihirli yaratıklar hakkında yüzlerce hikaye okumuştum. Ama kurgu olması gereken bir şeyle karşı karşıya kaldığınızda durum oldukça farklıydı!

Önümdeki boz ayı bir tür yalvaran ses çıkardı ve ben tekrar şimdiki zamana döndüm. Ve ne şimdiki zamandı ama. Kendini hiç çekinmeden içeri davet eden nispeten küçük siyah ayı kaçmış, beni kapıda durmuş, Remy LeBeau olması gereken şeye bakarken bırakmıştı.

"Sen..." Beynimin konuşma merkezini kontrol eden kısımları tamamen iflas etmişti. Dürüst olmak gerekirse, ne demem gerekiyordu ki?

Ayı bir adım daha yaklaştı ve tamamen saçma görünmeseydi, neredeyse temkinli olduğunu söyleyebilirdim. Yatıştırıcı. Bakışlarım, birkaç santim daha yaklaşan devasa pençesinden gözlerine kaydı ve sonunda, kalbimin hızlı atışını yatıştıran bir şey gördüm.

Gördüğüm şey *Remy'di*. Kulağa çılgınca geliyordu, çünkü sonuçta önümde tarih öncesi bir ayı duruyordu! Ama aynı zamanda, dev yaratığın derin, kahverengi gözlerinin derinliklerine baktığımda, buz pistinde o kader karşılaşmamızdan beri ona karşı beslediğim duygularla aynı nezaketi, aynı ruhu gördüm.

"Remy?" diye mırıldandım, hala olduğum yerde donmuş haldeydim, ama sonunda gerçek bir kelime söyleyebildiğim için mutluydum.

Tüm vücudu titredi ve bir an için korkunç bir şey olduğunu düşündüm, ama sonra beni neredeyse ödümü koparan ve Remy'yi kelimenin tam anlamıyla derisinden sıyıran aynı dönüşüm tersine dönmeye başladı.

Ancak bu sefer çok daha yavaştı, hatta neredeyse dikkatliydi ve ben, kürklerin yavaşça çekilip uzuvların daha uygun boyutlara küçülmeye ve doğru açıda bükülmeye başlamasını büyük bir dikkatle izledim. Böyle bir süreç için ne kadar çılgın bir enerji gerektiği hayal bile edemiyordum, bu yüzden birdenbire aşırı miktarda yiyecek ve herkesin etkileyici iştahı çok daha mantıklı gelmeye başladı.

Tanrım, burnumun dibinde bu kadar çok ipucu varken, nasıl hiç fark etmemiştim?

"Jeannie...?" dedi ve beynimin bir kısmı, onun hala tanıdığım Remy gibi ses çıkarmasına kesinlikle şok olmuştu. Benim zihnimde, dönüşüm onun her parçasını tamamen ve geri dönülmez bir şekilde değiştirmiş olmalıydı. "Üzgünüm, bunun oldukça şok edici olduğunu biliyorum."

Beni korkutmamak için ellerini kaldırdı ve dikkatli, inanılmaz derecede dikkatli bir adım daha attı. Yüzünde her türlü duygu vardı: endişe, korku, ama aynı zamanda... daha fazla özgüven. Sanki daha özgür gibiydi.

"Bir süredir sana söylemek istiyordum, ama nasıl başlayacağımı bilemedim. Ama sana söz veriyorum, güvendesin, tamam mı? O ayıyı kovmak zorundaydım. Söz veriyorum, sana zarar vermeyeceğim."

Tabii ki bana zarar vermeyecekti! Bunu çok iyi biliyordum. Ama nedense, bu saçma sapan ifade beni kendime geri döndürdü. Kariyerim boyunca düzenlediğim tüm hikayeleri ve paranormal dünyanın varlığı konusunda inanılmaz derecede takıntılı olan baş yazarların beni ne kadar sinirlendirdiğini düşündüm. Her zaman biraz şüphe, biraz şok olması gerektiğini anlamıştım, ama bu konuyu fazla uzatmaları, bir hikayeye olan ilgimi en çok azaltan şeydi. Bu yüzden, şimdi aynı durumla karşı karşıya kalmamın bir tür karma olduğunu düşündüm.

Ama görünüşe göre, ruhumun büyük bir kısmı sözlerimi eyleme dökebilirdi, çünkü zihnimin hızla

sınıflandırmaya ve her şeyi yerine koymaya başladığını fark ettim.

Kimsenin gerçekten sıcak giysiler giymediği gerçeği. Etrafımdaki herkesin aldığı yukarıda bahsedilen muazzam kalori miktarı. Addy'nin bacağındaki o korkunç kesikten sonra gayet iyi olması. Ana'nın inanılmaz gücü. Nasıl bu kadar kör olabilmiştim?

"Biliyorum, bu senden çok şey istemek olabilir, ama neden içeri girip kapıyı tamir etmiyorum, sen de biraz uyumaya çalışmıyorsun? Her şeyi sabah konuşabiliriz."

Gözlerimi kırptım ve Remy'nin neredeyse ön kapıya ulaştığını fark ettim. Verandanın kenarında duruyordu ve basit mavi kot pantolonu ve siyah, uzun kollu gömleği ile bir şekilde oldukça çarpıcı görünüyordu. Gece gökyüzü, sonsuz bir obsidiyen pelerin gibi onun etrafında ağır bir şekilde asılı duruyordu, ama sanki beynim onun arkasında, heybetli, korkutucu ve...

...ve güçlü.

Sonra ne yaptığımı gerçekten açıklayamazdım. Tek bildiğim, o kadar çok duygu doluydu ki, başımın üst kısmının bu baskıdan patlamamasına şaşırıyordum. Rahatlama. Şok. Korku. Heyecan. Çok fazla adrenalin! Ve tabii ki, derin, amansız *bir çekim*.

Onu yakaladım ve kendime doğru çektim, başını aşağı eğdim ve dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırdım.

Bu kibar bir davranış değildi. Mantıklı olup olmadığından bile emin değildim. Ama vücudum bu temastan heyecan ve rahatlama ile çılgınlık attı ve içimi kaynayan bir sıcaklık kapladı.

Remy sertleşti ve beynimde yaşanan duygusal aşırı yüklenmeye rağmen, yanlış bir şey yaptığımdan endişelenme gücüm vardı. Ama sonra kolları belimi sardı ve beni kendine doğru çekti, neredeyse büyük, kaslı vücuduna sıkıştırdı.

Her şey bir anda çok fazla geldi, ama daha başlamadan bitmiş gibi hissettim. Yoğunluktan hafifçe nefes nefese kalarak ayrıldık.

"Ne?" dedi Remy, sanki paranormal olayların varlığının kesin kanıtıyla şaşırmış olan kendisiymiş gibi.

"Üzgünüm," diye nefes nefese söyledim ve *lanet olsun*, sesim tamamen mahvolmuş gibiydi. Basit bir öpücük beni nasıl bu kadar etkileyebilirdi? "Sadece kendimi kaptırdım, ben..."

tahmin et." Bu pek yeterli bir açıklama değildi ve ben de bunun farkındaydım, ama zihnimde kelimeleri yeniden sıraya koymaya çalışıyordum. Düşündüğümde daha zor bir işti. "Sadece, şey, beni kurtardığın için teşekkür ederim. Bu, hayatımda gördüğüm en inanılmaz şeydi!"

Aynı zamanda en korkutucu şeydi. Ama artık beynim her şeyi Remy'nin gözünden işlediği için o kadar da korkutucu gelmiyordu. Çünkü, kulağa ne kadar çılgınca gelse de, Remington LeBeau'nun hangi formda olursa olsun, bana asla kasten zarar vermeyeceğini biliyordum. Asla.

Tabii ben çok nazikçe istemedikçe.

Bu kesinlikle düşünülmesi gereken bir konuydu, ama ben bunu daha sonra düşünmek üzere zihnimin başka bir köşesine sakladım. Belki biraz daha net düşünebildiğim ve kanımın çok belirli yerlere akmadığı bir zamanda.

"Şikayet ettiğimden değil," dedi Remy yavaşça. Kafasında dişlilerin döndüğünü neredeyse görebildiğim için bunu sevimli bulmam garip miydi? Muhtemelen. Ama öyleyse bile, bizim durumumuzda en az garip olan şeydi. "Ama bu tam olarak beklediğim tepki değildi."

Bir şekilde, mizah duygumun son kalıntılarını bulup kendime geri çekmeyi başardım. "Oh, özür dilerim. İstersen, beni kendime getirmek için bana vurmak zorunda kalana kadar etrafta koşup bağırabilirim?"

Bu, onda bir kahkaha kopardı ve bu ses, içimde hala kalan son korku parçalarını yatıştırıcı bir merhem gibi sardı. Gerçekten, Remy yanımda ve gülüyor olsaydı, bana o kadar da kötü bir şey olamazdı.

"İster inan ister inanma, kadınların yüzüne vurmaktan pek hoşlanmam. Ya da kimsenin yüzüne." Başını salladı ve endişesinin son izlerinin bakışlarından kaybolduğunu görmek güzeldi. Zaten bana gülümsediğinde daha çok hoşuma gidiyordu. "Bu konuyu uzatmak istemem, çünkü minnettarım, ama şu anda nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun?"

Tamam, benim tepkime biraz şüpheyile yaklaşmaya hakkı vardı. Bu tamamen mantıklı değildi, en azından dışarıdan bakıldığında, bu yüzden mantıklı bir şekilde açıklamak için elimden geleni yaptım.

"En büyük müşterilerimden biri sadece paranormal şekil değiştirenlerin aşk hikayeleri yazıyor, bu yüzden bu tür sahneleri yaklaşık iki kez okuyor ve düzenliyorum.

her ay. Sanırım bir durumu yeterince prova ederseniz, o durum gerçekten yaşandığında onu sindirmenize yardımcı olur.”

Bu, Remy'nin beklediği son cevap olmalıydı, çünkü gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Uzun bir süre bana baktıktan sonra kahkahayı patlattı. Ve bu sefer ben de ona katılmak zorunda kaldım.

Bunca zaman, Remy'nin bir ilişkiye hazır olup olmadığını veya bana karşı bir şeyler hissedip hissetmediğini merak ediyordum, ama meğer o tamamen farklı bir türmüş. Hem de sıradan bir tür değil, sihirli bir tür! Bir sürü çatışma içeren bir alt hikaye varmış, ama ben bunun farkında bile değildim.

Kahkahalarımız dinmeye başladığında, birbirimize bakakaldık, yüzümüzde gülümsemeler vardı ve nefesimiz yavaş yavaş normale dönüyordu. Onun ne olduğunu öğrendiğim için artık bana farklı görünebileceğini düşünmüştüm, ama aslında o hala aynı eski Remington'du. Buz pateni yapmayı bilmeyen, kız babası olmayı seven ve en beklenmedik anlarda hayatın çirkin yanları hakkında derin içgörülerde bulunan yakışıklı baba.

Hâlâ nazikti. Hâlâ çok komikti. Pazıları hâlâ neredeyse kafam kadar büyüktü.

Ve beni kurtarmıştı.

Hem kendisini hem de halkını büyük bir riske sokmasına rağmen, bana kesinlikle bilmemem gereken bir dünyanın yönünü göstermesine rağmen, bunu benim güvenliğim için yapmıştı. Benim için güvenliğini, sırrını, her şeyini feda etmeye hazırdı.

Onu tekrar öpmekten başka ne yapabilirdim ki?

Yemek sırasında bunu yapmak istemiştım. Aslında, kabine girdiğimizden beri buna direniyordum ve bunun aslında çocuklarımızın bize aramızdaki kimyayı keşfetmemiz için verdikleri bir işaret olduğunu fark ettim. Ama bir şey beni engelliyordu. Bunun benim hazır olmadığım mı, onun hazır olmadığından mı, yoksa ikimizin karmaşık bir karışımından mı kaynaklandığını bilemiyordum, ama henüz o adımı atmak istememiştım.

Ancak şimdi, o adımı atmaya hazır olmakla kalmamış, birkaç dakika içinde ikinci kez mutlu bir şekilde kendimi o uçurumdan atıyordum.

Remy'nin tepkisi çok daha az şok ediciydi ve belimi hiç tam olarak bırakmayan kolları, sadece yarı ayrıldığımızda aramızda biraz boşluk bırakarak, beni daha da sıkı sıkı sarıyordu.

Neredeyse on yıldır kimseyi öpmemiştim, ama bu hiç önemli değildi. Remy'nin dudakları benimkilerle birleşince bir aydınlanma gibiydi, ağzının baskısı beni farkında olmadığım bir şekilde topraklıyordu. Öpücüğü bu kadar agresif bir şekilde sürdürmesine şaşırdım, acı verici ya da kaba bir şekilde değil, ama zihnimin sınırlarını biraz sarsan mükemmel bir hakimiyet gösterisiyle.

Hayatımda sadece bir partnerim olmuştu ve o da kafamın içinde hiçbir şeyin net olmadığı zamanlardı (*uygun bir cinsel eğitim almadığım için teşekkürler!*). Bu yüzden, samimi ilişkiler konusunda kendi zevklerim ve tercihlerim konusunda bir uzman sayılmazdım. Ancak, yıllarca çeşitli baharat seviyelerine sahip romantik romanlar üzerinde çalışmak, bana neyden hoşlanabileceğime dair bir fikir vermişti ve yatakta biraz itaatkar olmak kesinlikle bunlardan biriydi.

Ama bu *hak edilmiş* bir itaatçılıktı, belki de bu yüzden onun alt dudağını dişlerimle yakalayıp ısırdım. Kötü niyetli olacak kadar değil, kesinlikle gerçek bir zarar verecek kadar değil, ama kesinlikle yaramazlık yapacak kadar.

Yaramaz olmanın bu kadar eğlenceli olabileceğini kim bilebilirdi?

Bir sonraki hatırladığım şey, Remy'nin beni duvara dayayıp çenemi sıkıca tutarak yüzüne bakmamı sağladığıydı. Sevdiğim yüzün aynısıydı, ama bir fark vardı. Daha vahşi bir şey. Sanki medeniyetin ve kibar toplumun tuzakları, onun yüzeyinin altında kaynayan ilkel gücü görmemi sağlayacak kadar kaldırılmıştı.

Korkmuyordum ve onun bana asla zarar vermeyeceğinden hala kesinlikle emindim, ama bu beni çok heyecanlandırdı. İçimdeki aynı asi taraf onu sınamak istedi. Onu kışkırtmak ve sınırların tam olarak nerede olduğunu görmek istedi.

"Ben..." Remy yarı hırlayarak konuştu. Zihninin yaptıklarının farkına vardığını kelimenin tam anlamıyla görebiliyordum. Çenemi tutan eli hafifçe gevşedi ve bir adım geri attı. "İyi misin?" diye sordu ve onun bana olan ilgisini çok sevmeme rağmen, içimdeki vahşi tarafını görmek için can atıyordum.

Aslında, bu hızla içgüdüsel bir ihtiyaç haline geliyordu ve bu beni çok şaşırttı.

Elbette, beynime yeterince kan akıyor olsaydı, belki de o kadar uzun süredir iyi bir anne olmaya odaklandığım için kendimin diğer yönlerini bastırdığımı fark ederdim.

Ergenliğe girdikten sonra umutsuz bir romantik olmuştum, gelişen zihnim şövalyeler, parlak zırhlar ve kendilerine bakabilen genç kızların destansı hikayeleriyle dolmuştu ve sonunda onları oldukları gibi saygı duyan eşlerini bulmuşlardı.

Sonra, zincirlerinden yeni kurtulmuş, kendisine yasaklanmış her şeyi denemeye hevesli, kaygısız bir genç kız vardı. Yemek yemeyi, seksi, geç saatlere kadar uyanık kalmayı ve nerede uyuyacağını umursamadan yeni yerlere gitmeyi severdi.

Sonra sadece bakılmak isteyen bir kız vardı. Şımartılmak ya da el pençe divan durulmak için değil, omuzlarındaki dünyanın yükünü taşımaya yardım edecek birine sahip olmak için. Çocukluğundan beri kimseye güvenemediği gibi güvenebileceği birine.

O parçalarımı yeraltının derinliklerindeki bir odaya kilitlemişim, ama Remy'yi öpmekle ilgili bir şey o kapıları ardına kadar açmış, onların yüzeye çıkıp istediklerini talep etmelerine izin vermişti.

Ve istedikleri şey oldukça basitti. *Onu* istiyorlardı.

Romantik tarafım, çaresiz öpücükleri ve sanki her an önümden kaybolacakmışım gibi beni sıkıca tutan ellerini istiyordu. Hedonist tarafım ise zevki, onun gücünün sert ısırığını ve dokunuşunun sıcaklığını istiyordu. Başka hiçbir şey kalmayana kadar bu hislerin içinde kaybolmak istiyordu. Mantıklı düşünceye yer yoktu.

Peki ya kız?

Kız sadece Remy'nin bana, onun için gerçekten değerli bir şeyimmişim gibi bakmaya devam etmesini istiyordu. Sanki benimle birlikte olmaktan hoşlanıyormuş ve ben

aptalca, hatta belki de salakça şeyler söylesem ya da yapsam bile, beni bunun için yargılamayacağını.

"Beni tekrar öpersen daha iyi olur," dedim, tüm o seslerin kazanmasına izin vermeye karar vererek. Yıllarca kendimi arka plana atmıştım ve Max'in ihtiyacı olursa bunu tekrar yapardım, ama o artık bunu istemiyordu. Remy iyileşiyordu. Kilo alıyor ve geliyordu.

Bana, hayatımda ondan başka şeyler olmasının sorun olmadığını göstermek için tüm bunları ayarlamıştı.

Böyle gerçekten empatik ve harika bir oğula sahip olmak için ne yaptığımı bilmiyordum, ama ona tüm dünyayı borçluydum. Ve onun bu yeteneğini, onu denemeden yüzüne vurmak gibi bir niyetim yoktu. Remy beni reddederse, o başka bir şey olurdu, ama bu fırsatı kaçırmayacaktım.

Sözlerimin Remy üzerinde fiziksel bir etki yarattığını görmek tatmin ediciydi. Tüm vücudu titredi ve dişleri biraz daha keskinleşti. Bunu kitaplarda okumuştum ama çekiciliğini hiç anlamamıştım, ama şimdi bu benim gözlerimin önünde gerçekleşiyordu, anladım. Evet, anladım.

"Emin misin?" diye sordu o gürleyen, kısık sesiyle ve lanet olsun, her hecede amımın zonkladığına yemin edebilirim.

Tamam. Görünüşe göre sesimdeki tuhafılık hoşuna gidiyor. Bunu bilmek güzel.

Sadece evet diyebilirdim, sonuçta bu olgun bir davranış olurdu. Ama çenemi sıkıca kavrayan o eli geri istiyordum, o küçük tadını aldığım hakimiyeti tekrar hissetmek istiyordum. Ona küstah bir ifadeyle baktım ve ses tonumu yavaş ve şekerli hale getirdim.

"Evet, tabii çok korkmuyorsan?"

Tehlikeli bir oyun oynuyordum. Remy'nin bana zarar vereceğinden endişelendiğim için değil, asla öyle bir şey olmazdı, ama alay etmek her zaman, yanlışlıkla talihsiz bir tetikleyici olabilecek bir şey söyleme riskini barındırır. Remy hazır değilse, onu bunun için asla alay etmezdim. Ve onun bunu bildiğini ve o sınıra çok yaklaşırsam beni uyaracağını düşünmek hoşuma gidiyordu.

"Korkuyor musun?" Bu kelime, gerçek bir konuşmadan çok bir hırıltı gibiydi.

"Evet, biliyorsun," diye devam ettim, en iyi şekilde yaramazlık yapıyormuş gibi hissederek. Geçici olarak yakabilecek bir ateşle oynuyordum.

beni ama asla *incitme*. "*Korkak*."

Remy yaklaştı, karanlık gözleri fırtınalıydı ve konuşurken dudakları benimkilere değdi — baştan çıkarıcı bir temas ama *yetersizdi*. Artık kendime izin verdiğim için, bu arzu yıllarca kaybettiğim zamanı telafi ediyor gibiydi.

"Seni bu kadar iyi tanıımıyorsam, beni kışkırtmaya çalıştığını söyleyebilirim, Jeannie."

Adımı söyleme şekli tam bir günah gibiydi. Hiç bu şekilde söylendiğini duymamıştım. Ben ele geçirilmiş bir kadındım. Öne eğildim, dudaklarını dudaklarımla yakalamak, onun verdiği uyuşturucuyu bir kez daha tatmak istedim.

Ama o başını yana çevirdi, ben de sadece yanağını öpebildim ve ağızımdan çıkan inilti beni şaşırttı. Böyle bir ses çıkarabileceğimi gerçekten bilmiyordum.

"Ne oldu?" diye alay etti ve onun daha hafif tarafını gördüm. Bu, gürleyen homurtusu kadar hoşuma gitti. Değişiklik yapmasını, beni asla rahat hissettirmemesini ve asla tahmin edilebilir olmamasını sevdim. "Sadece senin... *küstah* olmana izin mi veriliyor?"

Aniden dudakları yine dudaklarıma değdi ve bu sefer öpücüğündeki baskın dalgayı engelleyen hiçbir şey yoktu.

Evet! Ona sarıldığımda içimden sevinç çığlıkları attım, bu baskıyı, bu sıcaklığı, hassas dudaklarımla derisine dişlerinin sürtünmesini seviyordum. Bu yoğunluk ruhumun hamlığını yansıtıyordu.

Nasıl olur da içimde bu kadar çok, benim tamamen farkında olmadığım kısımlar olabilir? Yoksa ben bunları inkar mı ediyordum? Her halükarda, düşünmek mümkün olduğunda, düşünmem gereken çok şey vardı. Çünkü şu anda, beynimin bazı kısımlarının yavaş yavaş kapandığını hissedebiliyordum, ta ki sadece Remy, ben ve o anda olanlar kalana kadar.

Remy beni duvara itip ağızımı ele geçirdiğinde, elini çeneme koyup boğazıma neredeyse baskı uygulayarak beni tamamen sarmış hissettim, bu kesinlikle heyecan vericiydi. Her şeyi kapsıyordu, ama yine de yeterli değildi.

Ne kadar imkansız olsa da, vücudumun her molekülünde onu hissetmek istedim.

"Remy," diye inledim, o sarhoş edici teması biraz daha hissetmek için kalçalarımı yukarı doğru ittim. Onun ereksiyonunu zaten kaygan olan merkezimde hissetmek için yeterince uzun değildim, ama kot pantolonlu uyluğu mükemmel bir sürtünme sağladı ve sinir sistemimin her hücrelerine yıldırım çarptı.

"Açgözlü," diye homurdandı. Bana olan tutuşu değişti ve beni tek eliyle ayağımdan kaldırdı.

Vay canına! Elbette onun güçlü olduğunu biliyordum, ama bunu ilk elden deneyimlemek bambaşka bir şeydi. Güçlü erkeklere olan ilgim kesinlikle sadece estetik bir şey değildi. Vücudumun tepkisi içgüdüsel ve birdenbire iç çamaşırımı değiştirmek istediğimi fark ettim.

Hayır, daha doğrusu, külot giymemiş olmayı ve uyluklarımın arasında biriken ıslaklığı emen başka bir şey giymiş olmayı diledim.

Bu düşünce beni o kadar sarsmıştı ki Remy bile fark etti ve öpüşmeden uzaklaşarak gözlerime baktı. "Bu uygun mu?" diye sordu, sesi titriyordu.

Onu tamamen vahşi göstermek istememle dikkatim dağıldı ve başımı salladım, ama gözlerindeki bakış daha da ciddileşti. "Sözlere ihtiyacım var, Jeannie." Dudaklarımı ısırды, ama benim arzuladığım, beni çıldırtan şeyi vermedi. "Bunun sorun olmadığını ve çok ileri gitmediğini söylemeni istiyorum."

"Çok ileri gitmiyor," diye boğuk bir sesle söyledim ve Tanrım, sesimin bu kadar ahlaksız çıkması yarısı seksi, yarısı utanç vericiydi. Konuşma yeteneğimle ve hemen hemen herkesle şakalaşma becerimle gurur duyuyordum, ama şimdi, tüm kelime dağarcığım çoğunlukla tek heceli kelimeler ve yalvarışa benzer ifadelerden ibaret kalmıştı. "Bunu istiyorum. *Seni* istiyorum."

"Ben de seni istiyorum. Ben... istememeye çalışıyordum, ama neden bu kadar direndiğimi bilmiyorum." Başını yukarı doğru eğdi ve bu yeni açıdan beni öpecek sandım, ama son mesafeyi kapatmadı. "Ama bana söyleyeceksin, değil mi?"

Onun muhteşem, dolgun dudaklarına bakarken beynim bulanıklaşmış, ona göz kırptım. Dudakları koyu, soluk pembe renkteydi ve sıkı kesilmiş sakalının koyu telinden sıyrılıyordu.

"Neyi söyleyeceğim?"

"Eğer bu iş çok ileri gidiyorsa. Eğer yavaşlamak istiyorsan. Eğer durup düşünmen gerekiyorsa. Kendini güvende hissetmen için ne gerekiyorsa, ben onu yapacağım."

Beni tekrar öptü ve bu öpücük ruhumun derinliklerine işledi. Tekrar konuşmaya başladığında, konuşamayacağımı düşündüm ama neyse ki bana başka soru sormadı.

"Bu gece istemediğin hiçbir şey olmayacak."

Başımı salladım, bu hareket yeterli gelmedi ama neyse ki Remy başka bir şey söylememi istemedi. Beni en derinlerime kadar anlıyordu. Kemer tokasına baskı yapan, bana ne kadar tepki verdiğini hissedebildiğim o derinlerden farklı bir derinlik.

Ve dostum, bu benim egomu çok tatmin etti.

Boyunu tam olarak anlayamadım, ama kot pantolonuna baskı yapan bir güç vardı, benimle temas kurmak için çaresizce çabalıyordu. Bu, hissettiğim duyguyu çok daha yoğun hale getirdi. Kollarımı omuzlarına doladım, böylece kalçalarımı sürtmek ve bacaklarımı beline sıkıca sarabilmek için yeterli güç elde edebildim.

Remy'nin dizleri biraz titredi, ama kendini toparlayıp beni duvara daha sertçe bastırdı, kalçaları bana doğru itti. Otuz yaşında olduğuma ve ormanda terk edilmiş bir kulübede kuru seks yaptığımıza inanamıyordum, ama kesinlikle itiraz etmeye niyetim yoktu. Başımı geriye eğdim ve Remy çenemden boynuma doğru öpücükler yağdırdı, dişleri oradaki hassas cilde yerleşmişti.

Siktir. Keskin bir acı hissettim ve onun köpek dişlerinin ne kadar sivri olduğunu hatırladım, ama bu beni caydırmak yerine daha da ateşlendirdi. Bilinçaltımda boynumu onun ağzına doğru eğdim ve dili ısırığa katıldığında daha fazla his için inledim.

Siktir, balıkçı yaka giysi getirmiş miydin? Bilmiyordum. Ama pek de umursamıyordum. Eşarplarla kapatabilirdim.

Remy muhtemelen hızlı iyileşen insanlarla yatmaya alışkındı. Bir insanın yapabileceğinden daha sert davranması ihtimali beni biraz ürpertti, çünkü o sadece aradaki farkı düşünmeyi unutmuştu.

Biraz mazoşist miydim? Belki. Ya da belki de on altı yaşımdan beri kimseye bu kadar güvenememiştim. Kontrolü tamamen başkasına vermek ve onun bunu asla kötüye kullanmayacağını bilmek, güçlü, büyüleyici ve son derece erotik bir şeydi. Tek yapmam gereken bir kelime söylemek ya da muhtemelen parmaklarımı şıklatmaktı, Remy dururdu.

Nedense bu *beni* daha güçlü hissettiriyordu. Ayrıca kendimi inanılmaz derecede güvende hissettiriyordu.

"Jeannie," diye gürledi Remy ve *lanet olsun*, onun adımı ikinci kez böyle söylemesi beni fiziksel olarak sarsmıştı. Sabırsız ya da çaresiz görünmeyi umursamadan ona daha sert bir şekilde süründüm. Omuzlarını bıraktım ve ellerimle yüzünü kavradım, onun yoğun, kahverengi gözlerine bakarak.

"Buradayım," dedim, bu kelimeleri söyleyebildiğime şaşırarak. "Buradayım ve seninim."

Sanki kendisiyle mücadele ediyormuş gibi inledi ve boynuma doğru eğildi. Isırmak ya da öpmek yerine, yüzünü boynuma bastırdı. Sanki dünyadan saklanıyormuş ve omzumun kıvrımı onun sığınağıymış gibi.

"Ya bu çok hızlıysa?"

İşte oradaydı: Her şeyin karmaşasında kendimi kaybettiğimde bile zihnimin bir köşesinde duran korku. Adrenalin'in Remy'yi henüz hazır olmadığı şeyler yapmaya ittiği endişesi.

"O zaman dururuz. Şu anda bir adım daha ileri gitmemize gerek yok."

"Ve bu senin için sorun olmaz mı?"

Bir insanın sadece bakışlarıyla bu kadar çok şey ifade edebilmesini gerçekten anlamıyordum, ama gerçekten, Remy'nin yakışıklı yüzünde bir dizi duygu ve çatışmanın geçip gittiğini gördüm.

"Evet," diye cevap verdim dürüstçe, doğru kelimeleri bulmak için beynimi yeterince sallayarak. Şarap sarhoşluğunun şehvet dolu sisinde kaybolmaktan hoşlansam da, Remy benim tam zihinsel berraklığımı hak ediyordu. "Ben... ben senden hoşlanıyorum."

Sen. Ve sanırım sana karşı hislerim var. Ama son on yılımı sadece anne olarak geçirdim. Bu benim için o kadar yeni ve belirsiz ki, içgüdülerimle hareket ediyorum.

Yine bir duraklama, böylece iletmeye çalıştığım düşünceyi takip edebildim. Böylece Remy'ye yalnız olmadığını, onu anladığımı ve beni reddedip yalnız başına yatmaya karar verse bile ona karşı hiçbir şey hissetmeyeceğimi söyleyebildim.

"Eşinizin vefatının üzerinden sadece bir buçuk yıl geçti ve uzun bir süre boyunca bir bakıcı ve baba olduğunuzu, ama bundan başka bir şey olmadığınızı hissediyorum.

"Yani, şu anda ikimiz de farkında olmadan kendimizi hapsedtiğimiz kalıplardan çıkıyoruz. Her şeyin olduğu gibi kalmasına biraz fazla alışmıştık, anlıyor musun?"

O başını salladı ve ben ona konuşması için ısrar etmedim, ama gözlerini kaçırmamasına da izin vermedim. Evet, onun kontrolü ele almasını seviyordum, onun hakimiyetinden heyecan duyuyordum, ama bu onun güvenceye ihtiyacı olmadığı anlamına gelmiyordu. Korkmasına veya kararsız olmasına izin verilmesi için yeşil ışık yakılmasına ihtiyacı yoktu.

"Bu gece hiçbir şey olmak zorunda değil. Ama kaderimizde varsa, bu gece bir şeylerin olmasına açtım. Benim için uygun olmadığını düşündüğüm bazı şeyleri deneyimlemeyi kendime izin vermek istiyorum. Ve bunu yapmak için sana yeterince güveniyorum."

"Bunu hak etmiyorum," diye mırıldandı ve ağlamamaya çalışır gibi gözlerini sımsıkı kapattı.

Onun için kalbim sızladı ve elde edebileceğim her türlü zevki elde etme arzusu azaldı, yüzeyin hemen altında kaynamaya başladı. "Hak ediyorsun Remy LeBeau, kesinlikle hak ediyorsun. Dünyayı ve daha fazlasını hak ediyorsun. İyi hissetmeyi hak ediyorsun. Zara da bunu isterdi."

Hemen açıklığa kavuşturmak için acele ettim, çünkü karısından bahsetmenin önemli bir konu olduğunu biliyordum, ama Ana'nın ve hatta kızlarının bana söylediklerini anlaması *gerekiyordu*.

"Ve hazır değilsen, şu anda bir şey yapmanı kesinlikle isteyeceğini kastetmiyorum, hiç de değil. Demek istediğim, hazırsan, onun seni destekleyeceğine inanıyorum.

şüphesiz mutlu olmanı isterdi. Bu nasıl olursa olsun."

Remy uzun süre hiçbir şey söylemedi ve ben de onun düşüncelerini etkilemek istemediğim için hiç kıpırdamadan durdum. Elbette, zihnim ve bedenimin büyük bir kısmı işlerin devam etmesini istiyordu, ama benim için en önemli şey Remy'nin güvende ve sağlıklı olmasıydı.

Zorlama varsa seks, seks olmazdı. Bu, benim hiçbir şekilde dahil olmak istemediğim tamamen başka bir şeydi.

Ama sonra gözlerini açtı ve ağzını bana dayadı, sert ve talepkar bir şekilde. Dişleri keskin, dili ise bir şekilde daha da keskin. Kendimi, kontrolsüz arzunun, kontrolsüz isteklerin havuzuna çekildiğimi hissettim.

Bunu istiyordum, Tanrım, ne kadar da istiyordum, ama Remy'nin iyi olduğundan emin olmak istedim, bu yüzden onun kitabından bir sayfa aldım.

"Remington," dedim yavaşça, öpücüğünü kesmek için yüzüne yeterince baskı uygulayarak. Direndi, ama biraz daha güç uyguladıktan sonra geri çekildi. Koyu renkli kaşları çatılmıştı, göz bebekleri büyümüştü, bu yüzden çok sevdiğim o bal rengi, kırmızımsı kahverengi gözleri tamamen gizlenmişti. "Remington, lütfen bana bunun sorun olmadığını söyle."

"Sorun yok," diye keskin dişlerinin arasından homurdandı.

"Eğer bir an bile sorun olursa, bana söyleyeceğine söz verir misin?"

"Söz veriyorum," dedi, yanağını avucuma bastırarak. "Söz veriyorum."

"Ben de söz veriyorum."

Birbirimizin gözlerine bakarak uzun bir süre daha geçti. Bunun romantik romanlar dışında gerçek hayatta yaşanabilecek bir şey olduğunu hiç düşünmemiştim, ama Remy ile aramızda hayatımda hiç hissetmediğim bir bağ vardı. Ve bu bağı her şeyden çok değer vermek ve beslemek istiyordum.

Bu yüzden onu tekrar öptüm.

Diğer öpücükler gibi değildi. Şok ve adrenalinle beslenmiyordu ya da çaresiz bir özleminden doğmamıştı. Hayır, yavaş, şefkatli bir öpücüktü, gecenin bizi nereye götüreceğine kapıyı açan bir öpücüktü.

Ve lanet olsun, Remy'nin bana adeta eriyip gitmesi, onu başka bir insana olabileceğinden daha yakın hissetmemi sağladı.

Şey... Öğrendiğim kadarıyla tam olarak insan sayılmazdı. Ama yeterince yakındı.

İkimiz arasında huzur dolu bir andı. Endişelenecek faturalar yoktu. Kapıdan girecek çocuklar yoktu. Sadece Remington ve Jeannie, Remington ve Jeannie olabiliyorlardı.

Ne kadar süre öyle kaldığımızı bilemem, ama bunun bir önemi yoktu. Öpücük tam da gerektiği kadar sürdü ve sonunda ayrıldığımızda, Remy gözlerime bakarak sormasına bile gerek olmayan bir soru sordu.

"Evet," dedim, tüm coşkumu toplayarak. Bunu ruhumun derinliklerinden söylüyordum. Neredeyse on uzun yıl boyunca kendi hayatımın ve Max'in sorumluluğunu üstlenmişim ve artık ikimizin de sadece bize ait olan bir şeyin tadını çıkarma zamanı gelmişti.

Ona tek gereken buydu. Duvardan uzaklaştı ve sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni yatağa taşıdı.

Ellerimi onun kalın saçlarına doladım, bukleleri parmaklarımın altında yumuşak ama güçlüydü, dudaklarım onun dudaklarına ateşli bir şekilde yapıştı. Güvenlik için arka planda kalan o tutku, yine ön plana çıktı ve inkar edilemez bir aciliyetle yanıyordu.

Ve ben de bunu inkar etmeye niyetim yoktu.

Remy arkasını dönene kadar kendimi öpüşmeye tamamen kaptırmıştım. Kafam o kadar karışmıştı ki onu öpmeyi bıraktım, ama bu sadece bir an sürdü, çünkü onun yatakta yeterince geriye oturup beni rahatça kucağına oturtmak için yönümüzü değiştirdiğini fark ettim.

Aklımı başımdan alırken bile, hala çok düşünceli bir adamdı.

Siktir, bu olması gerekenden çok daha seksi bir şeydi.

Bacaklarımı açtım ve onun kot pantolonunun, benim polar astarlı taytımın içine bastırarak yarattığı o yakıcı hissin tadını çıkardım. Bir kez olsun, hiç sıcak tutmayan daha ince ve daha ucuz olanı satın almış olmayı diledim.

O malzeme tabakası bile Remy'nin benim için gerginleşen uzunluğunu hissetmemi engellemeye yetmedi. Eğer onun büyük kemer tokası

yoluma çıkmasaydı, o anda ve orada boşalana kadar yukarı aşağı kayabilirdim.

Ancak, benim açgözlülüğüme rağmen, Remy çok fazla hareket etmeye başladığımda kalçalarımı tuttu ve dudaklarını boynuma geri götürdü, ama bu sefer diğer tarafa, böylece onun izlerinin eşleşen bir setine sahip olacaktım.

Siktir, siktir, siktir.

Beni sahiplenmek için iz bırakmıyordu, dünyaya bizim birbirimize bağlı olduğumuzu, ağzının benim üzerimde olduğunu ve başka kimsenin olmayacağını söylemek için.

Hey, biraz yavaş ol, kızım. Zihnimin biraz pratik olan kısmı, beynimin çatlaklarından kayıp gitmeden önce son bir nefesle ortaya çıktı.

Aramızdaki şeyler, küçük de olsa, şüphesiz geri dönülmez bir şekilde değişecekti. Şu anda paylaştığımız şeyin tekrar olacağına dair hiçbir garanti yoktu. Ya da tam olarak olacağına dair. Önemli olan tek şey şimdiki zamandı.

"Yeşil mi?" diye sordu Remy ve bir an için kafam karıştı, ama sonra anladım. Sonuçta, güvenli kelimeleri bilmeyen bir romantik editör ne işe yarar ki? Beklenmedik bir şekilde, benim sadece kabul ettiğimden değil, aynı zamanda bundan *hoşlandığımdan da* emin olmak istemesinden dolayı kalbim hızla çarpmaya başladı.

Çünkü ben de tüm varlığımla buna ilgi duyuyordum.

"Yeşil."

Sanki o sinyali bekliyormuş gibi, elleri gömleğimin altına kaydı ve her zaman biraz utandığım kıvrımlarımı okşadı. Ama cildime dokunduğu anda çıkardığı zevk dolu inilti, vücudumla ilgili tüm güvensizliklerimi unutturdu.

Parmak uçları ateş gibiydiler, omurgamın uzunluğunu takip ederek spor sütyenimin arkasına ulaştılar. Keşke daha seksi bir şey giyseydim, kendimi gerçek bir bomba gibi hissettirecek bir şey, ama bu, gün başladığında olmasını beklediğim en son şeydi.

Remy sütyene dokunmadı. Gömleğimin kumaşını tutup başımdan çıkardı. Kollarımı kaldırarak ona izin verdim, erkek kıyafetleri gibi çıkmasını beklediğini fark ettim.

Bu çok kullanışlı olsa da, deneyimlerimden kadın gömleklerinin koltuk altlarının erkek gömleklerine göre çok daha dar olduğunu biliyordum ve bu da onları çıkarma şekillerinin farklı olmasına neden oluyordu. Şimdi, bu gerçeğin *neden* farkında olduğumu bilmiyordum ve umurumda da değildi. Hayır, umurumda olan şey, o oldukça sade spor sütyen hariç, belden yukarısının çıplak olmasıydı.

"Çok güzel," diye fısıldadı Remy, sanki kilisede ayin yapıyormuş gibi, elleri sırtımdan önüme kaydı, yumuşacık karnımı ve belimi neredeyse taparcasına okşadı.

"Remy..." diye inledim, sırtımı kavisleyerek onun penisine daha sert bastırmaya çalıştım. Onu istiyordum, o kadar çok istiyordum ki neredeyse tadını alabiliyordum.

İşte bu bir fikirdi.

Yataktan kalkıp onun inanılmaz kalın bacaklarının arasına diz çökmek niyetiyle biraz kıpırdadım, ama o benim sütyenimi tutarak beni durdurdu.

"Kal, güzelim. Seninle işim bitmedi."

Aman Tanrım. Kendiliğinden alev almam mümkün müydü? Çünkü öyle hissediyordum.

"Tamam," diye fısıldadım, ağzım tamamen kurumuştı. Bir erkeğe bu kadar tamamen kapılmanın ve büyülenmenin mümkün olduğunu bilmiyordum, ama şu anda tam da bu oluyordu. Tüm o küçük güvensizlikler, çok sessiz olduğunda ya da yorgunluktan gardımı indiremediğimde ortaya çıkan o acımasız sesler, yok olup gitti.

"Sen mükemmelsin, tatlım," dedi Remy, sütyenimi başımdan çekip çıkarmadan önce.

Kollarımı tekrar kaldırdım ve bu hareket, bahsettiğim seslere yeni bir enerji vermiş gibi görünüyordu. Aniden, yürüyüş sırasında deodorantımın etkisinin devam edip etmediğini merak ettim. Onun keskin duyuları benim koktuğumu düşünüyor muydu? Elastik bandın cildimde bıraktığı parlak kırmızı izler ya da sıkı kumaşın desteği olmadan artık dik durmayan göğüslerim onu soğutmuş muydu?

Bunu bilmeliydim, çünkü Remy'nin gözleri sanki aradığı büyük bir hazineymişim gibi üzerimdeydi. Dişleri hala...

keskin ve gözleri neredeyse parlıyordu, sanki içindeki hayvani enerji dışarı çıkmak için mücadele ediyordu. Ve elini uzatıp göğüslerimi okşarken, çok nazikçe dokunurken, tırnaklarının biraz daha uzun, daha keskin ve kalın, kum rengi parmaklarının tabanına doğru koyulaştığını fark ettim.

"Lütfen," diye neredeyse mırıldandım ve daha sonra bunu düşündüğümde utanacağımı biliyordum, ama neyse. Gelecekteki Jeannie bunun için endişelenebilir. Şimdiki Jeannie dünyası altüst olmak üzereydi.

"Oh bebeğim, bebeğim," dedi Remy, sesi o kadar alçaktı ki dişlerinin arasından zar zor çıkabiliyordu. "Hiçbir şey istemene gerek yok. Ben seninle ilgileneceğim."

"Ben..." Buna ne cevap vereceğimi bilmiyordum. Beynimde hazır bir cümle bile yoktu. Remy ağzını göğüs uçlarımdan birine kapattı, dili mükemmel bir şekilde dönüyordu. "Siktir!"

Zevkle homurdandı, bunun benim dokunuşumdan mı yoksa benim tepkime mi bir tepki olduğunu bilmiyordum. Nispeten küçük bir sesdi, ama göğüslerimden başlayıp klitorisime kadar vücudumun her santimetresine zevk yaydı. Göğsüm inip kalkıyordu, ama Remy bunu umursamıyor gibiydi, diğer meme ucumu başparmağı ve işaret parmağıyla sıkıştırdı.

Kalçalarım onun tutuşundan kurtulunca, biraz itmek, alay etmek için bir fırsat gördüm. Tekrar sürtünmeye başladım, ona karşı sallanana kadar hızımı artırdım.

Yeterli baskı değildi, hiç de yeterli değildi, ama sadece arzumu besleyen lezzetli bir aperiattı. İç çamaşırım sırlıklam olmuştu ve yakında taytım da öyle olacaktı, bu da ertesi günü biraz garip hale getirecekti. Eh, gelecekteki Jeannie bununla başa çıkabilirdi.

Tanrım, benim ne kadar tahrik olduğumu, ne kadar ıslandığımı hissedebiliyor muydu? Umarım öyleydi. Bana nasıl hissettirdiğini tam olarak bilmesini istiyordum. Vücudumu parmağında, daha doğrusu dilinde nasıl oynattığını.

Tam zihnim tamamen devre dışı kalacak gibi hissettiğim anda, ağzı ve parmakları durdu ve geri çekildi.

Onu takip etmeye çalıştım, ama beni yerinde tuttu.

"Kalk, güzelim."

Kalkmak mı?

Yapabilir miyim bilmiyordum, ama güçlü kolları beni destekleyip kaldırdı. Beni yerimden kaldırabileceğini biliyordum, bu yüzden bana karşı gösterdiği nazik tavır ve sertliği beni neredeyse ıslatacaktı. Bu ikilemi çok sevdim. İtme ve çekme. Dikkatli olmam gerekiyordu, çünkü bu geri dönüşü olmayan, hayatımı değiştirecek bir deneyim olacaktı.

Elimdeyken tadını çıkarsam iyi olurdu.

Titrek bacaklarla onun önünde durdum ve Remy davetkar bir şekilde bacaklarını açtı. Önünde diz çökmemi mi istiyordu? Ben buna tamamen hazırdım. Her zaman biraz oral fiksasyonum vardı ve onun gizli penisini dilimle tanımaktan daha çok hoşlandığım bir şey yoktu.

Ama dizlerim bükülmeye başladığında, beni durdurdu ve başını hafifçe salladı.

Oh, bunu yapmayacak mıydık?

Şaşırmıştım, ama sonra parmaklarını belime soktu ve taytımı uyluklarımdan aşağı, acı verici bir şekilde santim santim indirdi. Onun önünde çıplak kalmak, onun beni ne kadar etkilediğini görmesini istedim. Tıraş olmamıştım, ama ne tür bir ayı biraz tüyden rahatsız olur ki?

Remy her hareketi saygı gösterisiymiş gibi ele aldı ve dürüst olmak gerekirse, ben de onunla aynı duyguları paylaşıyordum. Birisi bana saf ve tam bir hayranlıkla bakarken, kendimi tapınağımda duran bir tanrıça gibi hissettim.

Ancak sonunda, Remy ayaklarıma ulaştı, taytlarım orada toplanmıştı. Hafifçe öne eğildim, ellerimi geniş omuzlarına dayadım, böylece bir bacağımı, sonra da diğerini kaldırabildim. Kendi başıma kesinlikle dengesiz hissediyordum, ama neyse ki Remy, tutunabileceğim bir dayanak noktasıydı.

Neredeyse tamamen çıplak kaldığımda, "İşte buradasın, güzelim" dedi. Dikkatimi iç çamaşırlarıma çevirdim, onları aşağı çekmeye tamamen hazırdım, ama o tek parmağını kaldırdı. Kalçalarımın her iki yanına hızlı bir hareketle, iç çamaşırlarım yere düştü ve beni tamamen yutmak isteyen bir adama tamamen açığa çıkardım.

Bir tepside sunulmanın o kadar da kötü olmayacağını düşünmeye başlamıştım. Tabii ki ona sunulmak şartıyla. Ona ve sadece ona. Tecrübeli değildim, ama tüm dünyayı dolaşsam da Remy LeBeau gibi birini asla bulamazdım.

"Buraya," dedi Remy, kucağını işaret ederek. Bacaklarını birbirine yaklaştırmıştı, böylece ben tekrar bacaklarının üzerine oturabilirdim ve amım kotun altındaki şişkinliğe doğrudan temas etti.

Bu temasla birlikte içimi lezzetli bir zevk ateşi sardı. Belki de zaten bu kadar ıslak olmasaydım, bu çok fazla bir uyarılma olurdu, ama ben daha fazlasını istemekle tamamen tükendimi. *Daha fazla! Daha fazla! Daha fazla!*

Remy'nin elleri bir kez daha kalçalarımı buldu, ama bu sefer farklıydı. Birinin kalçalarımı *nasıl farklı bir şekilde* kavrayabileceğini bilmiyordum, ama tam da öyle oluyordu. Parmakları bastırıyordu ve belki şanslıysam, bunu hayal etmediğimi göstermek için en ufak morluklar bırakacaklardı. Peki ya pençeleri? Onun gözlerindeki coşkuyu vurgulayan lezzetli birer noktalama işaretiydi.

Siktir, *kimse* bana hiç böyle bakmış mıydı?

Hayır, sanmıyorum. Eğer bakmış olsalardı, belki hayatım çok farklı olurdu.

Ama "eğer"ler önemli değildi. Önemli olan gerçeklik ve içinde bulunduğumuz andı. Bu yüzden, zihnimin o anın ötesine geçmeye çalışan parçalarını yakaladım ve onları şimdiki ana bağladım. Ne olursa olsun, o anı tam anlamıyla yaşamak istedim. Zihin, beden, ruh.

"Hadi, tatlım. Kendini iyi hisset. Giysilerini çıkarmadan önce senin parçalanışını görmek istiyorum." Güçlü elleriyle beni hareket ettirdi ve onun hareketini takip etmem için beni cesaretlendirdi. Şişmiş, ıslak dudaklarımın onun sert penisinin üzerindeki dikişe sürtünmesi, olması gerekenden çok daha iyi hissettiriyordu. Sertlik ve yumuşaklık arasında mükemmel bir denge vardı ve her saniye daha da ıslanıyordum.

O kadar gergindim ki, uzun süre dayanamayacağımı biliyordum. Hızımı artırdım, uzun kaymalardan ritimsiz, gizli hareketlere geçtim. Remy beni teşvik etti, kulağıma bir dizi müstehcen söz fısıldadı.

"İşte böyle tatlım, zevkini al. Kendini iyi hisset. Boşaldığında nasıl görüldüğünü görmek istiyorum. Kot pantolonumu ıslatmanı istiyorum."

"Evet, evet!" Nefes nefeseydim, alt karnımda o belirgin titremeyi hissetmeye başlamıştım. Sadece birkaç dakika sürecekti.

Minutelerin kalan zamanımı fazlasıyla abarttığı ortaya çıktı, çünkü Remy'nin ağzı diğer meme ucumu kapattığında, dişleri ucunu nazikçe sıyırmadan önce sertçe emdiğinde, o titreme tam bir kasırgaya dönüştü ve o kadar şiddetli bir orgazm yaşadım ki, dünyanın geri kalanı iz bırakmadan ortadan kayboldu.

Nefes alamıyordum, düşünemiyordum, sırtım kavislenirken sadece omuzlarına tutunabiliyordum. Boğazımdan gerçekten çığlık atmak istedim. Bekar bir anne olarak, uykulu Max odama girip ne olduğunu sormasın diye yatak odamdaki tek başıma yaptığım aktiviteleri tamamen sessizce yapmayı çoktan öğrenmişim, ama tüm bu becerilerim, kendi orgazmımın gücüyle yok oldu.

Remy'nin kolları bir kez daha beni sarmalamış olmasaydı, yataktan düşecektim, kulaklarıma bir övgü seli ulaşıyordu.

"Aferin benim kızıma. Bak, benim için ne kadar mükemmel geliyorsun. İşte böyle, kendini bırak ve hisset. Her şeyi hisset."

Vücudum bana başka seçenek bırakmadı ve sel sonunda sona erdiğinde, tamamen güçsüz bir şekilde Remy'nin üzerine yığıldım. Vay canına. Seksin *böyle* olabileceğini hiç bilmiyordum. Bu kadar saf. O kadar yoğun ki, nefes almak bile bilinçli bir çaba gerektiriyordu.

"İşte böyle, güzelim. Harikaydın," dedi Remy, titremem durana kadar, sinirlerim artık aşırı yüklenmeyene kadar beni kucakladı. Dostum, seksin böyle olabileceğini bilseydim, muhtemelen on yıl boyunca seks yapmazdım.

Sanki bedenime geri döndüğümü hissedebiliyormuş gibi, yavaşça geriye uzandı ve döndü, böylece yatakta sırtüstü yatan ben oldum. Yanına döndü, parmakları vücudumun üzerinde dolaştı. Bazen okşayarak, bazen oyalarak, ama her dokunuşu sanki sadece benim için yazılmış bir sonnet gibiydi.

Orada uzanmış, bu kadar derinlemesine görülüp kabul edildiğimi, bu kadar utanmadan açık bir hayranlıkla bakıldığını keyifle hissediyordum. Sonunda karnımda yine o titreme başladı. Hala deneyimlemek istediğim çok şey vardı.

Parmakları göğüslerime doğru ilerlediğinde, elini tuttum. Kaşlarından birini kaldırdı, ama elimi çekmeme izin verdi. Elini ağızıma götürdüm ve dudaklarımı parmaklarından birinin etrafına kapattım.

Tadı tuzluydu ve biraz da yediğimiz akşam yemeğine benziyordu, bu da bir şekilde lezzetli bir kombinasyon oluşturuyordu. Dilimi parmağının etrafında döndürdüm ve gözlerini gözlerimle kilitleyerek ona baktım. Titremesi beni memnun etti, bu yüzden parmaklarını dudaklarımdan çıkardım ve mükemmel kelimeleri bulmaya çalıştım.

Onların *mükemmel* olup olmadıklarını bilmiyordum, ama onlar benimdi. "Sıra sende, yakışıklı."

Bölüm 22

Remington

İçindeki Cennet

"SIRA SENDEDE, YAKIŞIKLI."

Bu sözler kafamda yankılandı, zihnimde dalgalanan her şeye bir kırbaç şaklaması gibi. Ayı içimdeki neredeyse tamamen ortaya çıkmıştı, gururlu, koruyucu ve *ürememi* istiyordu — doktorlar Zara'nın vücudunun başka bir hamileliği kaldıramayacağını söylediklerinden beri izin verilmeyen şekilde ürememi.

Beynim dört silindirle çalışıyor olsaydı, ona bunun bir seçenek olmadığını söyledim, ama kafamda tüm bunları düşünmek için yer yoktu. Hayır, Jeannie neredeyse tüm düşüncelerimi ve nöronlarımı işgal etmişti.

Ve bu hiç de umurumda değildi.

"Emin misin?" diye sordum, ama bu soru onun için olduğu kadar benim için de geçerliydi. Evet, onun içine girmeyi arzuluyordum, onu kot pantolonumda orgazm ettiğim gibi benim sikimde orgazm etmek istiyordum, sonra içime boşalmak ve yorganı kirletmek istiyordum.

Ama o anın büyüüne kapılmış olsam da, aramızda olanlarla onun önerdiği şey arasında büyük bir fark olduğunu fark ettim.

"Her şeyden çok," diye fısıldadı Jeannie, ve Tanrım, sesi. Üç basit kelimeyi nasıl tam bir senfoni gibi seslendirebildiğini bilmiyordum, ama başardı. Tatlı notalar, biraz boğuk, o çığlığın hacmiyle ortaya çıkan o hamlık, kenardan yuvarlandığında çıkardığı çığlık. Kampta birkaç kişinin onu duyduğundan şüphem yoktu, ama umurumda değildi. İstiyordum.

Onların onu duymasını istedim. Onu duymalarını ve bu sesleri ondan *benim* çıkardığımı bilmelerini istedim. Onu memnun ettiğimi, koruduğumu ve gerçek bir alfa gibi ona baktığımı bilmelerini istedim.

"Koruma mı?" diye sordum, bu kelimeyi söylerken neredeyse boğuluyordum. İçimdeki ayı, cesaret edip geciktirdiğim için bana hırladı, ama tamamen sarhoş olsam da *aptal* değildim.

"Max'e kanser teşhisi konulduktan sonra kısmi histerektomi oldum," dedi Jeannie, gözlerindeki bitkin bakış biraz keskinleşerek, mantıklı konuştuğunu bana belli etti. "Kesinlikle zorlu bir süreçti, ama buna değdi." O çekici, baştan çıkarıcı yumuşak karnını okşadı ve içimi bir sevgi kapladı.

Sadece vücudu çılgınca olduğu için değil, aynı zamanda bana biraz hassas bir hikayeyi anlattığı için de. Onun güvenini kazanmak için ne yaptığımı asla anlayamayacağımı düşünüyordum, ama onun bu güveni boşa harcadığını asla hissetmemesini sağlayacaktım. Bu Noel'den sonra arkadaş kalacak olsak da, başka bir şey olsak da, Jeannie'nin kalbimde ve anılarımda her zaman bir yeri olacağını biliyordum.

Kalkıp yatağın ucuna gittim, ellerim kemer tokama gitti. O kadar gergin ve enerjik hissediyordum ki, onu ikiye kırma isteğine direnmek zordu. Ama sabah yine yürüyerek geri dönmemiz gerekecekti, bu yüzden tüm kıyafetlerimizi mahvetmemem daha iyi olurdu. Tabii, Jeannie'nin iç çamaşırlarını parçalamak biraz bencilce olabilirdi, ama o benim parçalarım hala onun taytına damlarken ana kampa geri yürüyeceği için bu konuda kendimi kötü hissetmek zordu.

Siktir. Bu düşünce tek başına bile sikimin kot pantolonumun dikişine karşı zonklamasına neden oldu, yoğunluğu neredeyse rahatsız ediciydi. İçimdeki ayı bana yatağa uzanıp onu becermem için bağıırıyordu, ama ben parçalarımın toplamından daha fazlasıydım ve bu geceyi Jeannie'nin hak ettiği her şey yapmasını istiyordum. Ne de olsa Noel'di ve sikimi bir hediye olarak nitelendirecek kadar ileri gitmesem de, Jeannie'nin tatilini özel kılmak istiyordum.

"Bunu istiyor musun?" diye sordum. Kısmen zaman kazanmak için, kısmen de onun bunu söylemesini duymak istediğim için.

Öpüşmekten hala parlak ve şişmiş olan dudaklarından o kötücül talebin dökülmesini istedim. "Evet," dedi nefes nefese, göz bebekleri o kadar büyüümüştü ki

"Seni istiyorum. Her şeyini istiyorum."

İstesem bile buna hayır diyemezdım ve kesinlikle istemiyordum, bu yüzden tokayı açtım ve kemerimi pantolonumun halkalarından neredeyse kopardım. Bu hareket, Jeannie'nin serin kokusunun kot pantolonumun hafif nemli kısmından yükselmesine neden oldu ve bu, içimi yine acı ile doldurmaya yetti.

Yıllardır bu kadar sert davrandığımı sanmıyordum ve bu, dişlerimi sıkıp yumruklarımı sallayan bir yoğunluktu ve medeni tarafımı gittikçe daha da derine batırıyordu. Muhtemelen daha yavaş, daha nazik davranmalı, dişlerimin tamamen körelmiş ve pençelerimin yok olmuş olduğundan emin olmalıydım. Ama yapamadım. Jeannie'yi içgüdüsel bir güçle istiyordum ve onu tüm benliğimle istiyordum, sadece dünyaya gösterdiğim cana yakın, hoş tarafımla değil.

Onun da beni tüm benliğimle istediğine içtenlikle inanıyordum.

"*Lütfen,*" diye fısıldadı ve bu benim sonum oldu. Pantolonumu uyluklarıma kadar indirdim, kendimi tamamen kurtarmak için bile yeterince zaman ayırmadım. Onun içinde olmalıydım ve *hemen şimdi* olmalıydım.

"Benim için nefes al, tatlım," dedim ve bacaklarının arasına, yatağın üzerine uzandım, ellerimle kalçalarını tutup göğsüne doğru ittim. Bacaklarının karnına ve göğüslerine bastırarak yumuşaklığını daha da derinleştirmesini ve benim için inanılmaz derecede ıslak olan o güzel pembe amcığını bana göstermesini seviyorum.

Kesinlikle öne doğru dalıp yüzümü ona gömmek, Noel yemeği için çok doymuş olana kadar onu yalamak için can atıyordum, ama bir dakika daha kendimi tutabileceğimi sanmıyordum. Bana bakışları, sadece benim yapabileceğim şekilde onu doldurmam için yalvarışları varken olmazdı.

Bana ne yaptığının farkında mıydı? Her iki tarafımın da ilgisini nasıl talep ettiğinin? Bana karşı gelmesini, ara sıra güç dinamiklerini alaycı bir şekilde sorgulamasını seviyordum. Gözleri yarı kapalı, yanakları pembe, benden istediğini inkar edemeyen bir şekilde bana teslim olmasını seviyordum. Bu, iki eşit insanın, birbirini yönlendirmeyen ama birbirini kusursuz bir şekilde takip eden iki ruhun dansında yaşadığı nihai çekişme ve itişmeydi.

Zihnimde insanlara ve ayılara aynı şekilde hızlıca bir dua ettim, çünkü o gerçekten de benim altımda uzanan bir tanrı gibi görünüyordu

"Nefes al," diye ikinci kez hatırlattım, sonunda onu çekerek. K lotumdan sikimi çıkardım ve nabız gibi atan sikimi avucumla kavradım. Avucumun dokusu doğru değildi, beni beklediğini bildiğim ipeksi sıcaklığı yoktu, bu yüzden bu tamamen yeni bir işkence biğimiydi.

"Siktir," diye fısıldadı Jeannie, gözleri benim uzunluğuma kilitlenmiş halde, ve ben de erkeklik gururumun kabarmasına karşı bağışık değildim. Teknik yoksa boyutun pek önemi yoktu, ama egom bu hatırlatmayı umursamadı.

Ağrıyan,    mi  ba ımı onun girişine doğru yönlendirerek ilerledim, ama sonra aklıma bir düşünce geldi ve aniden durdum.

Hayatım boyunca sadece bir kadınla birlikte olmuştum. Zara. Sevgilim. Karım. O benim ilk ve her  eyimdi.

Sağlıklı bir cinsel hayatımız vardı, belki başlangıçta biraz g r  t  y d , ama yıllar geçtikçe ve onun dejeneratif hastalığı daha da ağırla tik a, daha nazik bir şeye dönüştü. Daha tatlı. Ve ben bununla tamamen barı ıktım, çünkü sevgilimle geçirdiğim her an buna değerdi.

Ama bu anıları ne kadar çok sevse de, merak etmeden duramıyordum... Ya ben berbat olsaydım?

Bu düşünce beni ayılttı ve vücudumun her santimini saran şehvetin etkisini hafifletmeye yetti. Jeannie, ona verebileceğim en iyisini, mutlak en iyisini hak ediyordu, ama ya bu yeterli olmazsa?

"H    benimle misin?" Yumuşak sesi beni o ana geri getirdi ve parlak amından ba ımı kaldırıp yüzündeki nazik ifadeyi gördüm. "Mola vermek ister misin?"

"Ben..." Zorlukla yutkunarak, düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. Onu almak, içine girip bir alfa gibi ona sahip olmak ile, sadece bana sarılmasını, kalplerimizin ritmi uyum içindeyken bedenlerimizin birbirine dolanmasını istemek arasında kalmıştım. Her iki yolu da se ebileceğimi biliyordum, ama hangisini istediğimi bilmiyordum. "Ben sadece karımla birlikte oldum," diye itiraf ettim sonunda. Eğer bunu yapacaksam, onun mevcut durumu anlamasını istedim.

Ama içimdeki ayı ıldırıyordu, Jeannie saf bir coşkuyla adımı haykırıncaya kadar onu kavramak, almak, *sikmek* istiyordu. Zara'ya karşı çok dikkatli, nazik ve yavaş davranmak zorundaydım ve bunu bir onur olarak görse de, şimdi daha ilkel tarafım kontrolü ele almak istiyordu. Jeannie bununla başa çıkabileceği gibi, bundan hoşlanacağı da vardı ve bu baş döndürücü bir fikirdi.

"Sorun değil," diye mırıldandı ve Tanrım, kokusu tüm odayı doldurdu. şehvet. Arzu. Endişe. Rahatlık. Hepsi o kadar baş dndrcyd ki, aklıma başımda tutmak zordu. "Eğer itiraf yapacaksak, Max'in babasından sonra sadece bir kişiyle yattım ve bu tam olarak uzun ya da zevkli bir karşılaşma değildi. Anlaşılan ben tek gecelik ilişkiler için yaratılmamışım."

Başımı salladım, kafamdaki binlerce farklı düşüncenin dalgasını aşana kadar konuşabilecek miyim emin değildim. Ayım, başka bir erkeğin ona dokunması fikrine fkelenildi - ki bu aptalcaydı, çünkü onun bir çocuğu vardı ve benim ona karşı hiçbir hakkım yoktu - ama aynı zamanda ona hak ettiği muameleyi yapabileceğimizden de emindim. Tapınma ve yıkım, kutsallık ve günah arasında bir yerde.

Ama sonra insan zihnim etkilendi. Sınırdaki ezilmiş gibi idim. Jeannie, hiç kimsenin beni anlayamayacağını düşündüğüm halde, bir şekilde beni beklediğimden daha fazla anladı ve aramızdaki bağ zihnimde parıldayarak parladı.

Bunu yaparak bu bağ mahvediyor muydum? Daha dn, Jeannie ile seks yapmak aklımdan ucundan bile geçmiyordu. Ama iki yıldan biraz fazla bir süre sonra ilk kez dönüşüm geçirmek, içimde bir şeyi açığa çıkarmıştı, istemeden tamamen ihmal ettiğim bir parçayı.

"Remy?" Jeannie elini uzattı ve bana büyük bir özenle baktı. "Sadece sarılalım."

"şimdi durmak senin için sorun olur mu?" diye sordu, iki zıt düşünce arasında kalmıştım. "Tam ortasında mı?"

"Tabii ki. İkimizin de söz verdiği gibi, sadece istediğimiz kadar ileri gideceğiz." Bana şeytani bir bakış attı ve beynim birden aydınlandı.

bir Őenlik ateŐi. "Yine de, ben kurtulduĐum için bu iŐten daha iyi çıktıĐımı dűŐűnűyorum, bilirsin, *kurtulduĐum* için."

Belki de gűlűmseme siydi. Belki de bana gűsterdiĐi nezaketti. Belki de sadece tanıdıĐım en seksi kadınlardan biri olduĐu ve dűnyanın en műkemm el Noel hediyesi gibi altımda uzandıĐı içindi. Her neyse, sűylediĐi Őey ve bana uzanan eli, ruhumun ve zihnimin parçalanmıŐ kısımlarının bir uzlaŐmaya varmasını saĐladı.

"Beni alacaksan rahatlam an gerekecek," dedim ve yanaklarından vűcuduna yayılan kızarıklık son derece tatmin ediciydi. Mantıklı ve endiŐeli halinden, titrek bacakları ve yűzűnű kaplayan kızarıklıĐa dűnűŐmesini çok sevdim. "Bunu benim için yapabilir misin?"

O baŐını salladı ve ben de boŐ elimle kalçasını sıktım. "Sűzler, tatlım. Duymak istiyorum."

Dudaklarından damlayan her hece beni bűyűlemiŐti ve onun bűyűsűne kapılmak istiyordum, ama aynı zamanda asla çok ileri gitmeyeceĐime dair bir gűvence de istiyordum. O kadar dűŐűnceli ve nazikti ki, bu benim yapabileceĐim en az Őeydi.

"İimde olmana ihtiyaım var," dedi, sesi tamamen "Hemen Şimdi."

Bu, duyduğum en oŐkulu evetti.

Penisimi űne doĐru kaydıldım, baŐı giriŐini zar zor okŐarken, bir sonraki kısmı kolaylaŐtırmak için kendimi onun kayganlıĐıyla kapladım. Canavarca bűyűk olmasam da, yeterince kalındım, bu yűzden dikkatli olmalı ve içimden geçen daha ilkel dűrtűlere teslim olmadan űnce partnerimin tamamen ısındıĐından emin olmalıydım.

"Lűtfen, lűtfen, lűtfen, lűtfen..." Jeannie neredeyse bir dua gibi tekrarlıyordu. Belki biraz ironikti, űnkű onun benim altımda bulunan gerçek tanrıça olduĐundan hiç Őűphem yoktu, her açıdan cűmert ve muhteŐemdi.

Neredeyse transa girmiŐ gibi ona bakarken, yavaŐça iine girmeye baŐladım. Gűzleri kapandı ve dudaklarından çıkan inilti műkemmellikti. Mutluluk ve tatminle dolu, ama aynı zamanda hafif bir acı da içeren bir ses.

"İşte böyle," diye mırıldandım, ona ne kadar inanılmaz olduğunu bilmesini istedim. Beynimin anlaşılır kelimeler üretebilme yeteneğine sahip olmasına şaşırdım, çünkü vücudumdaki her nöron aniden saf zevkle dolmuştu, onun sıcak, kaygan tutuşu, tarif edilemez bir coşkuyla doluydu. "Şu haline bak, beni çok iyi alıyorsun. Benim için nefes almaya devam et. Nefes almaya devam et ve rahatla. Daha yolumuz var."

Devam etmemem gerektiğini biliyordum. Yavaş gitsem bile, bu onun bana alışması için en iyi yol değildi. Dikkatlice geri çekildim, sonra yavaşça tekrar içeri girdim.

Sabır gerektiren bir egzersizdi, kadife duvarların direncini azalttığını ve beni daha derine ve daha derine aldığını hissederken her hareketimi ölçülü tutuyordum. Ellerim, oradaki esnekliğe kapılarak uyluklarından aşağı kaydı. Vücudunda yukarı doğru kayarak, kıvrımlarının, ipeksi teninin, göğüslerinin ağırlığının ve meme uçlarının benim için dik duruşunun tadını çıkardılar. O bir şaheserdi, gerçek bir sanat eseri idi.

Zamanın bir anlamı yoktu ve içeri girmenin ne kadar sürdüğünü söyleyemezdim, ama ikimiz de penisimin ucu rahim ağzına değdiği anı hissettik. Donakaldım, çünkü bazı kadınlar bu tür bir uyarılmayı severken, herkes sevmezdi ve eğer bu kadarla kalacak olursak, benim için sorun yoktu.

"Oh, *lanet olsun!*" diye bağırdı, neredeyse yataktan fırlayacak gibi. Ona gülümsemeden edemedim.

"Çok mu fazla?" diye sordum, ses tonum ve sırtışımla, ona tamamen girmesem de sorun olmadığını belirtmeye çalışarak.

Bana attığı bakış şeytanın bile yüzünü kızartacak cinstendi ve sanki beni daha da içine çekmek istercesine belimi kavradı. "Daha fazla!" diye talep etti, arzuyla yarı deliye dönmüş bir halde.

Buna nasıl hayır diyebilirdim ki?

Kalçalarımı aşağı doğru kaydurdım ve onu geçtim. Bacakları beni sıkıca sardı, tırnakları bana batıyordu, ama bu heyecanı seviyordum. Bu, onu ne kadar derinden etkilediğimi bana gösterdi.

Sonunda, tamamen onun içindeydim, penisim tamamen onun saten gibi tutuşuyla sarılmış ve kaplanmıştı.

Siktir, ayım hırıliyordu, ona girmeye başlamam için bağıırıyordu. Başlık duvara iz bırakana kadar tüm gücümle itmek için

. Ama kendime izin vermedim. Bunun yerine, kendimi orada tuttum, sırayla onu yumuşakça öpüp ellerimle okşadım.

O rastgele küfürler ve sözler söylüyordu ve benimle uyum sağlamaya çalışması, sanki ona iyi hissettirdiğim için bu rahatsızlığa katlanmaya değermişim gibi, egomu gerçekten okşadı. İçimdeki alfa bu fikirle neredeyse sarhoş olmuştu ve bize verdiği hediye için onu ödüllendirmek istiyordu.

Sabrim tükenmek üzereyken, aramızdaki mesafeyi kapatıp, onu doruğa ulaştırmak için tepesindeki şişmiş küçük tomurcuğu parmağımla daireler çizerek okşadım. Bana karşı ne kadar duyarlı olduğunu, ne kadar gergin olduğunu seviyordum. Zaten orgazm olurken çıkardığı seslere bağımlıydım ve onu tekrar, tekrar, tekrar duymak istiyordum.

"İşte böyle, tatlım. Yapabileceğini biliyordum. Şimdi kendine bir bak, sanki her zaman bunu yapmak için yaratılmışsın gibi etrafımda uzanmışsın."

Bu sözlerin nereden geldiğini bilmiyordum, ama hayvan tarafımla insan tarafım arasında mükemmel bir uyum içindeydim. Zara ve benim ilişkimizde oynamayı sevdiğimiz belirli bir güç dengesi vardı, ama onunla birlikteyken şimdi endişelenmeme gerek olmayan bazı önlemler almam gerekiyordu. Aniden, kısıtlamalar benden kaldırılmıştı ve artık kendimi tutmam gerekmiyordu. Jeannie daha fazlasını isterken değil.

"Öyleydi," diye nefes nefese konuştu Jeannie. "Ben bunun için yaratılmıştım."

Senin için yaratılmıştım
Senin için yaratılmıştım."

Bu basit söz, içimde kalan son azıcık kısıtlamayı da ortadan kaldırdı ve neredeyse tamamen dışarı çıkıp, uzun ve sabit bir hareketle ileri doğru kaydardım. Jeannie'nin ağzından çıkan inilti, benim tepkimi daha da güçlendirdi ve sanki medeniyetin son ipleri de benden kopmuş, geriye sadece en temel içgüdülerimiz kalmış gibi hissettim.

"Oh, *Tanrım*, Remy, aynen öyle. Aynen öyle!"

Hırıldadım, dünyam Jeannie'ye ve sadece Jeannie'ye daraldı. Kalçalarımı öne doğru iterek kendimi onun içine gömdüm, sonra geri çekildim. Bu şehvetli, ham bir hareketti ve ben hiçbir şeyi geri tutmuyordum.

Oda benim inlemelerim, Jeannie'nin miyavlamaları ve etin ete çarpmasıyla doldu. Bunda utanılacak bir şey yoktu, sadece hızlı bir kargaşada yükselen tutku ve zevk vardı.

Uzun süre dayanamayacaktım, ama Jeannie'nin benim acıtan uzunluğumda kendini kaybetmesinin nasıl bir şey olduğunu hissetmeye kararlıyım. Onu sertçe sikerken klitorisini tekrar daireler çizerek okşadım.

"İşte böyle, tatlım. Ver bana. Yapabileceğini biliyorum. Benim sikimin üzerinde boşalacaksın ve hiçbir şey saklamayacaksın."

Kız başını salladı, ağzı açık, yüzü kızarmış, alnında küçük ter damlacıkları vardı. Tanrım, hiç bu kadar güzel görünmemişti. Eğer herhangi bir sanatsal yeteneğim olsaydı, ona saygı göstermek için bir şeyler yaratmak isterdim, ama şu anda yapabileceğim tek şey ona sınırsız bir rahatlama sağlamakti.

"Tanrım, siktir, Remy, ben... Sanırım..."

Hızımı hiç değiştirmeden eğildim ve onu sertçe öptüm, beynimin tam olarak ifade edemediği her şeyi hissetmesini sağladım.

"Düşünme," diye emrettim, uzaklaşırken parmağımın sert ucuyla hassas klitorisini tekrar tekrar okşadım. "Sadece hisset, bebeğim. Hisset ve *benim için boşal*."

Jeannie'nin yatakta talimatları iyi dinlemesi pek de şaşırtıcı değildi. Dünyadan öğrendiğim kadarıyla, yatak odasında itaat etmeyi veya pasif olmayı arzulayanlar genellikle sorumlu, inanılmaz derecede bağımsız ve yetenekli insanlardı. Jeannie'nin omuzlarında her zaman çok fazla yük ve sorumluluk vardı, ben de ona bundan kaçış imkanı sunmaktan çok mutluydum. Bunu hak etmişti. Çok şey hak etmişti.

"Remy!"

Duvarları beni sıkıca sardı ve yataktan kalkarak ellerini göğsüme koydu, tırnakları derimi tırmaladı. Bunu kendi rahatlamamı sağlamak için bir işaret olarak aldım ve onu daha hızlı ve daha derine girmek için kalçalarını kaldırarak, kendimi kısıtlamadan ona girmeye başladım.

"Siktir, siktir, siktir, Jeannie!"

Sadece birbirimizin adını haykırıyorduk, görkemli beyanlar ya da monologlar yoktu, ama ikimiz için de gerçektir. O kadar şiddetli boşaldım ki ruhum bedenimden ayrılmış gibi hissettim.

Her Şey bir coŐku ve dopamin seliydi, tüm vücudum onun işine boşalırken duygu seliyle doldu.

Sonunda sakinleŐtiĐimde, tamamen boŐalmıŐtım. Jeannie'nin kemiksiz bedeninin yanına yığıldım, ikimiz de yapıŐ yapıŐ ve nefes nefeseydik.

Sonunda, temizlenmek işin banyoya gitmemiz gerekecekti. Jeannie, Şekil değiştirenlerin sahip olduğu hızlandırılmıŐ iyileşme ve enfeksiyonlara karşı direnÇ özelliğine sahip değildi, ama bu bekleyebilirdi. Şu anda, ben sadece sonrasının keyfini Őıkarmakla yetiniyordum. Böyle anlar Şok nadirdi, aceleyle kapıdan Çıkmak israf olurdu.

Halletmemiz gereken Şeyler vardı, artık Şekil değiştirenlerin varlığını bildiği işin yapmamız gereken konuşmalar vardı, ama bunlar sabaha kadar bekleyebilirdi. Şu anda sadece ikimiz vardık.

Ve bu yeterliydi.

Bölüm 23

Jeannie

Sonrası

UYANDIĞIMDA VÜCUDUM AĞRIYORDU, yürüyüşten dolayı bacaklarım ve diğer aktivitelerden dolayı vücudumun bazı bölgeleri ağrıyordu.

Oturmaya çalışırken inledim ve karşılık olarak bir kıkırdama geldi. Tek gözümü açtığımda, Remy'nin iç çamaşırı ve fanilasıyla ayakta durduğunu gördüm, her zamankinden daha da çekici görünüyordu.

"Günaydın, güneş ışığı," dedi, sanki kremayı çalmış bir kedi gibi bana sırıtarak. Ya da belki daha uygun bir benzetmeyle, balı ele geçirmiş bir ayı gibi.

"Günaydın," diye cevap vermeye çalıştım, seksi ve cilveli bir sesle, ama sesim sigara içen birinin boğuk sesi gibi çıktı. Huh, muhtemelen biraz susamıştım.

"Merak etme, anlıyorum. Dün çok yoğun bir gün geçirdin."

"Peki bu kimin suçu?" diye mırıldandım. Remy güldü ve bölmenin arkasında kayboldu.

Ancak bu ara bana iyi geldi, çünkü beynimin çalışmaya başlaması ve olan biten her şeyi hatırlaması için zaman tanıdı. Çünkü, vay canına, çok şey olmuştu.

Her şeyden önce, şekil değiştirenler gerçektir. En azından ayı şekil değiştirenler öyleydi. Ve Remy sadece devasa bir boz ayıya dönüşebiliyor değildi. Hayır, Remy'nin dönüştüğü devasa yaratık, tarih öncesi bir yaratığa benziyordu. Tabii ki hala bir *ayıydı*, ama çok daha büyüktü, daha uzun dişleri ve daha geniş bir kafası vardı. Bu, garip bir şekilde mantıklıydı, çünkü bugün dolaşan ayılar binlerce yıl evrimleşmişlerdi, oysa şekil değiştirenler sadece... evrimleşmemişlerdi.

İster sihirli ister biyolojik olsunlar, bunlar insanların gezegeni hakimiyetine almadan önceki zamanların kalıntılarıydı.

Remy ile seks yapmış olmamızdan biraz daha az şaşırtıcı geldiği için, ben deli olmalıyım. Ve sadece seks değil, yoğun, biraz sapkın, gerçekten tatmin edici bir seks, yürürken kalçalarımın çok sallanıyormuş gibi hissettiren bir seks.

Oh tanrım.

Bu bizim için ne anlama geliyordu? Tek seferlik bir şey miydi? Arkadaşlık mıydı? Yoksa daha fazlası mı? Daha da önemlisi, ben hangisini istiyordum?

Bazıları benim çok yavaş davrandığımı veya şüphelerim olduğu için aptal olduğumu düşünebilirdi, ama ben uzun zaman önce insanlara güvenmenin tehlikeli bir şey olduğunu öğrenmişim. Yine de, Remy'ye her yönden güvenmek istiyordum. Zaten ona çok güveniyordum, o yüzden ona tamamen açılmak çok da pervasızca olmazdı, değil mi?

Ana ile yaptığım konuşmayı düşündüm. O her şeyi çok basit göstermişti. Ama şimdi Remy ve ben bir inanç sıçraması yaptığımız için, kendimi biraz... bunalmış hissediyordum. Her şeyi mahvettiğimden mi endişeleniyordum?

"Güne yatakta küçük bir kahvaltıyla başlamaya ne dersin?" Remy, bir elinde bir şişe su, diğer elinde buhar çıkan bir kapla yanıma yaklaşırken sordu. Bir an için yemeği nasıl ısıttığını merak ettim, sonra duvarda gördüğüm ateşi ve dökme demir tavayı hatırladım. Onları dekorasyon olarak görmüştüm, ama... tabii ki yemek pişirmek içindi. Mesele şu ki, onları Ana mı koymuştu, yoksa Remy karın içinde onları iyice temizlemek için erken mi uyanmıştı?

Her halükarda, yemekler çok lezzetli kokuyordu.

"Bunu yapmak zorunda değildin," dedim, iniltiyi bastırarak yukarı doğru kayarken, vücudum her harekete tepki gösteriyordu. Vay canına, uzun zamandır herhangi bir jimnastik yapmamıştım.

Remy omuz silkti. "Doğru olan bu gibi göründü. Bunu yatakta mı istiyorsun, yoksa masaya mı koyayım?"

Yorganın altında kalıp sıcacık bir burrito olmak ne kadar hoşuma gitse de, oturarak yemek yemek benim için daha iyi olurdu.

"Masa olur, teşekkürler." "Ne istersen."

Biraz kızardım, midem altüst oldu. Remy'nin yanında hem gergin hem de rahat hissetmek garipti, ama eh, karmaşık çelişkilerle dolu olmasa kadın olmak ne eğlenceli olurdu ki?

İnanılmaz derecede samimi olup birbirimize savunmasız yanlarımızı gösterdiğimiz için pişman değildim. Aslında, vücudum buna hazır olsaydı, *şu anda* yine aynısını yapardım, ama karın kaslarım, baldırlarım ve vajinam bana beyaz bayrak sallıyordu.

Hayır, beni tedirgin eden şey, geleceğimizin belirsizliğiydi. Dün gece ne kadar harika geçmiş olursa olsun, yarın ne olacaktı? Bu çok daha belirsizdi.

"Yemeyecek misin?" diye sordum otururken, ağrıyan popom koltuğa değince hafifçe yüzümü buruşturarak.

"Daha önce yedim, ama *şu anda* biraz daha ısıtıyorum. Tava küçük, bu yüzden uyandığında yeterince yiyeceğin olmasını istedim."

Yine kızardım. Remy dikkatli olmalıydı, çünkü bir kız böyle bakılmaya alışabilirdi. Gerçeğe döndüğümde soğuk bir hava dalgası ile karşılaşacaktım.

Tabii... tabii mecbur kalmazsam.

Birkaç lokma yedikten sonra, *bir şeyler* söylemem gerektiğini hissettiğim için "Teşekkür ederim" diye mırıldandım.

"Önemli değil. Hangi beyefendi hanımını aç bırakır ki?"

"Hanımefendisi mi?" diye tekrarladım, ama sesime alaycı bir ton katarak ciddi olmadığımı belli ettim. Elbette konuşmamız gerekiyordu, ama bu ikimiz de tamamen giyinik olduğumuzda olmalıydı, böylece onun geniş omuzları ve kaslı kolları dikkatimi dağıtmasın.

"Heh, sabahleyin hala iç çamaşırın bile yokken, bir erkeğin biraz sahiplenici davranmasını suçlayamazsın."

Ooh, ilginç. Afterglow ile aksanı daha da kalınlaşmıştı. Bilmek iyi oldu.

Ama öyle mi gerçekten?

Bu düşünceyi görmezden geldim ve yemeğime geri döndüm.

Remy'nin yemeği yeterince ısınmıştı ve biz de sessizce, ortamın tadını çıkararak yedik. Gerçekten, o anın sonsuza kadar sürmesini dilerdim; çiğnemek, yutmak, dinlenmek... Ama gerçeklik bizi bekliyordu ve ana kulübeye geri dönmek için utanç verici bir yürüyüşe hazırlanmaya başladık.

Ayakkabılarımızı giymeye başlamıştık ki Remy donakaldı. Alarm zili çalmış gibi hissettim ve başka bir ayı daha mı var yoksa dün geceki ayı arkadaşlarıyla mı geri dönmüş diye endişelendim.

Ama bu endişe sadece bir iki saniye sürdü, çünkü Remy'nin yüzünde duygusal, üzgün bir gülümseme belirdi.

"Misafirlerimiz geliyor," dedi biraz alaycı bir şekilde kapıya doğru giderken.

Merakla onu takip ettim ve kapıyı açtığında omzunun üzerinden, açıklığa koşan çocuklarımızı gördüm. Ana, bir soğutucu ve büyük bir spor çantasıyla onun arkasındaydı.

"Ayılar! Ayılar! Ayılar!" Eva ve Max slogan atarken, Addy'nin yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme vardı.

"Merhaba millet," dedi Ana, elinde kocaman bir anta taşıyor gibi el sallayarak. Değışkenler işte. "Hiç eve gelmediniz."

"Neden bunun senin için sürpriz olmadığı hissine kapılıyorum?" diye karşılık verdi Remy.

"Ayılar, ayılar, ayılar, ayılar!" Max ve Eva zıplayarak devam ettiler.

Belli ki, bazıları kendilerinden çok memnundu.

Ellerimi belime koyarak öne ıktım. Olanları çok sevmeme rağmen, onların yöntemini onayladığımdan emin değildim. Çok şey ters gidebilirdi! Yalan söylemek...

Bir dakika!

Bu, Max'in ayı dönüşümünü bildiği anlamına mı geliyordu?

"Acıktığını ve kıyafet değıştirmen gerektiğini düşündük, bu yüzden barış teklifi olarak bir şeyler getirdik," dedi Ana, sanki ona iyi bir ders vermemize gerek yokmuş gibi. Çocukların bir yetişkini olaya dahil etmesine sevindim, ama ona ne tür bir ders verdiğinden pek emin değildim. Elbette, *The Parent Trap* Hollywood'un eğlenceli maceralarıyla doluydu, ama bu gerçek hayattı.

"Umarım iyi bir gece geçirmişsindir," dedi Addy kurnazca. Oh, kesinlikle yanlış bir ders almıştı.

Of.

"Bizi bu kadar kolay satın alabileceğini mi sanıyorsun?" diye karşılık verdi Remy, ama gülümsemesi tehdidini tamamen etkisiz hale getirdi. Ve açıkçası, ben de *o kadar* endişeli değildim. Olanlar işleri karmaşıktıracaktı, ama bu geri almak istediğim anlamına gelmiyordu.

"Bu bir başlangıç, sanırım." Haklısın.

Remy, onların girebilmesi için kenara çekildi. Ana'nın yüzünü inceledim, bazı ekstra aktivitelerin gerçekleştiğini anlayıp anlamadığını görmek için. Aslında onu o kadar da yakından izlememe gerek yoktu, çünkü kapıdan tam olarak girmeden bakışları bize kaydı ve dudakları utangaçça seğirdi.

"Tek kelime bile etme," diye uyardı Remy.

Ana'nın ifadesi daha da mutlu oldu. "Hayatta olmaz."

O biliyordu. *Tamamen* biliyordu ve birdenbire kendimi, kalbimin atışlarını duyabilen ve bende meydana gelen her değişikliği koklayabilen insanlarla çevrili olduğum bir bağlamda tüm dünyayı yeniden anlamlandırırken buldum. Harika.

Bir dakika durun. Bu, Addy ve Eva'nın küçük aylar olduğu anlamına mı geliyordu? Bunu görmem gerekiyordu!

"Peki, işe yaradı mı? Artık birlikte misiniz?" Max, yıpranmış kanepeye atlayarak sordu.

Remy ve ben donakaldık. Ana eliyle gülüşünü sakladı. Hiç de üzgün görünmüyordu.

"Evet, çıkıyor musunuz?" diye sordu

Addy. "Çıkıyor musunuz!" diye tekrarladı Eva.

Onlara bunun yetişkinlerin işi olduğunu ve onları ilgilendirmedeğini söylemek için canım çok sıkılıyordu, ama Max'in heyecanlandığı şeyleri engelleyecek türden biri değildim. Ancak, o genellikle benim aşk hayatıma odaklanmazdı.

"Adelaide..." Remy, benim hissettiğim kadar stresli bir sesle mırıldandı. Onlara *başka* işlerle meşgul olduğumuzu ve bunu tartışma fırsatı bulamadığımızı nasıl açıklayabilirdik?

Her ne kadar normalde bunun çok erken, çok hızlı olduğunu ve daha olgun davranmamız gerektiğini söyleyen tüm geleneklere rağmen...

konuşmalar sırasında kendime basit bir soru sordum.

Mükemmel bir dünyada, Max'e ne söylemek *isterdim*? Travma, endişe veya benzeri bir şeyim olmasaydı, cevabım ne olurdu?

"Denemek ister misin?" diye sordum.

Remy'nin başı o kadar hızlı benim yönüme döndü ki, yaralanmasını telafi etmek için ona bir masaj salonu hediye kartı almam gerekeceğini düşündüm. Tabii okuduğum çoğu şekil değiştiren hikayesindeki gibi iyileşmesi hızlanmamışsa.

Evet, kesinlikle sorulacak çok soru vardı.

"Anlamadım?"

Omuz silktim, kayıtsız görünmek istedim. "Denemek ister misin? Bütün bu flört meselesini?"

"*Sen* ister misin?" diye sordu ve tüm oda nefesini tutmuş bekliyor gibiydi. Pekala, bu konuyu uzatmaya gerek yok.

"Evet, istiyorum." Çok mu korkmuştum? Evet. Ama dün gece harika bir şey tatmıştım, akıllara durgunluk veren seksten öte bir şey. Tattığım şey, tüm eski yaralar ve sorunlara rağmen saf bir bağıdı.

"O zaman, evet," dedi Remy ve yüzüne yayılan gülümseme, onu tekrar öpmek istememe neden oldu. "Görünüşe göre planın işe yaradı, Max."

"Planımız," diye düzeltti Addy.

"Sadece... bunu bir daha yapmayalım, tamam mı?" diye ekledim. "Artık gizli planlar yok."

"Merak etme, istediğim her şeyi zaten aldım," dedi Max, sanki kötü bir dahi gibi konuşmuyordu. "En azından şimdilik."

Çocuklar gülmekten kırılanda kadar birkaç dakika boyunca ciddi bir ifadeyi korumayı başardı. Remy, Ana ve ben birbirimize baktık.

Geleceğin ne getireceğini bilmiyordum, ama bir şey kesindi; kesinlikle sıkıcı olmayacaktı.

Görünüşe göre, Noel için kendime bir erkek arkadaş edinmiştim.

Bölüm 24

Remington

Tatiller Kalbin Olduğu Yerdedir

"MUTLU NOELLER, JAHMONI TEYZE!"

"Mutlu Noel, Adelaide, Evangeline, ve Maximus-Quacksimus!"

"Mutlu Noeller, Bayan Jahmoni!"

"Mutlu Noeller, Jean-Luc büyük amca!" "Mutlu Noeller, ufaklıklar."

"Mutlu Noel, ezikler!"

"Sana da aynısı, kokuşmuş nefesli."

"Je'vaugh, Valencia, Maribelle, birbirinizin omuzlarından inin ve ökse otunu rahat bırakın!"

"Ama bu *çok sıkıcı!*"

"Evet, yetişkinlerin öpüşmesini görmek *iğrenç, anne!*"

"Bunu bırak yoksa üzerinde adın yazılı tüm hediyeleri bulup ihtiyaç sahibi çocuklara bağışlayacağım!"

"Ah!"

Oturup Noel Günü'nün kaosunu izledim. Herkes kendi kabininde kahvaltı yapmıştı, çünkü biz yetişkinler ana kabindeki en büyük oturma odasını hediyelerle doldurmakla meşguldük.

Noel Baba'yı oynamak hiç kolay bir iş değildi, ama hediyelerin sayısı çok fazla olduğu için bu seferki daha da zordu. Hediyelerini açmak için sabırsızlanan iki düzineden fazla çocuk ve genç vardı, bu da diğerlerinin hediyelerinin ötesinde bir zorluk oluştuyordu.

Birkaç nesil sürmüştü, ama sonunda hiç kimsenin herkese hediye alması gerekmeyecek bir sistem bulmuştuk

Açıkçası, bu çoğumuzun bütçesini aşar ve sürdürülemez bir şekilde paket fonuna başvurmayı gerektirirdi, ancak herkesin farklı kişiler için on ila otuz arasında hediye alması bekleniyordu. Oyun konsolları ve mücevherler gibi büyük şeyler değil, herkesin düşünölmüş olduğunu bilmesi için küçük şeyler. Çocuklar için resim malzemeleri veya oyun hamuru, belki bir Barbie veya frizbi; yetişkinler için mumlar veya el işi malzemeleri; biblolar ve süs eşyaları ve bazen mutfak için bir şeyler gibi şeyler.

Son olarak, yakın aile üyeleri için aldığım hediyeler vardı. Addy, Eva ve Max için hediyeler almıştım. Max için aldığım hediyein son dakikada alınmış olmamasını dilerdim, ama zaman kısıtlaması göz önüne alındığında iyi bir iş çıkarmıştım. En azından öyle umuyordum. Başka birinin çocuğuna hediye almak her zaman zordur, çünkü haddini aşmak ya da yanlışlıkla aynı hediye alarak istemezsiniz ve kesinlikle gelecek yıl için gerçekçi olmayan beklentiler yaratmak istemezsiniz.

Tabii ki, her şey yolunda giderse, on iki ay sonra tekrar kutlama yapacaktık.

Vay canına, diye düşündüm kendi kendime, çocuklar hediyelerin önünde bir ileri bir geri dolaşırken, her biri avını yakalamaya çalışan en üst düzey avcılar gibiydiler. Bu, hepsinin ayı dönüşümcü olduğuna inanmamı sağladı. Evet, ayı dönüşümcüleri ve bir tane de harika bir insan çocuğu.

Asla, ama asla, milyonlarca yıl geçse bile, ailemizin bir insan kadını ve çocuğunu aramıza kabul edeceğini düşünmemiştim, ama Jeannie ve ben yürüyüşten sonra kulübelerimize bile ulaşmadan insanlar bizi tebrik etmeye başladılar, bazıları anlamlı göz kırpmalar ve dirsek atmalarla, bazıları fısıltılarla, bazıları ise beni görmezden gelip Jeannie ve oğlunu akşam yemeğine davet etmeye çalışıyorlardı.

Bizim gizli, sihirli bir ırk olmamız *gerekiyordu*, ama Güney'in misafirperverliği bizim için korunmaktan çok daha büyük bir zorlama oldu. Öte yandan, aç birine yemek vermek istemeyen bir Creole ile hiç karşılaşmamıştım.

Ve Max ile Jeannie'nin ne kadar aç olduklarını benim kadar onlar da hissedebildiklerini tahmin ettim. Yemek için değil — ki bizde bolca vardı — ama topluluk için. Dostluk için. Onları anlaması çok zor olan insanları için.

ikisinin bizim klanımıza bu kadar kolay ve sorunsuz bir şekilde uyum sağlamasına şaşırmıştım, ama aynı zamanda gurur da duymuştum. Şekil değiştirenlerin tarihi, toprak, alfa, sürüler arası evlilikler gibi aptalca savaşlarla doluydu. Ne dersiniz deyin, şekil değiştirenler bunun için savaşlardı. Ama son birkaç gün içinde, klanımızın bu tarihe nasıl karşı geldiğini görme fırsatı buldum. Binlerce yıl öncesine dayanan travmayı iyileştiriorduk.

Zara çok gurur duyardı. "Mutlu Noeller, Remington!"

"Mutlu Noeller, amca!" diye cevap verdim, düşüncelerimden başımı kaldırıp, klanımızdaki yaşlılar kategorisine henüz girmemiş, ama yaşlılığa yaklaşan yaşlı adamlardan birini gördüm. "Ve nice yıllara!"

"Amin! Ama buraya gelmemin sebebi, *mo l'amour* misafirlerinizi biraz geç duyduğu için, onlar için bunları örmek için acele ettiği için." Kalçasındaki çantaya uzanarak, aceleyle sarılmış bir ayakkabı kutusunu bana uzattı. "Bu sabahın erken saatlerinde bitirdi ve bana bunları teslim etmemi istedi. Ailen için diğerlerinin olduğu yere koyabilir misin? Gözlüğümü unuttum galiba. Hala onlara alışmaya çalışıyorum, biliyor musun?"

"Anlıyorum." Şekil değiştirenlerin standartlarına göre yaşlı sayılmasam da, hayatın bir aşamasından diğerine geçişin nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Bir ayının otuz yaşından sonraki hayatı, bir insanınkinden çok farklıydı, ama yine de kesinlikle fark ettiğim kadar çok değişiklik vardı. Belki henüz bunları kabullenmemiştim, ama fark etmiştim. "Bunu yaptığın için çok teşekkür ederim. Buna gerek yoktu."

"Lucille'in nasıl olduğunu bilirsin. Onun gözetiminde hiçbir el ya da boyun üşümez, hayır efendim."

"Ona teşekkürlerimi iletir misin?"

"*Tabii*, iletireceğim. Şimdi keyfine bak. Söylentilere göre bu konuğun biraz özelmış?"

Ne sorduğunu biliyordum, ama biraz aptal rolü yapmanın bir zararı yoktu. "Evet, Jeannie'nin *çok* özel olduğunu söyleyebilirim. Max de öyle."

Bana gözlerini kısarak baktı ve ben biraz alaycı davrandığım için *azar işiten* bir genç gibi hissettim. Tabii ki ben *asla* ukala biri olmadım,

Tanrı korusun. Hayır, ben her zaman *mükemmel* davranırdım.

Heh.

"Şimdi ne demek istediğimi anlıyorsun."

Dudaklarımdan yayılan gülümsemeyi saklamaya çalıştım ama başaramadım. "Evet, o benim için özel biri. Ama bu yeni bir şey. Nereye varacağını göreceğiz. Şimdilik, tatil boyunca birbirimize sahip olmak güzel."

"Anlıyorum, anlıyorum. Bil diye söylüyorum, bu hayatımda gördüğüm ilk türler arası ilişki değil. Çaba gösterdiğin sürece, pek bir farkları yok."

"Tavsiyen için teşekkürler, amca. Bunu aklımda tutacağım."

"Evet, ama fazla abartma, Remington. Sen hep kafana takmayı sevmişsindir. Sadece arka planda tut, tamam mı?"

"Evet, anladım."

"Tamam. Ben Lucille'ime döneyim. Altmış yıl oldu, ama hala benden bıkmadı."

Bununla birlikte, o uzaklaşırken, ben onun söylediklerini tam olarak görmezden gelerek, tatil kutlaması için fazla derin düşüncelere daldım. Ama nasıl yapabilirdim ki? Gözlerim, Jeannie'nin etrafını saran sessiz çocukların olduğu yere kaydı. Hepsi, Jeannie ve Max'in *A Christmas Carol*'ı dramatik bir şekilde okudukları sırada büyük bir dikkatle dinliyorlardı. Bu, çoğu çocuğun okuma yazma seviyesinin biraz üzerindeydi ve onlar sadece canlı performansı izlemekten keyif alıyorlardı, ama herkes eğleniyorsa, bunun ne önemi vardı ki?

Jeannie'nin başını geriye eğip gülmesini izlerken, Eva'nın bazı sahnelerde Max'e yardım etmek için araya girmesiyle, kendimi harika bir rüyaya dalmış gibi hissetmemek zordu.

Zara'nın kastettiği bu muydu? Bunca aydır yanlış anlamış olmam gerçekten çok yazık. Bana her şey yolundaymış gibi davranmamı ve içimde açık bir yara olmadığını söylememi istememişti, ama mutluluk kapımı çalarsa ona açık olmamı istemişti. Hala tam anlamıyla bir ilişkiye hazır olup olmadığımı bilmiyordum, ama Jeannie Wolfe ile çıkmak ve bundan pişmanlık duymamak istiyordum.

Şu an için bu kadarı yeterliydi.

Karım hala benimleydi ve bu asla değişmeyecekti, ama bu, kalbimde Jeannie ve Max için yer olmadığı anlamına gelmiyordu. Onlarla birlikte kendimi tam hissediyordum. Ailem de onlarla birlikte tam hissediyordu. Addy, Eva ve ben eksik bir birimdik, ama artık her şey *yolunda* görünüyordu.

Zaman her şeyi ortaya çıkaracaktı, ama ben bu riski almaya hazırdım.

"Tamam," dedim, ayağa kalkarak. "Hediyeleri açmaya hazır mıyız?"

Yaşlılara baktım ve tüm çocuklar sessizleşti. Gerçekten alaycı bir duraklamanın ardından, odanın ortasındaki yaşlılar başlarını salladılar.

On sekiz yaşın altındaki herkes sevinç çığlıkları attı ve kalabalık çocuk grubu hediyelere hücum ederek kendi adlarının yazılı olduğu hediyeleri kapıştılar. Bu bir kakofoni, bir kaosdu, ama tam anlamıyla ve utanmaz *bir Noel sevinciydi*.

Birkaç yıldır ilk kez, sonunda bunu tam olarak hissedebildim

Ve gelecek yılın ne getireceğini görmek için sabırsızlanıyordum.

Bölüm 25

Jeannie

Kötü Alışkanlıklar Kolay Kolay Kaybolmaz

On altı yaşımdan beri ilk kez hayatım gerçekten istikrarlı görünüyordu.

Elbette her şey mükemmel değildi, bazen teslim tarihlerim o kadar yoğundu ki başım dönüyordu ve uyku düzenim tamamen bozuluyordu, ama bu da serbest editör olmanın bir parçasıydı.

Önemli olan, diğer her şeyin umduğumdan daha iyi gitmesiydi. Aslında, umduğumdan *daha da* iyi gidiyordu.

Gerçek dünyaya döndüğümüzde her şeyin yok olacağından korkmama rağmen, Remy ve ben baharın ilk aylarına kadar rahatça çıkmaya devam ettik. Henüz altı ay olmamıştı, ama bizi bu noktaya kadar engelleyecek bir şey öngörmüyordum. Hala eskisi kadar iyi anlaşıyorduk, seks hala *inanılmazdı* ve çocuklarımız hala birbirlerine kitap ve cilt gibi yapışık durumdaydılar.

Elbette, istediğimiz kadar sık görüşemiyorduk. Hava ısınmaya başladığı için Remy peyzaj işleriyle daha meşgul oluyordu ve kızları okula dönmüştü, ama birlikte geçirdiğimiz zamanı çok değerli buluyorduk. Ayrıca, bu Max'e o günlerin nasıl olduğu hakkında her türlü hikayeyi dinleme fırsatı verdi ve o, önümüzdeki sonbaharda okula dönmeye her zamankinden daha hevesliydi. Onun için endişeleniyordum, ama oğlumun tekrar okula dönme zamanı gelmişti.

Tabii ki doktoru izin verdiği sürece ve ben de izin vereceğinden emindim.

O Noel ŐenliĐinden bu yana sadece birkaç ay geĐmiŐti, ama Max hızlı bir büyüme dönemine girmişti ve hızla gelişmeye devam ediyordu. Tüm bu karmaŐanın içinde, sonunda tekrar büyümeye başlamış ve 2,5 kilo daha almıştı. Böyle devam ederse, okula geri döndüğünde "zayıf" sınıflandırmasından çıkmış olacaktı. Bu bir zafer değilse, neyin zafer olduğunu bilmiyordum.

Tabii ki, hala fizik tedavisi ve çevrimiÇi dersleri vardı, ama bunların arasında, Addy ve Eva ve onların geniş ailesiyle sosyalleŐmesi ve benim ona on yaşına girmek üzere olan bir çocuğa yakıŐır Şekilde biraz daha bağımsızlık tanımam sayesinde, geliŐiyordu.

Bu yüzden, dolar kitap günü normal saatinde aşağı inmediğinde endişelendim.

Artık para sıkıntısı çekmiyorduk - Remy market alışveriŐinde bana yardım etmekte ısrarcıydı - ama yine de o kitapları almak için gezilerimize devam ediyorduk. Onlara gerĐekten ihtiyacımız olmasa bile, bu benim ve oğlum için mükemmel bir bağ kurma zamanı, biraz egzersiz yapmanın iyi bir yolu ve yerel kütüphaneye baĐıŐ yapmanın bir yolu olduğunu düşündüm. GerĐek bir kazan-kazan-kazan senaryosu.

"Hey, koca adam!" Merdivenlere doğru seslendim. "Bugün biraz daha uyumaya mı ihtiyacın vardı?"

Bu pek de Şaşırtıcı olmazdı. Max her zaman bahar alerjisiyle sorun yaşamıştı ve son birkaç gündür kesinlikle Đok fazla burun akıntısı vardı. Ona alması gereken ilacı vermiştim, ama antihistaminikler ancak bu kadar işe yarayabilirdi. En azından, Đok hasta olduğu zamanki kadar korkutucu bir durum değildi, ama yine de onun rahatsız olduğunu görmek hoşuma gitmiyordu.

Cevap gelmeyince endişe içimi kapladı. Bir zamanlar oğlum merdivenlerden aşağıya seslenmek için yeterince nefes alamıyordu, ama Şimdi Đok daha iyi olduğu için, sesini duyurmaktan keyif aldığını ve her fırsatta bunu yaptığını biliyordum. Yani bana seslenmek için tüm gücünü kullanmıyorsa, muhtemelen bunu yapamıyordu.

Remisyona girdiğini biliyordum, bunu *biliyordum*, Đünkü bu durum hayatımızın gidişatını tamamen iyi yönde deĐiŐtirmiŐti, ama aynı soğuk korku

merdivenleri koşarak çıkarken beni sardı ve en kötüsünden korktum.

Neredeyse onun yatak odasına daldım, yanlışlıkla kapıyı çalmayı unuttum, bu benim hatamdı, ama neyse. Max'in iyi olduğunu öğrendiğimde özür dileyecektim. Ama o orada değildi. Yatağı boştu, çarşafklar bir kenara atılmıştı.

Düşün çalıştığını duydum ve banyoya koştum. Bu iyi bir işaretti, ama kalbimin deli gibi atmasını engellemedi. Oğlumu korkutmamayı umarak, ama öğrenmem gerektiğini düşünerek, yüksek sesle kapıyı çaldım.

"Hey, koca adam, orada iyi misin?"

Onun iyi olduğunu ve bu kadar meraklı olmayı bırakmam gerektiğini söylemesini bekledim, ama Max cevap vermeden önce sadece bir hıçkırık ve anlamlı bir sessizlik duydum. Sesi o kadar yumuşaktı ki, onu zar zor duyabiliyordum. Değişkenlerin gerçek olduğunu öğrendiğimden beri ilk kez değil, kendimi onların gelişmiş duyularına sahip olmayı dilediğimi fark ettim. Max ergenlik çağına girip ergen erkeklerin yaptığı her şeyi yapmaya başladığında farklı düşüneceğimi biliyordum, ama şimdilik bunun bin bir türlü yararlı kullanımını düşünebiliyordum.

"Sanırım hasta olacağım."

Hasta mı? Olamaz. *Olamaz!* Bastırmaya çalıştığım endişe yeniden yükseldi ve tekrar kapıyı çaldım.

"İçeri gireceğim, tamam mı?"

"Evet, muhtemelen girmelisin."

Ne bekleyeceğimi bilmeden banyoya girdim, ama en azından korkunç bir şey yoktu. Max, pijamalarıyla kapalı tuvaletin üzerinde oturuyordu, duş perdesi açık ve tam güçte çalışıyordu.

"Kapıyı kapat lütfen. Bütün buhar dışarı çıkıyor."

Tamamen bitkin görünüyordu, önceki gece yatağa yattığı halinin tam tersiydi. Onu bu halde görmekten nefret etsem ve vücudum kırmızı alarmda olsa da, bir yanım semptomlarını hafifletmeye çalıştığı için onunla gurur duyuyordu.

"Ne oldu dostum? Öksürüyor musun?"

Zayıf bir şekilde başını salladı ve sonunda başını kaldırıp bana acınası gözlerle baktı. Kalbim sızladı, çünkü uzun zamandır bu ifadeyi takınmamıştı.

"Sorun yok, koca adam. İnhalatörünü alıp doktoru arayacağım. Su bitene kadar burada kal. Muhtemelen sadece soğuk algınlığıdır, endişelenmene gerek yok."

"Evet. Soğuk algınlığı. Tıpkı normal bir çocuk gibi." "Tıpkı normal bir çocuk gibi," diye onayladım.

Gülümsememi ve sakin tavrımı koruyarak koridora çıktım, kapıyı kapattım ve beni duymaması için yavaşça yürüdüm. Uzaklaştığımdan emin olunca, yatak odama koştum ve kapım tam kapanmadan doktorunun muayenehanesini aramaya başladım.

Normalde soğuk algınlığı büyük bir sorun değildir ve çoğu ebeveyn hemen doktoru aramaz. Ancak çoğu ebeveynin bağışıklık sistemi henüz sıfırdan yeniden inşa edilen bir çocuğu yoktur. Bazen çocuklar çılgın oldukları için hemen normale dönerler, ancak bazen küçük bir enfeksiyon veya virüs, büyük hasara yol açacak şekilde delikler açabilir.

Bunun olmasına izin vermeyecektim.

Telefon çaldığında, korkunç bir şey fark ettim. Ya onu rahatsız eden alerjisi değilse? Ya şu anda olan şey, hücrelerinin içinde gizlenmiş, saldırı zamanı gelene kadar gizlice yavaşça büyüyen bir şeyse?

Sakin ol. Felaket senaryoları kurma. Daha kötüsünü de atlattık, bunu da sorunsuz atlatacağız.

Telefon birkaç yüzyıl boyunca çaldığı sürece kendime bu mantraları tekrar etmeye çalıştım. Ama sonunda menü açıldığında, uygun komutları girdim ve sonunda resepsiyonistlerden biri cevap verdi, hoş sesi benim hızla değişen ruh halimle keskin bir tezat oluşturuyordu.

"Günaydın! Nasıl..."

"Benim adım Jeannie Wolfe, oğlum Max Wolfe sizin onkoloji bölümünüzde yatıyor. Şu anda remisyonda, ama bu sabah uyandığında kendini iyi hissetmiyordu ve onu hemen hastaneye getirmek istiyorum."

Bu, o tıp merkezinde çok çalışan insanlarla konuşmayı tercih ettiğim bir üslup değildi, ama neyse ki resepsiyonist beni anladı, çünkü hiç tereddüt etmedi.

"Elbette Bayan Wolfe, anlıyorum. Doktorun programını kontrol edeyim, hemen size geri döneceğim."

Beklemek mi istersiniz, yoksa sizi geri aramamı mı?"

"Lütfen bekleyin." Telefonda çalan müzik ne kadar sinir bozucu olsa da, kafamdaki gürültüden çok daha iyiydi. Bir döngüyü durdurmak için çok uğraşıyordum ve dürüst olmak gerekirse, tonu bozuk, telifsiz müzik bu konuda oldukça iyi bir dikkat dağıtıcı gibi görünüyordu.

"Anlaşıldı."

Resepsiyonist beni beklemeye aldı, ancak iki dakikadan az bir süre sonra geri döndü. "Beklediğiniz için teşekkür ederiz. Doktor mümkün olduğunca çabuk gelmenizi istiyor. Ne zaman gelebileceğinizi biliyor musunuz?"

Bir süre durakladım ve saatimi kontrol etmek için telefonu yüzümden uzaklaştırdım. Trafiği düşünürsek... "Bir saatten az."

"Harika! O zaman görüşürüz."

Bbbbzzzzz.

Biri bana mesaj atıyordu ama telefonuma bakmaya cesaret edemedim. İçimdeki fırtınayı zar zor kontrol ediyordum ve Max'in başı kucağımda olmasaydı, muhtemelen odada bir o yana bir bu yana dolaşıyor olurdum.

Vardığımda ve Dr. Byrne Max'i muayene ettiğinde endişelerimin yatışacağını düşünmüştüm. Bana bunun normal bir soğuk algınlığı olduğunu ve ona iyi bakmam gerektiğini söyleyeceğini düşünmüştüm, ama hiç de öyle olmadı.

Bunun yerine, dikkatle dinledi, Max'in ağzını açıp dilini çıkarmasını istedi, kulaklarını kontrol etti ve röntgen çekilmesini istedi. Neyse ki, Max'in tedavi gördüğü kanser merkezinde röntgen cihazı vardı, bu yüzden Max'i tekerlekli sandalyeye oturtup, hafifçe hırıltılı nefes almasına rağmen oraya götürdüler. Ne yazık ki, kafamda *onun lanet olası bir röntgen çekilmesi gerektiği* gerçeğini sindirmem gerekiyordu.

Bunun biraz aptalca, biraz körü körüne iyimser olduğunu biliyordum, ama hayatımızın o kısmının bittiğini düşünmüştüm. Her gece, evrene ve dinleyecek herkese, oğlumun bir daha asla böyle bir şey yaşamaması için dua ediyordum. Ama şimdi?

Ya kanser geri dönmüşse?

Bu, kafamda tekrar tekrar yinelenen ve midemi bulandıran şeydi. Beynimin büyük bir kısmı Remy'yi aramamı ve... ne yapacağımı bile bilmeden bağıırıyordu. Onun yapabileceği bir şey yoktu, ama yine de bu benim için büyük bir rahatlama olurdu. Ancak nedense, neler olup bittiğini öğrenene kadar kendi bedenimin içinde kilitli kalmıştım.

Kapı çalındığında, ayağa fırlayıp kapıyı açmamak için tüm irademi kullanmam gerekti. "Girin," dedim yumuşak bir sesle, korktuğum her şeye kendimi hazırlayarak.

"Röntgen sonuçları geldi," dedi Dr. Byrne içeri girer girmez. "Maalesef, Max'in pnömokistis pnömonisi var gibi görünüyor, bu yüzden bu konuda son derece proaktif ve oldukça agresif davranmamız gerekecek."

"Pnömoni mi?" diye sordum şok içinde. Hayatımda bir kez geçirmiştım ve iyileşmesi biraz zaman almıştı, ama benim bağışıklık sistemim zayıf değildi. Bu durum oğluma ne yapacaktı?

"Bilgiçlik taslamak istemem, ama bunun normal pnömoni veya yürüyen pnömoni değil, pnömokistis pnömonisi olduğunu vurgulamak istiyorum."

Elbette. Elbette, zaten çok acı çeken oğlumun özel bir akciğer enfeksiyonu da olması gerekiyordu. "Ne fark eder ki?" diye sakın bir şekilde sordum, ama kafamda yapmam gereken onca şey dönüp duruyordu.

Birincisi, gaz faturası ne kadar yüksek olursa olsun, eve döndüğümüzde ısıtıcıyı açacaktım. Ayrıca, nemlendiriciyi depodan çıkarma zamanı gelmişti. Başka ne vardı? Bir çocuk zatürre olduğunda ne yapmalıydı?

"PCP, bizim sıkça kullandığımız adıyla, sadece bağışıklık sistemi zayıflamış kişilerde görülür — organ nakli geçirmiş ve bağışıklık sistemini baskılayan ilaçlar alan kişiler, HIV/AIDS hastaları veya..." Bir süre durakladı, *uzun* bir duraklama oldu ve her şeye rağmen ne söyleyeceğini biliyordum.

"Ya da kanser hastaları," diye tamamladım. "Evet."

Max'in uyanmaması için sakın olmaya çalışmama rağmen nefesim hızlandı.

"Bunun zor olduğunu biliyorum, ama hala remisyonda olma ihtimali daha yüksek ve bunun nedeni vücudunun birçok yönden hala iyileşme sürecinde olması."

Tamam, yani bu hemen kanser teşhisi değildi. Bu... bu iyiydi.

Yutkundum. "Şimdi ne yapacağız?"

"Öncelikle, bunu tedavi edeceğiz. Trimetoprim ve steroid kullanabileceğiz. İlk doz Bactrim'i (bu markanın adı) damardan, hidrasyonuna yardımcı olmak için bir dizi besin maddesi ile birlikte vereceğim. Üç hafta boyunca Bactrim vereceğiz ve steroidleri ilk hafta her gün, sonra gerektiğinde vereceğiz. Her zamanki gibi, semptomlarında herhangi bir kötüleşme olursa lütfen bize haber verin."

"Neden bunun hepsi olmadığını hissediyorum?"

"Çünkü öyle değil." Dr. Byrne'i çok sevmiştim. Nazikti, ama olayları güzelleştirmezdi. Neredeyse aşırı derecede açık sözlüydü ve bu Max ve benim için işe yarıyordu. "Üç hafta sonra iyileşirse, tekrar gelip tam kan sayımı, daha fazla röntgen ve muhtemelen kemik iliği aspirasyonu yaptırmasını istiyorum. Kanseri geri dönmüşse veya başka bir yere yayılmışsa, mümkün olduğunca erken teşhis edilmesini ve en kısa sürede tedaviye başlanmasını istiyorum."

"Tabii, tabii," diye mırıldandım. Tanrım, parçalanmak istiyordum. Ama yapamazdım. Max'in bana ihtiyacı vardı ve ona her zaman bana güvenebileceğini söz vermiştim. İçinde bulunduğumuz durumu düşününce, şimdi bu sözümü bozamazdım. "Ben... Şimdi onu uyandırıp serum takacağım ve neler olduğunu açıklayacağım. Ama..." Dudaklarımı yaladım, sorduğum şeyin iyi bir annenin yapacağı şey mi yoksa kendi korkumun sesi mi olduğunu düşünmeye çalıştım. "Kanser konusunu, birkaç gün ilaç aldıktan sonra konuşalım."

"Anlıyorum ve bunun en iyisi olacağını kabul ediyorum. Bazen Max yaşına göre biraz fazla şey biliyor, o yüzden ona fazla yük bindirmeyelim, olur mu?"

"Katılıyorum."

"Mükemmel. Size onu bilgilendirmek için zaman tanımak için dışarı çıkacağım, sonra bir hemşireyi damar yolunu açması için göndereceğim. Damar yolunun sonuna doğru Max ile konuşmaya geleceğim. Başka sorunuz var mı?"

"Hayır, şimdilik yok."

"Harika. Sonra görüşürüz."

Başımı salladım ve Max'i nazikçe uyandırdım. Uyanmak istemedi, ama durumun ciddiyetini anlayınca kendini silkeledi ve uyandı.

Tanrı ruhunu kutsasın, hiç paniğe kapılmadı. İlaç olduğu için mutlu olduğunu ve uyuyabildiği sürece serum takılmasını umursamadığını söyledi. Onun onuncu yaş gününden önce birkaç yıl boyunca kanserle mücadele etmek zorunda kaldığını bildiğim için, zatürre gibi bir şeyin onun için önemsiz bir sorun olduğunu biliyordum, ama yine de olumlu tarafa bakma yeteneğinden etkilenmeden edemedim. Çünkü bu, çeşitli tıbbi binalarda tanıştığım bazı zavallı insanlar gibi hayalperestlik gibi gelmiyordu, sadece... çok, çok cesurca bir davranıştı.

Benim küçük adamım. Benim büyük adamım. Nereden öğrendiğini bilmiyordum, ama öğrendiği için çok minnettardım.

Hemşire bana biraz dinlenmemi tavsiye edene kadar, damar yoluyla serumun yarısı bitene kadar onun yanında kaldım. İsteksizce odadan çıktım, ama sonra Max'in hasta olduğunu kesinlikle bilmek isteyecek biri olduğunu hatırladım.

Aslında üç kişi.

Biraz sersemlemiş bir halde Remy'yi aradım ve ilk çalınıştta cevap vermesine şaşırdım.

"Hey, her şey yolunda mı?" diye sordu, sesi endişeyle doluydu.

"Hayır, ama nasıl anladın?"

"Her zaman kitap alışverişinin fotoğraflarını gönderirsin. Yaklaşık bir saat önce sana mesaj attım ama cevap vermedin."

Gerçekten bu kadar uzun zaman geçmiş miydi? Saate baktım. Max'i hazırlamak ve diğer hasta çocukları daha da hasta etmemesi için maske taktırmak, seyahat etmek, muayene, röntgen ve sonuçları beklemek arasında dört buçuk saat geçmişti. Kahretsin, ikimiz de yemek yememiştik. Tanrıya şükür ki serum vardı, çünkü Max alabileceği tüm ekstra besin maddelerine ihtiyaç duyuyordu.

"Oh, uh, üzgünüm." Bu tür şeyleri konuşacak birine alışkın değildim, bu yüzden içimi dökmeye karar verdim. "Max ve ben şu anda kanser merkezindeyiz. Akciğer iltihabı var."

"*Zatürre mi?*" Remy'nin sesi telefondan yüksek sesle duyuldu. Garip bir şekilde, bu durum beni biraz rahatlattı. Onun

Korkusu, karnımda dolaşan korkuyu haklı çıkardı.

"Evet, ancak kişi zaten oldukça hasta olduğunda ortaya çıkan bir tür." Daha fazla ne kadar konuşmam gerektiğini düşündüm, çünkü beynimin çok korkmuş bir kısmı, bunu sözlü olarak ifade etmenin onu gerçeğe dönüştüreceğini söylüyordu.

Tabii ki Remy bunu fark etti. O bu konuda her zaman dikkatliydi. Muhtemelen gerçekten dinlediği içindi. "Zaten oldukça hasta mı?"

"Mmm-hmm. Bunun, yaşadıklarından sonra vücudunun iyileşmesinden kaynaklanabileceğini söylüyorlar. Ya da, uh..." Sessiz kaldım, yarı yarıya onun benim için söylemesini umuyordum, ama hangi dünyada bunu mantıklı bir şekilde yapabilirdi ki?

"Jeannie? Hala orada mısın?"

"Hala buradayım. Ama bunun kanserinin nüksettiğinin bir işareti olabileceğini söylüyorlar."

"Ben... *Tanrım*, Jeannie, canım, çok üzüldüm. Neye ihtiyacın var? Yarım saat içinde senin yanında olabilirim."

"Hayır, hayır. Şu anda serum takılıyor ve üç haftalık bir ilaç tedavisi görmesi gerekiyor. Hastalanamayacağını biliyorum, ama kızlarına herhangi bir mutasyon veya enfeksiyon bulaşma riskini göze almak istemiyorum. Ayrıca, serumu biter bitmez onu eve götüreceğim ki uyuyabilsin. Zavallı çocuk yorgunluktan bitap düşmüş durumda."

Hattın diğer ucunda bir anlık tereddüt oldu, sanki Remy benimle tartışmak istiyormuş gibi, ama tartışmadığı için çok minnettar oldum. Bunun yerine, derin bir nefes aldı. Yorgunluktan ya da bana yönelik bir nefes değildi, daha çok karmaşık bir durumu değerlendirirken insanın içinden gelen türden bir nefes.

"Tamam. Eminsen. Ama ihtiyacın olursa ben buradayım, tamam mı? Bunları daha önce de yaşadın, bu yüzden senin için eski bir şey olabilir, ama bu sefer yalnız başına yaşamak zorunda kalmayacağına söz veriyorum."

O çok nazikti. Gerçekten çok nazikti. Birinin bana yardım etmesinin nasıl bir şey olacağını hayal edemesem de, Remy'nin her sözünün içten olduğuna inanıyordum.

"Bunu aklımda tutacağım. Ama şimdilik tüm randevularımızı ve oyun buluşmalarımızı iptal etmem gerekiyor. Üzgünüm, çocukların hayvanat bahçesine gitmeyi dört gözle beklediklerini biliyorum, ama şu anda bu mümkün değil."

"Hey, özür dilenecek bir şey yok. Kızlara haber vereceğim. Belki Max biraz erken iyileşirse, Zoom'da görüşüp birlikte film izleyebiliriz. Böylece kendini yalnız hissetmez. Hiçbir çocuk neredeyse bir ay boyunca evde kapalı kalmak istemez. Özellikle de Max!"

"Evet, belki," diye onayladım. Üç hafta, iki buçuk yıllık aktif tedaviye kıyasla hiçbir şeydi, ama yine de imkansız derecede uzun bir süre gibi geliyordu. "Eve sağ salim vardığımızda sana mesaj atarım."

"Lütfen gönder. Sonra konuşuruz." "Sonra görüşürüz."

Bölüm 26

Remington

Askerleri Çağır

*"Üzgünüz, aradığınız kişi şu anda telefona cevap veremiyor.
Lütfen bip sesinden sonra mesajınızı bırakın."*

Telefonuma bakarken dudağımı ısırdım. Jeannie'den o korkunç telefonu aldığımdan bu yana dört hafta geçmişti ve o zamandan beri onu görmemiştim. Onu, Max ve kendisine iki kez yemek götürmeme ikna etmiştim, ama iş o kadarla kalmıştı.

Endişeliydim. Her gün yaşadığı acıyı ve korkuyu hayal bile edemiyordum, ama aynı zamanda kızlarım da çok stresliydi ve neredeyse her gün kabuslar görüyorlardı. Anneleri ve ben, kızlarımızı Zara'nın vefatına ve bundan sonra hayatlarının nasıl olacağına hazırlamak için yıllarca uğraşmıştık, ama bu, en iyi arkadaşlarını kaybetme olasılığından çok farklıydı.

Jeannie ve ben çıkmaya başladığımızdan beri, çocuklarımız hiç olmadığı kadar yakınlaşmıştı. Farklı özellikleri olmasaydı, hep birlikte dışarı çıktığımızda insanların onları kardeş sanacağından emindim. Addy ve Eva'nın sorularını dürüstçe cevaplamak için elimden geleni yaptım, ama Max'in kanseri geri dönüp dönmediğini sorduklarında, her zaman bekleyip göreceğimizi söylemek zorunda kaldım.

Doktorunun yapmak istediği bir dizi test için birkaç gün daha zamana ihtiyacı vardı, tek bildiğim buydu. Keşke Jeannie benim yanında olmama izin verse, elini tutup ayaklarını ovmama, Max'in yatak takımlarını değiştirip çamaşırlarını yıkamama izin verse. Onlar için yemek pişirsem. İşleri olabildiğince kolaylaştırsam.

Ama onun henüz hazır olmadığını, kendi alanına ihtiyaç duyduğunu kabul etmem gerekiyordu. Bu çok zordu, inanılmaz derecede zordu, ama durumu kendime mal etmek yanlış olurdu.

"Merhaba baba," dedi Addy, arabanın kapısını açıp içeri girerken içeri girdi.

"Merhaba," dedim, telefonumu kaldırarak.

"Merhaba, baba!"

"Merhaba Eva."

"Max'tan haber var mı?" diye sordu Addy, arabayı sürerek okulun çıkış sırasına girdiğimizde.

okulun çıkış sırasına girerken sordu. Keşke onlara haberlerim olsaydı. "Hayır, henüz yok."

"Oraya gitmeliyiz," dedi Eva, sekiz yaşında olmanın ve tüm dünyanın nasıl işlediğini ya da işleyişini bildiğinin verdiği tüm özgüvenle.

"Yapamayız, canım," dedim yorgun bir sesle. İçimdeki hayvan, eşini koruyamadığı için homurdanarak ileri geri dolaşıyordu. Onunla eş olmadığımızı sert bir şekilde hatırlatmam, ayının omuz silkmesine eşdeğer bir tepkiyle karşılandı. Tek bildiği, Jeannie'nin yardıma ihtiyacı olduğu ve benim ona yardım etmeme izin verilmediği idi.

"Neden?" diye sordu Eva.

Ona daha fazla soru sormasına gerek kalmadan, anlayabileceği ve kendini daha iyi hissedebileceği bir şekilde açıklamak istedim, ama böyle bir şey yoktu.

"Ben..."

Araba araba metodik bir şekilde ilerledik ve kızlarım gözlerini kocaman açarak cevabımı beklediler. Çıkışa yaklaştıkça üzerimdeki bakışlarının ağırlığını hissedebiliyordum.

"Ben..."

Onlar çok korkmuştu, ben de öyle. Mesele şu ki, Jeannie'nin iyi olduğunu bilseydim cesur davranabilirdim, ama iletişim kurmamızın tamamen kesilmesi kafamı karıştırmıştı. Ya yaralanmış ya da hastalanmışsa? Her şeyi tek başına yapmaya alışkın olduğunu biliyordum, ama artık öyle olmadığını bana söz vermişti.

Ama sanırım bazı alışkanlıklar diğerlerinden daha zor kırılır. "Siktir et," dedim sonunda, sinyal lambasını diğer yöne çevirerek. "Babam kötü bir kelime söyledi!" diye bağırdı Eva.

"Öyle, özür dilerim. Ama ikiniz bir bakım paketi hazırlayıp ziyarete gitseniz nasıl olur? Sadece merhaba diyebiliriz, içeri giremeyebiliriz."

"Evet. Evet, bu iyi olur," dedi Addy heyecanla. "Sadece Max'in iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

"Tamam o zaman, markete gidip elimizden gelen en iyi bakım paketini hazırlayalım."

"Evet!"

Bakım paketimizi, bazıları pratik, bazıları ise pek pratik olmayan malzemelerle ağzına kadar dolu büyük bir çamaşır sepeti oluşturdu, ancak kızlarımın gerginliğimi fark etmemeleri için sahte bir özgüvenle minibüsümüzden dışarı taşıdım.

"Eva, neden gidip kapıyı çalmıyorsun?" diye sordum, yaklaşırken. Normalde, izinsiz birinin evine asla uğramazdım, ama bizim durumumuzda normal olan hiçbir şey yoktu.

"Evet, baba."

Ayrıca, bu benim için biraz korkakça bir davranış olabilirdi, ama Jeannie'nin sekiz yaşındaki bir kızın mutlu gülümsemesini görünce daha az kızacağını düşündüm. Ve eğer cevap vermezse... Eh, çamaşır sepetini paketleri için sakladığı yere bırakır, ona bir fotoğrafını gönderir ve iyi dileklerimizi iletirdik.

Ama kapıyı açmasını umuyordum.

Eva'nın kapıyı çaldığı o birkaç saniye fiziksel olarak çok acı vericiydi. Yaklaşan ayak seslerini duyduğumda, tüm sinir sistemim rahatladı. Jeannie'nin şu anda hareket halinde olduğunun teyidi benim için büyük bir nimetti.

Şans benim yanımdaydı, çünkü ardından kilidin açıldığı ve kapı kolunun döndüğü sesi duydum ve sonunda, bir aydır ilk kez görüştüğüm kadını gördüm.

Jeannie'yi ne kadar çekici bulsam da, doğal olarak ne kadar zahmetsizce güzel olsa da, *kötü* görünüyordu.

Gözlerinin altındaki koyu halkalar o kadar derindi ki morluklar gibi görünüyordu. Dudakları kuru ve çatlamıştı, saçları dağınık bir topuz halinde toplanmıştı ve o kadar uzun süredir öyle duruyordu ki keçeleşmek üzereydi. Kilo da mı kaybetmişti? Kilo verip vermediğini ya da bunun sadece cildinin solgunluğundan kaynaklanan bir etki olup olmadığını anlamak zordu. Eğer daha iyi bilmesem, zatürre olanın o olduğunu düşünürdüm.

"Eva, Addy! Burada ne yapıyorsunuz?"

"Sana bakım paketi getirdik," dedi Addy, yaşına göre oldukça olgun bir tavırla. "Ve Max'i görmek istedik. Tabii o da isterse."

"Ben bilmiyorum..."

"Addy ve Eva mı?" İçeriden duyduğum ses o kadar kısık çıkmıştı ki, şekil değiştiren biri olmasaydım muhtemelen duyamayacaktım. Jeannie'nin yüzündeki çelişkili ifade beni üzdü.

"Evet, onlar, koca adam. Onları ağırlamaya hazır mısınız?"

Oğlan koridorun sonunda belirdi ve ona doğru koştu, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Onun hayatta ve sağlıklı olduğunu görünce, haftalarca süren gerginlik anında kayboldu.

Şey... çoğunlukla iyiydi.

Çünkü hızıyla kapıya tam olarak ulaşmadan yavaşladı ve duvara yaslanarak hafifçe hırıltılı nefes almaya başladı. Jeannie onun yanına yaklaşıp onu kollarına alana kadar, ona doğru bir adım attığımı ve kolumu uzattığımı fark etmemiştim bile.

"Max, kendini fazla zorlamaman konusunda ne demiştik? İlaçlarını bitirdin, ama bu vücuduna çok zarar verdi, hatırladın mı?"

"Biliyorum, biliyorum," dedi genç çocuk. Başka bir çocuktan kulağa huysuzca gelebilir, ama sesinde kalbimi kıran bilgece bir yorgunluk vardı. Max, kendisinden iki kat daha büyük ve çok daha sağlıklı birinin kişiliğine, ruhuna ve coşkusuna sahipti. Bazen, hayatın ona verdiği kartlar adil görünmüyordu. "Sadece çok heyecanlandım anne. Lütfen onları göndermeme izin verme. Uzun zamandır *kimseyle* takılmadım! Söz veriyorum uslu olacağım."

"Şey..."

Jeannie bana baktı, o güzel, yorgun gözleri çatışmayla doluydu. Ayrıca, henüz göstermeye hazır olmadığı bir kısmını koruyan duvarlar da gördüm. Ya da belki de oğlunu koruyordu. Bekar bir anne olarak yaşadığı yolculuğun tam olarak nasıl olduğunu anladığımı iddia etmedim, ama kolay olmamıştı.

"Eğer bu sizi rahatlatacaksa, Bayan Jeannie," dedi Addy, küçük bedeninin toplayabildiği tüm ciddiyetle. "Max'in kendini çok yormamasını sağlayabilirim. Sanırım benim oldukça ikna edici olabileceğimi göreceksiniz."

Sonunda, bir gülümseme belirdi ve bu, gerçekten korkunç bir fırtınadan sonra bulutların arasından güneşin çıkması gibiydi. "Teşekkürler, Addy. Çok naziksin. Gelirsen çok sevinirim."

Koşup Jeannie'ye sarılmak istedim, ama bunun uygun bir zaman olmadığını biliyordum. Bunun yerine, hoş, hatta belki biraz komik bir şey söylemeye hazırlandım, ama Addy sözümü kesti.

Jeannie'nin sözlerini gerçek bir iş için işe alım olarak gördüğü çok açıktı, çünkü Addy sadece orta kademe yöneticilerin sahip olduğu bir kararlılıkla ilerledi.

"Max, yatağına git. Babam sana getirdiğimiz çorbadan yaparken sen de sıcak bir duş al."

"A-ama..."

"Ama yok! Yatağına bir oyuncak ve en sevdiğin iki kitabı götürebilirsin. Onları sırayla okuyabiliriz, ama önce..."

O omzunun üzerinden arkasına baktı ve kızlarımın bunu önceden konuşmuş olup olmadıklarını ya da sadece bu kadar uyumlu olup olmadıklarını bilmiyordum, çünkü Eva, Max'in Noel'den önce ona verdiği kitabı elinde tutarak onun yanına koştu.

"Sana kitap okuyacağım," dedi Eva. "Çok zeki biri bana bu kitabı aldı."

Max sanki Noel yeniden gelmiş gibi gülümsedi ve Tanrım, bu çocuğu gerçekten sevmeye başlamıştım. *Haftalarca* hasta olduğu ve hala o kadar bitkin olduğu için koridorda bile koşamadığı düşüncesi kalbimi çok sıkıştırdı. Bunu yüzüme yansıtmamam gerektiğini biliyordum, ama sonunda uykuya daldığımda, onun zayıf yüz hatlarını, hırıltılı nefesini ve ekşi kokusunu hayal edeceğimin çok iyi farkındaydım. Jeannie'nin ne kadar bitkin görüldüğünü hep hayal ederdim.

Orada olmalıydım. Gerçekten olmalıydım. Hiçbir mazeretim yoktu. Evet, Jeannie'ye biraz alan tanımak istemiştim, ama yine de oraya gitmeliydim. Bazı insanlar yardım istemek konusunda çok zorlanırlar ve Jeannie'nin de o insanlardan biri olduğunu hissediyordum.

şimdi buradaydım ve o yokluğumu telafi edecektim. Bildiğim kadarıyla, Max'in özel bir tür zatürreeden kurtulmuş olmasına rağmen, kanser konusunda hala emin değildik.

Çocuğun nasıl delirmemiş olduğunu hiç anlamıyordum.

Sanırım o kadar gençti ki, bu onun için hayatın bir gerçeğiydi, ama yine de benim aklımı başımdan aldı. Özellikle de Jeannie, tedavinin ilk haftasında bunu ondan gizlemiş ve kötü haberi vermeden önce iyileşmeye konsantre olmasını istemişti. Bazı ebeveynler bunu sonsuza kadar saklamaya çalışırdı, ama Max'in bir haftadan biraz fazla bir sürede ailemle yaptığı yaramazlıkları düşünürsek, o çocuğu bu durumdan habersiz tutmak muhtemelen tam zamanlı bir iş olurdu.

"Çorbayı pişirmeye başlayayım." Ayakkabılarımı çıkardım ve kızlarımın yanından geçtim. Onlar da ayakkabılarını çıkarıp Jeannie'nin girişte bıraktığı terlikleri giiyorlardı. "Bu çorba, bol miktarda demir ile özel olarak zenginleştirilmiştir. Ama size fırında tavuk kızartayım mı?" Suçlayıcı bir tonla konuşmak istemedim, ama sesimde en azından biraz sitem olmasını engelleyemedim ve "En son ne zaman sıcak bir yemek yedin?" diye sordum.

Hemen cevap vermedi ve ben biraz fazla ileri gitmiş miyim diye düşündüm, ama sonra onun bakışlarını takip ettim. Çocuklar yukarı çıkıncaya kadar bekliyordu. Doğru. Akıllıca bir davranıştı. Kızlarımın işlerime karışmasına ve onlara hemen her şeyi anlatmaya o kadar alışmıştım ki, yetişkinlerle bire bir sohbet etmenin nasıl bir şey olduğunu unutmuştum.

Tanrım, onu özlemişim. Hikayemizin başlangıcı bir masal gibiydi, ama şimdi Jeannie ve Max'in acı çektiği bir tıbbi dramaya dönüşmüş gibi hissediyordum. Bu doğru gelmiyordu, adil de değildi.

"Kahve sayılır mı?" diye alaycı bir şekilde sordu ve çocuklar tamamen duyamayacakları bir mesafeye uzaklaştıktan sonra neredeyse çökmek üzereydi. "Bilmiyorum.

Belki dünkü ramen? Her Şey birbirine karışıyor. Çok fazla randevu vardı ve pek uyuyamadım."

Bir dakika daha ayrı kalmaya dayanamadım, bu yüzden onu nazikçe kucakladım ve kendime doğru çektim. Onun bir Şekil değiştiren olmadığını biliyordum, bu yüzden sakinleştirici alfa feromonlarımı koklayamıyordu, ama yine de onları yaydım ve göğsümde gürleyen bir ses çıkardım. Onu rahatlatmak için yapabileceğim her Şeyi yapardım. O bunu ve çok daha fazlasını hak ediyordu.

"Oh, bu çok hoş," diye mırıldandı ve aniden kendini çekip uzaklaştı. Tamamen bırakmadım, ama ona biraz mesafe verdim.

"Bir sorun mu var?"

"zgnm, kokuyorum galiba. Bana sarılmak istemezsin!"

Kokusu biraz bayat mıydı, sanki aynı kıyafeti birkaç gün üst üste giymiş ve bir süredir saını yıkamamış gibi? Evet. Umurumda mıydı? Hayır. Hayatta fark etmediğim çok daha önemli Şeyler vardı. Ve fark *etseydim* bile, kesinlikle önemi yoktu.

"*Aksine*, seni kucaklamak istediğimi garanti ederim. Max işini bitirince duş al. İstediğin kadar kal. Ben buradaki işleri hallederim."

"Ama..."

Kızımın az önce yaptığı Şeyi aynen taklit etmeye çalıştım. "Ama yok! Bir aydır gece yarılarna kadar çalışıyorsun. Artık dinlenmenin ve topluluğunun seninle ilgilenmesinin zamanı geldi." Ona pşecek kadar değil, ama varlığımı hissedecek kadar hafifçe eğildim. "Ve biz senin topluluğunuz, tatlım. Bunu hatırlayacağına söz vermiştin."

Sözlerimin ona biraz teselli vereceğini umuyordum, ama alt dudağının titremeye başlayacağını ve gözyaşlarının akmaya başlayacağını beklemiyordum.

"Sana aramam gerektiğini kendime söyleyip durdum, ama her telefon amaya gittiğimde... ben... ben..."

Ve sonra baraj patladı.

"Oh, bebeğim," diye mırıldandım ve onu tekrar göğsüme çekmeden önce. Ancak bu sefer bir elimle başının arkasını tutarken, diğer elimle belini sıkıca sardım. O soğuktu

Soğuktu ve bundan nefret ediyordum. "Sorun yok, sorun yok. Ağla hadi. Ben buradayım."

"Sana güvenmeye çalışırsam, o zaman..." "Çok mu fazla olurdu?"

O, göğsümdeki ıslanan lekeye başını salladı ve kalbim onun için *yanıp tutuştu*. Jeannie hakkında öğrenmem gereken çok şey vardı, ama herhangi bir destek istemekten bu kadar çekinmesinin iyi bir nedeni olduğuna emindim. Umarım bir gün, belki de çok yakında, bana güvenip hikayesini anlatır.

"Evet," diye boğuk bir sesle söyledi.

"Söz veriyorum, *asla* fazla olmayacaksın, Jeannie. Asla. Max'le ne olursa olsun, yolumuzda ne çıkarsa çıksın. Ne olursa olsun, bu asla aramızda bir sorun olmayacak."

Biraz daha hıçkırarak ağladı. Onu nazikçe sallayarak sakinleştirdim. Onu kucaklamanın her şeyi düzelteceğini düşünmüyordum, ama sorun değildi. Her şeyin düzeltilmesi gerekmiyordu. Sadece *daha iyi* olması gerekiyordu.

"Neden mutfağa gelmiyorsun, ben de bir sandalye çekeyim, Max duştan çıkana kadar yemek yapışımı izleyebilirsin."

"Ben, şey..." Biraz burnunu çekti. "Evet, yapabilirim."

"Harika. Aferin kızıma." Alnına bir öpücük kondurdum, sonra onu oturtup bakım paketini mutfağa götürdüm ve içindekileri bir kısmını kaldırdım. Birincisi, içinde bozulabilir ürünler vardı. İkincisi, Jeannie'nin tek başına taşımak için çok ağır olduğunu çok iyi biliyordum. Güçlüydü, ama *bir şekil değiştiren* kadar güçlü değildi.

Bu, birlikte ilk kez akşam yemeği pişirdiğimiz zaman değildi, hatta yemek hazırlarken onun dinlenmesini sağladığım ilk sefer de değildi. Ama yine de bir şeyler... farklıydı. Sanki Jeannie'ye eskisinden biraz daha yakınlaşmıştım.

Fırını önceden ısıttıktan ve tavuğu hazırladıktan sonra, çabuk bozulan yiyecekleri kaldırmaya başladım. Ancak ona sadece taze malzemeler almamıştım. Ev yapımı yemekler ne kadar harika olsa da, bazen mikrodalgada ısıtılabilen veya soğuk yenebilen şeyler de aynı derecede iyiydi. Bu yüzden ona şarküteri ürünleri, bol miktarda peynir, salata karışımları, hazır yemekler ve ona aldığım yavaş pişiriciye koyabileceği tek tencere yemekleri aldım. Bu fazla mıydı?

En iyisi mi? Belki. Ama onun gerçek bir tane istediğini söylediğini hatırladım. Yaklaşık beş yıl önce Kara Cuma'da küçük bir tane almıştı, ama o da bir kase dolusu yemeği zar zor pişirebiliyordu. Bu yüzden, ona almak için mükemmel bir şey gibi görünüyordu.

"Bu... bu yavaş pişirici mi?" Jeannie, ben onu kurmaya başladığımda biraz şüpheyile sordu.

"Evet. Ama merak etme, iade etmek istersen diye fişi sakladım."

Onun buna ihtiyacı olmadığını söyleyeceğini, hatta bunun fazla olduğunu ısrarla söyleyeceğini zihnen hazırlamıştım ve cevaplarımı da hazırlamıştım. Beklemediğim şey ise onun tekrar gözyaşlarına boğulmasıydı.

"Dur, dur, dur. Sorun yok, ben buradayım!"

Tavuğu unutup, tekrar ona koştum, onu kollarımın arasına aldım ve sonra dönüp onu kucağıma oturtmak için oturdum.

"Sorun yok, ağla. Ne hissetmen gerekiyorsa hisset, tatlım. Artık tüm bunları tek başına taşımak zorunda değilsin."

Ben tamamen aptal değildim. Onun yavaş pişirici yüzünden ağlamadığını biliyordum. Bu sadece atasözündeki deveyi ktren son damlaydı. Keşke kendini bu kadar izole etmeseydi, ama etti ve şimdi bunun gerekli *olmadığını* anlıyordu.

Onun tek başına bu kadar çok şeyle yüzleşmiş olması, gereksiz yere bu kadar acı çekmiş olması beni çok üzdü, ama bir yandan da onu anlıyordum. On yıl boyunca tek başına bir ebeveyn olarak hayatta kalmayı öğrenmek zorunda kalmıştı. Bu başa çıkma mekanizmaları, ben sahneye çıktığım için ortadan kalkmadı, ne kadar çok istesem de. Jeannie'ye güvende olduğunu ve artık dünyayı tek başına üstlenmek zorunda olmadığını kanıtlamak zaman alacaktı.

"D-d-dramatik davrandığım için özür dilerim," dedi, derin nefesler alarak. "Sanki bir kez başladım mı, duramıyorum!"

"Baraj kapakları gerçekten açıldı, ha?" diye düşündüm ve başının üstüne öptüm. "Sorun değil. Bence, birkaç yıl ağlamaya hakkın var.

"Ve bilgin olsun, bence hiç de dramatik davranmıyorsun. Çoğu insanın en kötü kabuslarında bile karşılaşmayacağı şeylerle uğraşıyorsun.

Kötü kabuslar gibi. Sana öyle diyenler akıllarını kaçırmışlar ve ben onların söylediklerine zaten inanmam."

Onu biraz daha sıkı sıktım. Tıbbi hizmet köpeklerinin kullandığı derin basınç terapisi kadar etkili olmasa da, yardımcı olabileceğini düşündüm. O anda, Jeannie'nin parasempatik sistemi, duygusal katarsisten kaynaklanan adrenaline çılgına dönmüştü. Belki de gerçekten kendi tarafında savaşıyor insanlar olduğuna inanıp inanmama konusunda çelişki yaşıyordu, ya da çok sayıda aramayı cevaplamamış ve mesajları okumamış olmaktan dolayı suçluluk duyuyordu. Ama bunların hiçbirisi, kesinlikle hiçbirisi, onun dramatik olduğu anlamına gelmiyordu. Bu yüzden, o bunu sindirirken onu kucaklamak, ihtiyacı olan her şeyi vermek benim için sorun değildi.

"Senin yardımını istedim, gerçekten istedim. Seni kucaklayabilmek ya da beni güldürebilmen ne kadar güzel olurdu diye düşündüğüm pek çok an oldu. Ama ilk birkaç hafta, Max'in kızları hasta etmesinden ya da onların ona her şeyi daha da kötüleştirebilecek başka bir şey bulaştırmasından çok korkuyordum. Daha önce kendimi mikrop fobisi olarak görmüyordum ama yemin ederim, on dört gün boyunca bir yıllık dezenfektan ve temizlik mendili tükettim. Sanki cinlenmiş bir kadın gibiydim."

Başımı salladım, göğsümde hırıltı devam ederken yavaşça saçlarını okşadım.

Belki biraz daha kendini iyi hissettiğinde, saçlarını yıkamama izin verirdi. Kızımın saçını şekillendirmek için gerekli tüm malzemelerim zaten vardı, lavaboya eğildiklerinde başları ağrıdığı için şişirilebilir şampuan leğeni de dahil. Jeannie'yi rahatlatmaya bu kadar yoğunlaşmamış olsaydım, böyle samimi bir davranış hakkında hayal kurmaya izin verebilirdim.

"Ve çılgınca olan şey, durumu daha iyiye gitti. Neredeyse bir ay önce başladığı noktaya geri döndü. Bunun bir rahatlama olacağını düşünebilirsiniz. Ancak CBC testi tamamen temiz çıkmış olsa da, bu kanserin geri dönmediği anlamına gelmez. Hala diğer tüm testlerin sonuçlarını beklememiz gerekiyor ve ben sürekli şunu düşünüyorum..."

Yine sözünü yarıda kesti, ama ben onu kesmedim. Ağlamaya ihtiyacı olup olmadığını, ya da belki de kendini ifade etmenin doğru yolunu bulmaya çalışıp bulmadığını görmek için bekledim. Uzun zamandır, bir şeyi kafamda

bunu ağızımdan çıkarmak hala zordu.

"Ne düşünüyorsun, tatlım? Söz veriyorum, ne olursa olsun söyleyebilirsin. Seni yargılamayacağım ya da gücenmeyeceğim."

"Bu aptalca!"

Bir kez daha uzun ve nazıkçe sıktım. "Sana garanti ederim, söyleyeceğin hiçbir şey aptalca olamaz. Tabii, dünyanın düz olduğu ya da empati gerçek olmadığı gibi saçma sapan şeyler söylemeyeceksen."

Bu, ondan hafif bir gülümseme kopardı. Sevgilim moral bozuk ve zor durumda olsa bile, en azından ona biraz neşe katabiliyordum.

"Hayır, tam olarak değil. Ama öyleymiş gibi geliyor."

"Değil. Söz veriyorum. Devam et, söyle bana. Eğer yalan söylüyorsam, tüm ayı güçlerimi sana vereceğim."

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve bu fikre biraz fazla hevesli göründü. Elbette, korkusuz, inanılmaz derecede güçlü sevgilimin şekil değiştiren olmakla ilgilenmesi şaşırtıcı değildi. "Bunu yapabilir misin?"

"Aslında hayır." Kıkırdadım. "En azından, benim bildiğim kadarıyla. Ama bununla ilgili birçok efsane var. Genellikle bir şekil değiştiren bir tanrıyı kızdırır ya da iç kurallarımızı ihlal eder ve hayvanları ondan alınır, ancak bir dizi deneme ve derslerden geçerek şekil değiştirenin gerçek sorumluluğunu öğrenir ve hayvanlarını geri kazanır."

"Ah, anlıyorum. Mjölner gibi."

"*S tes souhaits*," dedim otomatik olarak ve ardından İngilizce cümleyi ekledim. Jeannie, birlikte geçirdiğimiz tatilde Louisiana Kreolcesi, Haiti Kreolcesi ve Yeşil Burun Adaları Kreolcesini çok öğrendiğini söylemişti, ama ben ne kadar öğrendiğinden emin değildim. Ayrıca, onu ve oğlunu tanıyorsam, bu dilleri öğrenmeye başlamış olabilirlerdi. Hatta, pidgin dilini öğrenmeye karar verseydi bile şaşırmazdım. "Sağ ol. Ayrıca, konuyu değiştirmeye çalışman da iyi bir denemeydi."

"Denemeye değdi." Birkaç saniye daha tereddüt etti, ama bu sefer, kafasında dolaşan düşüncenin giderek yüzeye çıktığını anlayabiliyordum.

"Max çok hasta olduğunda, yani *gerçekten* çok hasta, tıbbi ekibi

en kötüsüne hazırlıklı olmam gerektiğini söyleyerek... Bir tür anlaşma yaptım. Tanrı ile mi, evren ile mi, yoksa hayatın kendisi ile mi yaptım bilmiyorum, ama bir anlaşma yaptım: Eğer Max'i tüm bu zorlukların içinden kurtarırlarsa, bir daha hiçbir şey istemeyecektim. Hayatımın geri kalanında hiçbir şey istemeyecektim. Tek ihtiyacım olan Max'ti.

"Ama sonra sen ve kızlar geldiniz ve sonunda kendime daha fazlasını isteme izni verdim. Anlıyor musun? Bu yüzden, son birkaç aylık mutluluğun ardından kanserinin geri dönmüş olabileceği haberiyle sarsıldığımda, kendimi şöyle hissetmekten alıkoyamadım..."

"Anlaşmanı bozmuş gibi hissettim," diye onun yerine cümleyi tamamladım. Tanrım, altın gibi kalpleri olan bu iki sevimli insan için kalbim sıkışıyor, şişiyor ve ağrıyordu. Bunları hiç hak etmiyorlardı. Elimi sallayıp hepsini ortadan kaldırmak istedim, ama Zara'nın bana öğrettiği birçok şeyden biri, dileklere çok fazla enerji harcamamanın önemli olduğuydu. Bu enerjiyi, yapılabilecek veya değiştirilebilecek şeylere odaklanmak için harcamak daha iyiydi.

"Evet. Temel olarak. Bir anlaşma yaptım ve bu anlaşmayı ihlal ettim, bu yüzden işlerin böyle yürümediğini bilsem de, Max'in tekrar hastalanmasının sebebi benimmişim gibi hissettim. AML'nin nüksetme oranı çok düşük olması gerekiyor, başka ne sebep olabilir ki?"

"Oh, Jeannie, tatlım, canım, *mon cher*, neden böyle düşündüğünü anlıyorum, ama kendini suçlaman gerektiğini hissetmene gerçekten çok üzüldüm. Bunların hiçbirisi senin suçun değil. Max, sen biriyle çıkıyorsun diye tekrar hastalanmadı.

"Jeannie'yi, beni gerçekten hayran bırakan zekası olan güzel, neşeli bir kadından, tam zamanlı hasta bir çocuğun annesi, tek bakıcısı ve yarı zamanlı hemşiresi olan Jeannie'ye dönüştürmekten sonra kendine zaman ayırmanın inanılmaz derecede zor olabileceğini biliyorum, ama sana söz veriyorum, hiçbir anlaşmayı bozmadın. Sonunda mutluluğu tattığın ve hak ettiğin desteğin sadece bir kısmını aldığın için Max'i cezalandırmak için gökyüzünde büyük bir tanrı beklemiyor."

"Biliyorum, biliyorum, biliyorum," diye göğsüme doğru mırıldandı. "Ama kendime bunu ne kadar söylersem söyleyeyim, bu sesleri ya da korkuyu susturamıyor."

"Üzgünüm tatlım, gerçekten üzgünüm." Onu fazla heyecanlandırmamak için saçlarını okşamayı bırakıp nazikçe kafa derisini kaşımaya başladım. "

Bu tür şeylerin bir anda ortadan kalkacağını iddia etmeyeceğim, ama belki Max ile ilgili sorunlar çözülüp tüm testleri temiz çıkınca, seni terapiye gönderebiliriz. Bence bu gerçekten yardımcı olur."

"Özlüyorum. Kanser merkezinin programları sayesinde burada orada birçok seans aldım, ama çoğu, çocuğun iyileşince bitiyor ve Max'in geleceği için para biriktirmek için üstlendiğim tüm işlerle onlara zaman ayırmak zor oluyor. Artık onun bir geleceği olması gerektiğine göre."

Bu karanlık bir yorumdu ama doğrudu. Sağlıklı bir çocuğun büyümesi için çok fazla masraf gerekiyordu ve Jeannie'nin bu konuda mutlu olduğundan emin olsam da, bu çok fazla fatura birikmesi ve şüphesiz çok fazla tıbbi borç anlamına geliyordu. Ona yardım etmek için elimden geleni yapmaya hazırdım, ama ilişkimizin henüz başlarında olduğumuz için benim yapabileceğim şeyler sınırlıydı. Max'in eğitimini ne kadar sürdürmeye karar verirse versin, masraflarını tamamen karşılamaktan mutluluk duyardım, ama altı ay bile çıkmadan böyle bir teklifte bulunmak bana çok ağır geldi.

Henüz "seni seviyorum" bile dememiştik.

"Yapacak çok işin var. Ama şimdilik, hepsini unutamam ve evde bir gece geçirelim. Ben yemek yapacağım, böylece mecazi tabak yerine gerçek tabaklara bir şeyler koyabiliriz, kızlar Max ile uyuyana kadar oynayacaklar, sen gitmeye hazır olduğunda onları arabaya taşıyıp eve götüreceğim."

Dudakları yine titredi ve Tanrım, onu öpmek istedim, ama zamanı değildi. Bunu sonraya saklayacaktım, çünkü artık ne olduğunu bildiğim için, kesinlikle bir sonra olacaktı ve bu bir ay sonra olmayacaktı. Hayır, Jeannie için sorun olmadığı sürece, her gün ziyaret etmeyi planlıyordum. Uzun süre kalmam bile gerekmiyordu. Bulaşık makinesini boşaltıp, tekrar doldurup, akşam yemeğini hazırlayıp, çamaşırlarını yıkayıp, sonra gidebilirdim. Önemli olan, onun bakıldığını bilmesiydi.

"Suçluluk duymamak benim için gerçekten zor. Bunu kendim yapamadığım için başarısız olduğumu hissediyorum."

"Bu tamamen doğal," diye sakın bir şekilde cevap verdim. "Unutma, duygularımızı her zaman kontrol edemeyiz, ama kontrol edebileceğimiz şey, onlara nasıl tepki vereceğimiz ve onlar yüzünden ne yapacağımızdır."

onlara nasıl tepki vereceğimizi ve onlar yüzünden ne yapacağımızı kontrol edebiliriz. O yüzden hissettiğini hisset, bunu birlikte aşabiliriz, ama bence artık kendini cezalandırmayı bırakmanın zamanı geldi, çünkü bu noktaya gelmek için öğrenmek zorunda kaldığın başa çıkma mekanizmaları yüzünden."

"Beni nasıl bu kadar iyi tanıdığını anlamıyorum. Sanki hayatım boyunca herkesin bir adım solunda yürümüşüm gibi, ama sen hayatıma bir kasırga gibi girdin ve bir şekilde beni anlıyorsun. Sanki birbirimizi hep tanıyormuşuz gibi."

Jeannie'nin iyi olduğundan emin olmak için bu kadar konsantre olmasaydım, belki biraz ağlamaya başlayabilirdim. Çünkü onun ne demek istediğini anlıyordum. Kendimi dünyadaki en tuhaf insan olarak görmüyor olsam da, çocukluğumun büyük bir bölümünü, diğer herkes için çok açık olan şeyleri anlamadığımı hissederek geçirmiştım. Bir süreliğine, kendimi sadece bir şekil değiştiren değil, aynı zamanda gezegene düşmüş ve insanların içgüdüsel olarak bildikleri her şeyi öğrenmek zorunda kalan bir uzaylı olarak görmüştüm.

Zara ile tanıştığımda, beni anlayan, benim onun için tercümanlık yaptığım gibi benim için de başkalarına tercümanlık yapabilecek birini bulduğumda, bu his kayboldu. Jeannie'nin bunu hiç yaşamamış olması gerçek bir trajediydi, bu yüzden beni bu şekilde kendi insanı olarak görmesi her anlamda bir onurdu.

"Çünkü seni görüyorum, Jeannie. Ve gördüğüm şey *inanılmaz*. Sen, kelimenin tam anlamıyla, tanıdığım en inanılmaz insanlardan birisin."

"Beni neden öyle gördüğünü bilmiyorum, ama tartışmayacağım. Teşekkür ederim. Sen..."

Söylemek üzere olduğu şey, kapının sertçe çalınmasıyla kesildi. Şaşkın ifadesi, kimseyi beklemediğini gösteriyordu.

"Ben açarım," dedim, ayağa kalkarak onu nazikçe ayağa kaldırdım. Ama elini göğsüme koyması beni durdurdu.

"Hayır, hayır, bırak ben yapayım." Normalde tartışırdım, çünkü o az önce ağlamıştı, ama Jeannie'nin evindeydik ve bu, kendini kontrol altına almasının bir yoluydu. Onun koruyucusu olmama rağmen, onu rahatsız eden her şeyden uzaklaştırmak istemesine rağmen, onun bölgesindeki otoritesine saygı duymam gerektiğini de biliyordum.

onun kendi alanında otoritesine saygı duymam gerektiğini de biliyordum. Birlikte yaşamaya başlayana kadar, ben onun evinde misafirdim.

Birlikte yaşamaya başlayana kadar mı?

Bu düşüncenin nereden geldiğini bilmiyordum, ama daha sonra hayal kurmak için bir kenara koydum.

"Eğer eminsen."

"Eminim."

Yüzüne biraz su sıçrattı, sonra kağıt havluyla sildi. Kapı çalınmaya devam etti. Gömleğini düzelterek kapıya doğru yürüdü, ben de arkasında makul bir mesafede onu takip ettim, reddedilmeyi kabul etmeyen bir satış elemanı ya da başka bir tür avukat olması durumunda müdahale etmeye hazırdım.

Ancak kapıyı çalan, ürün satmaya çalışan biri değildi. Hayır, kapı açıldığı anda, birdenbire birkaç şeyin farkına vardım.

İlk olarak, Jeannie'nin kokusu hiç olmadığı kadar keskinleşti, acı ve buruk bir hale geldi, stres hormonlarının dalgası içinde neredeyse çürümüş gibi kokuyordu. İkincisi, küçük merdivende duran iki yaşlı insandan kadın, Jeannie'nin neredeyse aynısıydı.

Bu...

"Juniper!" diye haykırdı kadın, kucaklanmayı beklermişçesine kollarını açarak, ama Jeannie taş kesilmişti, o kadar yoğun bir gerginlik yayıyordu ki, bulunduğum yerden bile hissedebiliyordum.

Elbette... elbette onlar olamazlardı...

"Şu haline bak! Vay canına, ne kadar da güzelleşmişsin, değil mi? Ve ah! Saçını çok beğendim. Eskiden hep sıkı at kuyruğu yapardın, hatırlıyor musun? Bu sana çok daha yakışmış."

"Burada ne yapıyorsun?"

"Tanrım," kadın, Jeannie'nin aşırı olumsuz tepkisini hissedemiyormuş gibi devam etti. Elbette, onu gerçekten gördüğümü anlatan uzun bir monolog vermiştim, ama sağır ve kör birinin bile sevgilimin başının üzerinde parıldayan devasa, neon renkli hoş geldin tabelasını hissedebileceğini düşünüyordum. "Ebeveynlerin bebeklerini ziyaret etmek için bir nedene ihtiyaçları var mı?"

Özellikle de doğum günün yaklaşmışken. Ayrıca torunumuzu görmek istedik. Onu görmek için can atıyoruz!"

Haklıydım. Tamamen haklıydım. Bunlar Jeannie'nin ailesi olmalıydı. Başka bir açıklaması olamazdı. Çıktığımız süre boyunca, onların hayatta mı öldü mü olduğunu bilmiyordum ve sormaya çekiniyordum.

Jeannie'nin ailesinden hiç bahsettiğini duymamıştım ve bizim bir araya gelmemizin tek nedeni, onun ve Max'in tatilleri yalnız geçirmeleriydi. Bunun, diğer pek çok hoş olmayan alternatiften ziyade, onların genç yaşta ölmüş olmalarından kaynaklandığını ummuştum. Ama şimdi, Jeannie'nin kapısında duranların onun akrabaları olduğu, ancak kesinlikle *ailesi* olmadıkları kesin olarak anlaşılmıştı.

Kendimi hazırlayıp müdahale etmeye hazırlandım, ama Jeannie agresif bir adım attı ve omuzlarını dikleştirdi. "Onu nereden tanıyorsun?"

"Gazeteden tabii ki! Hangi büyükanne ya da büyükbaba torununun en önemli günündeki haberleri saklamaz ki?"

"Gazete mi?" diye mırıldandı Jeannie.

Şimdiye kadar tamamen sessiz ve stoik davranan yaşlı adam, katlanmış bir gazete kupürünü çıkardı ve uzattı. Benim bakış açımdan, şekil değiştirme yeteneğimin geliştirdiği görüşümle, manşetin kanser merkezi ve yüksek başarı oranı hakkında olduğunu anlayabildim. Altındaki resim kolajında Max kanserden kurtulduğunu belirten zili çalışıyordu ve bir diğerinde Jeannie tekerlekli sandalyesinin yanında diz çökmüş, ikisi de parti şapkası takmış, doğum günü kutlaması gibi bir şey yapıyordu.

Bu kesinlikle mutlu bir buluşma değildi.

"Anlıyorum," dedi Jeannie donuk bir sesle ve ben dikleştim, bir adım öne çıkıp yaşlı insanlar baskı yapmaya kalkıştırlarsa onları kararlı bir şekilde uzaklaştırmaya hazırdım.

"Bak, geçen sefer en iyi şekilde ayrılmadığımızı biliyorum, ama torunumuzun kanser olduğunu ve bunu yendiğini öğrenmenin ne kadar şok edici olduğunu anlayabilirsin. Seni hemen bulmaya çalıştık, ama tahmin edebileceğin gibi, bu biraz zaman aldı."

Bir dakika, Max'in hasta olduğunu o makaleden mi öğrendiler? Bu, en az üç yıldır kızlarıyla iletişim kurmadıkları anlamına geliyordu. Ses tonları, aralarında basit bir yanlış anlaşılma olduğunu ima ediyordu, ama basit bir yanlış anlaşılma, tek başına bir annenin, tüm desteğe ihtiyacı olduğu bir zamanda ailesiyle ilişkisini kesmesine neden olmazdı.

Hırlamayı zar zor bastırdım. Dikkatli ve endişeli durumdan, tam anlamıyla kavga etmeye hazır hale gelmiştim. Bu kesinlikle mümkün değildi. Elli yaşlarında olmalılar, ama içimdeki ayı umursamıyordu. Jeannie'nin yardım kabul etme konusundaki takıntılarını ona aşılaman ve sadece kendine güvenebileceğine inandırılanların bu insanlar olduğuna hiç şüphem yoktu.

"Bakın, Max ağır bir zatürreden kurtulmaya çalışıyor, bu yüzden şu an uygun bir zaman değil."

"Zatürre! Oh, tanrım! Zavallı çocuk iyi mi?"

"*Oğlum* ilaç alıyor ve uygun şekilde tedavi ediliyor."

Sonunda, iki kişi Jeannie'nin sert ses tonunu fark etti. Babası kaşlarını çatı, annesi ise yüzüne anlayışlı bir ifade takındı. "Üzgünüm, canım. Çok hata yaptığımızı biliyorum, ama lütfen, telafi etmek istiyoruz. Bunları tek başına yapmak zorunda kalman doğru değil."

Oh...

Bu...

Ben de öyle demiştim.

Benim ağzımdan çıkınca daha çok hoşuma gitmişti.

"Sen çok şey hak ediyorsun, ama biz sana bunu veremedik. Bunun için çok, çok üzgünüz. Gerçekten, sadece sana bunu telafi etmek ve kıldığımız şeyi düzeltmek için bir şans istiyoruz."

Jeannie biraz gerildi ve binlerce farklı duygu arasında gidip geldiğini biliyordum.

"İstemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin," diye arkadan seslendim. Konuşmaya dahil edilmeden müdahale etmek istemedim, ama Jeannie'nin bunu tek başına halletmesi gerektiğini düşünmesini de istemedim. Onunla ailesinin arasında sadece kötü bir ilişki mi vardı, yoksa onu yıpratıcı bir travma mı vardı, bilmiyordum, ama her halükarda

bunu nasıl ele alacağına karar vermek ona kalmıştı. Ne olursa olsun onu destekleyecektim.

"Bu kim?" diye sordu babası biraz sert bir şekilde. Jeannie'nin "ciddi" tavrını kimden aldığını anlayabiliyordum. Bunun onu hayal kırıklığına uğrattığını, hatta belki biraz korkuttuğunu düşünmeden edemedim. İçimdeki ayı ve insan tarafları, onu onlardan uzaklaştırıp onunla konuşabilmek için sabırsızlanıyordu.

"Endişelenmen gereken biri değil. İstersen, Max fizik tedavideyken Perşembe günü buluşabiliriz."

"Nerede buluşalım? Burada mı?"

"Hayır. Kesinlikle hayır. Bir daha özel bir davet olmadan evimin önüne gelmeni istemiyorum. Sana bir şans veriyorum, ama şimdiden söylüyorum, çocukluğumda yaptığın gibi bir şey yapmaya kalkışırsan, başın dönecek kadar hızlı bir şekilde uzaklaştırma emri çıkaracağım." Jeannie'nin diğer her şeyin üstüne bir de bununla uğraşmak zorunda kalmasından *nefret ediyordum*, ama onun bu durumu nasıl idare ettiğinden gurur duymaktan kendimi alamıyordum. Her zaman bir savaşçıydı. Her zaman çok cesurdu. "Main ve Third Street'in köşesindeki kafede buluşalım. Adı Cuppa Love. Saat ikide orada ol, konuşalım. Eğer telafi etmek konusunda ciddiysen, Max'in hayatında olman ihtimalini tartışmaya hazırım. Ama şunu unutma, onu büyürken başıma gelen her şeyden korudum ve o *asla* benim yaşadıklarımı yaşamak zorunda kalmayacak. Anladın mı?"

"Tabii ki, Junie-berry, tabii ki. Biz sadece senin için en iyisini istiyoruz."

"Sen öyle diyorsun. Bilgin olsun, benim adım Jeannie. Bana öyle hitap et. İyi geceler."

Bununla birlikte, kapıyı yüzlerine kapattı. Masif ahşabı izledi ve birkaç kez derin nefes aldı.

O titreyerek nefes alıp verirken ben hiçbir şey söylemedim, kıpırdamadım. Sonunda bana döndüğünde, elimden geldiğince sakinleştirici feromonlar yayarak elimi uzattım.

"Ne söylemek istersen ben buradayım. Hiçbir şey söylemek istemiyorsan da sorun değil. Aynı anlaşma geçerli, ben sana akşam yemeği hazırlayabilirim, sen uzun ve sıcak bir duş alabilirsin, sonra hep birlikte

Max'in odasında yemek yeriz, kızlar da ona kitap okur. Ne olursa olsun, şu anda bununla uğraşmak zorunda değilsin.

Ama açıklamak *istersen*, dinlemeye hazırım."

Derin ve titrek bir nefes aldı, ama yine de ağzından tek kelime çıkmadı. Bunun yerine, elimi sıkıca tutup beni mutfığa çekti, evin ikinci kata ve Max'in yatak odasına çıkan merdivenlerden en uzak noktaya.

"Onlar benim ailemdi."

"Evet, tahmin etmiştim."

Hafifçe yüzünü buruşturdu, ama kuru bir kahkaha attı. "Anneme bu kadar çok benzediğimden nefret ediyorum." Bu benim için tam olarak son darbe değildi, ama bunu belirtmedim. "Senin de tahmin ettiğin gibi, onlar benim hayatımın bir parçası değiller."

"Evet," dedim basitçe. "Ne yapmış olurlarsa olsunlar, kararını destekliyorum. Böyle bir şeyi hafife alacak biri olmadığını biliyorum."

Ne yazık ki, tuvaletteyken Reddit'i yeterince uzun süre gezindikten sonra, nedense birçok insanın aile bağlarını koparmak için hiçbir zaman iyi bir neden olmadığına inandığını öğrendim. Bu bana çok saçma geliyordu. Ben, asla vazgeçmek istemeyeceğim harika bir aileye sahiptim, ama herkesin benim kadar şanslı olduğunu düşünecek kadar dar görüşlü değildim. Herkesin tam bir topluluğa sahip olmasını isterdim, ama çoğu insan için durum böyle değildi.

Jeannie gibi.

"Ben... Bilmiyorum, öyle miyim, değil miyim." Jeannie'ye endişeli bir bakış attığımda, devam etti. "Yani, ailem benimle ilişkilerini kesmeyi hak etti, ama hayatıma çok az insanı kabul ettim, bunun bir alışkanlık olup olmadığını söyleyemem. Az önce sana ve kızlara yaptığım şeye bak. Korkarım ki ben de öyle bir insanım."

Onun dolambaçlı, kendini cezalandıran mantığını anlayabilmekten nefret ediyordum. Ama belki de, bunu çürütmek için ona yeterince kanıt sunarsam, kendine biraz merhamet göstermeye ikna edilebilirdi.

"Biliyorum tatlım. Ama bu konuda önemli olan senin fikrin." Onu mutfaktaki sandalyeye geri çekip kucağıma oturtum. Onun ağırlığı üzerimdeyken kendimi her zaman biraz daha sağlam hissedirdim, beni yere sabitlerdi ve

kollarımla onu sardığımda onun da aynı şeyi hissettiğini umabilirdim. "Konuşmak ister misin? Daha sonraya kadar beklemek ister misin? Başka bir gün?"

"Bilmiyorum. Max doğduğundan beri geçmişimle pek ilgilenmedim. Bir bakıma, bunun benim yeniden doğuşum olduğunu hissettim. O zaman Jeannie oldum, bir anne oldum ve Juniper Stardust Aurora Wolfhunde'den ve onun hapsedildiği hapishaneden tamamen kaçtım."

O ismin bir hikayesi olduğunu düşünmüştüm, belki de hayali ve komik bir şey, ama açıkça öyle değildi.

Yine sessizliğe büründük ve Jeannie, tekrar konuşmadan önce boş boş elime, avucuma, parmak eklemlerime ve sonra bileklerime dokundu.

"Ben bir komünde büyüdüm. Başlangıçta, bunun diğer insanların yetiştirilme biçiminden farklı olduğunu pek bilmiyordum. Elbette, kilise ayinlerimiz biraz tuhaftı ve liderimiz hakkında bilgi edinmek için çok zaman harcıyordum, ama ben buna alışkındım. Sonra, bize öğrettikleri tüm 'sapkın' şeyler yüzünden beni beşinci sınıftan okuldan aldılar.

"Ve bu, evrim ve dünyanın çok eski olması gibi olağan şeyler bile değildi. Cinsel eğitim, Gözyaşı Yolu ve hatta bazı ileri matematik gibi şeylerdi. Şimdi, liderimizin okulda zorlandığı şeyler olduğu ve gerçekten tüm yerli ırkları nefret ettiği yönünde bir teorim var."

Yavaşça başımı salladım, ama sanki kafamın içinde korku filmi müziği çalıyordu. Alkolizm ve duygusal istismar gibi şeylere yönelmiştim, lanet olası bir tarikata değil. Tanrım, düşündüğümde çok daha kötüydü.

"Ve bir süreliğine durum böyleydi. Ben de idare ettim. Komünümüzdeki kütüphaneciyle arkadaş olmam da yardımcı oldu. O, liderin teyzesi olduğu için, liderin kurallarının yarısına inanmasa da ona karşı zaafı vardı. Bana her zaman, kendi zamanında, kardeşi olan önceki liderin, konuşması nedeniyle onu sürekli cezalandırdığını anlatırdı. Onu izole etmek için kütüphaneci pozisyonuna getirilmişti, ama bu onu daha da... kendisi yapmıştı. Ona gerçekten çok şey borçluyum. O olmasaydı, muhtemelen ben de..." Sözüünü kesti.

kendini toparladı ve yüzünde beliren öfke dolu ifade beni hazırlıksız yakaladı.

"Görüyorsun, sevgili liderimiz bana asılmaya başladığında ben on beş yaşındaydım." Kendimi tutamadım; bu sefer gerçekten hırıldadım, dudaklarım otomatik olarak dişlerimden geri çekildi. Jeannie şoktan gözleri fal taşı gibi açıldı ve ben hızla ifademi kontrol ettim.

"Üzgünüm," dedim ve alfamın içimdeki şiddet dalgasını bastırmak için çok büyük bir irade gösterisi yapmam gerekti. On *beş*. *ON BEŞ*? O bir çocuktu. Tam anlamıyla bir ergen. Bir reşit olmayanın peşine düşmek için ne kadar acınası ve iğrenç olmak gerekir?

Neyse ki Jeannie sakinleşmiş görünüyordu ve benim saldırganlığımı kendisine yönelik bir tehdit veya onaylamama olarak algılamamıştı. "İlk başta anlamadım, belki de ben *o kadar* iyi bir çocuktum diye düşündüm. Ama sonra bunun yanlış olduğunu fark ettiğimde, aileme gittim. Onların bana onu caydırmak için ne yapmam gerektiğini söyleyeceklerini ya da ona yanlışlıkla nasıl umut verdiğimi açıklayacaklarını düşündüm. Çünkü bu benim hatam olmalıydı, değil mi?" Dudaklarını yaladı ve ben kendimi hazırladım çünkü daha kötüsünün geleceğini biliyordum. Artık başlangıcı ve sonu bildiğime göre, tek yapmam gereken aradaki kısmı tahmin etmektir.

"Bunun yerine, tanınmaktan gurur duymam gerektiğini söylediler. Bana her zaman özel olduğumu söylerlerdi. Büyürken bana öyle söylemiyorlardı, sanırım bana tuhaf olduğumu ya da kimsenin beyni benimki gibi çalışmadığını söylerlerdi, ama görünüşe göre bu da ona yakındı. Onlara açıklamaya çalışsam da, neden rahatsız edici olduğunu ya da neden kötü bir şey olduğunu hiç anlamadılar."

Tabii ki yapmadılar! Şimdi, hemen onun kapısına atlayıp o aptal, yaşlı kafalarını vücutlarından koparmadığım için pişman oldum. Kendimi şiddet eğilimli bir ayı olarak görmek istemiyordum, ama şimdi Jeannie'nin en iyi anne olmak için bu kadar çok çabalamasının nedenlerinden birinin, kendi annesinin onu tamamen hayal kırıklığına uğratmış olması olduğu açıktı.

"On altıncı yaş günümde liderimiz beni köşeye sıkıştırdı ve onu reddetmek zorunda kaldım. Vazgeçm e d i , ben de

onu hayalarına tekmeledim. Tahmin edebileceğiniz gibi, bu hareketim glütensiz bir kongrede üç katlı çikolatalı pasta kadar iyi karşılandı.

“Kimseye söylemedi, çünkü o zaman küçük bir kızın onu kasıklarından tekmelediğini itiraf etmek zorunda kalacaktı, ama sosyal dışlanma hemen başladı. Ailem kilisedeki konumlarını kaybetti. Yiyecek rasyonlarımız kesildi. Her gece bana bağırarak, nankör bir çocuk olduğum için her şeyi mahvettiğimi söylediler.”

Ben...

Söz bulamadım.

Jeannie güçlü ve cesurdu, ondan her zaman etkilenmiştim. Geçmişinde bir travma olduğunu hissetmiştim, ama bunun boyutunu hayal bile edemezdim. Tanrım, o komünü yok etmek istedim. Ailesini bulup...

Kaçmadan önce altı ay daha dayandım. Her şeyin bittiğini söylemek isterdim, ama aslında en iyi ortama giremedim. Kanepelerde yatıp kalktım, otostop yaptım, gidebildiğim her partiye gittim. Çok içtim. Sevmediğim bazı maddeler denedim ve bir sürü insanla öpüştüm. Bir süreliğine kendimi tamamen kaybetmiştim.

"Ama sonra bu adamla tanıştım. Onun tam anlamıyla beyaz atlı prens olduğunu düşündüm. Jacob Keller, yirmi altı yaşında bir kamyon şoförüydü ve bana yaşıma göre çok olgun olduğumu ve tanıdığı en güzel kadın olduğumu söyledi. O zaman anlamalıyım. Hangi yetişkin erkek bir gence ilgi duyar ki? Ama aynı zamanda, liderimizden çok daha gençti, bu da uygun görünüyordu."

"İstemiyorsan devam etmek zorunda değilsin," diye mırıldandım, boş elimle Jeannie'nin yanağını okşayarak. Sesi hâlâ acı, öfke ve beklenen her şeyle doluydu, ama bunun altında bir zafer duygusu da seziyordum. Tüm bu korkunç, berbat insanlara rağmen, o pes etmemişti. Sadece varlığıyla tüm dünyayı daha iyi bir yer haline getiren, başarılı, muhteşem bir kadın olmuştu.

"Hayır. Her şeyi dökmek iyi geliyor. Sanki artık benim üzerimde eskisi kadar etkisi yokmuş gibi. O kadar da gizli bir şey değil."

Başımı salladım ve dudaklarımı alnına değdirdim. Neredeyse hiç hissedilmeyecek kadar hafif bir dokunuştı, ama umarım bu, ona tamamen

ve tamamen onun yanında olduğumu anlamasını sağladı.

Bu işe yaramış gibi görünüyordu, çünkü o yumuşak bir gülümsemeyle devam etti.

"Bir tür fırtına gibi bir aşk yaşadık. Sanırım onun benim ilk aşkımdı olduğunu söyleyebilirsin. Ülkeyi baştan başa gezdik ve daha önce hiç görmediğim pek çok şeyi gördüm. Komün Washington'daydı, yani her şeyin ne kadar farklı olduğunu tahmin edebilirsin.

"Aslında beklediğinizden daha uzun sürdü. Neredeyse iki yıl boyunca balayı dönemi yaşadık. Ve biliyor musunuz? Hamile kalmasaydım, bu durum en azından birkaç yıl daha devam ederdi. Bebeği doğurmak isteyip istemediğimi uzun uzun düşündüm. Zor olacağını biliyordum. Ve insanların seçim hakkı olması gerektiğine inanıyorum. Ama benim için bu yolculuk, hayatımın aşkıyla bir çocuk sahibi olmak anlamına geliyordu.

"Tahmin edebileceğiniz gibi, Jacob kabul etmedi, bu yüzden beni Kuzey Carolina'daki bir dinlenme tesisinde arabadan attı ve uzaklaştı. Onu takip edebilirdim, ama gece karanlığında orada dururken onun arka lambalarının uzaklaşıp kaybolduğunu görünce, onun sonsuza dek gittiğini anladım."

"Ben... Çok üzgünüm, Jeannie. Gerçekten. Bunları hiç hak etmedin."

"Haklısın. Hak etmedim. Ama neyin çılgınca olduğunu bilmek ister misin?"

Bana anlattığı tüm hikayeden sonra bu çok çılgın bir soruydu, ama bunu belirtmek yerine başımı salladım.

"Aslında beni kurtaranlar lot lizards'lardı." *Lot lizards mı?* "Muhtemelen benden daha yorgun, daha üşümüş ve çoğu madde bağımlılığı sorunu olan tüm o kadınlar..." Ah. Birdenbire bu terimin anlamını anladım. "... saatler sonra beni otoparkta dururken buldular ve beni bu ucuz otele götürdüler, onlarla kalmama izin verdiler, duş almamı ve yemek yememi sağladılar. Ertesi gün, beni 'iyi' şoförlerden birine götürdüler ve o da beni buradaki bekar anneler ve aile içi şiddet mağdurları için bir sığınağa götürdü. Yaşadıklarımı aile içi şiddet olarak hiç düşünmemiştim, ama tüm o harika kadınlar, benim istismar edildiğimi anlamamı sağladılar."

"Jeannie, şimdi sana sarılmak istiyorum," dedim, sesim titriyordu.

"Bana sarılıyorsun," dedi, belime dolanmış kollarımı işaret ederek

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Ne demek istediğimi biliyorsun." "Evet, biliyorum."

"Peki, yapabilir miyim? Sadece sen rahat hissediyorsan." Vücudumdaki her atom onu kucaklamak, ona sarılmak, onu bir daha incitebilecek her şeyden korumak için can atıyor olsa da, onun çok hassas ve titrek bir durumda olduğunu biliyordum ve attığım her adımda onun rahat hissettiğinden emin olmam gerekiyordu. Hayatında çok fazla insan onu hayal kırıklığına uğratmış, bir şekilde rızasını ihlal etmişti ve ben asla o listeye dahil olmayacaktım. Bunu yapmaktansa kendimi uzaya fırlatırdım.

"Lütfen," dedi, kollarını omuzlarıma dolayarak ve başını yanağıma yaslayarak. "Beni biraz sarıl. Sen beni her zaman çok daha iyi hissettiriyorsun."

Bunu bir tahta parçasına kazıtabilseydim, gururla giriş kapımın üzerine asardım. Arkasında afiş taşıyan uçaklardan birini kiralamak bile istedim.

Ancak, böbürlenmek için doğru zaman değildi, bu yüzden kokusu yerleşene ve kalbi hızla atmaya bırakana kadar onu kucakladım. Sakinleştiğinde, çenesini kaldırıp gözlerine baktım.

"Bunu benimle paylaştığın için çok teşekkür ederim Jeannie. Bunu hafife almıyorum. Ama lütfen, sana sormam gereken bir şey var."

Gerginliği yüzünden okunuyordu ve onu tedirgin ettiğim için kendimden nefret ediyordum, ama sorum çok önemliydi. "Ne soracaksın?"

"Bunun senin hatan olmadığını anlıyorsun, değil mi? *Hiçbiri*. Bu insanların hepsi, sen yalnız ve savunmasızken seni yüzüstü bıraktı."

Bana baktı. Biraz daha baktı. Sonra biraz daha baktı. Onun bu haliyle neredeyse tamamen Creole diline ge  e  eimi düşündüm... evet, *hala* bakıyordu.

"Jeannie?" diye nazikçe sordum.

"  zg  n  m, sadece, şey, bunu daha önce hiç duymadım galiba. Muhtemelen şu anki hayatımda kimseye eski hayatımdan bahsetmediğim için. Beni biraz      rtti."

"Sorun değil. Duymak istediğin sürece söylemeye devam ede  eğim ."

Onun öne eğilip beni öpeceğini beklemiyordum, ama hoş geldim. Nazikti, çekingen ve gözyaşlarından tuzluydu, ama yine de çok güzeldi.

Ayrıldığımızda, ona olan sevgi ve şefkat duygularım o kadar yoğundu ki, bir kez daha gülümsemesini görmek istedim.

"O pisliklerin icabına bakmamı ister misin?" diye sordum içtenlikle.

"Ne demek istiyorsun?"

"Ne istersen. Onlara akşam yemeği hazırla. Onları kasabadan kov. Keskin nişancı tüfeği ile. Ne istersen."

Sonunda başardım. O da kıkırdamaya başladı. En kötü durumları tartışırken bile Jeannie'nin hayatına neşe katabildiğim için kendimi çok iyi hissettim. O da benim hayatıma çok şey kattı.

"Hayır," dedi sonunda. "Ama teşekkür ederim. Bu benim yapmam gereken bir şey."

"Anlıyorum. Yalnız başına yapmak zorunda olmadığını bildiğin sürece."

"Biliyorum." Bir başka tatlı, minik, yumuşak öpücük. "Şimdi, kızarmış tavuktan bahsetmiştin, değil mi?"

"Sanırım öyle dedim."

Bölüm 27

Jeannie

Hak Edilen Sonuç

Kafedeki birkaç masadan birinde oturmuş, dokunulmamış kahveme bakarken bacağım hızla sallanıyordu.

Hayatta, ailemin kapıma geleceğini düşünmemiştim ve hayatta, kendimi tekrar on altı yaşında bir kız gibi hissedeceğimi düşünmemiştim. O kadar küçüktüm. O kadar güçsüzdüm. Beni koruması gerekenlerin neden görevlerini yapmadıklarını anlamakta o kadar kafam karıştı ki.

Bir an için, çökmek üzereymişim gibi hissettim, ama sonra uzun zamandır içimde uyku halinde olan ve gerçekten affedilme şansı bekleyen öfkeyi buldum. Remy'nin benim üzerimde düşündüğümünden daha büyük bir etkisi olduğunu tahmin ettim.

Ama tüm şekil değiştiren şakaları bir kenara bırakırsak, işler ters giderse diye annesinin arabasıyla caddenin aşağısında beklediği için ona çok minnettardım. Kötü haberi aldıktan sonra kendimi izole ederek her şeyi mahvetmişim ve evet, biraz daha terapiye ihtiyacım vardı, ama o an için hayatımda olduğu için çok mutluydum.

Kapı, geldiğimden beri muhtemelen yirminci kez çaldı, ama bu sefer, ailem girişten içeri giriyordu.

Onları bu haliyle görmek tamamen gerçeküstüydü. En son konuşmamız neredeyse hayatımın yarısı kadar önceydi, annemin saçları henüz şakaklarından grileşmeye başlamış ve babam henüz tamamen kel olmamıştı. Her nasılsa, ikisi de şimdi daha küçük görünüyordu. Artık evimizin reisi ve hanımı gibi değil, daha çok üzgün, buruşuk yaşlı insanlar gibiydiler.

Bu beni daha iyi hissettirdi. Onları aştığımı kabul eden bir tür zımnî onaydı. Ne söyleyecekleri konusunda gergin olsam da, eskisi gibi korkmuyordum.

"İşte buradasın Juni... Yani *Jeannie*," dedi annem, önce koltuğa oturarak. İğrenç. Ona bu şekilde hitap etmek tuhaf geliyordu, ama aynı zamanda ona ilk adıyla hitap etmeye de niyetim yoktu. "Seni burada gördüğüme çok sevindim."

"Toplantıyı ben ayarladım," dedim tarafsız bir şekilde, topun onların sahasında olduğuna ve bu toplantının nasıl geçeceğini onların belirleyeceğine karar verdim. Sonuçta, onlara hiçbir borcum yoktu. Eğer onların değişmediklerine karar verirsem, kapıdan çıkıp bir daha arkama bakmayacaktım.

"Biliyorum, ama yine de vazgeçebileceğinden endişelendim."

Bu mantıklıydı. Ben de kesinlikle bunu düşünmüştüm, bu yüzden onu bunun için suçlayamazdım.

"Beni nasıl buldunuz?"

"Oh, dün sana gösterdik..."

"O gazete kupürü sayesinde Max'in hasta olduğunu ve hatta hangi şehirde olduğumuzu öğrendin, ama kanser kliniğinin önünde bizi görmeyi umarak beklemedin. Adresime geldin ve kapımı çaldın. Gazete kupürü sana bunların hepsini anlatmadı."

Yüzlerinde, çocukluğumdan çok iyi tanıdığım o hoşnutsuz ifade belirdi. Ne zaman çok fazla soru sorsam ya da genel ifadelerini çok fazla sorgulasam, aynı ifadeyi takınırlardı. Artık çocuk değildim, bu yüzden eskisi gibi beni başlarından savamazlardı. Benimle konuşmaya devam etmek istiyorlarsa, cevap vermek zorundaydılar.

Bu kesinlikle güç dengesinde bir değişiklikti ve benim için işe yarıyordu. Çocukken çok fazla zamanımı korkarak, kafam karışık olarak ya da işlev göremeyecek kadar tuhaf olduğuma inanarak geçirmiştım. İçimde bir şeylerin bozuk olduğunu, herkes gibi iyi bir çocuk olamayacağımı ve sadece uyum sağlayamayacağımı düşünüyordum. Artık daha iyi biliyordum ve bu bilgiyi Juniper'ın her zaman hak ettiği kapanışı sağlamak için kullanabilirdim.

"Özel bir dedektif tuttuk," diye cevapladı babam ve en başından dürüst olmayı seçtiği için rahatladım. Hayır

Çocukken pek yalancı bir adam değildi. Hayır, babam kesinlikle sözünün eri bir adamdı. Sorun, söylediği sözlerdi.

"Neden?"

Annem tekrar sözü devraldı, ki bu mantıklıydı. O her zaman babamdan daha konuşkan biriydi. "Çünkü, dediğimiz gibi, sana karşı başarısız olduğumuzu fark ettik ve yeniden bağ kurmak istedik. Uzun bir süre yaralar çok derindi, ama o küçük çocuğun yüzünü gördüğümüzde ve ikinizin neler yaşadığını öğrendiğimizde, denememiz gerektiğini anladık."

"Senin evinde gördüğümüz adam," diye araya girdi babam. "O, babası mı?"

Onlara yalan söylemeyi düşündüm, çünkü bu gerçekten onları ilgilendirmezdi, ama onlardan dürüstlük bekleyip karşılığında aynı şeyi vermemek ikiyezlişlilik olurdu. "Hayır. O hiç hayatımızda olmadı."

Onların onaylamayacağını düşünerek, onaylamayacaklarını bekledim, ama garip bir şekilde, neredeyse... bundan memnun olmuş gibiydiler?

"Bu biraz alışılmadık bir durum, ama *Wulfhunde* adını devam ettirecek birinin olması konusunda şikayet edemem."

Bu basit, hatta belki de önemsiz bir sözdü, ama kafamda bir şeyleri harekete geçirdi. Babamın, aile mirasımızı devam ettirecek bir oğlu olmasını ne kadar çok dilediğini kaç kez duymuştum? Ve onlara liderimizden bahsettiğimde, bir kız olarak onlara verebileceğim en büyük hediyein iyi bir evlilik yapmak olabileceğini söylemişlerdi.

Bu yüzden mi buradaydılar? Yoksa ben fazla paranoyak mıydım? "Wolfe."

"Ne dedin sen?"

"Soyadımız. Yasal olarak değiştirdim. Özel dedektifinizin size bunu söylememesine şaşırdım."

"Oh, eminim yapmıştır. Sadece aklımdan çıkmış." Annem çabucak toparlandı ve sanki ellerini benim ellerimin üzerine koymak istencesine masanın üzerinden uzandı. Ben hızla geri çekildim. İyileşme ve affetmeye inanıyordum, ama bunların kazanılması gerektiğine de inanıyordum. Annemle babam henüz bunu hak etmemişti. "Ama teknik detayları bir kenara bırak, anlamıyor musun? Bu kaderimizde vardı!" Remy ve benim hakkımda düşündüğüm bir şeyi kullanması

sık sık düşündüğüm bir şeyi kullanması beni rahatsız etti. Sanki hak etmediği bir dili kullanıyormuş gibi. Onların kapıma gelmelerinde sihirli bir şey yoktu. Lanet olası bir özel dedektif tutmuşlardı.

"Bütün bunları tek başına atlatmanın senin için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum, ama artık buna gerek yok. Biz buradayız. Bebek bakımı, doktor randevuları, küçük Max'i servise götürme konusunda yardımcı olabiliriz."

"Ayine mi?" O kadar küçümseyici bir şekilde söyledim ki, kahvem fincanda kaynamamasına şaşırdım. "Hâlâ komünde misiniz?"

Sanki güçlü tepki veren tuhaf kişi benmişim gibi bana dehşete kapılmış gibi baktılar.

"Tabii ki, tatlım, neden olmasın ki?"

Uzun süredir bir yere varamayan tüm o öfke, sonunda yerini buldu ve beni çok kötü inciten insanlara saplanmaya hazır, zehirli bir mızrak haline geldi.

"Sana söyledim, senin sevgili ve şanlı liderin bana asıldı. Kendi doğum günü partimde beni köşeye sıkıştırdı ve öpmeye çalıştı." Etrafımızdaki tüm masaların duyabileceği kadar yüksek sesle konuşuyordum, ama umursamıyordum. Bu insanların gizlilik ve gölgelerin arkasına saklanmalarına izin vermekten bıkmıştım. Eğer tüm dünyaya, sosyal statü için kızlarını pazarladıklarını haykırmak istiyorsam, bunu yapacaktım. "Sen ve o aptal tarikattaki diğer herkes, elli yaşında ve zaten iki karısı olan bir adamla yatmak istemediğim için beni cezalandırdığınız için kaçmak zorunda kaldım!"

Annem dilini şaklattı ve ben anında gençliğime geri döndüm. "Sen her zaman her şeyi dramatikleştirirdin tatlım. Asla öyle olmadı."

"Evet, öyleydi. Öyle olmadığını iddia etmeye çalışma. İkiniz beni gümüş tepside sunmaya çalışıyordunuz!"

"Tiyatroyu bırak. Bu kadar yolu senin histerik davranman için gelmedik." Bu tabii ki babamdı ve cevabı o kadar eskiydi ki, o ağzını açmadan bile kelimesi kelimesine söyleyebilirdim.

"Juniper, şşşş! Olay çıkarıyorsun."

"O benim adım değil. Ve lanet olsun, istersem olay çıkarırım! Kendini üstün ve güçlü gibi gösterip, kendi evimde beni avlayıp huzurumu bozduktan sonra, hiçbir şey olmamış gibi davranamazsın. O adam bana cinsel tacizde bulundu ve ben senden yardım istemeye geldim."

"Jeannie, tatlım, bu sadece bir iletişim sorunu. Lider Camden her şeyi açıkladı. Gerçekten, eve gelip ona açıklama şansı verirsen, anlayacaksın. Böylece her şey nihayet çözülecek ve Max bir topluluğa sahip olabilecek. Hiçbir çocuk ailesiz büyümek zorunda kalmamalı. Herkesi özlemiyor musun?"

"Onun bir ailesi var ve ben onlara hayatımı emanet ederim." Kızarmış yüzle, parmağımı ona doğrultarak durdum ve babam da aynı şekilde tepki gösterdi. Bana bağırarak üzereydi, bu bir zamanlar beni korkuturdu, ama ben artık o küçük kız değildim. Uzun zamandır değildim.

"Dinle beni..." diye başladı, ama bunun kesinlikle yanlış bir şey olduğunu hemen anladı.

"Hayır, dinleyin beni, geri kafalı, beyni yıkanmış yaşlı kaçıklar. Eğer yaptıklarınızın doğru olduğundan bu kadar eminseniz, o zaman herkesin, benim on beş yaşındayken nüfuzunuz için kendi kızınızı feda etmeye hazır olduğunuzu duymasına aldırış etmemelisiniz. Ve onun evinizden kovulana kadar bir buçuk yıl boyunca buna göz yumduğunuz.

"Devam et. Herkesin yüzüne bak. Görüyor musun? Görüyor musun? O tiksinti? Sanırım bazıları bile çekim yapıyor. Çünkü sen iğrençsin! Beni mide bulandırıyorsun ve asla benim ya da çocuğumun hayatının bir parçası olmayacaksın!"

"Jeannie, bunu kastetmedin."

"Kesinlikle öyle demek istedim," diye karşılık verdim, onların hızla eşyalarını toplayıp kapıya doğru yönelmelerinden memnun olarak. Kesinlikle rahatlamış hissediyordum, sanki hak etmeyen iki kişiden gücü geri almışım gibi. "Ve eğer bizi rahatsız etmek için başka bir özel dedektif tutmaya cesaret ederseniz, ya da tekrar kapıma gelirsiniz, hatta bu şehirdeki herhangi birine tebrik kartı gönderirseniz, şahsen

sizi toplu taşıma araçlarına bile binemeyeceğiniz kadar çok sayıda uzaklaştırma emriyle cezalandıracağım.

Yüzlerinizi ve hikayemi internetin her yerine yayacağım. Tüm komünün bu ülkede hiçbir yerde yüzünü gösterememesi için bunun viral olmasını sağlayacağım. Anladınız mı?"

"Hiç ders almadın," dedi babam, anneme kapıyı açarken. "Senin için en iyisini yapmaya çalışıyoruz, ama sen her adımda bize karşı çıkmakta ısrar ediyorsun."

"Sen benim için en iyisi olanı hiç umursamadın, sadece kendini ve aile mirasını sürdürmeyi umursadın. Sizler en alt tabakanın en alt tabakasısınız ve bundan sonra sizi bir daha asla düşünmeyeceğim."

Bu bardağı taşıran son damla oldu. Kapıdan çıkıp caddeye doğru koştular. Ben orada durup, göğsüm inip kalkarken, duygularımı tam olarak hissetmeye izin verdim.

Herkesin gözleri üzerimdeydi, ama umursamadım. Bazıları yaptığım şeyi enerji israfı olarak görebilirdi, ama ben sonunda geçmişime kapıyı kapatmıştım. Artık geleceğime doğru ilerleyebilirdim.

Hala öğrenmem gereken çok şey vardı, hala iyileşmem gereken çok şey vardı, ama doğru yönde büyük bir adım atmıştım. Kendimle gurur duyuyordum.

Ve Remy'ye anlatmak için sabırsızlanıyordum.

"Herkes alkışladı" diye bir an olmadı, ama birkaç kişi tezahürat yaptı ve bana cesaret verici bakışlar attı. Ben de onlara aynı şekilde başımı salladım, hafifçe eğildim ve dışarı çıktım.

Tahmin ettiğim gibi, birkaç adım attıktan sonra Remy karşımda duruyordu, yüzünde yumuşak bir gülümseme vardı. Benimle o kadar gurur duyuyordu ki, neredeyse ağlayacaktım. Altı ay önce bir yabancı olan bu adam, doğduğumdan beri ailemin benden esirgediği şeyleri bana nasıl vermişti?

"Seninle inanılmaz derecede gurur duyuyorum," dedi ve beni o muhteşem kucaklamalarından biriyle sardı.

Kendi kelime oyunuma gülümsedim, ama aynı zamanda gerçekten kucaklanmış olma hissine de. Remy'nin kollarında huzur vardı. Ve bunu asla unutmayacaktım.

"Duydun mu?" Sokağın ortasında olmasına rağmen, şekil değiştirenlerin işitme duyusu gerçekten çok etkileyiciydi.

"Duydum. Ve sen muhteşemdin. Keşke beni de içeri alsaydın da çekebilseydim. Eminim yüzlerindeki ifade muhteşemdi."

Adrenalinim düşmeye başladığında, bir düşündüm ve evet... Yüzlerindeki ifade komik ve inanılmaz derecede tatmin edici bir karışımdı. Gerçekten de hayatıma girip beni tekrar kandırabileceklerini düşünmüşlerdi. Lanet olası aptallar.

"Öyleydi. Sanırım kendimi yeterince açık ifade ettim, bu yüzden bir daha ortaya çıkacaklarından endişelenmemize gerek yok."

"Eğer geri gelirlirse, ben hallederim, biliyorsun, değil mi?"

"Onları kasabadan kovmak gibi mi, yoksa keskin nişancı tüfeği ile mi halledeceksin?" Onun daha önce yaptığı şakayı hatırlayarak gülerek sordum.

"Sen nasıl istersen." Eğilip bana küçük bir öpücük verdi. Adrenalin hala damarlarımdan akarken özlemeye başladığım dudak öpücüğü değildi, ama yine de çok harikaydı. "Bu arada, Valencia ve Paulo'nun evinde oyun oynayan çocukları almaya gitmek ister misin?"

Kulağa çok hoş geliyordu. Ailemle olanlar, oğlumu kucaklamak ve onun benimkinden çok farklı bir hayat yaşayacağı için minnettar olmak istememi sağladı. Ama henüz hazır olduğumdan emin değildim.

"Aslında, biraz yürüyüşe çıkabilir miyiz? Önce biraz sakinleşmek istiyorum. Şu anda kendimi dünyanın zirvesinde hissediyorum, ama tüm savaş ya da kaç kimyasalları uyarı vermeden birdenbire yok olduğunda aniden çökmek istemiyorum. Sence vaktimiz var mı? Büyük bir proje üzerinde çalıştığını biliyorum."

O, benim küçük ellerimi büyük ellerine aldı, gözlerimin içine bakarak hafifçe sıktı. "Senin için her zaman zaman ayırıyorum."

Bölüm 28

Remington

Tüm Duvarlar Yıkıldı

İKİ AYLIK HUZUR.

Max'in test sonuçlarının gelmesini beklerken bir süre gerginlik yaşandı, ancak sonuçlar tek tek geldiğinde kanserin geri dönmediğini doğruladılar. Kemoterapi sonrası vücudu olması gerektiği gibi iyileşmediği için immünoterapi tedavisi görmesi gerekti, ancak bu, büyük C kelimesiyle ilgili her şeyden çok daha tercih edilebilir bir tanıydı.

Jeannie'nin ailesi bir daha ortaya çıkmadı. Açıkçası, Jeannie çocukken olduğu kadar korkak davrandılar, ama bu büyük bir sürpriz değildi. Yine de, ara sıra, kız arkadaşımın o pislikleri tamamen yerden yere vurmasını dinleme ayrıcalığını hatırlıyordum. Hiçbir şey saklamamıştı ve ben onu bunun için çok seviyordum.

Ancak, onu henüz kız arkadaşım olarak adlandıramazdım. Çoğunlukla, bu konuyu hiç konuşmamış olmamızdan dolayı. Ve bir şekilde, birlikte geçirdiğimiz onca zamana, hayatlarımızın bu kadar iç içe geçmesine rağmen, ikimiz de aşk sözcüğünü ağızımıza almamıştık.

Bu konuda kendimi bir tür kaybeden gibi hissediyordum.

İstemediğimden değildi. Bana geçmişini anlattığı andan itibaren onu sevdiğimi biliyordum. Bunu söylemek için doğru zamanı bulmaya çalışıyordum, ama henüz o an gelmemişti.

Bunun nedeni, bir araya gelme şeklimizdi. Yaramaz bir genç aile yaşadığım ebeveyn tuzağı durumundan, neye geçmek istiyordum ki? Bir buket çiçek ve akşam yemeği mi? Evet, önemli olan niyetti, ama bu biraz... saçma geliyordu.

Bu, güçlü bir başlangıç yapmanın getirdiği bir sorundu. Benzer bir şey bulmak zordu.

"Çocuklara baktıkları için anne babana teşekkür etmeyi unutma," dedi Jeannie, ben küçük pikniğimiz için battaniyeyi yere sererken. Ailem Max ve kızlarla baş başa vakit geçirmek istediği için, bir nevi evde tatil yapıyoruz. Jeannie ve ben teknik olarak sadece "gündelik bir ilişki" içinde olsak da, ben dahil hemen hemen herkes Max'i benim oğlum olarak görüyor. Ve tamamen dürüst olmak gerekirse, onun olmadığı bir dünyada yaşamak istemiyordum.

Hayatım artık çok zengindi ve bunu Jeannie'ye ifade edebilecek kelimeleri bulabilmeyi dilerdim.

"Anlatacağım," dedim başımı sallayarak. "Aslında, belki de senin çocuğunla vakit geçirebildikleri için sana teşekkür etmeleri gerekir."

"Pffft, yağcı," diye suçladı ve piknik sepetimizi yere koyarken kolumu itti.

Kitsch miydi? Muhtemelen. Ama sorun değildi. O kadar çok şey yaşamıştık ki, kafası kesilmiş tavuklar gibi koşturup durmuştuk, bu yüzden biraz yavaşlayıp özel zaman geçirmek güzeldi. Çocuklar yoktu. Kanseri korkusu yoktu. İş yoktu.

Sadece biz.

Ana ve muhtemelen diğerleri de bizim daha ciddi bir adım atmamızı sabırsızlıkla bekliyorlardı. Bir isim koymamızı, hatta benim ona bir yüzük takmamı istiyorlardı, ama onlar bir aileyi birleştirmek ve Max'in tüm tıbbi ihtiyaçlarını karşılamak ne demek olduğunu anlamıyorlardı. Çocuk harikaydı, ama hala başa çıkması gereken çok şey vardı. Kilosunu kontrol etmek ve kanserin geri dönmediğinden emin olmak için randevuları vardı. Kaybettiği becerileri ve kaslarını geri kazanmasına yardımcı olacak fizik tedavi vardı. Onu ilk tanıdığım zamana kıyasla gayet iyi hareket ettiğini düşünüyordum, ama baldır ve kalça fleksörlerindeki kaslar kısalmıştı, bu da hareket sorunlarının ve bazen onu bitkin düşüren ağrının sebebiydi. Boynundaki lordoz kaybolmuştu, bu da kafasını çok ağırlaştırıyordu. Küçük adamın duruşuna bakarak, bu kadar zorlandığını asla tahmin edemezdim.

"Bu, doğru olmadığı anlamına gelmez," dedim şarkı söyler gibi bir sesle, yumuşak battaniyenin üzerine yerleşirken. Bu, normalde böyle bir durumda kullanılacak olanlardan biraz daha kalın bir battaniyeydi

ama dürüst olmak gerekirse, son zamanlarda hayatın küçük zevklerine önem veriyordum.

"Haklısın," dedi Jeannie, yanıma yaslanarak. Yumuşak vücudu, benimkine bir tür destekleyici baskı uyguluyordu ve peyzaj işleri, programlama ve hatta yaklaşan okul yılı ile ilgili tüm düşüncelerimi uzaklaştırıyordu. Bazen yaz daha yeni başlamış gibi hissediyordum, bazen de Eylül'ün bir göz açıp kapayıncaya kadar geldiğini hissediyordum. "Bugün hava gerçekten mükemmel, değil mi?"

"Kesinlikle." Hava ısınmaya başlamış olsa da, yazın sıcak rüzgarları gelmeden önce, hafif bir bahar esintisi hala hissediliyordu. Ailemin topraklarına gittiğimizde olduğu kadar kuzeyde değildik, ancak şehir sınırlarının yaklaşık yarım saat dışında, biraz popüler ama kalabalık olmayan bir doğa parkındaydık. Yüksek rakımı takdir ettim ve diğer tüm görevlerimin yanı sıra arka arkaya iki çok yorucu peyzaj projesinden sonra, kalın ağaçlar ve vahşi yaşamla çevrili olmak çok hoştu. "Bu zamanı birlikte geçirebildiğimiz için gerçekten çok mutluyum."

"Evet, ben de. Bu, altı aylık yıldönümümüzden bu yana ilk randevumuz, değil mi?"

Piknik sepetine uzanırken durakladım. "Şey, evet, uzun zaman oldu ama teknik olarak bu bir yıldönümü müydü?"

O gece, kayınvalidem ve kayınpederim sayesinde, şehirde bir gece geçirdik. Bir saatlik bir smash house, masaj, lüks bir akşam yemeği, sinema ve ardından geceyi şık bir otelde geçirdik. Orada, ikimizin evinde gizlice kaçtığımız zamanlardan çok daha gürültülü olabildik. Henüz resmi bir çift olmadığımızı düşünürsek, buna *yıldönümü* denebilir mi?

"Neden olmasın?" diye sordu Jeannie masumca, kafasını her zaman bir şeyi anlamaya çalışırken yaptığı gibi yana eğerek. Tepkisi bana onun tamamen samimi olduğunu, benimle dalga geçmediğini gösterdi ve ben şaşkına döndüm.

"Yıldönümü olması için gerçekten bir çift olmanız gerekmez mi?"

Belki başka bir durum, başka bir konuşma olsaydı, gözlerinin büyümesi bana komik gelirdi. Ama bunun yerine midem düğümlendi. İstmeden bir hata mı yapmıştım?

"Biz... biz bir çift değil miyiz?"

Şimdi sıra bendeydi, onun şok olmuş ifadesini ona geri yansıtmak için. "Biz bir çift *miyiz*?"

"Bunu nasıl sorabilirsin? Altı aydan fazla süredir çıkıyoruz!"

"Evet, o kadar zamandır çıkıyoruz, ama sen bana hiç erkek arkadaşım demedin, bize hiç çift demedin ve birbirimize hiç 'seni seviyorum' demedik.

"Yanlış anlama, sana bu konularda baskı yapmak istemiyorum. Jacob ve liderle birlikte işleri yavaştan almak istediğini anlıyorum. Ayrıca, Max hasta ve biz de çok meşgul olduğumuz için, onun bir yıllık remisyon dönemini tamamlamasını ya da işler biraz sakinleşene kadar bekleyeceğini düşünmüştüm."

"Oh."

"Oh?"

İkimiz farklı sayfalar mı okuyordum?

"Ben... Bu muhtemelen çılgınca gelebilir, ama ben hiç bu tür şeyleri düşünmemiştim. Flört etmek, erkek arkadaş ve kız arkadaş olmak gibi şeylerin arasında bir fark olması mantıklı, ama ben... Vay canına, sanırım ben hiç gerçek anlamda flört etmedim. Çocuğu olan birinden böyle bir şey duymak garip, değil mi?"

Elimi onun elinin üzerine koydum. "Hayır, Jeannie, bunun hiç de tuhaf olduğunu düşünmüyorum. İlişkimizin ne olduğu ya da ne olmadığı konusunda kendi beklentilerimi ve isteklerimi sana iletmeliydim. Bu yüzden özür dilerim."

Birlikte geçirdiğimiz harika ayları düşünürken göğsümün biraz sıkıştığını hissettim ve onları, onun daha ciddi bir ilişkiye hazır olduğunu onaylamasını beklemek yerine, resmi bir çift olduğumuzu hayal ettim.

Bu bakış açısıyla yeniden değerlendirince, bunun nasıl olduğunu tamamen anlayabildim ve Tanrım, kendimi ne kadar aptal hissettim. Dünyanın en kötü iletişim hatası değildi, ama kesinlikle annemin bana küçükken öğrettiği "varsayımlar seni ve beni aptal durumuna düşürür" deyişinin bir örneğiydi.

"Sevgili olmak ister misin?" Bu soru çocukça geliyordu ve otuzlu yaşlarımda soracağımı hayal etmediğim bir soruydu, ama Jeannie'nin aslında çocukluğunun ve gençlik yıllarının ondan çalındığını kendime hatırlatmam gerekiyordu.

Çocukluğunu ve gençlik yıllarını çalmış olduğunu kendime hatırlatmam gerekiyordu. Hiçbir zaman dansa davet etmek ya da baloya davet edilmeyi beklemek gibi garip durumlar yaşamamıştı. Hiçbir zaman ailesi dışarıda arabada beklerken bir restoranda randevuya çıkmamıştı. Ben de sadece bir kişiyle birlikte olduğum için bu tür şeyleri pek yaşamamıştım, ama nasıl bir şey olduğunu az da olsa tatmıştım.

Benim çok sevdiğim o parlak kızarıklığıyla kızardı. Yanaklarının gül yaprakları rengini almasını çok seviyordum. Burnunun ucu bile pembemsi bir renk aldı. "Sanırım..." Sesi kesildi ve ben, dudaklarını yalarken onu büyük bir dikkatle izledim. "İsterdim, ama evet demeden önce senden bir şey rica etmek istiyorum."

Bu beni meraklandırırdı. Jeannie stresli olduğunda kendini izole etmeme konusunda çok daha iyi hale gelmiş ve başkalarının ona yardım etmesine izin vermeye başlamış olsa da, hala nadiren bir şey isterdi. Ona verebileceğim, zihnini rahatlatacak bir şey varsa, bunu yapmak istedim.

"Ne var?"

"Senin dönüşümünü görmek istiyorum." İkinci kez, beynim beklentilerimin tamamen altüst olmasına alışmaya çalışırken, konuşma aniden durdu.

"Yani bana ayıya dönüşmeni mi?" Neden açıklığa kavuşturmasını istediğimi bilmiyordum, bağlam göz önüne alındığında başka bir anlamlı tanım olamazdı.

"Evet. Umarım bu çok müdahaleci olmaz, ama şekil değiştiren olmak hayatının büyük bir parçası. Açıkçası, bu gerçekten inanılmaz bir şey. Yıllardır bu konuyla ilgili şeyler okuyorum, ama bunun benim gerçekliğim olabileceğini hiç düşünmemiştim.

"Bu yüzden, dönüşümünü görmek istiyorum. Ayrıca, ayı formundayken seninle vakit geçirmekten de çekinmem. Herhangi bir numara yapmanı ya da bölgeni zorlamaya gelen gençlerle dövüşmeni istemiyorum, ama bu benim için gerçekten çok anlamlı olur."

Her zamanki gibi, minimumunu istediği için suçluluk duyduğunda yaptığı gibi ellerini oynatıyordu, ama kalbim göğsümde tuhaf hareketler yapıyordu. Tanrım, nasıl oldu da iki kez mükemmel kadını buldum? Zara ve Jeannie farklıydılar, her biri birçok yönden benzersizdi, ama ikisi de benim bir parçamdı ve ben

onların parçalarıydım. Her zaman birlikte olmak, güzel şeyler yaratmak için yaratılmıştık: anılar, yemekler, hatta kızlarımız.

"Senin için seve seve yer değiştiririm," dedim. "Bu küçük açıklığın çevresini hızlıca bir tur atayım, eğer etrafta kimse yoksa, burada yapabilirim."

"Gerçekten mi? Emin misin? Baskı hissetmeni istemem." "Merak etme. Hiç kötü hissetmiyorum. O kadar zaman geçtiğini bile fark etmemiştim."

o kadar uzun sürdüğünü fark etmemiştim."

Belki de şimdi benim ona kendim hakkında bir şey söyleme sırası gelmişti. "Sana bunu hiç anlatmadım galiba, ama o gece kulübede olanlardan önce, en son dönüşümüm birkaç yıl önce olmuştu."

"Ne? Gerçekten o kadar uzun mu? Özel bir nedeni var mıydı?"

"Tek bir belirli neden olduğunu sanmıyorum, daha çok çok karmaşık, hatta belki de soyut nedenlerin birleşimi gibiydi."

"Eğer bu nedenleri paylaşmaya hazırsan, dinlemeye hazırım. Çok karmaşık ya da çok kişisel bir şeyse, anlarım."

Bana karşı ne kadar nazik davrandığını, meraklı yapısına rağmen bana ne kadar çabuk alan tanıdığını çok sevdim, ama ilişkimiz o noktaya gelmişti ki ona hemen hemen her şeyi anlatabilirdim. Bu yüzden, çıkıp çıkmadığımız konusundaki bu yanlış anlaşılma hala kafamı biraz karıştırıyordu. "Hayır, paylaşmak sorun değil. Sadece biraz fazla olursa bana söyle."

O eğilip başını omzuma yasladı. "Asla fazla olamazsın. Bence sen *tam* kıvamındasın."

Ona şakacı bir şekilde sert bir bakış atmaya çalıştım, ama o bunun için pek uygun bir konumda değildi, bu yüzden çoğunlukla çeneme somurtarak baktım. "Bu Goldilocks şakası mıydı?"

"Beşinci maddeyi kullanıyorum."

Güldüm, ama bu çok uzun süren bir neşe değildi. Çoğunlukla beynim, zihnimde titizlikle ayırdığım şeyleri birbirine bağlayarak, belki de, sadece belki, itiraf etmek istediğimden daha fazla üzerinde çalışmam gereken şeylerin olduğunu görmemi sağlayan bir zincir oluşturduğu içindi.

Zara'nın zamanının dolduğu anlaşıldığında, bazen bu biraz gösteriş yapmak gibi geliyordu. Hiçbir zaman hayvan

. Bir şekil değiştiren olmasına rağmen hep çok hastaydı. Bana karşı hiç kin beslemedi ya da şikayet etmedi ama bu beni çok suçlu hissettiriyordu. Sanki bunu onun başına kakıyormuşum gibi.

“Ama içimde bir miktar kızgınlık da vardı. şekil değiştiren olmak sihirli ya da bilimsel ya da her neyse, benim içimde en ufak yaraları ya da hastalıkları iyileştirebilen bir şey varken, tanıdığım en nazik insanlardan biri olan karımın, onda bu yetenek hiç ortaya çıkmadığı için yaşayamaması doğru değildi. Ve onda bu yetenek hiç ortaya çıkmamasının nedeni, başlangıçta çok hasta olmasıydı. Bütün bu durum bana adaletsiz geliyordu.”

İimde kabaran acı ve hüzün dalgasına şaşırdım, sanki o korkunç günlere geri dönmüşüm gibi beynimin sapını sarmaladı. Korkunç ve güzel.

Jeannie, yüzünü görebileceğim kadar uzaklaştı ve o güzel ela gözlerine baktığımda, sadece anlayış ve empati gördüm.

Zara'yı kıskanmadığı için ona inanılmaz derecede minnettardım, hatta onunla ilgili birçok harika şeyi kutlamam için beni aktif olarak teşvik ediyordu. İkiisi arasında hiçbir zaman rekabet olduğunu hissetmedim. Birisi eşini kaybettiğinde bu dinamik her zaman işe yaramayacağını biliyordum. Ancak bunun yarısı, dul eşin yeni partnerini eskisiyle karşılaştırmasından kaynaklanıyordu. Ben bunu asla yapmamaya çalıştım. İkiisi arasındaki farklılıkları, güçlü yanları ve benzerlikleri hayranlıkla izlemekten keyif alıyordum, ama bu, Jeannie'yi Zara'yı sevmeye zorlamaktan ya da Jeannie'nin daha iyi olduğunu söyleyerek Zara'nın anısına saygısızlık etmekten çok, kalbimi çalan iki insan hakkında düşünmekti.

Daha iyi diye bir şey yoktu. Sadece aşk vardı.

“Bir de Zara, kızlarımızın her iki dünyanın da bir parçası olmasını çok istiyordu. Tatil boyunca fark ettiniz mi bilmiyorum ama bazı çocuklar insan dünyasında yaşamak nasıl bir şey olduğunu hiç bilmiyorlar. Vergiler veya teknoloji hakkında hiçbir şey bilmiyorlar. Bu ocuklar büyüdüklerinde çok zorlanıyorlar ve sonunda klan topraklarımızda, herkesten izole bir şekilde yaşamaya başlıyorlar. Eğer bu onlara huzur veriyorsa, ben de bunu desteklerim, ama bazıları için bu bir seçim değilmiş gibi geliyor.

Bu nedenle, kızlarımın okullarına ve tüm ders dışı etkinliklerine iyi uyum sağlamalarına odaklandım. Sanırım bu yüzden ayımı ihmal ettim. Dürüst olmak gerekirse, onu sonunda serbest bıraktığımda daha agresif davranmadığını görünce şaşırdım.

"İçindeki ayı, senden ayrı bir güç gibi mi?"

Bu soru beni biraz şaşırttı, çünkü bu, bir şekil değiştiren için en temel şeylerden biriydi, ama çocuklarımızla kahvaltıda kabin masasında yaptığımız konuşma dışında, şekil değiştiren olmanın ne anlama geldiğini hiç tartışmamıştık. *Ayı* şekil değiştiren olmayı bırakın.

İstemedim yine topu düşürmüştüm. Ve yaşanan tüm flört iletişim sorunlarını düşününce, benim için açık olan şeylerin herkes için o kadar açık olmadığını düşünmeye başlamıştım.

Bunu bilmek iyi oldu.

"Evet ve hayır," diye dürüstçe cevap verdim. "En iyi şekilde tarif edebileceğim şey, onun benim eski, ilkel, hatta ilk halim olduğu. Evrim yok, insanlık yok, sadece içgüdüler ve dürtüler var. Şiddet ya da kan gibi şeyleri arzuladığı söylenemez, ama içgüdüsel olarak koruma ihtiyacı duyuyor. Ve sevdiklerini tehlikeye atan bir şey hissederse —ve o sevgiyi çok iyi hissedebilir—tepki gösterir.

"Ama aynı zamanda anlamadığı birçok şey için de bana danışıyor. Dünya şu anda gerçekten çok karmaşık ve bazen telefon alarmı gibi basit bir şey bile adrenalin patlamasına neden olabilir. Bunu, onun kış uykusundan uyanıp bana neler olduğunu sorduğu bir sahne olarak hayal ediyorum. Kelimelerle değil, zihinlerimizle iletişim kurduğumuz şekilde."

"Vay canına," dedi Jeannie. Bana sanki bir film yıldızıymışım gibi bakıyordu. "Öyle miydi acaba diye merak ediyordum. Bana özel olarak anlattığın şeyleri ve okuduğum şeyleri hatırlamak çok zor. Hepsini kafamda biraz karışık."

Oh, bunu nasıl unutabilirdim? Tabii ki bu bir sorun olurdu. Jeannie'nin en büyük müşterilerinden birinin paranormal romantizm yayıncısı olması bana çok komik gelmişti, ama bunun ne kadar kafa karıştırıcı olabileceğini tam olarak anlamamıştım. Bu biraz şeye benziyordu

O birçok hastane dizisinden birinde çalışmak zorunda kalmak, sonra da bir doktorla evlenmek. Muhtemelen pek çok insanın içinde bulunmayacağı bir durumdu, çünkü şekil değiştirenler nadiren diğer insanlarla evlenirdi. Tamamen duyulmamış bir şey değildi, ama kesinlikle yaygın da değildi.

"Üzgünüm, tatlım. Bu konuda daha açık olmalıyım. Sanırım dikkatimin çoğu çocuklara ve işime gittiği için bazı temel şeyleri unuttum."

"Sorun değil," diye mırıldandı ve başını tekrar bana yasladı. Her zamanki gibi, dokunuşunun ağırlığı beni sakinleştiriyor ve o anı yaşamamı hatırlatıyordu. "Kendimi izole etme eğilimim nedeniyle her zaman kolaylık sağlamadığımı biliyorum. Birçok kişi, bir ay boyunca onlardan uzak durduktan sonra benimle görüşmeyi keserdi. Kapıma gelip, birinin bana yardım etmesine izin vermenin sorun olmadığını bana kanıtladığın için teşekkür ederim."

Başının üstünü öptüm ve şampuanının kokusunu iime çektim. "Orada olduğum için mutluyum. Aksi takdirde, anne babanla tek başına başa çıkmak zorunda kalacaktın." Bu düşünce beni ürpertti. Jeannie'nin başa çıkamayacağını düşündüğümden değil, kesinlikle başa çıkabilirdi, ama bunu *yapmak zorunda kalacağı* düşüncesi beni ürpertti.

"*Tanrım*, hayır, teşekkürler. Benden on üzerinden sıfır puan alırsın dostum." dostum."

Bu argo kelimeye biraz güldüm. "Aslında, ayı."

Yüzünü görmeme gerek yoktu, gözlerini devirdiğini biliyordum ve bu, onun berbat kelime oyunları gibi beni neşeyle doldurdu. Hey, Goldilocks referansıyla başlatan oydu.

"Ayılardan bahsetmişken..." Yavaşça mırıldandı, parmağıyla kolumda küçük sekizler çiziyordu. Yedi aylık bir ilişkidenden sonra bile, Jeannie ile geçirdiğim zamanın çoğu bir şekilde gülerek geçiyordu.

"Evet, evet, sakin ol."

"Hayır, bende öyle bir şey yok. Tabii Max'in sağlık ekibinden bazılarının gizlice at şekline dönüşebilenler olmadığı ortaya çıkmazsa."

"Bu gerçek bir şey mi?"

Bana biraz tuhaf bir bakış attı. "Ben nereden bileyim? Dönüşen sensin!"

"Evet, ama ben ayı dönüşümcüsüyüm. Kendi türümüz dışında pek sosyal sayılmayız."

"Ben de insanım!"

Şimdi sıra bendeydi, ona sırtarak gülümsedim. "Öyle mi? Hiç fark etmemişim!"

"Tabii, gülün bakalım, ukala. Komediye bırak da ayı işlerine odaklan," dedi, kalın bir aksanla. Bunun mafya aksanı mı yoksa Yonkers'lı birini taklit mi olduğunu anlayamadım. Bebeğim birçok yeteneğe sahipti, ama taklit yapmak bunlardan biri değildi.

"Dikkatli ol tatlım, hak ettiğin gibi davranıyorsun denebilir."

"Eğer bunu söyleyebiliyorsan, henüz ayı değilsin demektir, öyleyse ne bekliyorsun?"

Birkaç saniye boyunca ciddi bir ifadeyi korumayı başardıktan sonra kıkırdamaya başladı. Bu haliyle çok sevimliydi. Şakaya devam etmek istesem de, sanki ayım serbest bırakılacağı söylendiğinde uyanmış ve şimdi dışarı çıkıp eşini koklamak için sabırsızlanıyormuş gibiydi. O kader gecedен beri onu görmemek için sabırlı davranmıştı, ama şimdi kapı aralanmışken, yüzeye çıkmak istediğini ve bunu *hemen* istediğini çok net bir şekilde belli ediyordu.

"Sanırım yok," dedim, battaniyeden uzaklaşıp uzuvlarımı sallayarak. Gereğinden fazla psikosomatik bir hareket, ama bu, aylar önce kulübede yaptığım hızlı dönüşümden çok daha rahat bir şekilde dönüşüm yapmamı sağladı. "Hazır mısın?"

Jeannie hala battanienin üzerinde oturuyordu, elleri birbirine kenetlenmiş, hala bana mucizevi bir şey gibi bakıyordu. Ve en çılgınca olan şey, o da bana öyle *hissettiriyordu*. Başını salladı, yuvarlak yüzünde geniş bir gülümseme vardı, yanakları zaten pembeydi.

"Tamam, hadi bakalım."

Hem korkuyordum hem de korkmuyordum. Ayımın ona *asla* zarar vermeyeceğini biliyordum. O bir alfa idi ve Jeannie ya da Max'e zarar vermeden önce beni devralmaya zorlayacaktı. Daha çok, Jeannie'nin kaldırılabileceğinden fazlasını istemesinden biraz endişeleniyordum. Kriz anında ayımın günü kurtarmasını görmek bir şeydi, ama onun önünde *olmak* başka bir şeydi.

Ama bu endişelerim olsa da, Jeannie'yi hayal kırıklığına uğratmayacaktım. Bu yüzden konsantre oldum ve içime doğru uzandım, içimdeki hayvani tarafa elimi uzattım.

Bu sefer aramızdaki değişim yavaş yavaş gerçekleşti. Volkanın patlaması ve çevremizdeki tüm araziye geri dönülmez bir şekilde etkilemesi yerine, daha çok okyanusun kıyıyla buluşması gibiydi. Birinin nerede bittiği, diğerinin nerede başladığı tam olarak belli değildi, ama yine de ikisi arasında sürekli bir geçiş vardı.

Etler çekildi, tüyler uzadı, dişler büyüdü ve kemikler çatladı. Başkaları için korkunç bir şey olabilirdi, ama benim için bu sadece hayattı. Benim de parçası olduğum güzel topluluğun kanıtıydı. O tarafımı bu kadar uzun süre ihmal ettiğim için biraz utanmıştım, ama görünmek istememden başka bir neden olmadan o tarafımı tekrar kabul etmek iyi geldi. Her şeyin büyük bir acil durum olması gerekmiyordu.

Buhar etrafıma yayılmaya başladı, ama yeterince geniş bir alanda olduğumuz için dönüşümü engellemediğini biliyordum. İyi ve kötü. Güzellik ve grotesk. Şekil değiştiren olmak, en üst düzeyde bir ikilemdi; çoğu kişinin zıt olarak gördüğü iki taraf, birbirine karışarak ve birbiriyle etkileşime girerek, parçalarının toplamından daha büyük bir şey haline geliyordu.

Garip, bunu unutmuşum.

Daha da garip ve daha da güzel olanı, kendisi bir şekil değiştiren olmasa da bu yönümü benimle paylaşmak isteyen bir partnerim olmasıydı.

Sonunda, dört devasa bacağım da yere değdi ve çok daha büyük bedenimi salladım. Biraz garip olsa da, çok uzun süre uyuduktan sonra hareket etmeye çalışmak gibi, iyi hissettirdi.

Onu korkutmak istemediğim için yumuşak, sorgulayıcı bir ses çıkardım, ama Jeannie çoktan ayağa kalkmıştı.

"Vay canına! Belki de anılarım abartılıdır diye düşünmüştüm, ama sen gerçekten kocamanmışsın. Dinozor kadar kocaman!"

İnsan formunda olsaydım, buna gülerdim, ama ayı formunda olduğum için sadece bir homurtu sesi çıkardım. Keşke ona şekil değiştirenlerin dilinde iletişim kurabilseydim, ama bu sadece diğer şekil değiştirenlerle işe yarıyordu.

Neyse ki, bu ses Jeannie'yi hiç rahatsız etmemiş gibi görünüyordu, çünkü aniden kollarını boynuma doladı ve

yüzünü yanağıma yaklaştırdı.

"Tüylerin çok kalın. Her zaman bu kadar sıcak olmana şaşmamalı."

Onun heyecanını ve coşkusunu hissedebiliyordum, güçlü bir kombinasyonda ve zihnimin ön saflarına çıkan alfa kesinlikle kendini beğenmiş bir tavır sergiliyordu. Eşi... *farklı* olsa da, kürkü, pençesi ve hatta kızgınlığı olmasa da, onu gördüğüne seviniyordu ve bu yeterliydi.

"Bunun sen olduğuna inanamıyorum. Yani, tabii ki sensin. Ama aynı zamanda... *ne?*" Boynumu bıraktı ve vücudumun etrafında dolaştı. Dört ayak üstünde bile, ben hala ondan daha uzundum, çünkü bizim türümüzün şekil değiştirenleri gerçekten daha eski bir ayı türüydü. "Tanrım, zihinsel olarak, neden bu kadar çok yediğinizi anlıyorum, ama sizi şimdi görünce, bu kalori miktarının size yetmeyeceği hissine kapılıyorum. Bu sadece... sadece..."

İnsan formumdayken yaptığım gibi onun cümlesini onun yerine tamamlamak istedim, ama bu mümkün değildi, bu yüzden yavaşça onunla birlikte döndüm ve hızımı ayarlayarak onun beni tamamen geçememesini sağladım.

O da bunu çabucak anladı, meydan okurcasına kaşlarından birini kaldırdı ve hızını artırdı. Ben de doğal olarak hızımı artırdım. Başlangıçta ikimiz de o kadar hızlı hareket etmiyorduk, ama bu durum değişmeye başladı ve ben ayı bedenimin izin verdiği en dar daireler çizerek dönmeye başladım, Jeannie ise sandaletlerinin izin verdiği kadar hızlı bir şekilde etrafımda koşmaya başladı.

Bu aptalcaydı. Tamamen saçmaydı. Jeannie kıkırdamaya başladı, bu da koşma yeteneğini ciddi şekilde engelledi ve ben de eğlenerek homurdanmaya başladım. Durumun böyle olacağını hayal etmemiştim, ama mükemmeldi.

İlk önce benim büyük ayı pençem mi kaydı bilmiyorum — sonuçta ön bacaklarım arka bacaklarımdan daha kısaydı — yoksa Jeannie bir şeye takıldı mı bilmiyorum, ama bir an ikimiz de tam bir aptal gibi davranıyorduk, bir sonraki an ise o kollarını çırparken ben yana doğru yuvarlanıyordum.

Sonra bir baktım, yan yatmıştım ve Jeannie yüzüstü düşmekten kurtulmak için ceketimi tutup kendini üzerime çekmişti. Bu pek rahat bir durum değildi, çünkü bir eli hayatı pahasına kürkümü tutuyordu ve iki dizi de...

omurgamın hemen altından geçiyordu, ama o kadar da kötü değildi. Sorgulayan bir homurtu çıkardım ve Jeannie ne sorduğumu tam olarak anlamış gibiydi.

"Ben iyiyim," dedi, ayağa kalkıp yüzüme doğru yürüdü. Ancak ben ayağa kalkmak için o kadar istekli değildim. Ayılar ayılar gibiydi ve şimdi uzanmış durumdaydım, bu şekilde kalmak gayet mantıklı görünüyordu. "Sen nasılsın?"

İçimdeki memnuniyet ve hayal kırıklığının karışımını tam olarak yansıtan uzun ve derin bir nefes verdim ve Jeannie'nin gülümsemesi, onun da bunu anladığını gösterdi.

"Güzel, sevindim."

Ben orada uzanırken, o ellerini beline koymuş başımda duruyordu ve çok küçük bir alkış duyuldu. Onu takdir etmem gerekirdi, bazen onun hayatı boyunca şekil değiştirenlerin varlığından haberi olmadığını unutmak kolaydı. Buna çok iyi uyum sağlamıştı. Bir bakıma, bu tam da Jeannie'ye yakışan bir şeydi. Hayatında zorluklar yaşamasını istemememe rağmen, o uzun zamandır sadece hayatta kalmakla kalmayıp, hemen her şeyden başarıyla çıkabileceğini kanıtlamıştı.

Sonunda, neredeyse tereddütlü bir sesle konuştu. "Sarılmak ister misin?"

Bunun üzerine büyük kafamı kaldırdım. Sesi gergindi, ama yüzü ve kokusu hiç de öyle değildi. Önemli bir şey değildi. Sadece dev bir boz ayı ile biraz kucaklaşma zamanı.

Olumlu bir ses çıkardım ve başımı yere geri bıraktım. Jeannie ve ben aynı frekansta olduğumuz belliydi, çünkü o da memnuniyetle bir ses çıkardı ve karnımın yanına oturdu, bacaklarını önüne uzatıp bana yaslandı.

Gerçekten çok basit bir şeydi, ama yine de ruhuma işledi. Rahatlık. Olduğum şeyden duyduğum mutluluk. Hiçbir endişe yoktu. Elbette, ilişki durumumuz ve şartları konusunda iletişimde biraz karışıklık yaşamış olabiliriz, ama sorun değildi. Kimse mükemmel değildi ve ne Jeannie ne de ben mükemmel olduğumuzu iddia etmemiştik.

Ama onun ağırlığı benim nefesimle birlikte yavaşça yükselip alçalırken, içimden bir ses bana bu çarpıcı kadının

şüphesiz benim eşim olduğunu biliyordum. Ve onun da aynı şeyi hissetmesi için ne kadar süre gerekiyorsa o kadar bekleyecektim.

Uzun süre öylece uzandık, rüzgarı hissederek ve yazın ilk güzel bulutlarının gökyüzünde süzülmesini izledik.

Burası yeryüzündeki cennet gibiydi, ama Jeannie yanımdayken her yer cennet gibiydi. O her şeyi daha güzel hale getiriyordu ve beni daha iyi bir adam olmak istememi sağlıyordu. Daha iyi bir baba. Genel olarak daha sağlıklı bir insan. Sadece onun için değil, çocuklarım ve kendim için de. Çünkü kendimi arka plana atmayı ne kadar sevdiysem de, kendime de zaman ve yer ayırmayı hak ediyordum.

"Remy?" Jeannie, en az bir saat geçmiş olmalı ki sordu. Ben çok hafif bir homurtu çıkardım ve o da karşılık olarak uzanıp bacaklarımdan birini kaşdı. "Sence tekrar insana dönüşebilir misin?"

Onaylayan bir ses çıkardım ve Jeannie kalkıp kenara çekildi, ben de işimi hallettim. Bu dönüşüm, bir aya dönmemden biraz daha hızlıydı ama yine de acele etmedim, çünkü gerçekten harika bir pikniğe stres ve rahatsızlık katmak istemedim.

Ancak insan haline döndüğümde, Jeannie hemen yanıma geldi ve nazıkçe ellerimi tuttu.

"Bunu benimle paylaştığın için teşekkür ederim, Remy. Benimle paylaştığın *her şey* için teşekkür ederim. Hayatımın böyle olabileceğini hiç hayal etmemiştim. Peki, beni kabul edersen, benim erkek arkadaşım olur musun?" Bana sinsi bir gülümseme attı. "*Resmi olarak mı?*"

"Sadece benim resmi kız arkadaşım olursan," diye karşılık verdim ve onun ellerini, onun benim ellerimi sıktığı gibi sıktım. Onun dokunsal olmasını seviyordum. Bu benim için içsel bir rahatlık ve heyecan kaynağıydı.

"Bunu başarabilirim sanırım."

"O zaman çok mutlu bir adamım."

"Uh, pardon, sanırım 'ayı' demek istedin."

Buna güldüm. Tanrım, onun mizahını ve zamanlamasını seviyordum. Başımı geriye eğdim ve onun sevdiğini bildiğim ve onu her zaman kızartacak olan o büyük, gürültülü kahkahalardan birini attım. Sonra onu kendime çekip, içimden taşan tüm mutluluk ve memnuniyetle onu öptüm.

Ama sonra Jeannie biraz geri çekildi ve gözlerimin içine derinlemesine baktı. "Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi? Bunu yüksek sesle söylemediğim için üzgünüm, ama umarım davranışlarım bunu gösteriyordur."

"Artık biliyorum," dedim ve onu bir kez daha öptüm. "Ben de seni seviyorum. Söylemesem bile."

Gülümsedi ve kirpiklerinin arasından bana baktı. "Anladım."

Bana yaslandı, vücudu çok yumuşak ve çekiciydi. Onu o açıklığın ortasında tutarken, geleceğin ne getireceğini tam olarak bilmiyordum, ama onun yanımda olduğu için mutluydum.

Bu, gelecek için hiçbir *planım* olmadığı anlamına gelmiyordu — hayır, kafam her türlü fikirle doluydu. Ancak bunların hepsi bekleyebilirdi, çünkü aynı derecede harika kız arkadaşım la harika bir randevum vardı.

Ve dürüst olmak gerekirse... Bir kez daha değişmek istiyordum.

Bölüm 29

Remington

Kendi Tatilimiz

HEYECANLIYDIM.

Aynı zamanda heyecanlandığımı düşünmemeye çalışıyordum, bu da heyecanımı daha da artırıyordu.

Komik bir durumdu.

Ve komik derken, gerçekten çok sinir bozucu demek istedim.

"Baba, sakinleşmezsen, her şeyi ele vereceksin," dedi Addy arka koltuktan, dikiz aynasından beni izleyerek. "Biliyorum, biliyorum," diye mırıldandım, Jeannie ve

Max'in sokağına dönerken mırıldandım. "İnanın bana kızlar, deniyorum."

"Neden bu kadar gerginsin? Evlenme teklifinde bulunmayacaksın ki!"

"*Evlenme teklifi*, Eva," diye mırıldandı Addy. "Ama çok yakındı. İyi işti."

"Teşekkür ederim."

Buna cevap vermek zorunda kalmadığım için mutluydum, çünkü Jeannie'ye evlenme teklif etmek için bir planım vardı ve bu, altı aylık planımın ilk adımıydı.

Jeannie ile aramızdaki iletişim sorununu çözdüğümüzden bu yana geçen altı hafta, sanki balayında gibi hissettim. Jeannie'nin anne olmanın ötesinde hem duygusal ihtiyaçlarını hem de başarılarını ifade etmeye çalıştığını görebiliyordum ve ben de herkesin benim ne düşündüğümü ve hissettiğimi sihirli bir şekilde bildiğini varsaymamaya çalışıyordum. Aslında bu hepimiz için harika sonuçlar veriyordu; hatta peyzaj sezonu en yoğun dönemine girerken ekibimin performansı bile iyileşti. Ne yazık ki yaz bizim için en yoğun sezondur

ve bu, özellikle aşırı sıcaklarla birlikte çok fazla strese yol açabilirdi.

Ve dostum, her yıl hava daha da sıcak ve kuru hale geliyordu. Vücudum sıcak çarpması ve güneş yanığının tehlikelerinden kendini koruyabilse de, bu sürekli sıcak ve terli olduğum ve sürekli elektrolit içeceği içtiğim anlamına gelmiyordu.

Ama Jeannie'nin evine vardığımızda ve kapı hemen açıldığında, işle ilgili düşüncelerim kafamdan tamamen silindi. Bu ikisi her zaman dakik olurlar.

"Merhaba," diye seslendim, yolcu tarafındaki camı indirerek. "Hepsi hazır mısınız?"

"Ben mi?" diye bağırdı Max, arabaya koşarak. Jeannie onu azarlamaya başladı, ama sözünü kesip sinirli bir şekilde başını salladı. Max, tekrar hastalanmadan önceki kilosuna ve gücüne neredeyse geri dönmüştü, ama dayanıklılığı oldukça artmıştı. Bu yüzden, yakın zamanda herhangi bir güç yarışmasını kazanamayacak olsa da, eskisi kadar sık nefes nefese kalmıyor ve çok fazla uykuya ihtiyaç duymuyordu.

Doktorun teorisine göre, enfeksiyon vücudunu sıfırlamış ve artık vücudu hayatta kalmak için çok daha az enerji harcıyor ve fazla kalorileri vücudunu doldurmak için kullanabiliyordu.

"Merhaba yakışıklı," dedi Jeannie, yolcu tarafındaki kapıyı açarken. "Buraya sık gelir misin?"

"Yeterince sık değil," dedim ve eğilip yanağına bir öpücük kondurdum.

"İğrenç!" diye bağırdılar çocuklar. Karma bir ilişkide bulunabilecek en destekleyici çocuklar olsalar da, öpüşmenin iğrenç bir şey olduğunu gösterme fırsatını asla kaçırmazlardı.

Bunu umursamadım. Bırakın daha uzun süre çocuk olsunlar. İşler böyle devam ederse, aynı anda üç ergenle uğraşmak zorunda kalacaktım, öpüşmeye meraklı üç ergenle, ama bunu düşünmemeye çalıştım.

"Sadece kendinizi suçlayabilirsiniz," diye çocuklarla alay ettim. "Bunu sizin komplolarınız yaptı."

"Ve biz hiçbir şeyden pişman değiliz!" Max, Addy ve Eva'nın arasındaki koltuğundan cevap verdi. Daha sık araba kullanmaya başladığımızda

daha düzenli gezmeye başladığımızda, arka koltuğa onun için bir yükseltici koymayı teklif ettim, böylece tüm koltuğu kendine ayırabilirdi, ama o kibarca bana şu anki durumun daha iyi olduğunu söyledi. Çocuklarımızın bu kadar iyi anlaşması beni hala çok mutlu ediyordu.

Eva ve Addy'nin öğretmenleri, Max'ı tanıdıkları aylarda okulda sosyalleşmelerinin önemli ölçüde geliştiğini belirtmişlerdi. Elbette, öğretmenlerinin hiçbiri Max'ı tanımıyordu. Ancak üç farklı öğretmen, tatil döneminden bu yana belirgin bir fark olduğunu belirtmişti.

"Siz öpüşürken tiksirmek, çocuklarınız olarak bizim görevimizdir," dedi Addy kararlılıkla.

Şimdi Jeannie ve benim tiksinti dolu sesler çıkarma sırası gelmişti.

"Öpüşmek mi? Gerçekten mi? Artık yanağa hafifçe öpüşmeye böyle mi diyoruz?" diye sordum.

"Peki, başka ne istersiniz? Öpüşmek mi? Boyun öpmek mi? Dil hokeyi mi? Tükürük alışverişi mi?"

"Öpüşmek? Sevişmek?" diye ekledi Eva.

Bu benim hatamdı. Ateşle oynamıştım ve şimdi hepimiz bunun sonuçlarına katlanıyorduk. "Tamam, siz sözlük meraklıları, anladım! Anladım!"

Jeannie elimi okşadı. "Merak etme, çocuklarımız ne kadar çok eşanlamlı kelime bulursa bulsun, sana her zaman merhaba öpücüğü vereceğim."

"İşte bu yüzden sen en iyisisin," dedim ve dudaklarına bir kez daha hızlıca öptüm. Tabii ki, bu da arkadan bir başka itiraz korosu çıkmasına neden oldu. Güldüm ve yola çıktım.

Neyse ki, çok uzağa gitmiyorduk. Hedefimiz, hepimizin tanıştığı buz pateni pistinden başkası değildi.

Neredeyse başka bir hayatmış gibi geliyordu. Jeannie ve Max'ten önceki, ama Zara'dan sonraki bir dönem. Kendimi oldukça kaybolmuş ve istemeden kendime acımasız davrandığım bir boşluk. Tamamen iyileşmiş bir insanmışım gibi davranmayacaktım, ama o zamankinden çok daha iyi durumda olduğum gerçeği bana teselli veriyordu.

"Dostum, sabırsızlanıyorum," dedi Max, Eva'nın kucağına eğilerek yüzünü cama yapıştırmak için neredeyse ikiye katlanarak. "Daha önce suya girmek ve benzeri şeyler yasaktı çünkü doktor

bakteriler için büyük bir taşıyıcı olduğunu söylediği için yasaktı, bu yüzden bunu yapmayı çok uzun zamandır istiyordum!"

Bu doğru muydu? Max'in hayatına ve iyileşme sürecine dahil olmama rağmen, kanseri yenmiş çocukların ne kadar inanılmaz olduğunu fark etmemi sağlayan yeni gerçekler öğrenmeye devam ediyordum.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Eva ve ben gülümsedim. Çok uzun zaman önce, sessiz kalıp Addy ile yalnız kalana kadar beklerdi. Artık diğer insanların önünde soru sormakta çok daha iyiydi. Tabii, bu insanlar çoğunlukla Max ve Jeannie'ydi, ama yine de bu bir ilerlemeydi.

Ve her zamanki gibi, Max her zaman memnuniyetle cevap verirdi. Onun bu özelliğini gerçekten çok seviyordum. Birçok yönden harika bir çocuktuk, ama kızlarımla etkileşime girme ve *konuşma* konusundaki coşkusu eşsizdi. "Su parkları ve çok su ve çok insan bulunan yerler, özellikle de biz çocuklar, bağışıklık sistemi zayıf olan birini gerçekten hasta edecek tonlarca mikrop barındırır. Ayrıca, yaralanma riski de çok yüksektir."

"Ah, anlıyorum."

Eva, bağışıklık sisteminin zayıflamasının ne olduğunu sormasına gerek yoktu. Annesinin durumundan bunu çok iyi biliyordu. Kronik hastalığı olan biriyle sevgi dolu bir ilişki kurmanın talihsiz bir gerçeği de buydu: bazen çocuklar, içinde bulundukları koşullar nedeniyle bazı şeyleri biraz erken öğrenmek zorunda kalırlardı.

"Pisti çocuklara uygun bir su havuzuna dönüştürmeleri çok güzel," dedi Addy, okuduğu kitabın sayfalarının arasından düşünceli bir şekilde. Max, bir gün bir dolarlık kitaplardan iki tane Sherlock Holmes kitabı almıştı ve okuduktan sonra hemen Addy'ye vermiş, kitabı okuması gerektiğini, böylece kitap hakkında konuşabileceklerini söylemişti. "Sıcaklardan kaçmak için düşük maliyetli yollar bulmak, bir topluluk için hayati önem taşır."

Addy her zaman *Addy* gibi konuşurdu, ama bu seferki bile ona pek benzemiyordu. "Bunu nereden öğrendin?" diye sordum.

"Cevabı biraz uzun olacak."

"Sorun değil. Dinlemek isterim."

"Ben de," diye ekledi Max, koltuğunda dikleşerek. Jeannie ve ben, gelecek yıl onun ağırlığının, buna ihtiyaç duymayacak kadar artmasını umuyorduk.

"Sen paylaşmak istersen ben de bilmek isterim," dedi Jeannie. "Ben de! Ben de!" Eva her zaman Addy'nin en büyük destekçisiydi.

"Peki, madem *ısrar* ediyorsunuz. Bir YouTube dizisi var..."

Addy konuşmayı yönlendirdi ve dürüst olmak gerekirse, dikkatimin dağılmasına minnettardım. Çünkü o heyecan yeniden tüm gücüyle geri dönmüştü, içimde kaynıyordu ve biraz hızlanmamı istiyordu.

Kendimi sakın tutmayı başardım ve tam zamanında toplum merkezine vardık.

"Neden binanın bu tarafına park ettin?" diye sordu Jeannie, ben anne arabasını park ederken.

"Önündeki büyük otoparkın çok kalabalık olacağını düşündüm," diye yalan söyledim, çocuklarımdan birinin beni yakalayacağını düşünerek. Ama daha iyi bilmeliydim, çünkü Noel'den bu yana çok şey değişmiş olsa da, kızlarımin mükemmel komplo kurucuları olduğu gerçeği değişmemişti. "Ayrıca, bu şekilde, hep birlikte çıkmaya çalışan insanların oluşturduğu büyük trafiği de atlatmış oluruz."

"Zaten bacaklarımızı uzatmak iyi olacak," dedi Addy yan kapıyı açarken. Çocuk kilitlerini kısa süre önce kapatmışım, ama yine de bu fikre pek ikna olmamıştım.

"Huh, tamam o zaman." Neyse ki Jeannie, Max kadar suya girmek için heyecanlı olduğu için bu konuyu sorgulamadı. Yaz çok sıcak geçecekti ve Jeannie, masrafları nedeniyle townhouse'undaki klimayı kullanmıyordu.

"Selam Jeannie," dedim, hepimiz oldukça sessiz olan toplum merkezine girerken. En yoğun zaman olan hafta sonu gelmemiştik. Ayrıca, oynayabileceğimiz bir su oyun alanı varken kim içeride takılmak isterdi ki?

"Naber?"

"Çocuk havuzunun ve su oyun alanının bir kısmını özel partiler için rezerve edebileceğini biliyor muydun?"

"Oh, gerçekten mi?" diye sordu ve yüzünde fikirlerin yeşerdiğini gördüm. Bazen onun yaratıcı zihninin bir fikri alıp onu geliştirmesini izlemek çok *eğlenceliydi*.

"Evet." Çocuklarımız bizi bir araya getirmek için planlarını yaparken de böyle hissetmişler miydi acaba?

"Sence biz de böyle bir şey yapabilir miyiz? Hiçbirimizin doğum günü yaz aylarında değil, ama bilmiyorum, kutlamak için bir neden olmalı."

Kurnaz üçlümüzün bizi patikada kaybolmamız için bir plan yaparken neden bu kadar eğlendiklerini kesinlikle anladım. Jeannie tam da benim istediğim gibi davranıyordu ve bu çok tatmin ediciydi.

"Uh, bilmiyorum. Bu gerçekten yapmak istediğimiz bir şey mi?"

"Tabii ki! Neden olmasın? Buradaki herkes suda oynamayı sever ama oturma yerleri buz pateni pistindeki gibi ise, uzanıp dinlenebileceğin veya takılabileceğin ve sadece rahatlayabileceğin birçok yer var."

"Bilmiyorum..." Çok fazla riske girmiştim, çünkü Addy omzunun üzerinden bana baktı ve başını hafifçe salladı. Oops. Uzman bana geri çekilmemi söylüyordu.

"Bana söylemediğin bir şey mi var?" diye sordu Jeannie. "Bir fikri bu kadar çabuk reddetmek senin tarzın değil."

Neyse ki, sonunda buz pateni pistine açılan kapıdan içeri girdiğimizde cevap vermek zorunda kalmadım. Max ve Jeannie aniden durdular.

Jeannie'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ben..."

"Neden her yerde Noel süsleri var?" dedi Max, kollarını başının üzerine kaldırarak ileriye doğru koşarken. "Burası tıpkı Noel Baba'nın atölyesi gibi! Sadece su var!"

Jeannie'nin başı sanki yarısı paslanmış gibi yavaşça bana döndü, yüzündeki şok ifadesi şüpheyeye dönüştü. Kendimle çok gurur duymamaya çalıştım, ama başarısız oldum.

"Temmuzda Noel mi?" diye sordu, sesi her zamanki gibi, bir şeyin gerçek olamayacak kadar iyi olduğundan korktuğunda olduğu gibi küçüldü.

Tüm sahte tavırları bir kenara bırakıp ona gülümsedim. "Özellikle Max ile birlikte telafi etmemiz gereken pek çok Noel olduğunu düşündüm, bu yüzden Noel Baba'nın kendisi tatildeyken bu mevsim kutlamaktan daha iyi ne olabilir ki?"

"Ben..." Başını sallayarak bana atladı ve dudakları benim dudaklarıma çarptı. Onu kaldırıp döndürdüm.

Tam o anda çocuklar "*İğrenç!*" diye bağırdılar.

"Babanıza böyle konuşulmaz," dedi arkamızdan yumuşak bir ses.

"*Mamie!*" diye bağırarak kızlarım kayınvalidemin yanına koştular ve ona atladılar. "Burada ne yapıyorsun?"

"Noel'i kaçıracağımı düşünmediniz, değil mi?"

"Bu kadar sıcak bir Noel'i bile," diye ekledi kayınpederim.

Nerede saklandıklarını bilmiyordum, ama Jeannie de onlar kadar iyi işitme yeteneğine sahip olsaydı, bu sürprizi asla gerçekleştiremezdim. Bir insanı şaşırtmanın kesinlikle avantajları vardı.

"N-ne?" diye kekeledi Jeannie ve onun tekrar şaşırdığını görmek *daha da* tatmin ediciydi.

"Merhaba Jeannie," dedi Amara, Eva'yı yere indirip kollarını kız arkadaşına açarak. Jeannie benden ayrılıp kucaklaşmaya gitti ve bu manzarayı görünce içimi sıcaklık kapladı. "Mutlu bayramlar!"

Tatil boyunca ailem ve kayınvalidemle istediğim kadar vakit geçiremedim. Birçok genç insanın aksine, onlar Yeni Yıl'ı geçene kadar kalmadılar, ki bu anlaşılabilir bir durumdu. Değişkenlerin standartlarına göre *o kadar da* yaşlı olmasalar da, evlerine dönme çağrısının göz ardı edilemeyecek kadar güçlü olduğunu anlıyordum. Ben de kendimi öyle hissetmeye başlamıştım. Elbette tatil yapmayı seviyordum ve hala tatilleri ailemizin arazisinde kutlamak istiyordum, ama *evimiz* ve hep birlikte oluşturduğumuz rutin, herhangi bir aksaklığı oldukça yorucu hale getiriyordu.

"Burada çok iyi çocuklar olduğunu duydum!" diye başka bir ses duyuldu ve topluluk kapısı tekrar açıldı, içinden annemle babam çıktı. Babam hala babamdı ve her zaman öyle kalacaktı, ama çocuklarla etkileşimde daha rahat ve daha gürültülüydü. Özellikle Max, kendisine nazik davranmayan birini takdir ediyordu. Jeannie ve ben elimizden geleni yapıyorduk, ama bazen ona anaçça davranmamak zor oluyordu.

"Biziz! Biziz!" dedi Max, yaşlı adama doğru koşarak. "Bekle, o çanta ne? Gerçekten hediye mi getirdin?"

"Hediyeler olmadan Noel olmaz, değil mi?" "Ama bizde sana verecek bir şey yok," diye itiraz etti Eva.

"Oh, sorun değil. Bahamalar'da olduğu için Noel Baba'nın yerine bu iyiliği yapıyorum. Eğer bu kadar endişeleniyorsanız, doğum günüm için bana gerçekten güzel bir şey alabilirsiniz."

"Uh... doğum günün ne *zaman*, büyükbaba?"

Ona göz kırptı. "Bunu ben bilirim, sen de öğrenirsin."

Muhtemelen, kendilerinden üç kat daha büyük birinin vücudunu dolduracak kadar kararlı olan üç çocuğa verilecek en iyi meydan okuma değildi, ama neyse ki giderek daha fazla insan ortaya çıktıkça dikkatleri dağıldı. Ana ve çocukları, annem, kar topu savaşına katılan ve yakınlarda oturan bazı çocuklar ve Addy ile Eva'nın okulundan Symphony de dahil olmak üzere birkaç kişi daha. Hâlâ akademik rakipler olsalar da, kızlar arkadaşlık kurmuşlardı. Tüm alanı doldurduk ve herkes masaların üzerine yiyecek, içecek ve hediyeler serpiştirdi.

Sadece çocuklar için hediyeler istemiştim ve her çocuğun bir şeyler alabileceğinden emin olmak için yeterli miktarda olmasını sağlamıştım. Dekorasyonlar bile mükemmeldi. Sahte karlar asılmıştı, kırmızı-beyaz kurdeleler fiyonklarla bağlanmıştı, çelenkler vardı, aklınıza ne gelirse.

Doğal olarak, bu kadar gürültü ve heyecanla diğer katılımcıların, özellikle de çocukların dikkatini çektik. Bu yüzden, ebeveynlerine danıştıktan sonra, şekerlerimizi onlarla paylaştık ve yetişkinleri yetişkin sohbetine davet ettik. Evet, ayların fazla hareket etmemesi ve sırların açığa çıkmaması için dikkatli olmamız gerekiyordu, ama bu, şehirde bir kutlama düzenlemenin ayrılmaz bir parçasıydı.

"Bütün bunları yaptığınıza inanamıyorum," dedi Jeannie, işler ritmine girmeye başladığında. Max, Eva ve Addy mayolarıyla etrafta koşuşturuyor, havuz makarnalarıyla çocuk havuzunun gerçek kralı olma hakkı için savaşıyorlardı. Valencia da onlarla birlikteydi, birkaç insan çocuk da. Her birinin bu gece iyi uyuyacağından hiç şüphem yoktu.

"Beğendiğine sevindim," dedim, içtiğim kök birasının cam şişesini bitirirken. "Biraz klişe ama, sen ve Max için özel bir şey yapmak istedim."

"Hiç de ucuz değil," diye karşılık verdi, kucağıma oturarak. "Kimse bana sırf öyle diye bir parti düzenlememişti. Tabii, bunun *sadece* benim için değil, hepimiz için olduğunu biliyorum, ama yine de..." Sesi kesildi, bakışları uzaklara daldı, ama ben ona zaman tanıdım. Muhtemelen bir şeyler düşünüyordu, hatta belki de bir şeyler sindiriyordu ve ben onu bölmek istemedim.

Yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni nazikçe öptü. Bu, en ufak bir okşamaydı, ama vücudum anında tepki verdi.

Hey, dostum, kendimi azarladım. Burası halka açık bir yer.

"Bunu yaptığın için teşekkür ederim tatlım. Bunu asla unutmayacağım."

Elimi uzattım ve yanağımdan elini çekip avucuna şefkatle bir öpücük kondurdum. Tanrım, onu çok seviyordum. Bunu ilk kez söylediğimizden beri, uygun olduğunda bunu her zaman dile getirmeye özen gösteriyordum.

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Bir öpücük daha, ve onu derinleştirmek istedim, ama sonra Bluetooth hoparlörden bir cızırtı geldi ve aniden Beach Boys'un "Deck the Halls" şarkısı çalmaya başladı. Jeannie'nin gözleri parladı ve ayağa kalktı, beni de kendisiyle birlikte kaldırdı.

"Dans edelim mi?" diye sordu ve ayakkaşlarını çıkarmış, çocuk havuzunun kenarında dans eden kayınvalidem ve kayınpederime başını sallayarak işaret etti.

"Hadi dans edelim," dedim, kulaklarımdan kulaklarıma kadar gülümseyerek.

Sonuç olarak, mükemmel bir gündü. Herkes gülüyordu, herkes gülümsüyordu ve tüm çocuklar çok eğleniyordu. Kar ve soğuk hariç, gerçekten yeniden Noel'i yaşıyorduk.

Temmuz ayında Noel'in resmi bir tatil olmadığı için her şeyin yolunda gideceğinden emin değildim, ama açıkça herkes çok eğleniyordu. Bu, ona evlenme teklif ettiğimde hazırladığım plan hakkında kendimi daha iyi hissetmemi sağladı.

Hayatımın geri kalanını Jeannie ile geçirmek istiyordum. Aceleye gerek duymuyordum, ama doğru zaman geldiğinde hazır olmak istiyordum.

"Jeannie, baba! Gel bak!"

Gözlerimi Jeannie'den ayırıp, ayak parmaklarının ucunda zıplayan Eva'ya baktım.

"Bekleyebilir mi, tatlım?" diye sordum. "Hayır! Hadi gel! Acele et, acele et!"

Jeannie ile göz göze geldik ve o hafifçe iç geçirdi. "Görünüşe göre çağrıldık."

Bu, Jeannie ile çocuklarım arasında asla seçim yapmak zorunda kalmayacağımı bir kez daha kanıtladı. O zaten onların isteyebileceği en iyi üvey anne idi ve ben de Max için harika bir üvey baba olmak için elimden geleni yapıyordum.

Eva'yı takip ederek çocuk havuzunun en derin kısmına gittik. Orada bir düzine çocuk sıraya girmişti ve ne olduğunu tam olarak anlamamışlardı, özellikle de biri müziği kestiğinde.

"Hazır mısınız?" diye seslendi Ana. Ana neden her zaman bir şeylere karışıyordu?

"Hazır!" diye çok kendinden emin bir cevap geldi. "Tamam! Üç! İki! Bir! Başla!"

Telefonuna dokundu ve Bluetooth hoparlörden "Rudolph the Red-Nosed Reindeer" çalmaya başladı. Birdenbire çocuklar hareket etmeye başladı, açıkça belirlenen rollerle hikayeyi canlandırıp dudak senkronizasyonu yapıyordu. Tabii ki Max başroldeydi.

Aptalca bir şeydi, ama doğaçlama bir prodüksiyon için oldukça etkileyiciydi. Tüm çocuklar zorbaları ya da hediyelerini alan çocukları canlandırmak için ellerinden geleni yaptılar ve Eva, karnını tutarak ve neşeli bir şekilde sallanmak için parmak uçlarında yukarı aşağı zıplayarak beni gerçekten şaşırttı. Bir an için bunu kaydetmek istedim, ama annem çoktan kayda başlamıştı. Tanrıya şükür ki büyükannem ve büyükbabam var.

İş bittiğinde herkes alkışladı ve tezahürat yaptı, partimize katılmayı kabul etmeyen insanlar bile. Sonuç olarak, ortam çok neşeliydi. İyi partiler düzenleme konusunda yetenekli olduğum halde bir buçuk yıl boyunca kendimi dünyadan soyutladığımı düşünmek beni biraz üzdü, ama neyse, yas tutmak ve kötü başa çıkma mekanizmalarımın etkisini gerçekten hissetmek için o zamana ihtiyacım vardı, böylece onları değiştirmem gerektiğini anlayabildim.

"Beğendin mi?" diye sordu Max, parti biter bitmez bize doğru koşarak geldi. Biraz nefes nefeseydi, ama az önce yaptığı şeyi düşünürsek endişelenecek kadar değildi.

"Tabii ki," dedim, elimi kaldırarak high five yapmak için. "Biliyor musun, bu ve kabin olayı arasında, bence oyunculuk konusunda bir yeteneğin var."

"Öyle mi?" Şaşkın ifadesi, bunu hiç düşünmediğini gösteriyordu, ki bu biraz şaşırtıcıydı çünkü Max her şeyi düşünme eğilimindeydi.

"Tabii ki," dedi annem, arkamdan yaklaşarak, gözleri telefonuna kilitlenmiş halde, bu da bana, muhtemelen rehberindeki herkese videoyu gönderiyor olduğunu gösterdi. Max, klanımızın büyük bir kısmı tarafından çoktan benimsenmiş olsa da, bu sayının katlanarak artacağına dair bir hisse kapıldım. "Sen tiyatro kulübünde değil misin?"

"Hayır, ben okula gitmiyorum."

"Neden... Ah, doğru. Evet, şimdi hatırladım."

"Ama bu genç beyefendi yeni yılda başlayacak!" dedi kayınvalidem, kocası da hemen arkasında durmuş ciddiyetle başını sallıyordu. Babam kadar açık sözlü olmasa da, onların tüm önerilerini ve şakalarını ne kadar ciddiye aldığını her zaman takdir etmişimdir. Eva ona koşup bir tek boynuzlu at olduğunu söylese, bunu gerçekmiş gibi kabul eder ve ona türünün özel ihtiyaçlarını sorardı. Bazen çocuklar böyle tuhaf onaylara ihtiyaç duyarlar.

"Evet! Kabul edildim ve doktorum da onay verdi."

"Kesinlikle tiyatro kulübüne katılmalısın. Sen doğuştan yeteneklisin," dedi Amara. "Bana o videoyu göndereceksin, değil mi?"

"Ne, beni zalim mi sanıyorsun?" diye cevapladı annem ve iki kadın birlikte güldüler.

Ama Max'in dikkati çoktan annesine yönelmişti, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Yapabilir miyim anne? Drama kulübüne katılabilir miyim?"

"Büyük adam, kalbinden geçen her şeyi yapabilirsin. Okulda iyi vakit geçiriyorsan ve enerjin varsa, istediğin okul sonrası aktivitelere katılmana izin veririm."

"Evet!" diye bağırdı Max, ellerini havaya kaldırarak. "Tiyatro kulübüne katılacağım!"

Koşarak çocukların yanına döndü. Jeannie ve ben birbirimize duygusal bakışlar attık.

İkimizin de hayatı kolay olmamıştı ve kendi travmalarımız vardı, ama hepimiz doğru ortam, topluluk ve iyileşme isteği ile gerçek bir sonsuza dek mutlu sonun gerçekten mümkün olduğunu kanıtlamıştık.

Max daha iyiydi ve kanseri nüksetmemişti. Neredeyse bir yıldır remisyondaydı ve hiç olmadığı kadar iyiydi. Addy ve Eva kendilerini daha iyi tanıyorlardı ve aynı zamanda kim oldukları ve çevrelerindeki insanlardan farklı oldukları konusunda daha rahat hissediyorlardı.

Ailemle daha fazla iletişim kuruyordum ve hiçbir neden yokken etkileşim kurmak için daha fazla zaman ayırıyordum. Peki ya Jeannie? Jeannie sonunda hak ettiği desteği alıyordu. İsteddiği tüm sevgiyi, şefkati ve ev yapımı yemekleri. Artık tüm bunlarla tek başına başa çıkmak zorunda değildi.

Deneyimleyecek çok şeyimiz, yaşayacak çok fazla mutluluğumuz vardı. Ana'nın başlattığı conga dansına katılmadan önce, bu sefer uzun ve derin bir öpücük paylaştık.

Temmuzda Noel kutlamak uydurma bir şey olabilir, ama lanet olsun, bu harika bir hediye oldu.

"Uyuyorlar mı?" Jeannie, yatak odamın kapısını aralayıp içeri girerken fısıldadı.

"Ölü gibi," dedim, ona gülümseyerek.

Bazı insanlar karma cinsiyetli pijama partilerinden çekinse de, bizim için sorun değildi. Çıkmaya başladıktan kısa bir süre sonra, Max'in Addy ve Eva'nın odasında pijama partilerinde kullanması için çekyat satın almıştım. Büyüdüğünde, hala pijama partisi yapmak isterlerse, elbette kendi odası olacaktı, ama şimdilik bu düzen gayet iyi işliyordu.

"Bugün harikaydın," dedi Jeannie, bana kollarını açarak. Toplum merkezinde kucağıma oturduğundan beri aramızda bir gerginlik oluşmuştu ve ben onu arzuluyordum.

Doğal olarak, çocuklarımız iyice uyuyana kadar beklemek zorunda kaldık ve hepsi eve dönerken gözlerini açık tutmak için mücadele etmelerine rağmen, yatmadan önce hikaye okunmasını ısrarla istediler.

Jeannie ve ben birbirimize karşı ne kadar azgın olsak da, asla vazgeçemeyeceğimiz bazı şeyler vardı. Çünkü ben, bedenlerimiz bunu yapamayacak kadar yaşlanana kadar birbirimizi arzulayıp tatmin edeceğimizden emindim, ancak çocuklarımız bizimle sadece bir süre vakit geçirmek isteyecekti, bu yüzden elimizdeki zamanı en iyi şekilde değerlendiriyorduk.

Sırayla yaptık. Ben duş alırken o yatmadan önce okunan hikayenin ilk yarısını okudu, sonra ben duş alırken o ikinci yarısını okudu. Bu, dünyadaki en seksi hazırlık mıydı? Kesinlikle hayır. Ama bu bizim hazırlığımızdı. Sonuçta biz bir aileydik ve aile demek uzlaşma demekti — ve sessiz hızlı seks yapmayı gerçekten iyi öğrenmek demekti.

Hâlâ bu konuyu çözmeye çalışıyorduk.

Ama bu gece hiçbir şey hızlı olmayacaktı. O su parkında, mavi puantiyeli bikinisıyla parıldarken, ona yapmak istediğim onca şeyi düşündükten sonra, kendimi şımartmaya hazırdım.

Kesinlikle bazı fikirlerim vardı.

Görünüşe göre Jeannie'nin de vardı, çünkü kalktı ve kalın, güçlü bacaklarını belime doladı. Siktir, onun asla utangaç ve çekingen olmamasına bayılıyordum. İstedikini istiyordu ve bunu bana söylemekte hiçbir sorun yaşamıyordu.

Tanrım, onu çok sevmiştim.

Onu yakaladım, kıcını elledim ve içimdeki ayı onaylayarak homurdandı. Pikniğimizden beri çok daha sık yüzeye çıkmaya başlamıştı. O zamandan beri sadece bir kez dönüşmüştüm, ama bu, içimdeki iki taraf arasında daha sağlıklı bir dengeydi.

O hala Jeannie ile çiftleşmemi ve fiziksel olarak mümkün olmamasına rağmen yuvamızı yavrularla doldurmamı istiyordu, bu yüzden onun istedikini düşünmesine izin verdim ve üremeyi düşünmeden kız arkadaşımınla sevişmeye devam ettim.

"Seni istiyorum," diye mırıldandım, birkaç adım atıp yatağa diz çöktüm. Onu yatağa atabilirdim, çünkü Jeannie'nin bu şekilde sert davranılmasından hoşlandığını biliyordum, ama çılgın sevişmeler için zaman olacaktı. Şu anda, yavaş ve tatlı bir şey istiyordum.

"Ben de seni istiyorum," diye fısıldadı ve nefes nefese olan sesi bile beni sertleştirmeye yetti. O, gerçekten de benim her parçama hitap ediyordu. Fiziksel. Zihinsel. Ruhsal.

Ve başka türlüünü istemezdim.

Onu yavaşça sırt üstü yatırdım, bacaklarının arasına yerleştim ve ağırlığımı dirseklerime verdim. Jeannie, üstüne uzandığımda beni taşıyacak kadar güçlüydü, ama aramızdaki beklentiyi artırmak, o lezzetli vücuduna tamamen yerleşmeden önce ateşi gerçekten alevlendirmek istedim.

Öpüştük, ısırdık, yaladık, birbirimizi tahrik ettik. Çocuklarımızın kullandığı takma isimleri kullanmayı reddettim. Yavaş ve tembel bir şekildeydi, ama bunu hiçbir şeye değişmezdim.

Bir elimi vücudunda aşağı kaydırarak pijama altının içine soktum, parmaklarım hafifçe ona dokundu. Benim için ıslanmıştı ve bunun sadece bahsettiğim duştan kaynaklanmadığını anlayabiliyordum. Onun uyarılmasının kokusu beynimin mantıklı kısmını bastırdı.

Neyse. Zaten o kadar da büyük bir kayıp değil.

İlk başta onu alay ettim, asla onun gerçekten istediği yere dokunmadım. Gerginliği artırmakla, açıkça sinir bozucu veya sinir bozucu olmak arasında dikkatli bir çizgiydi, bu yüzden bana verdiği her sinyali yakaladım.

Ve çok fazla sinyal vardı. Hepsi bir araya geldi, her biri Jeannie'nin senfonisinde önemli bir enstrüman gibiydi. Kalbinin perküsyonu, giderek hızlanan bir ritimle güm güm atıyordu. Damarlarında akan kanının bası, temposu artıyordu. İnemelerinin melodisi, beni cesaretlendirmek için bir nefesli çalgılar korosu gibiydi. Ve derin nefes alıp verişinin kontr armonisi ve ara sıra ağzından çıkan küçük küfürler.

Mükemmeldi. Mükemmel, güzel ve tamamen bize aitti bize aitti.

"İşte böyle, tatlım," diye mırıldandım, boynunun yanını öperek boynunun yanına öpücükler kondururken, parmaklarım sonunda onun içinde yerlerini buldu

onu her zaman çılgına eviren noktaya doğru yukarı doğru okşayarak. "Ne kadar iyi hissettiğini söyle. Elimin üzerinde boşalıırken ne kadar iyi hissettiğini söyle."

Gözleri bana kilitlenmişti, göz bebekleri tabak gibi büyü müştü, yanakları kızarıırken, pembe dudakları küçük nefeslerle aralanmıştı. Bunca zaman sonra bile, onu dur işaretiinden daha parlak bir şekilde kızartabiliyordum.

"İşte böyle. Mükemmel yapıyorsun. Benim için çok iyisin. Her zaman benim için çok iyisin."

Hak ettiğimden daha iyiydi, ama bu başka bir zaman üzerinde düşünölmesi gereken bir konuydu. Onun için yeterince iyi olmak için tüm hayatımı harcamayı umursamıyordum. Aslında, daha asil bir görev düşünemiyordum.

"Senin için iyi olmak istiyorum," dedi Jeannie, sesi çok yumuşak, çok tatlıydı. Ruhuma damladı ve aramızdaki havayı daha da baş döndürücü hale getirdi. Acele yoktu, telaş yoktu. Sadece en harika şekilde patlayana kadar yavaşça artan bir zevk vardı.

"Denemene bile gerek yok," dedim, sonra vücudunu öperek aşağı doğru indim ve meme uçlarından birini ağızıma aldım. Jeannie bana doğru eğildi ve ben onun tepkisini içime çektim.

Parmaklarım hızlandıkça ve başparmağım klitorisini daireler çizmeye başladıkça, o yavaşlık, o tembellik, Jeannie'nin beni teşvik etmesiyle azalmaya başladı. Daha fazla. Daha fazla. *Daha fazla!* Ta ki kendi elini ağızına kapatıp yataktan o kadar geriye doğru eğilene kadar ki, bir yerini inciteceğinden endişelendim. Ancak, o zevk dalgasını atlatana kadar yaptığım şeyi durdurmamam gerektiğini biliyordum ve o yatağa yığılana kadar parmaklarımı hareket ettirmeye devam ettim.

Çok güzeldi. Bunu bin kez izlesem bile asla sıkılmayacaktım. Özellikle de bana baktığında, gözleri buğulu ve yorgun, ama bana uzanırken yüzünde şeytani bir ifade belirlediğinde.

"Sıra sende."

Gerçekten de sıra bendeydi.

Bölüm 30

Jeannie

Ne Mutluluk

Oksitosinle dolmuş beynimin hesapladığına göre, iki seçeneğim vardı. Biri Remy'ye sarılmak ve orgazm sonrası terli, yapışkan bir mutluluk içinde sızmak. Diğeri ise kendimi toparlayıp onun lezzetli, kalın penisini içime almak.

Her zaman cinsel dürtülerimin zayıf olduğunu düşünmüştüm, bu yüzden on yıl boyunca sadece bir vibratörle ve fazla mücadele etmeden, hiçbir umut olmadan geçirdim, ama hayır. Meğer sadece kendimi güvende ve bakıldığımı hissetmem gerekiyormuş. Sadece benim sahip olduklarıma aşık bir partnerim olması gerekiyordu.

Anla artık.

"Ne istiyorsun, tatlım?" Remy kulağıma fısıldadı ve tüylerim diken diken oldu.

"Seni," diye cevap verdim, pişmanlık duymadan. Komünde bana öğretilenlere rağmen, ikimiz birbirimizi istediğimizde pişman olacak bir şey yoktu. Zevkimizi paylaştık, gözyaşlarımızı paylaştık, ikisi de ilişkimiz için hayati öneme sahipti. "Her zaman seni."

"Ben seninim, bebeğim," diye mırıldandı, penisini bana dayadı ama içeri girmek için hareket ettirmedi. Böyle harika bir his için ne kadar çirkin bir kelime. Zevk, acı, onu içine almak için gerilmenin hafif yanması, biraz daha zarif bir kelimeyi hak ediyordu. Biraz daha içgüdüsel.

Ama yeni kelimeler uydurmak için doğru kafada değildim, bu yüzden inledim ve kalçalarımı yukarı iterek ona sürtünmeye çalıştım

Ama Remy yine alaycı ruh halindeydi ve her temas kurduğumda benden uzaklaşıyordu.

"Remy..." Mesleği kelimelerle uğraşmak olan biri olarak, işler yoğunlaştığında kelimeleri kullanma becerimi tamamen kaybediyordum. Ama Remy bunu hiç umursamıyor gibiydi. Hatta, benim üzerimde böyle bir etkiye sahip olmasından keyif alıyor gibiydi. Ben de bundan hoşlanıyordum. Yıllarca kafam patlayacak kadar dolu, süpürgeден bütçeye kadar her şeyden sorumlu olduktan sonra, sonunda rahatlayabiliyordum. Düşünmek yok. Sorumluluk yok. Sadece var olmak ve hissetmek.

"Merak etme tatlım. Sana hak ettiğini vereceğim. Sadece güzel kızımı biraz hayranlıkla seyretmeliyim."

İşlerin yoğun olmadığı zamanlarda, seksin benim için pek de hoş bir şey olmadığını düşünüyordum, en azından görünüş açısından. Yüzüm terli ve kızarmış, vücudum garip pozisyonlara girmiş ve yeni kıvrımlar oluşturmuş, ve tüm bu komik sesler de cabası. Ama o bana öyle bakarken, onun ereksiyonunun uzun çizgisinin benim için gerildiğini hissederken, onun çarşaflarında uzanan bir şaheser gibi hissetmemek imkansızdı.

Henüz alışmamıştım, ama bundan büyük keyif alıyordum. Dünya ne kadar uzun boylu, sarışın ve zayıf olmam gerektiğini haykırırsa da, bu sesler Remy ve benim birlikte yarattığımız kutsal alana ulaşamıyordu.

"Lütfen?" diye mırıldandım ve her zamanki gibi, bu sözler aşkım için kriptonit gibiydi. Titreyerek, gülümsedi ve penisini kavradı. Benim girişime hizalandığında, karnımda heyecan dalgalandı, sonra yavaşça içeri girdi.

Acıyı biraz fazla seven tarafım, onun tek bir sert hamle ile içime girmesini arzuluyordu, ama bu benim için bir seferde çok fazla olurdu. Belki birkaç yıl geçtikten sonra vücudum ona alıştığında, bu fanteziyi gerçekleştirebilirdik. Ama şimdilik sabırlı olmak zorundaydık.

En azından *Remy'yi* yönetiyordu.

Altta olmanın en güzel yanı, sabırsız bir velet gibi inleyip, sızlanıp, yalvarıp, yakarabilmemdi ve Remy, hızı belirleyen sorumlu kişi olmak zorundaydı. Bence bu konuda oldukça başarılıydı. Evet, benimki

en uzman ya da deneyimli görüş olmayabilirdi, ama bu önemli değildi, çünkü *benim* görüşümdü.

O benim vücudumu onun uzunluğuna alışmaya teşvik ederken dakikalar geçiyordu, ta ki sonunda, *sonunda*, tamamen içime girene kadar. Tanrım, sanki onu mideme kadar hissedebiliyordum. Mantıken, anatominin öyle işlemediğini biliyordum. Ama sevdiğim adam beni sonuna kadar doldururken mantığın ne önemi vardı ki?

Sadece altı hafta önce, benim bizi gerçek bir çift olarak görüp görmediğimden emin olamadığını düşünmek komikti, oysa ben hayatımı sanki bizim fiili bir ilişkimiz olması gayet doğal bir şeymiş gibi yaşıyordum. Artık bunu gerçekten konuşmuş olduğumuza göre, sıradan bir flört, flört ve tam anlamıyla bir ilişki arasında bir fark olduğunu anladım. Geriye dönüp bakınca bu çok açık görünüyordu.

Ona o kadar zamandır onu sevdiğimi söylememiş olmamdan dolayı hala biraz utanıyordum. Sevgi gibi büyük duyguları paylaşmayı pek teşvik etmeyen bir ailede büyümüştüm, ama bu bir mazeret değildi. İlk ayımızdan sonra her gün ona bunu söylemeliydim, çünkü çocuklar bizi kandırmadan önce bile ona aşık olmuştum. Her şeyin çok fazla, çok hızlı olduğu konusundaki endişelerimin beni etkilemesine izin vermiştim.

Bunu telafi etmek için şu andan daha iyi bir zaman olabilir mi?

"Seni seviyorum," diye mırıldandım, burnumdan derin nefes alıp ağızımdan yavaşça nefes vererek. Ses tonuma verdiği çaresiz melodiye bayıldım, ne kadar ihtiyacım olduğunu ifade ediyordu. *Ona* ihtiyacım vardı. "Seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum Jeannie, sonsuza kadar."

Ondan sonra ikimiz de pek konuşamadık, çoğunlukla sadece küfürler ve zevkle dolu sesler dudaklarımızdan dökülüyordu, o hareket etmeye başladığında. Beni sikerken onun ham gücünü seviyordum. Sıcaklık, arzu ve her türlü ham, ilkel şeyler beynimi 4 Temmuz gibi aydınlatıyordu. Ya da görünüşe göre, Temmuz'da Noel gibi. Bu artık ailelerimizin kesinlikle kutlayacağı bir şeydi.

Birbimize doğru hareket ederken kafamda zaman kavramı yoktu, her şey ecstasy ile kaplıydı. Remy gerildi, doruğa doğru ilerliyordu, ama adam en az iki kez orgazm olmamı sağlamadan bırakmayacak kadar inatçıydı. Jacob ile hiç böyle olmamıştı

Jacob'la hiç böyle olmamıştı, tek gecelik ilişkilerimde de kesinlikle böyle olmamıştı, ki bu muhtemelen iyi bir şeydi. Seksin bu kadar coşkulu, bu kadar tatmin edici olabileceğini bilseydim, on yıllık kuraklık dönemimde muhtemelen çok daha fazla arzuldum.

"Remy," diye iç geçirdim, dişleri boynumun yan tarafını bulduğunda ve elleri aramıza girdiğinde. Kaç kez gizlice kaçıp samimi olabildiğimizde, Remy birkaç dakika içinde beni orgazma ulaştırmanın sırrını çözmüştü. Ve bu sefer de istisna değildi. Kalçalarımnda belirgin bir titreme hissettim ve beyaz sıcaklıkta bir zevk lav gibi damarlarımdan akmaya başladı.

Sonra nefes alamıyormuşum gibi göğsüm sıkıştı, ardından görüş alanımın kenarındaki renkler birbirine karışmaya başladı ve sonra patladım.

Yavaş ve tatlı bir başlangıç yapmıştık, ama bu özel doruk noktası bu iki sıfatla hiçbir ortak yanı yoktu. Her şeyi tüketen bir şeydi, vücudumdaki her kas neredeyse acı verecek kadar gerildi, sonra bir anda gevşedi.

Tanrım. Neden insanların orgazm olduktan sonra yıldızlar gördüklerini söylediklerini sonunda anladım. Bunun, editörlüğünü yaptığım yazarların kullandığı sıradan bir metafor olduğunu sanıyordum, ama meğer gerçekmiş.

Beni gerçekliğe bağlı tutan tek şey, Remy boşaldığında bunu hissetmek istememdi. Ona bakmayı, bunu hissetmeyi, duymayı seviyordum. Bu, onun bana verdiği kadar ona da iyi hissettirdiğimin en basit ama kesin kanıtıydı.

"Siktir, Jeannie, Tanrım!"

Sadece üç kelime, ama o içime boşalırken mükemmel bir beyan oldu. Sıcaklık ve zevk, ilkel ve sonsuz. Bundan asla bıkmazdım.

Sonunda, yatakta kemiksiz bir karmaşa içinde birbirimize dolanmış, nefesimiz yavaş yavaş düzelmişti. Hiç bu kadar mutlu olabileceğimi düşünmemiştim ve önümüzde birlikte geçireceğimiz bir ömür vardı.

Erkek arkadaş ve kız arkadaş. Jeannie ve Remy. Ne isimle anılırsak anılsak. Her şeyi sabırsızlıkla bekliyor olsam da, bu anı mümkün olduğunca uzun süre yaşamaktan mutluydum.

"Her şey yolunda."

Dr. Byrne, Max'in son test sonuçlarını okumayı bitirirken ses tonumu sabit tutmaya çalıştım. "Her şey yolunda mı?"

Doktor bana hem inanılmaz derecede samimi hem de hissettiğim her şeyin tam derinliğini anlıyor gibi görünen bir bakış attı.

"Her şey yolunda. Max bey, bir yıldan fazla süredir remisyondasınız ve son korkunuzun üzerinden altı aydan fazla zaman geçti. Durumu izlemeye devam edeceğiz, ancak iki ayda bir kontrol yerine üç ayda bir kontrol yapabiliriz. Olumlu eğilim göstermeye devam ederseniz, altı ayda bir kontrol yapacağız."

"Duydun mu anne? Her şey yolunda!"

Tabii ki duydum. Nasıl duymayabilirdim ki? Ama içimi sınırsız bir sevinç kapladı, beynimin o kadar büyük bir bölümünü işgal etti ki, bir an için konuşma merkezim işlevini yitirdi.

İnanamıyordum. Buna inanmaktan mutluydum ve bu, umduğum her şey ve daha fazlasıydı, ama bunun gerçekten gerçekleştiğini kafamda sindirmek zordu. O kadar acıdan, o kadar uykusuz geceden sonra, oğlum tamamen kanserden kurtulma yolunda ilerliyordu. Bunu çok arzulamıştım ve teknik olarak onun resmi olarak tehlikeyi atlattığı ilan edilene kadar yaklaşık dört yıl daha geçmesi gerekse de, bu çok büyük bir adımdı.

"Duydum!" diye söylemeyi başardım. Doktorun ve Max'in sesimin tıkanıdığı duyguyu duyduklarına şüphem yoktu, ama umurumda değildi. Ağlamaya hakkım vardı. Sadece acı yerine mutluluk gözyaşları olacağına seviniyordum. Acı gözyaşlarını yeterince dökmüştüm. "Kutlama yapmalıyız."

"Gidip dondurma alalım! Saat geç oldu, Addy ve Eva'nın okuluna uğrayıp onları da alabiliriz, değil mi?"

"Babalarına mesaj atayım. Kuyruk o kadar uzun ki, muhtemelen yola çıkmıştır bile, o zaman en sevdiğin dondurmacıda buluşabiliriz."

"En *sevdiğimiz* dondurma dükkanı," diye düzeltti Max. "Addy ve Eva, bu dükkanın şehirdeki en iyisi olduğunu söylediler."

"Tabii ki, on bir ve sekiz yaşındaki çocuklar buradaki tüm süt ürünleri dükkanlarının uzmanıdır."

"Anne, Eva geçen ay dokuz yaşına girdi, hatırladın mı?"

Hay aksi, öyleymiş! Parti vermemiş değiliz ki. Bir tür animatronik restoranda eğlenceli bir etkinlikti. Sadece birkaç çocuk vardı, ikisi onun okulundan, Valencia, Max ve kız kardeşi, ama Eva bunu mükemmel bulmuştu. Neredeyse herkesi elinden tutup, her animatronik figürün uzun ve şaşırtıcı derecede karmaşık hikayesini anlatmıştı ve sonra tüm çocuklar ana sahnenin önünde durup, gösteri zamanı geldiğinde yapılan küçük, sarsıntılı dansları taklit etmişlerdi. Bu sevimli bir şekilde ürkütücüydü, bu yüzden aklımdan çıkmış olmasına şaşırdım.

Ama belki de bunun nedeni Max'in doğum gününün yaklaşması ve benim deli gibi heyecanlanmamdı. Geçen yıl kutlamıştık, ama o çok zayıftı ve bağışıklık sistemi çok zayıf olduğu için hiçbir yere gidememişti, bu yüzden film maratonu yapıp pizza ve pasta yiyerek kendimizi tika basa doyurmuştuk. Bu yıl Remy ve ben onun için gerçek bir parti planlıyorduk. Her zaman geçmişteki anıları aşmaya çalışmanın sağlıklı olduğunu düşünmesem de, bunun Temmuz ayındaki Noel'den bile daha iyi olacağından emindim.

"Haklısın, unuttuğum. Hatırlattığın için teşekkürler."

"Merak etme. Eva, şu anda aynı yaşta olduğumuz için bunu bana hiç unutturmuyor. Ona Addy'nin sınıfına girdiğimi söylediğimde, ikimizin de şu anda en küçük olduğumuzu söyleyip duruyor."

"Öyle mi?" diye sordum, hiç şaşırmadan, doktordan son talimatları aldıktan sonra dışarı çıktık. Harika üçlümüzün, kan bağı olmasa da kardeşler kadar yakın oldukları herkesin malumuydu. Sonunda güzel günlerin sona ereceğini ve hepsinin kavga edeceğini ya da kızların iğrenç bir erkekle arkadaş olmak istemeyeceğini ve oğlumun da iğrenç kızlarla arkadaş olmak istemeyeceğini düşünerek endişelenmişim, ama bu henüz gerçekleşmemiştir. Bana göre, çocuklarımızın bir şekilde birbirlerinin hayatlarında olmaları kaderlerinde yazılıydı.

Daha şanslı olamazdım.

Arabaya bindiğimizde Remy'yi aradım ve hattaki cızırtılı ses, onun arabasındaki Bluetooth'u kullandığını gösterdi.

"Ne haber?" diye sordu, her zamanki gibi sesimi duyduğuna çok sevindiği belliydi. Hayatımda sesimi duyduğuna her zaman çok sevinen biri olması bana özel bir tür şifa veriyordu.

"Max az önce doktordan temiz raporu aldı, bu yüzden Addy ve Eva'yı alıp küçük bir kutlama için dışarı çıkabilir miyiz diye sordu. Ama sanırım sen zaten sırada bekliyorsun ya da oraya gidiyorsundur?"

"Evet. Bunun için gerçekten yeni bir yol bulmaları lazım. Sıra sonsuza kadar sürüyor ve sokağa taşıyor."

"Evet, çok zahmetli görünüyor. Ama madem oradasın, mümkün olduğunca çabuk dondurma dükkanında bizimle buluşmak ister misin?"

"Evet, olabilir. Ama her şey yolunda, değil mi?"

"Evet efendim!" Max arka koltuktan seslendi. Özel bir sohbete karıştığı için onu azarlamadım, çünkü bana kalırsa, her şeyin yolunda olduğunu bir reklam panosuna yazsa bile ben mutlu olurum. Tabii, başka özel bilgiler içermediği sürece.

"Kutlamaya değer bir şey gibi görünüyor. Oh, Jeannie, bu akşam, hediye listelerini konuşabilirsek çok iyi olur. Bana seninkini ve Max'inkini ver, ben de sana diğerleri için bazı önerilerde bulunayım ve nasıl işlediğini açıklayayım. Panik yapma, herkese hediye alman gerekmiyor. Hatta çoğu kişiye bile."

Beynim bir saniye durakladı. "Hediye listeleri mi? Neden bahsediyorsun?"

"Klanla geçireceğimiz Noel tatili için. Artık burada ikinci yılını doldurduğuna göre, herkes senin de tam olarak dahil olmanı istiyor. Eminim ki, şu anda birkaç kişi sizin için örgü örüyor, dikiş dikiyor, hatta oyma yapıyor bile."

Tanrım. Bazen Remy çok tatlı şeyler söyler veya yapardı ve bunun farkında bile değildi. Midem biraz bulandı ve sesim yine ağlamaklı oldu.

"Bana bir şey almanıza gerek yok." Arka aynadan Max'e baktım. Remy'nin ona aldığı yepyeni (onun için) Sherlock Holmes macerasını okumaya başlamıştı bile. "İhtiyacım olan her şeye sahibim zaten."

"Biliyorum tatlım. Ama ailemin her iki tarafı da sana hediye vermek *istiyor*. Kulağa çılgınca gelebilir ama Zara'nın ailesi seni onun gönderdiğine inanıyor. Sen onun kutsamasısın ve onlar seni kutlamak istiyorlar. Ailen ve diğer şeyleri bilmiyorlar ama senin hayatının kolay geçmediğini tahmin ediyorlar ve sana hak ettiğin topluluğu sunmak istiyorlar."

"Yani ihtiyacın olmasa da, onlara birazcık şımartmalarına izin verir misin?"

Göz yaşları yanaklarımdan süzülüyordu, ama ben onları mutlu bir şekilde taşıyordum, çünkü onlar benim asla sahip olamayacağımı düşündüğüm bir hayatın parıldayan ödülleri idi.

"Teşekkürler, Remy. Memnuniyetle gelirim. Bu akşam güncel konular hakkında konuşabiliriz."

"Harika. Çocuklar okul gecesini için ani bir yatıya kalma fikrine çok sevineceklerdir. Görüşmek üzere. Seni seviyorum!"

"Seni seviyorum," diye cevap verdim. Bir an orada oturdum, kalbim patlayacak gibi doluydu. Ne kadar süre orada oturduğumu bilmiyorum, ama sonunda Max arkadan boğazını temizledi. "Her şey yolunda mı anne?"

"Her şey mükemmel," diye dürüstçe cevap verdim. "Hadi şimdi gidip sana o dondurmayı alalım."

"YAY!"

Bölüm 31

Jeannie

Akşam yemeği ve gösteri

ESNEDİ, gerindim, dün geceki ateşin közleri kapılı şöminede hafifçe parlıyordu.

"Günaydın, güneş ışığı," dedi Remy kapı eşiğinden, geçen Noel'de kulübede yaptığı gibi kapıya yaslanarak. Ebeveynlerimizin bizi kapana kıştırmasının üzerinden sadece on iki ay geçtiğini düşünmek garipti. O kadar çok şey olmuştu ki, ben de bir insan olarak çok olgunlaşmışım.

"Nasıl oluyor da her zaman ilk sen uyanıyorsun?" diye mırıldandım, ona şüpheyle bakarak.

"Dönüşenler insanlar kadar uzun süre uyumak zorunda değildir," dedi doğal bir şekilde, yanıma gelip yanağıma bir öpücük kondurdu.

"Ama sen bir *ayısın*! Senin işin uykulu olmak ve bal takıntılı olmak değil mi?"

Gözleri, her zamanki gibi, kendini zeki sandığında olduğu gibi, yaramazlıkla parıldıyordu. Sevgilimin özelliği buydu; *çok* zekiydi.

"Sen benim ihtiyacım olan tüm baldır," dedi, aksanını daha kalın hale getirerek, sonra tekrar beni öptü. Bu sefer dudakları daha uzun süre kaldı, bu da içimde kahvenin genellikle uyandırdığından çok daha fazlasını uyandırdı. "Ayrıca, hastalıktan kaçınmak, diğer şekil değiştirenler için ölümcül olabilecek yaraları iyileştirmek, hatta kıtlığı önlemek için çok uyuyabiliriz. Oldukça kullanışlı bir hayatta kalma becerisi."

"Bu yüzden mi akşam yemeği bir saat geç kaldığında hep kestirmek istiyorsun?"

Gözlerini kısarak bana baktı. "Sabahın ilk saatlerinde çok küstahsın. Tatil ruhun nerede?"

Onu bir kez daha öptüm ve sonra büyük kabinimizdeki büyük yataktan kayarak indim. Artık o, ben ve üç çocuğumuz aynı konaklama yerinde kalıyorduk, bu yüzden çok daha büyük bir yer kiralamıştık. Burası gerçekten lüks bir yerdi.

Diğerleri ile aynı tarzda inşa edilmişti, ancak iki yerine üç odası vardı. Her çocuğa kendi alanı olması için dört yatak odalı bir ev tutmaya hazırdık, ancak Addy ve Eva bunu kesin bir şekilde reddettiler. Liseye kadar aynı odada kalmaya devam edecekler mi diye merak ettim.

"Noel ruhu bende bolca var! Bekle de gör!"

"Bu ne demek oluyor? Bir şeyler planlamıyorsun, değil mi?"

"Bunu ben bilirim, sen bulursun," diye karşılık verdim ve aceleyle banyoya gidip duş alıp giyindim. Kabinler kırsalda olsa da, zorlu koşullarda yaşamıyorduk. Su, evimdeki duştan çok daha sıcaktı ve küvet Remy ve benim için yeterince büyüktü. Çift duş başlığı da bir başka artıydı. Remy arkamdan küvete girdi ve elleri vücudumda dolaşmaya başladı.

Biraz dikkatimiz dağılmış olabilir, ama bunun tek nedeni, koyu teninde sabun köpüklerinin akmasıyla gerçekten dayanılmaz görünmesiydi. Yaz aylarında peyzaj işinde çok bronzlaşmıştı, ama şimdi kışın ortasındaydık ve tanıştığımız zamanki aynı sıcak, toprak rengi altın tenine geri dönmüştü.

Ne yazık ki, aynı binada üç çocuk ve tek bir banyo varken dikkatimiz ancak bu kadar dağılabilirdi, çünkü içeri girdikten yaklaşık on beş dakika sonra, kapı hafifçe çalındı ve acil bir şekilde tuvalete gitme isteği dile getirildi. Aceleyle işimizi bitirip giyindik, çünkü bu da ebeveyn olmanın bir parçasıydı.

"Peki, bugün programda ne var?" diye sordum, hepimiz masanın etrafında oturup Remy'nin bize hazırladığı kahvaltıyı yerken. Ben de oldukça başarılı bir aşçıydım, ama kahvaltılık yemeklerde pek becerikli değildim. Büyürken, kahvaltıyı hiç sevmezdim. Yumurtalar bazen midemi ağrıttıyordu, birçok şey çok tatlıydı ve hollandaise

sosuna karşı aşırı bir bağımlılığım vardı, bu da lezzetli, kremli sosun var olmadığını varsaymakla en iyi şekilde tedavi edilebilirdi.

Bacon ise güzeldi.

"Güzel bir kar yağışı olduğu için, tüm çocukları toplayıp oyun parkına ve tarlalara götürüp, başka bir büyük savaş olup olmayacağını görebiliriz diye düşündüm," dedi Remy, çocuklarımız da sevinçle onayladı. "Bu gece ise tatili başlatmak için büyük bir akşam yemeği var. Geçen yıl klanla on günden fazla vakit geçirmekten dolayı çok yorulmanızı istemediğim için yemeğe geç kalmıştık."

"Neden böyle yaptığını anlıyorum," dedim, lokmamı çiğnerken. "Biliyorsun, hiçbir şeyden haberi olmayan bir insanı şekil değiştirenlerin toplantısına davet etmen gerçekten çılgınca bir şeydi. Bununla neyi amaçlıyordun?"

Remy'nin kızardığını görmek her zaman kolay değildi, ama şimdi yanaklarının hafifçe pembeleştiğini kesinlikle anlayabiliyordum. "Ben... Aslında seni davet ederken dalmıştım. Sen ve Max'in Noel'i yalnız geçireceğiniz düşüncesi beni o kadar dehşete düşürdü ki, beynimden önce ağızım hareket etti."

"Ona arabada söylemek zorunda kaldık," dedi Eva, yaramazca sırıtarak.

"Gerçekten mi?" diye sordum. Şaşkına dönmüştüm, ama aynı zamanda çok da eğlenmiştim. Bakışlarım Remy'ye döndü ve onun yemeğine bakarken gösterdiği açıkça kayıtsız tavır, bilmem gereken her şeyi bana anlatıyordu. "Remington LeBeau! Bu çok kötü sonuçlanabilirdi! O zamanlar beni neredeyse hiç tanıımıyordun."

"Biliyorum, biliyorum," diye mırıldandı. "Ama bir de şu açıdan düşün. Mantıklı olanı yapsaydım, hiçbirimiz burada birlikte olmazdık. Ayrıca," bakışları çocuklarımızı sardı, "*bazı insanlar*, ebeveynlerinin kaybolup terk edilmiş bir kulübede geceyi geçirmek zorunda kalması için patikanın işaretlerini değiştirmek üzere bir komplo kurduktan sonra, benim biraz ölçsüz davrandığım için kimse beni yargılayamaz."

"Teknik olarak, yarısı yenilenmiş terk edilmiş bir kulübeydi," dedi Max, çenesini eline dayayarak, Remy'ye küstahça davrandığımda yaptığının tam bir taklidini yaptığından emin olduğum bir şekilde.

"Eminim bu ayrıntı her şeyi değiştirmiştir," diye cevapladı Remy, Max'in saçlarını karıştırarak.

Oğlum ona gülümsedi, sonra dilini çıkardı. Birbirlerinin hayatlarında hep var olmuşlar gibi iyi anlaşmalarını çok seviyordum. Remy'nin hikayesinin ilk bölümlerinin Zara'ya adanmış olduğunu her zaman saygıyla karşılasam da, Max ve benim onun kalbinde yerimiz olmadığını hiç hissetmedim. Belki de her şeyi pembe gözlüklerle görüyordum, ama biz mükemmel bir küçük karma aileydik. Hem de sadece bir yıl içinde.

"Bence öyle," diye itiraz etti Addy. "Seni vahşi doğada bir çadırda bırakmadık ki! Senin için her şeyin güzel olmasını sağladık."

"Evet! Romantik bir ortamdı," diye ekledi Eva. Kız kardeşini desteklemediği bir an olsa garip olurdu. Bu ikisi ömür boyu en iyi arkadaş olacaklardı.

"Yine de, yiyecekler çok uzun süre dışarıda bırakıldığı için içeri girmeye çalışan rastgele bir ayı ile uğraşmak zorunda kaldık," diye rahatça belirttim. Bazen, işleri biraz daha uzatmak için küçük bir engel çıkarmak eğlenceliydi. Çocuklarımızın hepsi kendine özgü küçük karakterlere sahipti ve onlarla etkileşim kurmaktan gerçekten keyif alıyordum.

Onları artık tamamen bizim çocuklarımız olarak görmem ne garip. Elbette, üçü bir arada olduğunda ve onlar hakkında konuşurken onlara bizim çocuklarımız diye hitap ediyordum, ama şimdi onları *bizim* çocuklarımız olarak görüyordum.

—bir fark vardı. Evet, Remy ve ben o sırada sadece bir çifttik, ama bu, kızları kendi kızlarım gibi görmediğim anlamına gelmiyordu. Asla annelerinin yerini almaya çalışmazdım, milyon yıl geçse bile, ama onlar ne şekilde isterse, onların koruyucusu olmaktan çok mutluydum.

"Bir dakika, ayı mı vardı?" diye sordu Eva, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Doğru, bu ayrıntıyı hiç paylaşmamıştık.

Max doğal olarak fırsatı kaçırmadı ve masaya küçük yumruklarını vurarak şarkı söylemeye başladı. "Ayılar! Ayılar! Ayılar!"

Addy ve Eva da aynı neşeye ona eşlik ettiler.

"Ayılar! Ayılar! Ayılar!"

"Tamam, tamam!" Remy, gülerek ellerini kaldırarak teslim olduğunu gösterdi. "Siz üçünüz kahvaltınızı bitirmeye bakın, biz de ekibi toplayalım

"Aslında bir fikrim var. Ben oynamak isteyen tüm çocukları toplarken, sen Ana'yı kontrol etsene. İşinde çok yoğun olduğunu biliyorum ve onu en son ne zaman gördük, Tanrı aşkına, ne zamandı? Cadılar Bayramı mı?"

"Aslında, bu harika bir fikir. Uzun zaman oldu."

Tüm çocuklarla oynamak istemediğimden değil, ama bunun için yeterince zaman olacaktı. İlk gün kendimi yormak istemiyordum. Gururumu incitse de, o çocuk şekil değiştirenler benden çok daha enerjikti. Onlara ayak uydurmaya çalışırsam, vücudum ağrır ve bir hafta boyunca uyuyarak dinlenmem gerekirdi. Ayrıca, en yakın yetişkin arkadaşım haline gelen kadınla tekrar özel bir sohbet etmek güzel olurdu. Haftada en az bir kez birbirimize mesaj atıyorduk, bu çoğu insanın standartlarına göre çok fazla değildi, ama benim için çok fazlaydı ve o her zaman beni anlıyor gibiydi.

"İyi bir plan gibi görünüyor," dedi Remy.

Remy'nin geçen yıl Noel şenliklerinin büyük başlangıcından birkaç gün sonra beni buraya getirerek doğru kararı verdiğinden emindim, ancak ana kabine adım attığımızda ve kabinin insanlarla dolup taşıdığını gördüğümüzde bu his daha da pekişti.

Remy ile Shakespeare hakkında muhtemelen yirmi dakika boyunca konuştuğumuz giriş holü mü? Orada en az bir düzine insan vardı. Bazıları oturmuş sessizce kitap okuyordu, ama çoğu küçük gruplar halinde toplanmış, birbirleriyle sohbet ediyor gibi görünüyordu. Birkaç kişi, biz geçerken durup el salladı, bazılarını tanıyordum bile, ama kimse bizi yemek salonuna giderken durdurmadı.

Bunun nedeni, midemin guruldamasını duydukları için miydi bilmiyordum — Ana ile göl kenarında boş boş yürürken ve sonra onun kulübesinde çay içerken o kadar sohbe dalmıştım ki, kahvaltıdan beri hiçbir şey yememiştim — yoksa yemek yemeye giden birini engellemek onların arasında bir sosyal gaf mıydı?

, o da şekil değiştirenlerin yemeklerini ve ziyafetlerini çok çok ciddiye aldıklarıydı.

Yemek odasına girdiğimizde, Noel Günü'nde olduğu kadar çok yemek ve neredeyse aynı sayıda insanla karşılaştım. Kesinlikle en az yüz kişi vardı, çoğu üç uzun masanın etrafında durup tabaklarını dolduruyordu, ama daha da fazlası, insanların toplanıp kendilerini aptalca tika basa doyurdukları küçük istasyonların etrafında oturuyordu.

Ayıların kutlama şeklini gerçekten çok sevdim. Onlar *bunu* gerçekten *anlıyorlardı*.

"Jeannie!" Ana'nın annesi ve Remy'nin kayınvalidesi birdenbire ortaya çıkarak dediler. "Bu yıl çok erken geldin!"

"Evet, artık sır ortaya çıktığına göre, Remy ve ben tüm eğlenceye katılmaya karar verdik," dedim ve kollarımı açarak onun kucaklamasını kabul ettim. Remy'nin, onun ve ailesinin beni Zara'nın gönderdiği bir hediye olarak gördüklerini söylediği sözleri aklımdan geçti ve bu beni hem duygulandırdı hem de onurlandırdı. Onun ailesi kadar manevi olmasam da, yine de bu çok güzel bir duyguydu.

"Bu mantığı onaylıyorum," dedi, kolunu koluma takarak. "Merhaba, Bay Maximus-factimous, Adelaide, Evangeline." Serbest eliyle öpücükler gönderdi, ama şaşırtıcı olmayan bir şekilde, çocuklar onu çevrelerken kendimi biraz dışlanmış hissettim.

"*Mamie!* Seni özledik!"

Onların onu üç hafta önce gördüklerini ya da Max'in artık Remy'nin kayınvalidesine de aynı aile terimini kullandığını belirtmeye gerek duymadım. Onun yakın ailesinin büyük çoğunluğu, oğlumu zaten ailelerinin bir parçası olarak görüyordu. Bu da... açıkçası, *vay canına*.

Bazı yönlerden komüne benziyordu, ama benim alıştığım tüm o korkunç şeylerle bozulmamıştı. Herkese nüfuz eden büyük bir lider yoktu, bunun yerine tüm soyların yaşlılarından oluşan demokratik bir kolektif vardı. Zorla din dayatılmıyordu, okula gitmek engellenmiyordu. Hiçbiri yoktu. Ve şu ana kadar sadece bir düzine kadar çocuğu tanımış olsam da, her biri benzersiz görünüyordu ve aynı kalıba sokulmamışlardı.

"Bakın kim gelmiş!"

Boynum Jahmoni'nin sesinin geldiği yöne döndü. Ancak o çok farklıydı, uzun, tanrıça örgüleri yerine parlak

kırmızı Bantu örgülerle değiştirilmişti, ama daha dikkat çekici olan şey karnındaki belirgin şişkinlikti.

"Jahmoni Maingot, hamile olmadığını ve bana söylemediğini *biliyorum!*" diye bağırdım ve ona doğru koştum. Tek bir kelime bile söylemeden kucaklaştık ve o, kollarımda adeta bir fırın gibiydi. "Kızım!" diye bağırdım. "Yapamıyorum, sadece..." Şaşkın bir ses çıkardım. Onun ve kocasının denediklerini, ancak çok fazla hayal kırıklığı yaşadktan sonra vazgeçtiklerini söylediğini hatırladım. Merakla sormamıştım, ama ya doğurganlık sorunları yaşadığı ya da bir bebek taşıma konusunda zorluk çektiği izlenimini edinmiştim.

"Bunu sır olarak saklıyorduk," diye mırıldandı, bir adım geri çekilip ellerimi karnına koydu. Max'e hamileyken insanların izinsiz bana dokunmasından *nefret ettiğim* için kendim asla böyle bir şey yapmazdım, ama bu kadar açık bir izni kim reddedebilirdi ki? "Yine herkesi hayal kırıklığına uğratırsak, kimsenin umutlanmasını istemedik."

Tek bir cümlemin bu kadar çok şüpheyi doğrulaması garipti.

"Kimseyi hayal kırıklığına uğratmadın, bunu biliyorsun," dedi Olivia, kremalı ıspanak ve patates püresi dolu kocaman bir tabakla yanıma gelerek. "Sen muhteşem bir annesin ve o küçük *arcenciel* de seninle tanışmak için en az senin kadar heyecanlı!"

"Arcen Seal mı?" diye tekrarladım.

"*Arc-en-ciel*," diye açıkladı Remy arkamdan yaklaşarak. "Gökkuşağı anlamına geliyor."

Gözlerim yaşlarla doldu. "Bu çok güzel bir takma ad," diye mırıldandım. Jahmoni'nin gözleri benimkilerle buluştuğunda, sanki sadece anneler için özel bir anı paylaşıyormuşuz gibi hissettim. Çocuğumu kaybetmemiştim, ama buna çok yaklaştım ve bu, başka hiçbir şeye benzemeyen bir acıydı.

"Teşekkürler, Jeannie."

"Tabii ki. Şimdi, biraz dinlen ve sana bir tabak getireyim."

"Tatlım, karımın bana iki tabak hazırlamadığını düşünüyorsan, sen delisin! Aslında tuvalete gidiyorum. Zamanında yetişmek için erken kalkmam gerektiğini öğrendim."

Karım mı? Kaşlarımı çattım. "Partnerinin adı Mark değil miydi?"

Jahmoni kahkaha attı. "Aman Tanrım, onun adını sadece senin yanında Mark olarak kullandığımızı fark ettim! Bu onun takma adı. Asıl adı Marquisha. New England'dan buraya taşındı ve altıncı sınıftayken İngilizce öğretmeni ona 'Mark-quiassah' dediğinden beri bu bir şaka haline geldi. O zamandan beri bu isim ona yapıştı. Çok komikti!" Ama sonra, gülmekten birdenbire ciddileşti. "Uh-oh, şimdi gerçekten çışım var."

"Hadi bayan, ortalığı kirletmeden tuvalete gidelim," dedi Olivia, hamile kadının dirseğini tutup onu uzaklaştırdı.

Nedense, Remy ve benim için yeterli sayıda koltuk bulunan bir masaya oturmak bir yana, tabağıma yemek koymak bile neredeyse yarım saatimi aldı. En azından, *Mamie*'ye sarıldıktan sonra hemen çocuk masasına kaçan çocuklar için endişelenmeme gerek yoktu. Bunu kişisel olarak almadım. Çocuğumun güçlü bir sosyal çevresi olduğunu görmek ruhuma iyi geldi. Endişelendiğim birçok şeyden biri, okulu bu kadar çok kaçırmasının onu sağlıksız bir şekilde izole edeceği idi. Açıkçası, boşuna endişelenmişim.

Ancak, yemek bulmak ve oturmak sadece işin yarısıydı, çünkü yemeğe başladığımızda bile, çevremizdeki insanlarla konuşacak çok şey vardı. Tanıdık yüzler gördüm, yeni insanlarla tanıştırıldım ve unutmuş olduğum birkaç kişiyi hatırladım. Yemek yiyip, içip, eğlendiğimiz birkaç saat boyunca.

Sonuç olarak, gerçekten harikaydı ve komünün asla olamayacağı her şeydi. Neyse ki, ailem beni o kafeden kovduktan sonra tekrar benimle iletişime geçmeye çalışmadı. Bu olay bende kalıcı bir izlenim bırakmış olmalı ve dürüst olmak gerekirse, onların yüzlerini veya aptal tarikatlarından kimseyi bir daha görmesem de mutlu olurum.

"Eh, ben patlayacak kadar doydum," dedim, pencereden dışarı bakarak. Uzun zamandır karanlık basmıştı, yıldızların gümüş rengi dalları, oniks gökyüzünde örümcek ağı gibi uzanıyordu. "Yatmaya hazır mısın, bebeğim?"

"Yatmaya mı?" diye bağırdı, adını unuttuğum bir teyze. "Ve ana etkinliği kaçırmaya mı?"

"Ana etkinlik mi?" diye tekrarladım. "Pardon, ne demek istiyorsunuz?" Remy'ye baktım, ama o omuz silkti.

"Bu, ailemizin bir araya geldiği ilk gece!" dedi kadın, sanki bu çok açılmış gibi. "Remy, evlat, bu kadar uzun süre uzaklarda kaldığın için her şeyi unuttun mu? Gel, elimi tut güzelim, sana ne olduğunu göstereyim."

"Tamam..." Şimdiye kadar klan içinde kimse beni yanlış yönlendirmedi, bu yüzden yaşlı kadının uzattığı eli tuttum ve geçen yıl saçımı yaptırdığım dinlenme alanından geçerek ana yemek salonundan dışarı çıkarken ona destek oldum. Beni, diğer tarafında geçici bir sahne kurulmuş geniş bir spor salonuna götürdü. Yerden belki yarım metre yüksekliğinde basit bir ahşap platformdu ve üzerine asılan perde, okul fotoğrafçıların arka plan için kullandıkları türden bir iskeleyle tutuluyordu, ama amacının ne olduğu belliydi.

"Oh, biri gösteri mi yapıyor?" diye sordum, içimden bir endişe dalgası yükselmeye başlamıştı. Ve bu içgüdü, adımları duyduğumda ve ön sıradan Ana'nın bana el salladığını gördüğümde daha da güçlendi.

Kesinlikle bir şeyler dönüyordu.

"Neden öne geçmiyorsun tatlım?" dedi teyze, elimi okşayarak. "Önde oturmak isteyeceksin."

Tanrım, bu da bir başka ebeveyn tuzağı mıydı?

Remy'nin ifadesini görmek için yanıma baktım, ama o ses çıkarmadan ortadan kaybolmuştu. Tereddüt ettim, ama sonra başka bir kol koluma girdi. Çoban kılığına girmiş Valencia beni sürükledi.

"Bu taraftan, hanımefendi," dedi oldukça resmi bir şekilde, ancak küçük yüzünde heyecan okunuyordu. Valencia'yı pek tanı mıyordum, o kadar utangaçtı ki Eva'yı bile dışa dönük gösterirdi, ama az da olsa etkileşimimizden, çok tatlı bir ruhu olduğunu anlamıştım.

"T-tamam."

Onun beni yönlendirmesine izin verdim ve ön sıranın tam ortasına oturdum. Ana yanıma oturdu. Yüzünde o kadar neşeli bir ifade vardı ki

bir ifade vardı ki, bu komploya karıştığını anladım. Açıkçası, bu kadın ya bir kaçış odası işletmeli ya da cinayet romanları yazmaya başlamalıydı, çünkü harika bir plandan büyük keyif alıyordu.

Sorular sorabilirdim, hepsinden bana neler olduğunu ve neden herkesin birdenbire bu kadar garip davrandığını anlatmalarını isteyebilirdim, ama onların eğlencesini bozmak istemedim. Tek yapmam gereken beklemektir ve çok geçmeden tüm bunların ne anlama geldiğini öğrenecektim.

Düşündüğüm gibi, uzun süre beklemem gerekmedi, çünkü yaşlılardan biri olduğunu tanıdığım küçük yaşlı adam öne çıktı ve konuşmaya başladı.

"Kardeşlerim, yeğenlerim, çocuklarım ve diğer akrabalarım, hepimiz hayatta kalmayı ve topluluğumuzu kutlamak için bir araya gelmek üzere yorucu yollar kat ettik. Bu gelenek, bizi bu noktaya getiren geçmişi veya önümüzde uzanan geleceği düşünmeden mümkün olamazdı. Gençlerimizden birkaçı bu mesajı bizimle paylaşmak istedi. Öyleyse, daha fazla uzatmadan, arkanıza yaslanın ve onların Noel hikayesinin tadını çıkarın!"

Fısıltılar ve ayak sesleri duyuldu, ardından perde açıldı ve anaokulu çağından gençlere kadar yaklaşık iki düzine genç ortaya çıktı.

Sırayla anlatıcı olarak sahneye çıkmaya başladıklarında ağızları açık kaldı. Bazıları paragraflarca, bazıları ise tek bir cümle ile farklı kültürlerinden Noel efsanelerini hem mecazi hem de gerçek anlamda sahneye taşıdılar. Ardından dağıldılar ve sahneyi sadece Max, Eva ve birkaç kişiye bıraktılar. Hepsi kostümler giymişti.

Ne zaman giyinmeye vakit bulmuşlardı ki?

Oğlumun klasik Amerikan Noel Baba kostümüyle beyaz sakal ve kırmızı giysi giymiş halini görünce, garip bir şekilde gözlerim doldu. Sadece repliklerini yeterince yüksek sesle söyleyebilmesi ve engelsiz bir şekilde hareket edebilecek kadar dayanıklı olması, bir yıl önce sadece hayalini kurduğum bir şeydi. O kadar yol katetmişti ki...

ve dürüst olmak gerekirse, onun geleceği için gerçekten sınırsız bir potansiyeli var gibi görünüyordu.

Onunla gurur duydum.

Ve bu gurur duygusu oyun boyunca devam etti. Tamamen sevimliydi. Max her sahnede başrol değildi, özellikle Zara'nın ailesinin hikayelerinde veya Afro Trinidadian hikayelerinde, ama Eva gibi çoğu zaman sahnede idi.

Tek göremediğim kişi Addy'ydi ve endişeyle onu aradım, ancak onu sahnenin kenarında açık bir klasörle, başka bir aktöre bir şeyler fısıldarken uzaktaki bir yeri işaret ederken gördüm.

Tabii ki, o bir sahne yönetmeni olacaktı. Onun için daha uygun bir şey düşünemiyordum.

Bu küçük gösteri saatlerce sürebilirdi ve ben de büyülenerek izlerdim. Ama bu pek gerçekçi bir beklenti değildi ve kısa süre sonra herkes selam vermeye başladı, biz de ayağa kalkıp alkışladık.

"Bravo! *Bravo!*" diye bağırdım, belki biraz abartılıydı ama o anın büyüüne kapılmıştım. Max tiyatro kulübüne katılmıştı ama henüz onun performansını izlememiştim. Şimdiden, gelecekte daha birçok gösterisine katılacağıma emindim. O çok yetenekliydi. Belki bu, annesi olarak önyargılı bir görüş olabilir ama gözü olan herkes onun yetenekli olduğunu görebilirdi.

Ona koşup sarılmak ve ne kadar harika olduğunu söylemek için can atıyordum, ama perde kapanana kadar beklemek akıllıca olacaktı. Ancak, tam perde kapandığını düşündüğüm anda, Max sahnenin ortasına çıktı ve konuşmaya başladı.

"Bugün gösterimize katıldığınız için hepinize teşekkür ederim. Ama tüm bunlar yönetmenimiz olmadan mümkün olmazdı, bu yüzden lütfen, herkes bir kez daha alkışlasın, benim babam diyebileceğim adam, Remington LeBeau!"

Oğlumun bu kadar rahatça söylediği sözler beni o kadar şaşırttı ki, Remy sahneye çıkıp selam verirken gözlerim hala şoktan fal taşı gibi açılmıştı.

Babam olarak adlandırabileceğim adam.

Bu, kafamda yankılandı, hissettiklerimin çoğunu doğrulayan bir açıklama. Max'in de böyle hissettiğini umuyordum. Sonuçta, sanki akraba gibi anlaşıyorlardı. Ama bunu konuşmak için uygun bir zaman bulamamıştım ve ona doğrudan sorarsam ona çok fazla baskı uygulayacağımı düşünerek endişeleniyordum.

"Herkese teşekkürler! *Merci, merci.*" Remy'nin sesi titriyordu ve onu suçlamadım. Çok çekici ve harika bir konuşmacı olmasına rağmen, onun da aslında ilgi odağı olmayı pek istemediğini biliyordum.

"Çoğunuz beni çocukluğumdan beri tanıyorsunuz ve bir çocuktan bir erkeğe dönüşmemi izlediniz. Bu yolculuk boyunca, benimle kızınız, yeğeniniz, hatta kuzeniniz Zara arasında filizlenen aşkı da gördünüz.

Hepiniz, birlikte yürüyeceğimiz yolun kısa olacağını bilerek bizi desteklediniz ve bunun için size sonsuza kadar minnettarım."

Kalbim deli gibi çarpıyordu ve çok önemli bir şeyin olmak üzere olduğunu hissediyordum, ama tüm mutlu sonumu mümkün kılan sevgili kadına acıyordum. Keşke onunla konuşabilseydim. Keşke elini tutabilseydim. Keşke ona, güzel ailesine döktüğü tüm sevgi için ne kadar minnettar olduğumu söyleyebilseydim ve onlar için elimden gelenin en iyisini yapacağıma söz verebilseydim.

"O bizi bu uçakta bırakıp, artık acı çekmediği, biz şekil değiştirenlerin yapmak istediği her şeyi yapabileceği bir yere gittiğinde sen oradaydın. Ve özür dilerim, ama o olaydan sonra kendimi kaybettim. Ayımı kaybettim. Hepinizle olan bağımı görmezden geldim.

"İronik olarak, bu bağı onaran bir insan kadındı. Hepinizin de kollarını açarak karşıladığınız bir kadın. Beni hiç mümkün olmayacağını düşündüğüm bir şekilde iyileştirdi, sonsuza kadar kopmuş olduğunu düşündüğüm bağları onardı.

"Bu yüzden bu bayramda tüm kültürlerimizin Noel hikayelerini paylaşmak istedim, çünkü o bana ailenin ve topluluğun ne olabileceğini gerçekten gösterdi."

Onun o muhteşem gözleri tam bana odaklandı ve sanki tüm dünya durmuş gibiydi. Yavaşça ilerledi ve her adımı sanki yer sarsılırken gürleyen bir deprem gibiydi, ama ben olduğum yerde donakalmıştım.

Nefes almakta zorlanıyordum, sadece bakabiliyordum, sonunda bana ulaştı ve tek dizinin üzerine çöktü. Sonra, gösterişli bir hareketle arka cebinden küçük bir kutu çıkardı ve bana uzattı, kutuyu açarak içindeki beş taşın ustaca dizilmiş olduğu güzel bir gümüş yüzüğü gösterdi. Taşların, küçük karma ailemizin doğum taşları olduğunu fark ettim. Remington. Jeannie. Max. Adelaide. Evangeline.

"Jeannie Wolfe, bana hiç mümkün olmayacağını düşündüğüm bir yol açtın, evimin ocağına yeniden ateş ve hayat getirdin. Hayatımın geri kalanını sana bakarak, seninle öğrenerek, seninle büyüerek ve oğlunu kendi oğlum gibi yetiştirerek geçirmekten onur duyarım. Öyleyse sana soruyorum, insan olan, benimle evlenir misin?"

"Evet!" Gözyaşlarına boğulmadan önce bu cevabı vermeyi başardım. "Aman Tanrım, evet!"

O yüzüğü parmağıma takarken titriyordum, sonra kollarımı boynuna doladım. Beni kucakladı ve sanki bir aşk romanındaymışız gibi bizi döndürdü.

"Seni seviyorum," dedi ve dudaklarını benim dudaklarıma yapıştırdı. Tanrım, ben de onu seviyordum. Vücudumun her hücresiyle.

Kim, onun gibi tuhaf birini kimsenin gerçekten sevmeyeceğini söyleyen kaçak bir kızın, sonunda mükemmel bir masal nişanlısı ve yepyeni bir aileye kavuşacağını düşünebilirdi ki? Ben değil, ama tanrım, yanıldığımı görmek ne kadar da mutlu etti beni!

Epilog

Remington

Bir şekilde, iki yıl göz açıp kapayıncaya kadar geçmişti ve şimdi, takım elbise giymiş, güzel ve kızaran gelinimin çiçeklerle süslenmiş koridordan yürümesi için beklerken, sürümüzün topraklarındaki açıklığın ortasında yükseltilmiş bir platformda duruyordum.

Addy'nin buz pistinde düşüp kan fobisini keşfettiği o geceden bu yana geçen üç yıl içinde çok şey olmuştu. Bazen bu noktaya geldiğimize inanmak zordu. Yolculuğumuz daha yeni başlamış olsa da, bir kütüphaneyi hikayelerle doldurabilirdim.

Ailemden bazıları nişanımızın bu kadar uzun sürmesine şaşırmış olsa da, ben şaşırmadım. Onlar, birbirimize aşkımızı itiraf etmemizin altı aydan fazla sürdüğünü anlamadılar, bu yüzden aceleye gelmek ikimiz için de sorun değildi. Korkmuş değildik, ama yapmamız gereken çok şey vardı ve önceliğimiz her zaman çocuklarımız olacaktı.

Ve ne kadar harika çocuklardı.

Addy resmen bir genç kız olmuştu. On üç yaşındaydı ve dünya hakkında her şeyi ve daha fazlasını biliyordu. Symphony ile rekabeti devam etse de, yeni alanlara yönelmeye devam etmiş ve Max ile aynı tiyatro kulübüne katılmıştı, ancak sahne yönetmeni ve ara sıra doğaçlama oyuncu olarak. Kesinlikle hala koroya ağırlık veriyordu, gerçek bir soprano olarak geliyordu, ama bu kadar farklı sanat dallarında kendini denemesinden dolayı mutluydum.

Max'e gelince... Yaşına göre biraz kısa olması dışında, kimse onun kanserden neredeyse öleceğini tahmin edemezdi. Saçları uzamıştı ve kızıl kahverengi saçları o kadar kalın ve sağlıklıydı ki

saç tipine uygun çeşitli stillerde örmeye başlamıştım. İlk başta, bildiğim stillerin çok kadınsı olacağından endişelenmiştim, ama bu tür şeyler oğlum için açıkça bir sorun değildi, çünkü en sevdiği iki stil, Addy'ninki gibi Fransız örgüsü ve Viking örgüsüydü. Eminim bu stilleri, okumayı sevdiği bazı İskandinav çizgi romanlarından esinlenerek seçmişti. Kadınsı-erkeksi spektrumun iki zıt ucu. Ama onun küçük, eğlenceli teknesini neyin yüzdürdüğü önemli değildi; ben sadece onunla zaman geçirmekten mutluydum.

Ve hiç olmadığı kadar fazla zaman birlikte geçiriyorduk. Bir yıl devlet okulunda okuduktan sonra, Jeannie ve ben ona Addy ve Eva'nın okuluna gitmek isteyip istemediğini sorduk ve o da oldukça hevesli bir şekilde kabul etti. Okul ücretini ben karşılıyordum ve bu, uzun zamandır yaptığım en iyi yatırımlardan biriydi.

Sonra Eva vardı. Çok konuşmayı sevmeyen ve ara sıra tuhaf şeyler söyleyen küçük Evangeline. Hiç beklemediğim bir şekilde gelişmişti ve bunun Max'in samimiyeti ve Jeannie'nin koşulsuz şefkati sayesinde olduğuna tüm kalbimle inanıyordum.

Hâlâ konuşkan değildi, ama yakın çevresi dışındaki insanlarla da düşüncelerini paylaşmaya çok daha istekliydi. Okulda diğer çocuklarla daha fazla oynuyor, hatta grup sanat projelerine bile katılıyordu. Bunu büyük ölçüde oyunculuk tutkusuna kapılmasına ve iki kardeşiyle birlikte tiyatro kulübüne katılmasına bağlıyordum. Ayrıca koro ve bando takımındaydı. Sonuncusu benim için sürpriz olmuştu, ama bana sakın bir şekilde davul çalmanın her gün şiddetle bir şeye vurmanın en yasal yolu olduğunu söylediğinde, onu kendi haline bıraktım.

"İyi misin?" Ana arkamdan yumuşak bir sesle mırıldandı, kalabalığa bakarken içimdeki duyguların kabardığını hissetmiş olmalıydı. O benim sağdıcımdı - tabiri caizse - ve tek başına koridordan yürümüştü. Jeannie'nin durumu nedeniyle, düğün partisi için yanında ailesi ya da arkadaşları yoktu, bu yüzden benim için yengem, Jeannie'nin baş nedimesi olarak Jahmoni, yüzük taşıyıcısı olarak Max ve çiçek kızları olarak kızlarım karar kıldık.

Küçük bir düğün olacaktı, ama bizim için mükemmeldi. Özellikle de tüm ailem koridorun iki yanında oturuyordu, bu da

sadece *bizim* tarafımız vardı.

"İyiyim," diye fısıldadım, ama bu kelime ne yazık ki yetersiz kalıyordu. Çünkü ben bundan çok daha fazlasıydım. Hayatımın her yönü kelimenin tam anlamıyla iyileşmişti. Zara ile birlikteyken hayatım mutsuz ya da daha kötü değildi. Sadece onun hayatımın asla unutulmayacak güzel bir ilk mevsimi olduğunu düşünmek hoşuma gidiyordu. Bu yüzden, tamamen yeni bir sayfa açıyor olsam da, o her zaman ilk aşkım olacaktı. Her zaman benim başlangıcım.

Jeannie'nin Zara'nın anılarına her zaman büyük saygı göstermesi, hatta mutfağının duvarındaki büyük fotoğraf kolajına Zara'nın resmini asması da yardımcı oldu. Max gibi o da kızlara sık sık hikayeler anlatmalarını isterdi. Bu herkes için uygun olmayabilir, ama bizim için doğrudu ve önemli olan da buydu.

Jahmoni'nin çimenli koridordan yürümesi için işaret verildiğinde, bir süre bekledikten sonra "İşlerin başlaması için biraz endişeliyim" diye devam ettim. Geleneklere uygun olarak, henüz müstakbel eşimle tanışmamış olsam da, onun koridorun sonunda, ağaçların hemen arkasında bulunan büyük beyaz çadırdaki olduğunu bilmek bile duygularımı kabartmaya yetmişti. Başka bir ruh eşim olduğunu bulduğuma inanamıyordum. Ve onun ömrünün benimkinden çok daha kısa olduğunu bilsem de, bu onu daha az değerli kılmazdı.

Ayrıca, onun ömrünü uzatmanın birkaç yolu vardı. Değişkenler kadar uzun olmasa da, kesinlikle insan ortalamasından daha uzun. Özellikle çiftleşme ısırığını paylaşmak, yani benim çiftleşme bezimi deldiğinde benim kanımın ve hormonlarımın onun vücuduna girmesi ve diğer türlerden arayabileceğimiz büyüler sayesinde, Zara'nın durumunda olduğu gibi yolculuğumuzda aynı son tarih yoktu. Evet, her günü son günümüş gibi değer verecektim, ama o sonun gelmesi için daha çok uzun bir zaman vardı.

"Merak etme. O muhteşem görünüyor!"

Elbette öyleydi. Jeannie'nin varlığıyla dünyayı süsleyen ruhani bir yaratık gibi görünmediği tek bir an bile aklıma gelmiyordu. Ve endişelendiğim şey bu değildi. Hayır, hayatımızın bir sonraki aşamasına iki ayağımla atılmak için sabırsızlanıyordum. Bunun ne getireceğini tam olarak bilmiyordum, ama eğlencenin yarısı da buydu.

Jahmoni yerini alırken ben ayaklarımın üzerinde sallanıyordum ve müzik Max'in temasına geçti. Çadırdan çıktı, iki parlak cloche, her bir kubbenin etrafını saran ve yanlardan sarkan çiçekler ve sarmaşıklarla dolu bir tepsi tutuyordu. Birlikte seçtiğimiz zümrüt yeşili takım elbise içinde çok şık görünüyordu. Tarzı benimkine benziyordu, ama papyonluydu ve kuşağı yoktu. Bu bizi gerçekten baba ve oğul gibi gösteriyordu. Çünkü o benim oğlumdu. Ten rengimiz farklı olabilirdi ve DNA'mız hiç ortak değildi, ama bunların hiçbiri benim için önemli değildi.

O biraz durakladı ve ben bir an için bir şeylerin ters gittiğini düşünerek endişelendim, ama sonra bakışları benimkilerle buluştu, annesine çok benzeyen o ela gözleri duygu dolu doluydu.

Kahretsin, ağlayacaktım, değil mi?

Gelinim görünmeden önce sümüklü bir halde olmak istemiyordum. Burnumdan derin bir nefes alıp ağzımdan verdim, bu da gözyaşlarımı tutmama yardımcı oldu.

Max de aynısını yaptı ve sonra ilerlemeye başladı. O harika bir çocuktu ve büyüdüğünde nasıl biri olacağını görmek için sabırsızlanıyordum. Ve şimdi, evlilikte annesinin elini tuttuğuma göre, bunu görecektim.

Hayatta en şanslı adam olduğumdan oldukça emindim.

Koridorun sonuna kadar geldi, sadece birkaç kez burnunu çekip yan taraftaki yerine oturdu. Ona başparmağımı kaldırarak selam verdim, o da Addy'den öğrenmiş olduğu ciddi bir baş sallama ile karşılık verdi. Birbirlerinden aldıkları küçük tuhaflikları görmek komikti, bu da üçünü tam anlamıyla sertifikalı bir üçlü olarak birbirine sıkı sıkıya bağlıyordu.

Ama sonra müzik yine değişti ve kızlarım sahneye çıktı, Addy altın rengi bir elbise giymişti — düğünümüzün diğer rengi, Eva ise yeşil bir elbise giymişti.

Tanrım, en büyük kızım genç bir hanımefendiye dönüşüyordu. 5 santim boy atmıştı — genlerimden benim boyumu almış — ve bir insanın hayatındaki en garip büyüme aşaması olan bu dönemde oldukça zarıftı. Sepetine uzanıp çiçek yapraklarını yere serpiştirmesini izlerken, sanki onun yürüyüşünü onun çocukluğunu onun gelişen

yetişkinlik. Hala önünde uzun bir yol vardı, ama ilk adımlarını çok zarif bir şekilde atıyordu.

Ve sonra Eva vardı. En küçüğüm artık o kadar da küçük değildi. On bir yaşındaydı, resmen ergenlik çağındaydı ve gerçekten kendine geliyordu. Hala ablasının bir numaralı destekçisiydi, ama artık kendi işleri vardı. Ve Bayan Belle Savannah Caroline Scarlett Genevieve Üçüncü ve ölüm çukuru artık tozlanıyor olsa da, hala onu ve kardeşlerini çılgın maceralara sürükleyen o vahşi hayal gücü vardı.

Duygularım içimde birikmeye devam ediyordu ve sevgilim o çadırdan çıktığında gerçekten dağınık bir halde olacağıma emindim. Şu anda zihnimde neredeyse canlandırabiliyordum: yüzü kızarmış, gözleri yaşlı, ailem ve kayınvalidem ve kayınpederim onu iki yanından tutarak eşlik ediyorlardı. Bu pek geleneksel bir şey değildi, ama bizim hayatımızda ne zaman geleneksel bir şey olmuştu ki? Planlama sürecinin başlarında, onu ailemize teslim etmekten çok, ailemize kabul etmek için getireceklerine karar vermiştik. Ailemiz onu gayri resmi olarak çoktan kabul etmişti, ama bu, hem bizim dünyamızda hem de onun dünyasında bu bağı daha da sağlamlaştırdı.

Kızlar koridorun sonuna yaklaşıyordu ve ben Jeannie'yi görmek için kendimi hazırladım. Aniden, Addy öne doğru sendeledi. Kafam çadırdan uzaklaşarak onun yönüne doğru döndü ve mantıklı tarafım, onun sadece kaymış bir taşta takıldığını söyledi.

Hafifçe yüzünü buruşturdu, ama yeniden dengede durmayı başardı ve ben yine aynı gurur duygusunu hissettim. Ona her zaman öğrettiğim bir ders, düşmesi veya hata yapmasının önemli olmadığı, önemli olanın yeniden ayağa kalkması olduğuydu.

Ancak, o basmakalıp sözler aklımdan silindi, çünkü o sallandı, ayakları neredeyse birbirine dolandı ve karnını tutarak ikiye katlandı.

Bir terslik vardı.

"Addy!" dedim acil bir şekilde ve ona koştum. Dizlerinin üzerine çökmüş, kusacakmış gibi titriyordu.

"Addy? İyi misin?" Eva ağlayarak çiçek sepetini yere bırakıp kız kardeşinin yanına diz çöktü. "Addy?"

"Özür dilerim," diye inledi en büyük kızım, başını bana doğru kaldırarak. "Bilmiyorum..."

Dişleri, özellikle köpek dişleri, çok daha sivri ve genişti. Göz bebeklerinin yeşil rengi de genişliyor ve kenarları hızla altın kahverengiye dönüyordu.

Kızım dönüşüyordu!

"Bu benim düşündüğüm şey mi?" Ana yanıma diz çökerek sordu.

"Ne?" diye sordu Addy, sesi artık insan sesinden çok hayvan sesine benziyordu. Bu sırada herkes ayağa kalkmıştı ve çadırın kapısı açıldığında bir kez daha şaşkınlık çığlıkları duydum.

Koridorun sonuna baktığımda, Jeannie'nin gelinliğini dizlerinin üzerinde tutarak bize doğru koştuğunu gördüm. Duvağı saçlarından yarısı çıkmış, sarı bukleleri rüzgarda uçuşuyordu.

"Addy! Ne oldu?" diye nefes nefese sordu, yeterince yaklaştığında, ve Tanrım, *çok güzel* görünüyordu. Gözleri endişeyle açılmış ve saçları dağınık olsa da, bir hayaldi. Ve belki de kızım için yüzüne kazınmış endişe yüzünden daha da güzeldi.

Dur, *bizim* kızımız.

"Değişiyor," diye cevapladım, Addy'nin sırtını nazikçe okşayarak, sırtı az önce kıvrılmaya ve uzamaya başlamıştı.

"Bunun biraz daha geç olacağını sanıyordum, kızlar için on beş ya da on altı, erkekler için on yedi ya da on sekiz gibi."

"Erken başlamış."

"Siktir." Jeannie çömeldi, eteğini indirdi ve Addy'nin dalgalanan elini kendi eliyle kapattı. "Beni duyabiliyor musun bilmiyorum tatlım, ama hepimiz senin için buradayız. Herkes. Bütün ailen."

"Ben... *ben... acıyor!*"

Bu sözler kalbimi ikiye böldü. Kültürüme ait bu kısmı kızıyla paylaşmayı ne kadar çok istemiş olsam da, daha fazla zamanım olduğunu sanıyordum.

"Sorun yok, bebeğim, sorun yok," dedim, sesimi alçak ve sakın tutarak. "Sadece nefes almaya çalış. Direnme. Korkutucu olduğunu biliyorum, ama bu adet görmek kadar doğal bir şey. Dağınık, pek hoş bir his değil, ama sana söz veriyorum, bu yaşlanmanın önemli bir parçası ve bunu atlatacağına söz veriyorum."

"Ben... Bilmiyorum..."

"Addy, gözlerime bak. Ben senin alfanım ve sana nasıl yapılacağını göstereceğim. Sadece sen ve ben, bebeğim."

Şimdiye kadar, etrafımızda oldukça kalabalık bir grup toplanmıştı, bazıları eğilip fısıldaşıyorlardı, ama ben onlara aldırış etmedim. Tek endişem, hayvan formuna ilk adımlarını atan en büyük kızımdı.

"Dönüşecek misin?" diye sordu Addy, sesi henüz yürümeye başlayan bir çocuk kadar küçüktü.

"Evet, dönüşeceğim ve sen de benimle birlikte dönüşeceksin.

Bunu birlikte yapacağız." "Tamam."

Kafasını kaldırdı. Jeannie ve Eva ellerini tuttu ve Max'in arkamda durduğunu hissedebiliyordum. Dönüşen tek kişi ben olmama rağmen, gerçekten de ona birlikte yardım eden bir bütün gibi hissediyordum. Her türlü korkuyu yenip acıyı hafifleterek ona yardım edebilecek şekilde birbirimize bağlıydık.

"Nefes al," dedim yumuşak bir sesle, insan formumu bırakmaya başlayarak. Ayım çoktan oradaydı, yavrularından birinin kendisiyle buluşmasını görünce heyecanla harekete geçmek istiyordu, ama ben onu geri tuttum. Neden bu kadar yavaş bir dönüşüm geçirmemiz gerektiğini tam olarak anlamıyordu, ama yeterince uzun süredir birlikte çalışıyorduk, o da beni dinledi. Tüyler vücudumun her yerine yayıldı. "Nefes ver."

Addy dediğimi yaptı ve saçları uzamaya ve dokusu değişmeye başladı, hayvan kürküne dönüşüyordu. Stresinin kokusu havada yoğun ve ağırdı ve kemiklerinin yer değiştirmeye başladığının ilk işaretlerini duyabiliyordum.

Bu, yüzünden sonra en kötü kısımlardan biri olacaktı, bu yüzden kalçalarım ve bacaklarımın pozisyonunu değiştirirken homurdandım.

"İçindeki o vahşi enerjiyi hisset," dedim, ancak kelimeler her geçen saniye daha da zorlaşıyordu. "Bırak seni sarsın. Etrafını sarsın. Acıtacak, ama aynı zamanda çok iyi hissettirecek. Sen sadece..." Dişlerim hızla uzayıp ağzım genişledikçe sözlerim bozulmaya başladı. Normalde, şekil değiştirenlerin diline geçerim, ama Addy dönüşümünü tamamlayana kadar beni duyamazdı.

Panikledim, ona rehberlik edecek sesim olmadan yolunu kaybedeceğinden endişelendim, ama sonra Jeannie'nin yumuşak sesi aramızdaki havayı doldurdu.

"İşte böyle. Harika gidiyorsun, Addy. Sadece babanın yaptıklarını izle ve onun izinden git. En muhteşem ayı olacaksın, biliyorum! Kürkünün nasıl olacağını görmek için sabırsızlanıyorum! Sence baban gibi bir alfa olacak mısın?"

Hayretler içindeydim. Jeannie bir insandı ve her halükarda dehşete kapılmalı ya da tamamen çaresiz kalmalıydı, ama her şeyde olduğu gibi, bunu benim asla başaramayacağımı düşündüğüm bir zarafetle halletti. Ve kızıma söylediği her kelimeye döktüğü sevgi? Onu hayatımıza davet etmekle doğru kararı verdiğimi her zamankinden daha fazla pekiştirdi.

Kızımın omurgası uzarken keskin bir çatırtı duyuldu ve zavallı kız kükreyen bir çığlık attı. Bu ses, ayıların yapısına aşina olmayanlar için korkutucu olmalıydı, ama Max, Eva ve Jeannie hiç irkilmediler bile.

"Bluumrd!" Addy'nin boğuk, bozuk sesi, değişen dişlerinin arasından geldi. İlk birkaç değişimimde bu hissin ne kadar rahatsız edici olduğunu hatırlayarak biraz irkildim. "Kanamam istemiyorum! Lütfen!"

Beynim anlamaya çalışırken, Max yanımdan çıkıp Addy'nin yanına çömeldi ve bir elini hızla genişleyen ve büyüyen sırtına koydu.

"Kan olmayacak, Addy, söz veriyorum. Değil mi, *baba*?"

Bu kelime beynimi atlattı. Max bana en son Noel gösterisinde, annesine evlenme teklif ettiğimde böyle seslenmişti. O zamandan beri bu kelimeyi kullanmamıştı ve ben de bu durumdan biraz şaşkınlık duymuş olsam da, onun sadece biraz daha zamana ihtiyacı olduğunu düşünmüştüm.

Görünüşe göre o zaman şimdi gelmişti.

Ben onaylayarak mırıldandım ve Jeannie tercüme etti. "Doğru, Addy. Hiç kan olmayacak, bebeğim. Bir damla bile. Yani, bu konuda hiç korkmana gerek yok, tamam mı?"

Titredi ve rahatladığını *hissettim*, ama henüz tehlikeyi atlatmış değildik ve Max bunun farkındaydı.

"Hey, Addy, bunun ne kadar havalı olacağını bir düşün!" dedi, sanki genç bir şekil değiştirenin hayatındaki en dramatik anlardan birini yaşamıyor gibi hafif bir ses tonuyla.

anlardan birindeymişiz gibi. "O hayatta kalma kitabındaki gibi bal peteği avına çıkabiliriz. Ve kaybolursak diye yürüyüşe çıktığımızda ağaçlara tırmanabilirsin. Ayrıca, artık bir ayı olduğun için, tüm o süper duyulara sahip olacaksın, değil mi? Sen resmen bir süper kahramansın!"

Addy, tamamen hayvani bir ses çıkararak homurdandıktan sonra, yere yığılmış bir vücut yığınının dönuştü. O biraz daha titredi ve ben de vardiyamı hızla bitirdim, böylece o nihayet ayağa kalktığında, tam bir ayı haline gelmiş ve ona yardım etmeye hazırdım.

Sonuç olarak, tüm bu olay muhtemelen on dakikadan az sürdü, ama bana bir ömür gibi geldi. Kızımın çektiği acıya dehşet duyarken, onun tam bir ayı haline gelmesinden gurur duyuyordum ve Jeannie ile Max'in koşulsuz, sarsılmaz sevgisine gerçekten çok duygulanmıştım.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı Eva, Addy'nin başına doğru eğilerek. Büyük kızımın kulakları, koyu renkli kürkünün altında henüz pek görünmüyordu.

Ve bu, onun ihtiyacı olan son şey gibi görünüyordu, çünkü bir kez daha titredikten sonra, küçük siyah bir ayı yere oturdu ve başını eğerek bana yorgun bir bakış attı.

"Başardın," dedim, sonunda onunla doğal dilimizi kullanabiliyordum.

"Ben... mrphh!"

"Ben... mrphh!"

"Sorun yok bebeğim, şekil değıştirenlerin diline alışmak biraz zaman alır. Konuşmaya çalışma. Sadece bedeninde olmaya çalış. Her şey yepyeni, değil mi?"

"...ye...ee."

"İşte böyle. Muhtemelen buna uzun süre dayanamayacaksın, bu yüzden düşmeye başladığını hissedersen, kendini bırakmanı istiyorum. Panik yapma, bununla savaşmaya çalışma."

"Ben..."

Küçük bacakları titreyerek yavaşça kendini yukarı itti ve ben de onunla birlikte karnımdan kalktım. Onun seviyesine indiğimin farkında bile değildim; onun değışim sürecinde ona rehberlik etmekle o kadar meşguldüm ki.

"İşte oldu. Kendine bir bak, bebeğim! Sen inanılmazsın!"

Aniden, çevremizden birkaç başka kükreme sesi duyuldu ve klanımızın büyük bir kısmının bizimle birlikte dönüşüm geçirdiğini fark ettim. Hayvan sesleri tüm açıklığı doldururken, benim ve kızımın duyularında net bir şekilde yankılanan onların iç sesleriydi.

"Tebrikler!"

"Bir kara ayı! Tıpkı annesi gibi!"

"Merde! Düğün yapmanın bir yolu."

"Tiens, donc!"

"Tanrım, ne kadar güzel!" "Bu

kadar erken bir dönüşüm!"

Ama kızımın bir sonraki adımı sendelediğinde ve ayı ayak bileği burkulduğunda, neredeyse yanına devrilecekken, bunun biraz fazla hızlı olduğunu anladım. Dengede kalmaya çalışırken biraz kaydı, ben de bir pençemi uzattım ve onu sabitledim.

"Sorun yok. Unutma, bana bak. Ben senin alfanım ve sana asla zarar gelmesine izin vermem."

Sevimli küçük yüzü ve sevimli küçük siyah burnu bir kez daha bana döndü ve ayı vücudunun benim homurtuma birkaç sakin dalga ile yanıt verdiğini hissettim. Ancak bu sadece bir an sürdü, sonra endişesi tekrar tırmandı ve ayı formunu kaybetmek üzere olduğunu gösteren belirli kimyasal karışımı fark ettim.

"Unutma, direnme tatlım. Sadece bırak kendini. Tek yapman gereken kendini bırakmak."

Tahmin ettiğim gibi, vücudu hızla küçülmeye başladı ve tüyleri, az önce yaşadığı sürecin tersini yaşayarak geri çekildi. İlk kez dönüşüm geçiren birine, nispeten acı verici bir süreci iki kez arka arkaya yaşamaya zorlamak özellikle zalimce görünüyordu, ama vücudumuzun evrimleştiği şey buydu.

Ama ben de onun gibi insan olmak istiyordum, bu yüzden içimdeki ayıya değişme zamanının geldiğini söyledim. O isteksizdi, zamanının bu kadar kısa olmasından biraz rahatsızdı, ama ona Addy'yi ilk avımıza ve önümüzdeki aylarda diğer birçok önemli dönüm noktasına götüreceğini söyledim, o da hiç sızlanmadan kabul etti.

Doğal olarak, kızımdan önce insan formuma dönüşümümü tamamladım, bu yüzden sonunda kendine geldiğinde yüzünü tutmak için yanındaydım. Bir anda birçok duygu onu sarılmış olmalıydı ve ilk dönüşümün duyularına yaptığı saldırı çok yoğun olabilirdi, ama vücudu buna hazır olduğu anda hıçkırma hıçkırma ağlamaya başlayacağını beklemiyordum.

"Addy, ben buradayım. Hepimiz buradayız," diye onu sakinleştirerek kendime doğru çektim. Ekibimizin geri kalanı da onu dörtlü bir kucaklamaya alarak onu sardı. "Başardın! Dönüştün."

"Her şeyi mahvettim!" diye ağladı ve sesindeki ham duygu göğsümü ikiye bölüyordu.

Bir kez daha, kaosu bozan Jeannie'nin sesiydi. "Canım, hiçbir şeyi mahvetmedin. Babanla benim bir araya gelmemiz ve sihirli evlilik teklifimizden sonra normal bir düğün yapabileceğimizi gerçekten düşünüyor musun? Bu günü, hayal edebileceğimiz en özel gün haline getirmeye yardım ettin!"

"S-s-sen sadece laf olsun diye söylüyorsun!"

"Bayan Adelaide LeBeau," dedi Jeannie sert bir sesle. "Sana hiç yalan söyledim mi?"

"Hayır..."

Kızımın yüzünü kaldırdım, böylece gözlerime tekrar bakabilirim. "Jeannie haklı. Hiçbir şeyi mahvetmedin. Bu günü, hayal edebileceğimizden çok daha unutulmaz kıldın. Söz veriyorum."

"A-a-ama düğününüz?"

"Ne olmuş ona?" diye sordu Jeannie, sonra da nikah memuruna baktı. "Devam edemememiz için bir neden var mı?"

Tabii ki, nikah memurunun zamanında birçok ilk vardiyaya şahit olmuş Cuz Amédé olması da yardımcı oldu.

"Gördüğüm kadarıyla bir neden yok."

"Gördün mü?" dedi Jeannie. "Her şey yolunda." "Öyle mi?"

"Tabii ki öyle. Hadi, hepimiz ayağa kalksak mı?"

Hepimiz birden ayağa kalktık ve Jeannie, Addy'nin yanağına öpücük kondurdu. Ben de diğer yanağına öpücük kondurarak, olabilecek en sevimli küçük öpücük sandviçlerinden birini yaptım.

Jeannie elbisesinin eteğiyle Addy'nin gözyaşlarını nazikçe sildi ve ben o kadar derinden aşık olduğumu hissettim ki uçabileceğimi sandım. Ama kızım ile ilgilenildikten sonra, müstakbel eşim hoparlörleri kontrol eden kişiye geri döndü.

"Sanırım benim giriş müziğimi çalmak üzereydiniz?"

Geleneksel düğün marşının notaları havada yankılanmadan önce bir kahkaha dalgası yükseldi. Beşimiz birlikte, bir aile olarak, sunak önüne doğru yürüdük. Adelaide, Evangeline, Max, Jeannie ve Remington Wolfe-LeBeau. Konuklarımız yerlerine otururken ve herkes yerlerine dönerken alkışlar yükseldi.

Her şey kusursuz ve mükemmel miydi? Hayır, hiç de değil. Ama hayatta ne kusursuz ki? Cuz her zamanki soruları sorarken ve biz yeminlerimizi ederken, ben kendimi bulduğum bu güzel aileye bakakaldım. Bir zamanlar kaybolmuş ve inkâr içindeydim, her şey yolundaymış gibi davranıyordum çünkü verdiğim sözün bu olduğunu düşünüyordum. Ama artık gerçek mutluluğun ne olduğunu anlıyordum ve bu mutluluğun merkezinde, önümde duran güzel, nazik kadın vardı.

"Remington, bu kadını yasal eşin olarak kabul ediyor musun? Hastalıkta ve sağlıklıta, onu sevip koruyacak mısın? Onu koruyacağına, yuvasını sıcak tutacağına ve yavrularını sağlıklı tutacağına söz veriyor musun?"

Daha önce o hastalığı yaşamıştım, bu yüzden konuşurken neye söz verdiğimin yüzde yüz farkındaydım. "Evet."

"Jeannie, bu adamı yasal eşin olarak kabul ediyor musun? Hastalıkta ve sağlıklıta, iyi günde ve kötü günde? Onu insanlardan koruyacağına, sırrını saklayacağına ve birlikte sahip olduğunuz yavruları büyüteceğine söz veriyor musun?"

"Evet."

"O halde sizi karı koca ilan ediyorum. Gelini öpebilirsin!"

Ve evet, gelinimi öptüm. Onu kendime çekip dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım. Onu eğip, ayakları yerden kesilen bir kraliçe gibi hissetmesini istedim, ama onu düzelttikten sonra kucağıma alıp döndürdüm. Kalabalık gürültülü bir tezahürat yaptı ve bu sefer

üçlüden hiçbirinden "İğrenç" diye bağırma ya da öğürme sesi gelmedi. Onlar bile bunun gerçekten sonsuza dek mutlu bir son olduğunu biliyorlardı.

Hepimiz için.

Değerli vaktinizi *Have A Bear-y Little Christmas*'a ayırdığınız için teşekkür ederiz.

Jeannie ve Remmington'ın hikayesi, çoğu sessiz mucize gibi bize geldi — nazikçe, biraz dağınık bir şekilde ve tam da ihtiyacımız olduğu anda

Küçük aileleriyle zaman geçirdiğiniz, ikinci şanslara inandığınız ve huysuz bir ayı dönüşen ve umut dolu bir annenin bir süreliğine kalbinizi

ısıtmasına izin verdiğiniz için teşekkür ederiz. ❄️💛

Bir dönüşümcü, bir kucaklaşma maddesi ve güzel bir tabak...

Daha nazik bir kaos, yumuşak duygusal anlar ve birbirlerinin sınırlarına uyum sağlamayı öğrenen iki insan arzuluyorsanız...

Maggie ve Roman'ın *The Cuddle Clause*'daki hikayesi tam da sizin için.

[Kindle Unlimited'ta şimdi okuyun](#)

Başka hiçbir yerde bulamayacağınız özel içerikler mi istiyorsunuz? Bonus bölümler ve alternatif bakış açıları, heyecan verici ekstralar + karakter çizimleri ve yakında çıkacak kitaplara ilk bakışlar gibi...

[Özel Kurgu Kitapları bültenine buradan kaydolun](#)

Yorum bırakırsanız *çok* minnettar olurum. Sadece birkaç kelime, diğer okuyucuların bir sonraki favori kitaplarını bulmalarına yardımcı olabilir ve benim gibi bağımsız yazarlara tahmin edemeyeceğiniz kadar çok yardımcı olur.

Yazar Hakkında

Roxie Ray, unutulmaz Paranormal ve Uzaylı Romantizm kitapları yazmaya tutkuyla bağlıdır. Büyüleyici karakterler, heyecan verici kimya ve baştan sona sizi kendine bağlayan olay örgüleriyle dolu ateşli, kalp atışlarını hızlandıran hikayeler yazıyor. Bu türe olan sevgisini her sayfaya dökerek, ateş ve hikaye anlatımının büyüsünün mükemmel bir karışımını sunmayı hedefliyor.

specialfictionbooks.com adresini ziyaret ederek en son çıkan kitaplardan haberdar olun ve onun yarattığı dünyalara dalın.

ROXIE RAY'DEN DAHA

FAZLASI BAĞIMSIZ

KİTAPLAR

Lanetli Bağlar Geri

Kazanıldı

Alfa ve Fırını Sarılma
Maddesi
Aycıklarla Küçük Bir Noel

KURT DÖNÜŞENLER

Sürü Kurallarını Çiğnemek
Kitap 1: Öğretmenin Yasak Koruyucusu Kitap
2: Kurt Babayı Talep Etmek .
Kitap 3: Kurt Baba'ya Kaderinde Yazılı .

Kraliyet Ailesine Yazgılı
Kitap 1: Alfa'nın Kaderindeki
Karşılaşma Kitap 2: Alfa Koruyucusuna
Kaderinde Yazılı Kitap 3: Alfa
Savunucusuna Kaderinde Yazılı

Reddedilen Biniciler
Düşmana Aşık Olmak Alfa
Yasak Motosikletçi Kurt
Presley Acres Kraliyet
Ailesi Kitap 1: Kurt Prens
Kitap 2: Kurt Prens Kaderi Kitap 3:
Kurt Prens Eşi

Şifacı ve Kurt Birinci Bölüm
İkinci Bölüm

EJDERHA DÖNÜŞTÜRÜCÜLER

Kara Pençe Ejderhalar
Ejderha Babası .

Ejderha Koruyucusu

Ejderha Sevgilisi

Ejderha Kahramanı

Ejderha Kaderi

Ejderha Asi

Mavi Su Kıyısı Ejderhaları

Ejderhanın Dövmesi

Ejderhanın Şansı

Ejderhanın İkinci Şansı

Ejderha Asileri

Ejderha Baba Patron

Ejderha Tarafından Talep

Edilen Ejderha Baba

Koruyucu

UZAYLILAR

Galaksilerarası Değişim Programı

Uzaylı Prens için Hizmetçi

Uzaylı Savaşçı için Hemşire

Uzaylı Doktor için Öğretmen

Uzaylı Hükümdar için

Asistan Uzaylı Prens için

Aktris

Uzaylı Komutanın Dadısı Uzaylı

Korumanın Kraliçesi Uzaylı Liderin

Hizmetçisi

Ay Savaşçıları

Savaşçı Prens Tarafından Kaçırılan

Savaşçı Lord Tarafından Kurtarılan

Savaşçı Kahraman Tarafından

Kurtarılan

Onun İyileştirici

Savaşçısı Onun Gizli

Şampiyonu Onun

Korkusuz Savaşçısı

Kaderindeki Kral

Valkred Savaşçıları

Onun Uzaylı Savaşçı

Prensi

Lanetli Yabancı Tarafından

Kaçırılan Savaşçının Gelini

Thoherian Barbarları

Koruyucu O'Rin

Yabancı Prens N'ashtar

PAKETLER

Kara Pençe Ejderhaları

Mavi Su Kıyısı Ejderhaları

Şeytanla Evli Gizli

Değişkenler Komşular

Lunarian Savaşçıları

Galaksiler Arası Değişim Programı

Valkred Savaşçıları

ORTAK YAZAR

LINDSEY DEVIN İLE

Baton Rouge Vampir Vampir

Kralı Tarafından Kaçırılan

Vampir Kralı Tarafından

Çalınan Vampir Kralı

Tarafından Yaratılan

Baton Rouge Vampir (Paket)

Baton Rouge Vampirleri

Acımasız Prens

Acımasız
Yaptırımcı
Acımasız Savaşçı
Acımasız Kraliyet
Baton Rouge Vampirleri (Paket)

VIOLA KING İLE

Ay Vadisi Değişkenleri
Kitap 1: Hilal Alfa'mı Reddetmek Kitap 2:
Hilal Kaderini Bulmak
Kitap 3: Onun Hilal Alfa'sı Tarafından
İşaretlenmiş Kitap 4: Onun Hilal Alfa'sı
Tarafından Korunmuş

SKYE WILSON İLE

Sürünün Kraliçesi

Seytanla Evli
Kitap 1: Lucifer'in Gelini
Kitap 2: Lucifer'in
Kraliçesi Kitap 3:
Lucifer'in Kaderi

SADIE SEARS İLE

Alfa'nın İkinci Şans Eşi

Tetikleyici Uyarılar

Lütfen kendinize dikkat edin ve içindeki herhangi bir şey sizi bunaltırsa uzaklaşın.

Bu romantik komedi aşağıdaki konuları içermektedir:

- Eşin ölümü (sayfa dışı, anılar ve diyaloglarla anlatılır)
- Mezarı ziyaret etme ve ölen sevdikleriyle konuşma sahneleri
- Devam eden keder ve yas tutma ve kayıptan iyileşme ile ilgili referanslar
- Ölen ebeveynle başa çıkmaya çalışan çocuklar
- Çocuk kanseri (Akut Miyeloid Lösemi) ayrıntılı olarak anlatılır
- Kemoterapi, kök hücre nakli ve remisyon hakkında tartışma
- Fiziksel zayıflık, yorgunluk ve kanser tedavisinin kalıcı sağlık etkileri
- Hastanede kalma, beslenme tüpleri ve tıbbi ekipmanlara atıflar
- Tek ebeveynli bakımın getirdiği stres ve tıbbi faturaların yarattığı mali yük
- Finans, ebeveynlik ve hayatta kalma ile ilgili endişe ve panik
- Bakıcıların tükenmişliği ve travma kaynaklı yorgunluk
- Depresyon ve ruh sağlığı iyileşmesinden bahsedilmesi
- Terapi, TSSB ve iyileşme yolculuklarına yapılan ince göndermeler
- Yoksulluk ve maddi sıkıntılar
- Gecikmiş faturalar, kamu hizmetlerinin kesilmesi tehdidi ve düşük gelirle mücadele
- Tek başına çocuk yetiştirme ve evsizlik nedeniyle velayeti kaybetme korkusu
- Sağlık hizmetleri maliyetleri ve kapitalizme yönelik eleştiriler
- Çocuklarla açıkça tartışılan ebeveyn hastalığı ve ölümü
- Ölüm ve kabullenme hakkında konuşmalar
- Okulda hafif zorbalık ve rekabet (akademik rekabet)
- Irk, miras ve aidiyet hakkında hassas tartışmalar
- Geçmişteki fedakarlıklar veya folklorla ilgili geleneksel geleneklerden bahsedilmesi (grafiksel olmayan, sadece tarihsel referanslar)
- Hafif ila orta derecede romantik gerilim ve şehvetli içerik (karartma ile gösterilen samimiyet; duygusal aşırılık Dul kaldıktan sonra yeniden evlenme veya flört etme hakkında tartışma
- Duygusal kırılganlık ve güven, aşk ve ikinci şans temaları

Special Fiction Books, gerçek insanlar (ve belki ara sıra gizemli yaratıklar) tarafından titizlikle hazırlanmış, taslakları oluşturulmuş, yazılmış, düzenlenmiş ve beta okunmuş kliteratür kitaplarını gururla yayınlamaktadır. Ahlaki açıdan gri karakterlere, bayılmaya değer paranormal kahramanlara ve tam
, anlatılması gereken hikayeleri hayata geçiriyoruz.

Al, biz kitapların dünyasında kaybolmuşken mükemmel kahveyi demleyip bize servis edemediğı sürece, en iyi yaptığımız şeyi yapmaya devam edeceğiz:
insan kalbinden (ve biraz da efsanevi) gelen unutulmaz hikayeler.

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM